GEORGETA NEDELCU

EXMATRICULAT
DIN
VIAȚĂ

MOTTO:<*Păşeşte drept înainte şi dacă pământul pe care-l cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adins pentru a-ți răsplăti îndrăzneala*> Regina Izabela.

Editura OPERA MAGNA Iaşi

Georgeta Nedelcu.

Exmatriculat din viață

Coperta Florin Buciuleac
Lector Valeriu Ciuculin

Ediție de autor

Redactare computerizată: autoarea
Tehnoredactare : Dorin Drugescu

ISBN 978-973-88777-6-4
Editura Opera Magna
Iaşi

Prietenei mele din facultate,

PRIMA PARTE

Copilăria

Nici o împrejurare importantă de la început şi până la sfârşitul acestui roman nu va fi relatată din auzite. Aici va fi povestit cu lux de amănunt, cât poate să îndure răbdarea unei femei şi ce poate să înfăptuiască hotărârea unui bărbat. Mă refer la universul copilăriei, al adolescenței şi al primei tinereți. Acestea două din urmă fiind urmărite aproape întotdeauna ca o prelungire a celei dintâi, constituie miezul acestui roman.

Acțiunea curge viu fiind ruptă din realitate. Condițiile materiale ale familiei în care m-am născut, educația deosebită primită, prevestesc pentru mine un drum al reuşitelor pe toate planurile. De cele mai multe ori, Dumnezeu are pregătite pentru fiecare dintre noi alte planuri decât ale părinților sau chiar ale noastre. Trăim cu iluzia că doar de noi depinde să reuşim, că este suficient să avem o diplomă importantă, condiții materiale care să ne asigure bunăstarea şi independența, părinți devotați, prieteni influienți şi drumul nostru spre culmea gloriei va fi presărat doar cu flori.

Nimic mai fals! Asfaltul perfect al autostrăzii succesului, coboară uneori foarte abrupt în noroiul adânc al unui drum de neânțeles pentru cei care îşi privesc descumpăniți picioarele învinse de paşii chinuiți ai eşecului şi disperați, strigă spre Cer: "Doamne, de ce eu?" Şi nu întotdeauna primim şi răspunsul.

Fiecare clipă a vieții noastre este îngăduită şi ocrotită doar de Dumnezeu. Doar El rânduieşte rosturile noastre. Restul e doar iluzie!

Gabriela. Un nume! Un om! Un destin! Seara era liniştită, dar înorată. Aerul era cât se poate de apăsător. Freamătul îndepărtat al străzii abia se auzea.Viața e frumoasă! Trăind! Trăind pur şi simplu!

Când eram domnişoară, căutam cu înfrigurare formele de viața miraculoase care să mă împace cu mine, cu lumea şi cu Tatăl Ceresc! Dar nu găseam nimic din toate astea, deoarece îmi doream prea multe deodată. Vroiam să fac atât de multe lucruri care să sfideze timpul şi... moartea!

Şi nici cu lumea nu mă prea împăcam căci mi se părea că aşteaptă de la mine numai ceea ce eu nu îi puteam oferii. Nici cu Dumnezeu nu eram împăcată pentru că de multe ori îşi întorsese fața de la mine. Fără o familie a mea, întemeiată după nişte reguli sănătoase, nu puteam să am un sens în viață. Mă întrebam de multe ori: "Oare, sunt eu destul de puternică încât să pot spera atât de mult?" Fiecare zi înseamnă pasul făcut pe încă o treaptă a cunoaşterii, o nouă etapă de muncă pentru noul asalt.

Ziua când m-am născut nu a fost nici pe departe o sărbătoare. Mama mă născuse acasă la bunici, asistată de bunica dinspre mamă şi o mătuşă. La interval de zece minute, mama mai naşte încă o fată, sora mea geamănă. Era o zi caniculară de iulie. Intrasem cu stângul în viața tatălui meu, deoarece el îşi dorea un băiat, baiatul pe care-l pierduse cu un an în urmă. O săptămână nici nu trecuse pe acasă. Habar n-avea el că mama dăduse mâna cu moartea!

De mică făceam impresia unui copil cu o personalitate foarte puternică. Până când m-am dus la şcoală, viața mi s-a scurs liniştită. Când am mers în clasa întâi, ştiam deja să citesc şi să

scriu. Mai târziu, aplecată la firul ierbii, mirosind flori, rosteam tăcută poezii cu litere încă arzând.

Mama trecuse prin multe greutăti. La vârsta de douăzeci de ani îi moare primul copil, iar un an şi jumătate mai târziu, moare sora mea geamănă. După un an şi jumătate de la acest eveniment se mai naşte o fată - Violeta. Căsuța ei de atunci era o postavă, ochii mamei erau singurele ferestre prin care putea privi. Pe atunci ştia doar să scâncească. A trecut multă vreme până când, cu mâinile şi cu picioarele a prins să meargă în brânci. Putea păşi singură prin casă. Aici făcuse întâia pribegie. După un timp a pornit şi prin curte. Se uita cu jind la poartă, dar nu putea ajunge până acolo.

Un curcan se înfoia la ea. Îşi pusese în cap fesul roşu, iar moțul îi arârna pe nas. Violeta a luat de jos o nuieluşă şi s-a îndreptat spre el. Alungarea curcanului a fost întâia biruință a ei. A vrut să sară peste pragul de la poartă, dar nu a putut, fiind prea înalt. Gata de plâns, s-a aşezat jos şi a început să se joace cu pietricele. Le făcea grămadă, apoi le risipea cu mânuțele, sau le ciocnea una de alta, după care le asculta cu urechea şi începea să râdă. În ochii ei de apă râdea cerul!

Creşteam şi nu ne doream nimic mai mult decât aveam: o casă, părinții, bunicii şi strada cu copii unde ne jucam zilnic.
Părinții noştri se respectau foatre mult între ei, fiecare având treaba lui de făcut. Îngrijeau de noi cu multă trudă. Niciodată nu avuseseră loc în casa noastră, certuri. Şi... eram aşa de săraci... Nu aveam lumină, ci lampă cu gaz, găteam pe godin... dar ne iubeam. Azi, nimic nu mai e ca altă dată! Nici anotimpurile nu se mai desfăşoară întocmai. Doamne, ce curcubeu frumos răsărea după ploaie! Azi, rar dacă mai zărim aşa ceva.

Nici cozonacul nu mai are gustul celui de atunci când eram copii şi mama ne făcea cozonac în crăticioare mici, şi după ce îl scotea din cuptor, îl rupea iar noi îl mâncam imediat. Doamne, ce bun era!

Unele întâmplări din viața noastră, în loc să ni se şteargă din minte printr-un inexplicabil joc al funcției perceptive, ne rămân fixate în memorie - uneori cu o limpezime atât de clară în ceea ce priveşte detaliile în care ne angajează soarta. Din primii ani ai copilăriei nu-mi amintesc mare lucru. Câteva imagini de familie când mergeam cu părinții şi sora mea, cu maşina, la țară. Era un început de primăvară. Pământul şi cu primăvara sunt două corpuri goale, ce stau încolăcite sub cerul larg. Tot văzduhul miroase a iarbă, iar crângurile sunt pline de violete. Plecăm din Craiova cu părinții, cu maşina şi trecem Jiul aproape secat, iar după câțiva kilometri de asfalt, şoseaua devine o spinare osoasă acoperită de mult praf. În vârful dealurilor se zăresc perii solitari, la umbra cărora oamenii îşi lasă desaga cu mâncare când se duc la lucru, pe ogor. La prânz satul este toropit de căldură. Casele din chirpici, sunt spoite cu pământ galben amestecat cu paie şi sunt atât de joase, că poți să te uiți deasupra lor din oricare pom.

Rămase drept zălog pădurii, câteva pete de lumină mai licăreau stinghere în apele adormite ale izvoarelor. Sprintene, ca nişte căprioare, eu şi Violeta, înaintam printre copaci şi păream rupte din întuneric. La marginea satului unde deseori ne petrecem copilăria, acolo unde ultimii copaci îşi unduiesc crengile peste garduri şi cioturi putrezite, mă desfac de umbre, rămânând o vreme încremenită lângă un dud. Satul Mârza este satul unde locuiesc bunicii noştri. Acest sat este una dintre puținele localități doljene în care nu există biserică. Locuitorii de aici, sunt nevoiți să parcurgă aproximativ şapte kilometri până la cel mai apropiat lăcaş de cult situat în satul vecin Mărăcine, pentru cele mai diverse ocazii: cununii, înmormântări, slujba de duminică etc. Iar elevii din sat, trebuie să parcurgă peste şapte kilometri pe jos până la şcoala din Tencănău unde învață, pentru că nu au la dispoziție nici un mijloc de transport şi acelaşi drum trebuie să-l facă şi la întoarcere. Pentru a veni

la oraş, bunicii veneau pe jos cale de douăzeci şi cinci de km. Alteori, veneau cu carul cu boi, dar plecau cu "noaptea-n cap" pentru a ajunge aici când mijeau zorii.

Satul pare la fel de adormit ca şi pădurea. Ulița pe care stau bunicii noştri, e firavă şi goală.

Numai pământ şi pietre. Şi e tăcută. Seara e tulburată de vacile si oile care se întorc de la păşune. Nu departe de locul unde ne aflăm acum, apare casa bunicii, locul unde ne petrecem multe zile fericite. Acelaşi acoperiş, aceleaşi ziduri ca altă dată. Totul este neschimbat. Am împins poarta care a scârțâit prelung şi m-am îndreptat spre casa bunicilor. Am fost întâmpinată de aşteptări neîmplinite. Atunci, am ciocănit de câteva ori în uşă.

- Cine-i acolo? - se auzi dinăuntru glasul bunicii.

- Eu sunt, bunico!

Zăvorul clămpăni scurt, mârâi puțin şi în sfârşit cu opinteală şi rugină, lunecă hodorogit iar în pragul uşii luminat slab de pâlpâitul lămpii, apăru bunica.

- Ei, bată-te să te bată! Tu eşti, Găbițo!? se minună ea de cum dădu cu ochii de mine.

- Eu, bunico... Sărut mâna şi bine te-am găsit!

- Cu cine ai venit?

- Cu mami, cu tati şi cu Violeta. Dar bunicul ce face?

- Intrați şi fiți bine veniți! zice bunica şi i se umplură ochii de lacrimi. Bunicu-tău doarme, dar se va trezi - fii fără grijă - când va auzi glasul tău.

În casa bunicilor aceeaşi tăcere blajină. În depărtare, luna apărea printre nori ca un licurici. Spre seară, pădurile deveneau fumurii, iar păsărelele străpungeau desimea tainică a aerului. Îmi plăcea să le ascult toamna târziu, când pe uliță se ardeau grămezi de frunzele şi gunoaie, iar cocoşii cântau prelung.

Începu să bată vântul tot mai tare şi, ca din senin, s-a pornit o ploaie măruntă şi rece care brăzdă pământul cu stropii ei mari

şi grei. Bunica, cât ai clipi din ochi, aşternu masa cea cu trei picioare pe care puse brânză, şuncă şi saramură de pui cu mămăligă rece. Mămăliga o tăie cu ața. După ce ne potolirăm foamea şi setea, ne aşezarăm la taifas vreo doua ceasuri, apoi o ajutai pe bunica să strângă masa şi să aştearnă paturile pentru a ne odihni. Adăpostite sub plapumă, cu ochii închişi, eu şi Violeta ne simțeam aşa de bine! Priveam clipind poiana de lună din camera unde eram. În noaptea de afară, tăcerea se închega şi nimicită, se năruia. Răpuse de oboseală adormirăm, în timp ce vremea rupea toate zăgazurile, deschidea porțile şi le trântea cu repeziciune, semăna lumini şi umbre pe ogorul nesfârşit al timpului în trecerea-i surdă şi mută pe lângă atâtea năpaste, dureri şi bucurii fugare. Bătea un vânt afară! Prin noapte, țârâiau greierii. Furia vântului se potoli până spre dimineață. Pe la prânz, părinții noştri plecară iar eu şi Violeta am rămas la bunici. La chindie, soarele strălucea şi toată valea se acoperise cu o broboadă sângerie. Se apropia luna septembrie. Inima toamnei zvâcnea pe aproape. O auzeai necontenit în căderea roadelor. În grădină, o furtună scurtă dar puternică biruia crengile pomilor. Bunica avea grădina plină de pomi fructiferi, iar curtea de bujori roşii şi crini. După treburile zilei, ochii umezi ai bunicilor priveau poarta sau ulița de unde apăream noi, obosite, după fuga împreună cu fluturii cât un degetar. Când paşii noştri treceau pragul casei, ne spălam pe mâini şi fiecare ne aşezam pe scăunelul nostru preferat. Bunica ne punea dinainte tot ce avea mai bun, iar noi nu mai încetam cu sporovăitul. Ochii lor blânzi ne sorbeau cuvintele şi bucuria noastră îi molipsea şi pe ei.

Revăd imagini cu mine când, mică fiind, mă duceam dimineața cu cănița în mână după bunica, atunci când mulgea vaca, să îmi pună lapte şi îl beam direct de la "sursă" şi după ce mă săturam, luam rățuştele şi le băgam cu capul în cană, să "pape" şi ele lapte. Până să vină bunica, omoram două - trei

rățuşte. Într-o dimineață mă trezesc cu temperatură. Asta înseamnă medicamente, pază, griji. Numai eu am temperatură; parcă soră-mii mele i-a fost lene să se îmbolnăvească. Bunica o pune să aibă grijă de mine, să nu mă dezvelesc, ca să transpir. Deodată, o aud oftând şi o întreb:

- Ce ai surioară de oftezi?

Ea tace. Şi eu mă uit la ea a întrebare. Se îndură să îmi răspundă:

- Ce greu e să fii sănătos!

- Să nu mai zici una ca asta niciodată! - răsună de dincolo, din nevăzute, glasul bunicii.

Bunicul oftează şi el.

- Tu de ce oftezi, Nicolae? - vine glasul bunicii, ca buzduganul zmeului.

Bunicul nu-i răspunde. Aprinde o țigară şi-i fericit ca şi cum tot ce-i fum şi abur din el şi-n jurul lui n-ar fi decât o carte de primăvară, scrisă de el cu vorbe meşteşugite.

- Dar tu, ce faci Nicolae? - îl întreabă de dincolo glasul bunicii.

- Nu-mi găsesc ochelarii, Leno. Nu i-ai văzut pe undeva ?

- Nu-i mai căuta, că-s pe nasul tău. Ai îmbătrânit de tot….

Şi bunicul râde în barbă. Bunica se retrage în cameră şi se culcă. Somnul bunicii taie lemne în pădure. Parcă e o armată acolo. Bunicul vorbeşte cu mine în şoaptă.

- De ce nu te culci, Nicolae? - mai zice bunica.

Şi noi care credeam că doarme... Bunicul parcă a sughițat. I-au tresărit şi ochelarii.

- Ei... punem țara la cale şi noi.

- Gabi, nici tu nu ai somn?

Îl sărut pe bunicul şi plec în vârful picioarelor în camera unde doarme sora mea. Iau o pară şi muşc din ea. Mărgele dulci se rostogolesc din miezul moale, udându-mi bărbia şi

rochia. Îmi iau pijamaua, după ce termin de mâncat para şi mă bag lângă sora mea, care doarme de mult.

Motanul se culcă la picioarele mele şi-mi îmbracă picioarele cu lână toarsă din fuiorul lui. Stelele de pe cer se sting şi noaptea începe să zâmbească. Ceasul din perete parcă bate toaca. Mă astup la urechi să nu-l mai aud şi abia adorm. Noapte bună, noapte!

*

E duminică. Dimineaţa mă trezesc mai devreme decât dacă aş fi la Craiova. Mă scoală din somn, orătăniile din curte şi sunt atât de somnoroasă, încât în genele mele şi minutarele adorm. Sora mea încă nu s-a trezit. Şi ninge aşa de frumos! Ca în basme! Pe uliţă, nişte copii se bat cu bulgări de zăpadă. Ajuns acasă, bunicul, se încălzeşte la sobă. Şi cu toate că e cam ger afară, o sumă de copii se dau cu săniile la vale, până în dreptul cooperativei. Eu cu bunica aşternem masa să mâncăm. Vine şi sora mea somnoroasă, frecându-se la ochi. După ce mâncăm, bunica ne îmbracă cu hăinuţe groase şi ieşim cu sania afară, la copii. Ne suim amândouă în sanie şi ne dăm drumul la vale. Fulgii ne intră în ochi, în gură sau se topesc în palme. Oriunde te-ai uita, nu vezi decât o întindere albă!

- Şi pe unde mi-ai umblat azi, Nicolae? - mi-l întreabă bunica.

- Am fost la cooperativă, Leno - îşi ascunde bunicul mândria sub nişte sprincene îmbinate.

- Bine, Nicolae, bine.

Bunicul îşi scoate cizmele de cauciuc şi le lasă în prispă. Îşi ia o ţigară şi o aprinde direct din sobă, prin uşa deschisă. Avem obrajii roşii şi mâinile îngheţate. Ne scuturăm una pe alta afară, de zăpadă, ne descălţăm la uşă şi intrăm în casă. Ce cald şi bine e aici! Odaia e deretecată de ţi-e drag să stai în ea. Pe pat

o scoarță aleasă în fel de fel de migăliturі, pernele cu fețe de cadrilat, pe lacra de sub icoane, două plăpumi groase, iar spre răsărit, trei icoane muscăleşti, roşii ca para focului. Toți sfinții se aseamănă ca două picături de apă. Toți au ochii din trei linii, nasul dintr-una şi gura din două. Cât despre Sf. Gheorghe, călare pe-un cal cu gâtul de cocostârc, tot omoară şi nu mai moare un balaur de pe tărâmul celălalt. Mai jos de icoane arde candela. Toate cele sfinte sunt înconjurate cu mănunchi de busuioc din Vinerea Patimilor. Azi-noapte, moartea a bătut la poarta unei vecine. E singură şi e bătrână! Dacă a văzut că nu-i răspunde nimeni, a venit la geam şi a bătut şi acolo, dar fiind două rânduri de geam la fereastră, nu a răspuns nici de data asta nimeni. Se va întoarce oare?

*

Ne trezim de dimineață. Rațele fac o gălăgie atât de mare atunci când le e foame, de zici că se ceartă. Focul pâlpâie în sobă. Câteodată pocneşte de-aruncă spuza în sus. Bunica pune masa să mâncăm. Ce foame ne este! La desert mâncăm budincă de orez, stropită cu rom.

- Să-ți lingi buzele - spune bunicul, după ce gustă din budincă.

- Vouă vă place? - ne întreabă bunica.

- Mai întrebi... spunem amândouă deodată.

Afară ningea cu fulgi mari şi grei şi tot mai des. A dat Dumnezeu zăpadă nemiluită şi cade... cade puzderie măruntă şi deasă ca făina la cernut, vânturată de un crivăț care te orbeşte. În imensitatea albă care ne înconjoară, priveam pădurile în depărtare, cu tulpini fumurii, care păreau cercelate cu flori de gheață. Vuiet surd se încovoaie pe după dealuri şi se pierde în văi adânci. Cerul e ca leşia. Cârduri de corbi, prididite de vânt, croncăne, căutând spre păduri. Viscolul se întețeşte. Vârtejurile

trec dintr-un colnic într-altul. După ce mâncăm, bunica strânge masa şi o ajut şi eu. Întotdeauna mi-a plăcut să fac câte ceva prin casă, să nu stau degeaba, să dau o mână de ajutor. Bunicul pare supărat. Are pe faţă o supărare care nu e un nor, ci o lumină care trece peste faţa lui. Bunica îl vede cam abătut şi îl întreabă ce are, iar el nu-i răspunde şi citeşte mai departe ziarul pe care-l ţine în mână. Eu şi sora mea stăm cu nasurile lipite de geam şi ne uităm afară cum ninge, iar bunica frământă pâine, în timp ce bunicul se duce afară să ia un braţ de lemne. Ninge de câteva zile de zici că nu se mai opreşte. Fulgii mari şi pufoşi coboară din cer, valsând încet înaintea ochilor, iar zăpada scârţâie sub tălpi. Cine nu tresare la dansul fulgilor de nea? Cumplita iarnă are o înfăţişare de vis şi ne încarcă de bucurie. Ciorile, îmbrăcate în fuste negre, au croncănit toată noapte de ziceai că rup crengi pentru foc. Pomii încărcaţi de zăpadă sunt plini de ciori. Mă îmbrac şi până să pună bunica masa să mâncăm, mă duc să fac potecă, că e atâta zăpadă, că nu ai unde să pui piciorul. E cumplit de frig afară! Crapă pietrele de ger, iar gura nu mai poate vorbi că e cusută de ger pe margini. Se întunecă afară iar bunica aprinde lampa. Ninge! Fulgii par petece de zăpadă, aşa sunt de mari.

Nero s-a făcut covrig în cuşcă. I-a pus bunicul fân ca să îi fie cald. De câte ori strigi la el, mătură cu coada, când la stânga, când la dreapta, bucurându-se. E un câine tare deştept. Latră decât atunci când consideră el că e un intrus în bătătură. Două pisici ale bunicii, stau după sobă, parcă ţin sfat. "Asta prevesteşte iarnă gre" - zicea bunica. Închidem ochii să visăm. Ceru-i plin de stele. Bunica pune o pânză la geam şi acoperă stelele, apoi stinge lumina şi ne închină pe fiecare, urându-ne somn dulce. De ce dulce? Doar nu e de miere! Ca prin vis o văd pe bunica cum se apleacă de şale, făcând o cruce la icoană unde stă Iisus apărându-ne de rele. Ştiu că timpul care vine e plin de ani şi anii plini de atâtea zile minunate! Aşa e când eşti

copil! Adolescența este o furtună a sentimentelor, este o forță a conflictelor, este vectorul bucuriilor, al dezamăgirilor, a tot ce macină şi realizează o eroziune sculpturală a sufletului, transformându-se printr-o înşiruire de clipe într-un apogeu al umanității, al omului matur cu idei şi convingeri proprii.

- Somnoroaselor, mai dormiți mult că soarele e sus, pe cer? - ne zice bunica.

Încetul cu încetul, pânza visului se destramă, noi clipim, căscăm, ne întindem, dar mai stăm în pat să ne înghițim "gălbinarea" - aşa cum spune mama. După vreo zece minute ne dăm jos din pat, ne îmbrăcăm în rochicioare curate, ne punem papucii şi ne ducem "la ogeac" să ne spălăm pe ochi şi pe mâini. Ne aşteaptă masa. După masă, vom ieşi în curte şi vom face un om de zăpadă.

Deşi e întâi martie, e încă zăpadă. Țurțurii de la straşina caselor se topesc iar bătătura bunicii e plină de băltoace. Încep "babele". În fiecare nor e o babă. Şi ciorile astea nu mai pleacă o dată, să vină primăvara! Stau strânse în dudul din fața casei şi fac o gălăgie, de parcă ar ține conferință, sau ar fi la o oră de cor. Azi noapte s-a pus un vânt de ziceai că se ia cu iarna la trântă. Vântul vrea să o ia cu el, să o ducă departe, până la capătul pământului.

*

Suntem de o lună la bunici şi ce bine ne e aici! E ora nouă şi noi încă mai dormim. Bunica intră în cameră, ia pânza de la geam şi spune: "Leneşelor, mai dormiți mult? Hai, că veni Tanța cu Petrică să vă ia la Craiova". Când am auzit, am fugit imediat în brațele lor. Tata ne-a sărutat pe frunte pe amândouă. E o dimineață foarte geroasă şi astăzi. Pământul e înghețat "tun". Azi e "baba" mea. Pe la prânz iese soarele. Înseamnă că nu sunt chiar atât de rea, precum spune sora mea, că mă mai

îmbunez până la urmă. Când am ajuns în Craiova, a-nceput iar să ningă! Eu şi sora mea ne uităm spre cer cum cad fulgii mari şi grei. Casc gura şi mănânc din zbor vreo cincizeci de fulgi şi mă simt aşa de sătulă, de parcă aş fi mâncat o tavă cu prăjituri făcută de bunica. Sora mea spune mamei că îi e foame şi ea mă întreabă dacă şi mie îmi este foame, iar eu îi spun că sunt aşa de sătulă de câți fulgi am mâncat, că îmi crapă burta. Tata mă ia în brațe şi mă strânge la piept. Simt cât de mult mă iubeşte tata! Dar şi mama mă iubeşte. Ne iubesc pe amândouă, că doar numai pe noi ne au. Maşina tatei are lanțuri la roți; altfel nu ar putea sa răzbească prin zăpada asta mare. Atât de mult a nins, că zăpada a ajuns până la straşina caselor! Toți oamenii de pe strada noastră s-au apucat să facă potecă, rânind zăpada, de ziceai că eşti într-un tunel. Ieri a murit tatăl lui Leonor - sunt cinci frați. De-abia au reuşit să-l ducă până la groapă pe o aşa zăpadă de mare, iar copii lui - toți mărunței - plângeau în urma lui de ți se rupea sufletul. Era atâta zăpadă pe acoperiş, că trosnea sub greutatea ei. Casa noastră este din chirpici. O bucată mare de tencuială s-a rupt din tavan şi a căzut în mijlocul camerei. Atât de rău ne-am speriat - eu şi sora mea - încât am început să plângem. Inimile noastre bubuiau de frică. Ne-am dus lângă mama şi am cuprins-o cu mânuțele. Ea ne-a zis să nu mai plângem că o să vină tata şi o să repare el tavanul, apoi a ieşit afară să nu vedem noi, că şi ea plânge. Se întunecă şi noi stăm lângă sobă să ne încălzim. Aud maşina tatei. Vreau să ies înaintea lui, dar mama spune că e tare frig afară şi să stau în casă. Îi aud vorbind pe amândoi. Tata întreabă de noi, apoi vorbesc de ale lor, în timp ce eu şi sora mea ne minunăm de luna care pătrunde prin perdeaua de la geam. Parcă se leagănă, iar zăpada pufoasă de afară pare că arde sub lumina lunii. Sora mea mă întreabă uitându-se pe geam : "Cine stinge becurile cerului?" Tata şi mama, care intraseră în cameră fără să îi auzim, încep să râdă amândoi.

Ce bine şi cald e la noi, acasă! Este bine şi la bunica, dar părinților noştri li se făcuseră dor de noi. Mama merge la bucătărie pentru a face gogoşi. Le pregăteşte cu mâini pline de grijă şi de taină. Doamne, ce gogoşi bune face mama!

Seara vine mai repede decât ne aşteptăm. Ne suim în pat şi aşteptăm somnul. Luna ne bate în geam de parcă ne-ar spune: "Noapte bună!" Iar noi închidem ochii şi adormim imediat.

*

Astăzi e frumos afară! Este baba soră-mii. De ce e aşa frumos astăzi afară şi ieri a fost cam frig? Asta înseamnă că sora mea e mai bună ca mine? Îmi dau lacrimile. Aud maşina tatei cum claxonează. Nero zgârie cu labele pe uşa de la intrare, ca şi când ar vrea să-i spună mamei : "Hai, dă fuga şi deschide porțile, că vine stăpânul!" Mama deschide porțile mari, iar Nero țâşneşte în stradă şi-i ține calea tatei, care îi deschide uşa la maşină şi se urcă lângă el. Şi-i tare mândru! După ce maşina intră în curte, mama închide porțile şi-l întâmpină pe tata care o sărută şi îi umple brațele cu bunătăți iar pe noi două, ne ia în brațe.

S-a făcut foarte frumos afara şi e cald. A plecat bătrâna iarnă cu coada între picioare. Mâine plecăm iar la țară, la bunici. Mama ne spune la plecare să fim cuminți şi să-i ascultăm. Cum am putea să facem altfel? Doar ne e bine acolo şi bunicii ne iubesc şi ne fac toate poftele! Bunica ne aşterne o rogojină la umbra casei. Ne luăm păpuşile şi jucăriile şi trasând o linie imaginară cu degetul pe rogojină, împărțim rogojina în două - eu jumătate şi sora mea jumătate. La streaşina casei şi-au făcut cuib rândunelele. Vin, intră, aduc mâncare la puii lor, spun ceva şi pleacă. Mă uit la ele cât sunt de pricepute! Stau zile întregi şi îşi fac cuib, aducând materiale, adesea de la foarte mare distanță... Iar când termină şi sunt gata să depună ouă,

intemperiile vremii, intervenția oamenilor sau a vreunui animal îl distruge, ruinând astfel tot ce s-a clădit cu atâta trudă! Dar păsările nu plâng, nu se lamentează şi nici nu abandonează. Încep din nou încă o dată şi încă o dată până ce în cuib apar primele ouă. De multe ori, înainte să iasă puii, tot ca şi atunci când au vrut să construiască cuibul, totul este distrus, dar de data asta împreună cu prețiosul conținut - puii - care ar fi trebuit să iasă din ou. Doare să o iei mereu de la început... Dar chiar şi aşa, pasările nu se lasă niciodată şi nici nu dau înapoi... Continuă să cânte şi să construiască... să construiască şi să cânte... Cred că Dumnezeu le-a învățat să construiască şi le-a dat puterea să lupte. Şi oamenii luptă, dar unii abandonează prea repede. Cu privirea îndreptată către aceste păsări minunate, ni se închid ochii de somn. Amândouă stăm cu ochii la streaşina cu vrăbiuțe şi adormim cu ele în gând. Când ne trezim, bunica ne îmbracă cu hăinuțe curate şi ne lăsa să ne jucăm prin bătătură. Vara, primul meu gând când ies din casă este să mă duc la gâldanul rațelor şi să mă bag acolo, sau să mă duc în fundul grădinii, unde bunica pune cenuşa pe care o adună din sobă. Mă aşez pe ciuci, iau cenuşă cu pumnii şi îmi pun în cap. Bunica vine ca un nor de grindină, iar ochii îi fulgeră. Bate crivățul dinspre bunica! Mai întâi mă smuceşte de umăr, apoi mă apucă de ureche şi-mi zice: "Fir-ai închinată să fii! Ia uite la ea ce face! Doar te primenii!" Şi mă ia de mână ducându-mă în casă, unde mă schimbă de hăinuțele pe care tocmai le murdărisem..

Viața este un miracol! Fiecare zi care începe împrăştiindu-şi geana de lumină peste lume, este un dar pe care divinitatea în nemărginita ei iubire, îl revarsă peste noi. Noaptea, după rugăciune, la mijloc între bunici, mă adoarme sforăitul lor uşor şi teama de "bau-bau" pe care îl bănuiam aproape. Nu aveam nici o grijă şi nici nu bănuiam că pe lume există aşa ceva, dar erau vremuri de înțeles mai târziu. Puncte şi pete de lumină

clipesc şi se sting, se fugăresc, se contopesc şi iar se sparg prin iarbă sub regia soarelui ce îşi trimit razele prin frunzişul copacilor. Este micul joc de zi cu zi al luminii, precedând marea demonstrație de iluzionism a cerului.

Cu toată răutatea oamenilor, primăvara vine la vreme şi seamănă în suflet speranță şi bucurie. Şi aduce atâtea flori! Zilele acestea de primăvară, când materia se pierde în raze şi sufletul în amintiri, renasc în noi toate visurile de până acum. Martie este anotimpul care vesteşte trezirea la viață. În curțile oamenilor de la țară, se dă foc la gunoaiele de prin ogrăzi. Primăvara ne face să ne simțim adolescenți, să ne purtăm nebuneşte, indiferent de vârsta pe care o avem, să uităm de orice încrâncenare, oricât am fi de supărați, oricâte greutăți ne-ar apăsa sufletul şi oricât ger au turnat în inimile noastre lungile nopți ale iernii. E bine să ne aşezăm în fața ferestrei cu mintea deschisă, să încuiem toate grijile undeva, să dăm drum liber speranțelor şi să ne potrivim ceasul după mersul furnicii prin iarbă. Atunci când viața pulsează mai cu putere, te bucuri de culorile crude şi foarte curate şi de respirația pământului. Primăvara înverzesc pădurile, iar zumzetul albinelor stăpâneşte tăcerea începutului amiezii. E o zi superbă pentru meditație! Gândul mă duce în trecut la anii copilăriei, din care rup câteva imagini cu mine şi copii care veneau la noi, la poartă, unde jucam fotbal, sau imagini cu mine când fugăream câinii cu pietre, sau băteam băieții şi veneau plângând la tatăl meu, zicându-i: "Nea Petrică, mă bătu Gabi!" Părinții scandalizați (mamele, în special) o vizitau pe mama ca pe o atracție turistică! Mama ne-a iubit şi apărat cu o capacitate uluitoare de dăruire şi iertare. Tata ne-a învățat pe amândouă ordinea şi disciplina. Au fost oameni cu principii de fier, au sfidat adversitatea. Eram un băiețoi! Sora mea - Violeta - era o fire liniştită, retrasă, şi ordonată. Eu mă născusem cu o imensă capacitate de a iubi, de a spune adevărul

în față, de a fi devotată familiei şi de a fi cinstită cu mine însămi, însă eram tare zburdalnică.

Mă uit în oglindă: "Ce mare mi-a crescut părul!" Mi-aduc aminte când eram o copilă, că tata mă ducea la frizer să mă tundă. Îmi țiuiau urechile de cântecele sprintene ale foarfecelor şi buclele castanii ale părului meu, cădeau în valuri mici şi plângătoare, înfiorându-mi obrajii. Închideam ochii şi începeau să îmi picure lacrimi pe obraji.

Când eşti copil, te joci pe lângă casă, dar când mai creşti, mergi la şcoală alături de alți copii. Când am ajuns pe la 15-16 ani mergeam la teatru, la film, sau în excursii cu colegii sau prietenii.

Dorul de pribegie zvâcnea din mine, ca vântul mării în pânzele catargului. Întâmplarea a făcut să merg pentru prima oară la munte, la şaisprezece ani. Eram în ajunul plecării. Am lăsat pe mama să-mi rânduiască lucrurile şi am ieşit afară să-mi răcoresc fruntea în bătaia vântului.

Era o drumeție cu tot "tacâmul" - stabilirea echipei, a traseului, studiul hărților despre zona respectivă, strângerea echipamentului necesar, a alimentelor... Şi pentru ca totul să fie cum trebuie, am ales un traseu pe Munții Făgăraşului, prin Curtea de Argeş - Valea Topologului. Totul a fost în regulă, până în momentul plecării când, prietena mea Mariana nu a mai venit, dar mamei nu i-am spus că nu m-ar mai fi lăsat nici pe mine. Am mers la gară şi de aici a început aventura. Vreo jumătate de ceas am stat de vorbă cu un moşneag care ne-a iscodit cu întrebări meşteşugite. Până la urmă a oprit un căruțaş pe care-l cunoştea şi l-a rugat să ne ajute. Am mers şi cu căruța care ducea fân pentru animale, apoi cu un camion ce transporta fiare vechi. În final, am mers cu un microbuz rătăcit pe drumul forestier, ce însoțea Topologul şi care ne-a scos în cele din urmă în punctul în care se despart drumurile ce urcă şi duc pe Negoiul.

Prima noapte lângă foc am dormit în cort. Aşa ceva nu se uită toată viața. Am făcut focul după ce am montat cortul şi ne-am încălzit ceva să mâncăm. Era pentru prima dată când mâncam o conservă de costiță cu fasole, apoi am stat de vorbă până s-a luminat de ziuă. Doar lumina focului lăsa să se vadă cortul montat ceva mai încolo de foc. Cerul era o spuză de stele. Era aşa cum nu-l mai văzusem până atunci şi cred că privindu-l, m-a trecut pentru prima oară un fior de teamă de necunoscut.

Nu mai eram copil şi trebuia să învăț să mă apăr singură. M-am întins pe sacul de dormit cu fața în sus. Soarele se zărea printre crengile brazilor. Am închis ochii şi am simțit mai bine, mai aproape, căldura soarelui râzându-mi pe față. Am deschis ochii şi uitându-mă în sus, la pomi, mi se părea că văd sufletul şi fericirea mea oglindite în ochii cerului de un albastru deschis. Era aşa de bine şi în mine şi afară!

Aveam la mine un amărât de radio de la care ascultam muzică şi mă pătrundea o senzație difuză, un sentiment inefabil care mă reducea la o sumă de vibrații şi de sonorități învăluitoare. Nici nu ştiu cum aş putea să descriu prin cuvinte, cum vibrează tot corpul! Merită să trăieşti numai pentru aceste clipe când, ascultând o melodie, toate rănile sufletului, toate lacrimile nevărsate se adună şi se topesc într-un avânt melodios şi într-o caldă şi sonoră petrecere pe cinste.

În oceanul meu lăuntric, picură tot atâtea lacrimi câte vibrații mi-au imaterializat toată ființa mea prin muzica ce o ascult la radio, iar fericirea mea este năpădită de strălucire, de bucurie, încât, adunate toate, mă încântă într-o beatitudine de nedescris. Numai în muzică şi în iubire există acea voluptate, când simți că mori deoarece nu mai poți suporta vibrațiile intense.

Ce voluptate se naşte la gândul că „ai trăit clipa", deşi, moartea începe o dată cu viața - spunea un mare învățat.

Sunt fericită că în mine palpită viața, încât ascensiunea ei este o explozie de bucurie si o nebunie de vibrații. Sunt fericită

şi sper să nu fiu tristă niciodată. E o mare bucurie de a învinge măcar pentru o clipă, tristețea. Ce bucurie să poți uita totul într-o beție pe culmile munților, aici, unde mă aflu cu prietenii! E o noapte de vis! Din mijlocul firelor de iarbă stropite cu rouă, o orchestră de greieri cântă nestingherită. Aerul este foarte rece. Brazii înalți, în foşnetul lor, parcă ascund cine ştie ce secrete.

După piesa care a luat sfârşit, a început o alta, mai frumoasă, o piesă de Mozart, ca remediu împotriva disperării, disperare pe care o simțim uneori, mai ales aici, în vârful muntelui. Deasupra noastră se risipea ca o perdea diafană, lumina înghețată a lunii.

Până la urmă, răpuşi de oboseală, ne băgăm în sacii de dormit, iar somnul ne învăluie şi adormim cu susurul apelor Topologului ce răzbat de dincolo de pânza subțire a cortului nostru.

Primele raze ale dimineții ne-au găsit pe jumătate adormiți. Crengile de brad trosneau la adierea vântului, iar mirosul de răşină plutea în aer şi-ți gâdilau nările. Ne-am strâns echipamentul şi am plecat pe drumul care ducea spre Negoi. E un aer curat aici, de nu-ți vine să mai pleci înapoi la forfota oraşului lăsat în urmă! Eram aliniați unul câte unul pe o cărăruie ce tot urcă şi nu se mai termină, că obosisem de atâta mers pe jos. O fată din grupul nostru, nu ştiu cum a făcut şi a alunecat într-o râpă. De abia au scos-o de acolo. Era toată plină de sânge, că am început să plâng de frică să nu i se întâmple ceva rău. Se lovise la arcadă şi sângele îi curgea şiroaie. Norocul nostru a fost că eram aproape de oraş. Cineva de acolo a chemat salvarea şi au dus-o repede la spital. Nici nu vreau să îmi mai aduc aminte de faza asta! Până la urmă, noi ne-am distrat cât am putut de bine, dar fata rănită a rămas în spital până a doua zi.

Din aşchii de vorbe şi firimituri de imagini, retrăiesc copilăria cu dragoste şi recunoştință. Îmi revărs sufletul ca un

vânt departe şi cuprind într-o îmbrățişare toate amintirile, pe toate locurile.

Mintea mă poartă cu treizeci de ani în urmă la căsuța unde crescusem. Desfăcându-mă de prezent, asist la evocarea imaginilor din copilărie, cu seninătatea unui spectacol străin... În fața casei în care crescusem, la poartă, aştepta o maşină împodobită ca pentru sărbătoare. Poarta larg deschisă, parcă pândea pe cineva să intre sau să iasă. În curte, ca şi în stradă, e adunată lume multă; unii trec privind în curte, alții vorbesc dând din cap sau ținându-se de fălci.

Cel care pleca pentru totdeauna, lăsa în urma lui, doua fete de zece si respectiv doisprezece ani şi o soție de treizeci şi trei de ani. Eu, când ieşeam în stradă, când intram în curte. Nu aveam voie să intru în casă, unde mi se spusese că nu mai este loc. Sunt strânse acolo toate rudele şi... popi... mulți oameni îmbrăcați în negru. Pe unii nici nu-i cunoşteam. Eram tristă. Nu-mi plăceau cântecele care răsunau în casă şi nici mirosul de tămâie ce ieşea pe geam

Moartea este un abis în care, deşi ştim că trebuie să pătrundem cu toții, de câte ori intră acolo cineva drag şi apropiat de noi, cei rămaşi pe marginea prăpastiei, se sfâşie sufletul de teamă, de jale, de disperare. Toate raționamentele se sfârşesc la acest mal şi-ți vine doar să strigi după ajutor care nu poate veni de nicăieri.

Singura salvare, singura mângâiere, ar fi credința, dar cine nu are nici această lumânare în mână, ar putea să înnebunească la gândul nopții veşnice! Cât de profund, nefericit este omul, al cărui suflet şi-a pierdut simplitatea! Şi nu mai puțin amar, nu mai puțin asemănător mustrării de conştiința, este şi gândul că în timpul cât tatăl meu a stat în casă, în neființă, erau în mine două ființe: una, fiica, sincer îndurerată, care-şi muşca mâinile ca să-şi înăbuşe hohotele de plâns, a doua, înțeleapta, care

studia psihologia morții. Eram convinsă că până în ultimele clipe ale vieții, omul îşi păstrează toate trăsăturile de caracter.

Cât de îngrozitor este tot ceremonialul de înmormântare: catafalcul, lumânările, popii care tămâie mereu şi cântă! Te trec fiorii, ascultându-i. Cât de strident şi funebru este contrastul dintre viața care se naşte - verdeață, soare, ciripit de păsărele – şi… moarte!

M-am dus la mătuşa mea, tanti Maria şi văzând-o că nu plânge am lovit-o cu pumnii mei mici şi i-am zis: "Plângi, fir-ai a dracului, că a murit tata!" Naşa, care mă ținuse în brațe la botez, văzând scena, a venit la mine, m-a luat de mâna şi mi-a spuse :

- Hai, fata mea, să-ți dau să mănânci, nu mai plânge. Hai, Violeta şi tu.

- Să vină şi mama - îi zisei eu.

- Vine mai târziu, acum are treabă.

- Ce treabă? - mă smuci eu din strânsoarea mâinii şi m-am tras înapoi.

- Are... musafiri - şi o podidi plânsul, nemaiputând să zică nici un cuvânt.

Toată noaptea, mama stătuse la căpătâiul tatălui meu. Acolo era şi bunica mea, care lega nişte bănuți în colțul batistelor. O mulțime de oameni au mers să-l conducă pe tata pe ultimul drum. Am aruncat o ultimă privire peste fața lui, înainte de a-l acoperi cu capacul tronului. Țineam cu mâinile amândouă de tron, vrând parcă să nu mi-l ia nimeni, dar mâini nevăzute mă luară pe sus şi mă suiră într-o maşină pentru a mă duce acasă. Mă deranja puhoiul de lume, pe fața cărora se citea vioiciune. Egoismul oamenilor nu are margini şi sunt convinsă că cei mai mulți dintre ei, când merg la o înmormântare, au un sentiment de o involuntară mulțumire, că nu lor li s-a întâmplat nenorocirea, că nu ei sunt cei îngropați. A muri înseamnă a te muta într-o stea!

Dumnezeu a creat lumea în aşa fel încât să regretăm aproape întotdeauna prea târziu, iar când a creat omul, l-a lăsat pe diavol să-l finiseze, însă diavolul n-are măsură!

Am crescut fără apărarea celui puternic, TATA! Când a murit el, mama nu împlinise treizeci şi trei de ani. De atunci, nimeni nu a mai văzut-o râzând. Tristețea a împietrit-o; ea ne-a fost şi tată şi mamă. Ajutor nu am avut de la nimeni. Şi a muncit din greu pe un salariu de nimic. Făcea economii ca să ne ia nouă hăinuțe, şi cărți, şi radio, şi televizor. Sora mea, Violeta - de o parte şi eu de cealaltă - mergeam ca două păpuşi mecanice cu capetele plecate, împietrite de durere alături de mama. Nici n-ai zice când ne vezi mergând împreună că suntem mamă şi fiice. Parcă desprinse de lume, starea noastră se degajă şi atinge înfiorător trecătorul. Am avut nevoie mereu de un zid de care să mă sprijin. Când el mi-a lipsit, am intrat în panică.

La şaisprezece ani eram o domnişoară dezorientată, complexă. Îmi plăcea necunoscutul. Eram curioasă şi nu mă dădeam de la nimic în lături. Reparam orice se strica prin casă. Mă suiam pe stâlpul de telegraf şi făceam lumină în casă, deoarece se întrerupea atunci când bătea vântul sau se punea ploaia. Luam un băț, băteam un cui la un capăt al bățului şi de el legam o liță, iar la capătul celălalt al liței făceam un laț şi o legam de firul de tensiune. Atunci mama îmi spunea: "Hai, dă-te jos de pe stâlp, că se făcu lumină în casă".

Adeseori mă întrebam dacă sunt pregătită pentru viață. Nu era uşor de răspuns la această întrebare. În fiecare seară dădeam câte o declarație în fața propriei conştiințe: "Ai făcut bine ce ai făcut? Ai făcut destul? Ce vei face mâine? Dar anul viitor?" 365 de zile pe an clădeşti, construieşti mereu... Mai şi dărâmi câteodată şi o iei de la început. Te lupți cu tine însuți, te zbați pentru o idee, pentru o prietenie, iubeşti, suferi, într-un cuvânt, exişti ca om. Faptele tale, mai bine decât gândul tău, arată dacă eşti destul de pregătită pentru viață. Atunci când

eram un copil îmi amintesc cu emoție de momentele în care simțeam că toată lumea e a mea. Toate sunt legate de chipul mamei şi de prezența ei discretă şi liniştitoare. Întotdeauna m-am simțit protejată atunci când o ştiam în apropiere. Îmi spunea mereu, când se odihnea între două treburi gospodăreşti: "Important este să nu-ți doreşti niciodată lucruri pe care nu le poți avea şi să accepți fără să crâcneşti tot ce consideră Dumnezeu că trebuie să ți se întâmple. Ai să vezi că nu e aşa de complicat cum ți se pare. Cu timpul te obişnuieşti cu orice. Omul poate duce mai multe decât crede el".

*

Nu mă îngrozisem de străşnicia luptei care mă aştepta. Un optimism îndrăzneț îmi dăduse o încredere oarbă în destin. La nevoie mă voi tîrâ pe brânci, sau mă voi cățăra cu unghiile, voi plăti cu sânge răscumpărarea unei fărâmituri de fericire pe acest pământ şi nu mă voi da bătută, decât o dată cu moartea!

Într-o dimineață mama ne găti cu hăinuțe pe care ni le dădea numai de sărbători şi o întrebai:

- Unde mergem?

- Mergem la biserică.

Eu mă împotrivii ştiind că acolo e fum mult, iar popii mi-l luaseră pe tata.

- Eu nu merg - şi începui să plâng. Nu-mi place acolo.

- Azi e sărbătoare mare - mă mângâie mama pe păr. E Înălțarea! Se deschide cerul şi tatăl tău te va putea vedea - îmi mai spuse ea.

Auzind toate astea, o luai la fugă şi nu mă opri decât la biserică. Aici, nu văzui nimic; nici pe tatăl meu, nici cerul deschizându-se şi mă pusei pe plâns.

- M-ai mințit - îi zisei mamei. Nu te mai iubesc!

Lacrimile mocnite mi se strângeau treptat în suflet. Adormisem, căzând cu fața pe cuvertura de pe pat şi privindu-mă ziceai că sărut mâna somnului.

*

Când eram mici, nu existau jucării ca acum, ne făceam păpuşi din cârpe şi ne jucam cu ele, sau desenam nişte bani din hârtie şi mă jucam de-a vânzătoarea cu sora mea, eu eram vânzătoarea şi ea, unul dintre cumpărători. Puneam în sticluțe mici apă şi ziceam că e ulei, în cutiuțe nisip şi ziceam că e zahăr, adunam pietricele şi le puneam în borcănaşe şi ne imaginam că sunt bomboane.

Mi-au trecut multe lucruri prin cap, mi-aduc aminte că prindeam broaştele şi le tăiam pe burtă cu o tablă ruginită, apoi le îngropam. Aveam tot timpul mâinile şi picioarele pline de negi şi râie pe care mama mi le trata cu diferite soluții. Sau mă urcam în pruni - aveam grădina plină de pomi fructiferi: pruni, meri, peri, gutui, smochini, duzi şi nuci. Mâncam până mă săturam şi mă apucam să cânt de răsuna toată strada, după care mă dădeam jos, umpleam poala cu fructe şi ieşeam afară la copii să le dau şi lor. Căzuse lângă mine o nucă speriindu-mă şi rămase acolo, amărâtă, cu craniul ei pleşuv ieşit din broboada verde. Luam câte două cireşe lipite printr-o codiță şi le puneam după ureche, făcându-mi cercei din ele. Aşa făceau toate fetele. Seara, ne strângeam toți copii de pe stradă la noi, la poartă şi făceam focul, unde coceam cartofi luați pe furiş, corcoduşe, sau porumb - fiecare ce putea să aducă de acasă.

Ne jucam pituluşul "în canal". Prin fața casei trecea un râu, cu o apă foarte limpede şi cu multe pietricele în ea; de o parte şi de alta a râului, era o bordură de ciment, pe care puneam o scândură şi treceam "canalul în partea cealaltă", unde era cât vedeai cu ochii, numai câmpie. Toată ziua ne jucam acolo.

Părinții ieşeau la poartă şi se întrebau unii pe alții: "Copii noştri unde or fi?" O vecină, care ne văzuse, răspundea: "Sunt în canal!" Doamne, mi-e dor de mine cea de odinioară şi de timpurile acelea!

Cad pe gânduri! Gândurile mă duc în trecut, la copilărie. Mereu mă întorc cu gândul acolo. Amintiri frumoase, le am de la bunica din satul meu natal, unde am copilărit. Stăteam în poala bunicii, privind şi înțelegând lumea dint-un loc în care nu se putea întâmpla nimic rău.

Seara, pe băncuța din fața casei se strângeau femeile de pe uliță. Femei bătrâne, arse de soarele de la câmp, se adunau la poarta bunicii; unele coseau, alegeau fasole, altele torceau din fuior sau pur şi simplu, stăteau de vorbă. Noi, copii ne jucam prin preajma lor. Mă uitam la mâinile bunicii, noduroase şi bătrâne de-atâta muncă... Nu stăteau nici o clipă. Ascultam în poala bunicii poveşti în timp ce mă legăna, îmi cânta sau vorbea cu vecinele despre ce fată s-a măritat, cine a mai murit, cine s-a îmbătat sau şi-a bătut nevasta. Învățai acolo, la poartă, seara, ce se face şi ce nu se face, ce e bine şi ce e rău, învățai sfiala, bunul simț şi cum să fi în rând cu lumea.

Îmi plăcea să citesc mult şi credeam în ceea ce citeam. Comparam acțiunile mele cu cele citite şi deseori mi se părea o asemănare foarte plauzibilă. E mult de atunci; şi azi îmi place să ascult poveşti şi destine... Minuni de copilărie trecătoare şi totuşi statornice în memoria mea nepărăsită de trecerea anilor, în căutarea echilibrului, cu promisiuni schimbătoare, alături de fericiri închipuite sau reale... Amintiri... Amintirile au legile lor ciudate.

Îmi aduc aminte, cum mama mă trezea de noapte să merg, să stau la coadă pentru a lua carne şi mezeluri. Când ajungeam acolo, era închis iar la uşa magazinului aşteptau deja câteva persoane. "Când or deschide?" - întreb pe cel de lângă mine. "Mai e juma’ de oră" - îmi zice un nene, uitându-se la ceas. Nu

am de gând să aştept atât. Mă duc acasă şi după zece minute mă întorc de teamă că nu o să mă mai recunoască cei de acolo. Cei din faţa mea discutau, dar cuvintele lor se opreau în aer, la un metru de mine. Încet, încet, alţi şi alţi oameni se aşezau în spatele meu, la coadă. Devii insignifiant în coada care se formează. Dacă stau să mă gândesc care este simbolul comunismului, ei bine, nu este secera şi ciocanul, ci coada asta care se formează în fiecare zi. Cel mai fericit este cel care se află în faţă şi o mare de oameni progresiv mai frustraţi pe măsură ce coada avansează.

Este ciudat că în mintea mea, comunismul doreşte să facă toţi oamenii egali, perfect egali, printr-o structură care este tocmai contrariul aceste idei. Coada în sine nu este dreaptă; întotdeauna este un câştigător - primul din coadă - întotdeauna este unul care pierde - ultimul - şi nimeni nu este egal cu nimeni.

Veneam de noapte ca să pot apuca ceva, că se "dădea" repede. Tot aşa procedam şi când mă duceam să iau lapte; stăteam de pe la patru-cinci dimineaţa, ca să apuc lapte şi iaurt, sau chiar de la două noaptea, până într-o zi când m-am împrietenit cu gestionara, dar ca să pot obţine ceva (carne, mezeluri sau lapte şi iaurt), trebuia să-i aduc un pachet de Kent.

Uneori nu mă puteam trezi şi găseam o mulţime de oameni la coadă şi mă apuca ora douăsprezece când ajungeam în faţă, dar marfa se termina şi plecam acasă aşa cum venisem. Şi-mi venea să plâng...

Coada avea o viaţă a ei. Iniţial, extrem de răsfirată, oamenii vorbeau între ei după care, anticipând venirea maşinii cu carne, mezeluri, lapte sau pâine - coada se strângea pe măsură ce, din ce în ce veneau mai mulţi oameni. Începeau certurile, ţipetele - mai erau şi unii care se băgau în faţă de oarece cineva le ţinuse rând... Dacă aveai norocul să înceapă ploaia şi nu ţi-ai

luat umbrela, aveai oricum parte de acoperirea unei umbrele apropiate.

Spui un banc şi toată lumea ascultă... Era normal pe atunci să stai la coadă ore întregi. Era un mod de viață.

Dacă ar fi să scriu acum tot ce am trăit în copilărie, nu mi-ar ajunge câțiva ani. Gândurile mi se îmbulzesc năvalnic spre coala încă albă, dar se opresc strivite sub propriul tumult în îngustimea peniței de stilou.

M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă nu am avea nevoie de nimic pentru a scrie, iar gândurile s-ar aşterne pe hârtie de cum au apărut? Cred că ar fi mai multe cărți decât există deja acum. Afară miroase a ploaie. A venit iute şi a plecat la fel de iute, uitându-se înapoi de după dealul Bucovățului, zâmbind dintr-un curcubeu. Somnul ne învăluie cu puterea lui magică şi ne poartă pe aripa lui, iar noi ne supunem fără să mai putem scoate un cuvânt.

PARTEA A DOUA

Gustul amar al mierii!

Am terminat clasele I - VII la Liceul "Fraţii Buzeşti". La şcoală am fost "de mijloc". La matematică, erau câţiva colegi printre care şi eu, cei mai buni din clasă. Profesoara noastră, Constantineasca - aşa îi spuneam - mă iubea şi când dădeam teză, mă punea să stau la catedră, să nu copieze vreunul după mine.

Istoria nu îmi plăcea. Şi nu, că nu îmi plăcea, dar nu îmi intra în cap; prea mulţi ani de ţinut minte şi prea multe nume. Iar profesorul, un zbir! Cum intra în clasă, doar ce îl auzeai: "Aţi învăţat?" Asta era! Şi nu mai ştiam nici cum mă cheamă. La câţiva dintre noi ne zicea "fruntaşi". Venea în faţa clasei şi spunea: "Fruntaşii, la tablă". Ne aliniam ca la concurs şi cu o singură întrebare uitam tot.

La română aveam un profesor, pâinea lui Dumnezeu. Milea îl chema. Îmi plăcea româna. Ne dădea teză. Eu luam notă mare, că ştiam, însă multe teze se întorceau pline de roşu, de parcă veneau rănite din război. Îmi plăcea şi franceza. Profesorul - Scânteie - un om minunat, la toate fetele ne dădea numai note mari, dar şi învăţam la ora lui.

Când ai un profesor bun şi blând, înveţi de drag la materia lui. În sesiunea a doua, după subiectul ce l-am tras, l-am făcut pe profesorul Butoi să exclame: "Îmi arunc pălăria de la etaj, dacă ştii acest subiect!" Îmi pare rău că nu a făcut-o, motive i-am dat cu prisosinţă. Şi anii aceia s-au dus ca norii, lăsând soarele înţelegerii personale să mă izbească de întuneric şi să-mi dea libertate. Erau neînţelegeri care creşteau odată cu mine, rezolvările privind propriile mele investigaţii. De atunci am învăţat că oamenii sunt în aceeaşi măsură buni şi răi, puternici şi slabi. Nu mi-am pierdut niciodată încrederea în prietenie, în partea bună a semenilor mei. Aşa m-am format, cu o acaparatoare acumulare de sentimente şi fiinţe, dezechilibrându-mă când pierdeam câte ceva din ele, convinsă

fiind că vina nu-mi aparține mie. Eram o rebelă! Şi îmi plăcea mai mult în compania băieților, pentru că şi eu eram un băiețoi.

După examenul de admitere, datorită situației grele în care trăia familia mea, mama a hotărât să mă dea la o şcoală profesională pentru a-mi câştiga existența. Sora mea a mers la liceu, la insistențele unei mătuşi care îi spunea mamei ca măcar una dintre fete să aibă liceu.

După doi ani, am ieşit vânzătoare. Îmi plăcea această meserie! În vară, când absolvisem şcoala, mama m-a luat de după umeri şi mi-a zis: "Acum eşti mare, va trebui să munceşti, să-ți câştigi pâinea singură. V-am crescut, cum numai eu ştiu. Să fii cinstită, bună, să te păzeşti de încurcături, ca să-ți fie veşnic fruntea senină. Eu mă voi ruga lui Dumnezeu să te sprijine şi să te ocrotească". Dar nu mi-a fost deloc fruntea senină. Mi-a fost mereu înnorată!

M-am hotărât să fac liceul la seral, conştientă fiind că şcoala profesională nu este suficientă pentru viitorul meu. Sinceră să fiu, liceul nu mi-a produs nici o satisfacție. Şi dacă stau să mă gândesc, totuşi a rămas ceva incontestabil şi s-ar putea zice că au fost două câştiguri materiale: o prietenie rămasă nealterată de peste douăzeci de ani a câtorva colegi şi lecturile pe care le savurez şi astăzi ca şi atunci, cu aceeaşi plăcere şi dragoste. Am învățat atunci să cred în puterea cuvântului tipărit, cel mai mare câştig al omului. Şi am terminat liceul cu examenul lui de „maturitate" cu tot. Într-una din zile am cunoscut un băiat, un coleg de liceu şi aşa cum se întâmplă adesea, ne-am îndrăgostit unul de altul. Mergeam la film, la teatru sau ascultam muzică la el acasă, că avea magnetofon. Era un băiat înstărit, iar ai lui, cu toate că eu eram săracă, mă iubeau. Le plăcea de mine că eram frumoasă - spuneau ei - şi că eram mereu veselă, iar la şcoală eram printre primii. Am terminat liceul şi noi doi eram tot împreună. Într-o seară, m-a chemat pe la el; ai lui erau la o petrecere. Am ascultat muzică, am râs, am dansat amândoi,

apoi totul s-a conturat într-o mare nebunie: am făcut sex. I-am spus că sunt domnişoară şi a zis că după ce vom termina facultatea - pentru că ne hotărâsem să dăm amândoi la facultate - ne vom căsători.
A dat la facultate, dar nu a luat. Urma ca după o lună să se prezinte la comisariat pentru a-şi satisface stagiul militar. La câteva săptămâni de la plecarea lui, am aflat că sunt însărcinată. Îmi era ruşine de ceea ce mi se întâmplase şi eram puternic afectată. Nu-mi găseam locul. Chiar dacă s-a întâmplat ce s-a întâmplat, chiar dacă mă voi izbi de greutăți pe care acum nici nu mi le pot imagina, nu voi avorta! Nu mă sperie actul în sine, dar nu vreau să-mi ucid copilul, indiferent de ce-mi va rezerva viitorul. Şi apoi nici nu am cum să avortez datorită legilor care sunt în țara noastră. Sunt perfect conştientă de drama pe care o trăiesc. Ionel, prietenul meu, nu-i demn de situație, iar un bărbat care nu poate da dovadă de demnitate, nu se află prea departe de laşitate. Nu pot spune că se retrage, dar nu este ferm şi asta mă copleşeşte. Port în pântece un om care are dreptul la viață întocmai ca şi mine, ca şi el, ca şi noi toți. Este ştiut că unii părinți îşi impun părerile când trebuie dat un astfel de răspuns. Când au aflat ai lui că sunt însărcinată, nu prea le-a convenit, dar nici nu m-au alungat. Au zis că atunci când el va termina armata, ne vom căsători. După ce Ionel a depus jurământul, am plecat cu trenul la el, la unitate. A fost învoit două zile, timp în care eu am stat cu el de vorbă despre ce şi cum să facem atunci când se va naşte copilul.

- Cum ai călătorit, Gabriela?
- Bine... Tu cum te simți?
- Sunt îngrijorat... Ce ai hotărât?
- Ce am hotărât? Răspunsul nu este decât unul singur şi el te priveşte şi pe tine. Responsabilitatea unui copil poate fi decisă de ambii părinți.
- Da, dar mama îşi creşte copilul.

- Ionel, într-o familie, copilul este crescut de ambii părinți.

- Da, într-o familie!

- Deci, orice mincinos sau escroc sentimental care-i zăpăceşte mintea unei fete, atentând apoi şi la cinstea ei, este iresponsabil moral - nu mai spun şi material - daca din lipsa lui de maturitate se va naşte un copil. Nu doresc mila ta, însă dai dovadă de lipsă de curaj. Nu cumva ai tăi ți-au pus în vedere să stai cât mai departe de mine?

- Gabi, ce e tonul ăsta?

- Copilul creşte, iar nici unul din noi nu poate avea replică. Atunci când se va naşte copilul, cineva o să-i dea toate răspunsurile.

Aceste cuvinte ale Gabrielei începură să-l irite, să-l enerveze pe cel din fața ei.

- Tu ce ai vrea să fac, dragul meu? Să apelez la o femeie...

- Sigur că da. Ar fi cel mai bine pentru amândoi.

- Şi dacă mi se întâmplă ceva?

- De ce trebuie să pui răul înainte?

- Nu-ți face probleme. Mă voi descurca eu într-un fel şi-apoi, sper ca părinții tăi să dea dovadă de omenie şi de mai multă responsabilitate decât tine.

Am ieşit afară din camera de hotel unde am stat cele două zile cu el şi am plecat la gară cu sufletul greu, dar cu gândul că "dracul nu este chiar atât de negru precum se spune". Bărbații au posibilitatea să poarte pălărie. Şi-o pun pe cap şi pleacă atunci când lucrurile se complică.

Am ajuns acasă, la socrii mei pe înserat. M-au primit cu multă căldură sufletească şi asta mi-a mai luat ceva din supărarea ce o aveam când am plecat de la Cluj, unde Ionel îşi făcea stagiul militar. Într-una din zile, mama soacră m-a invitat la film. Cât m-am bucurat! Rula "Cele două orfeline". Am plâns de m-am umflat în tot acest timp cât a rulat filmul, gândindu-mă că şi viața mea poate fi oricând ca a acestei eroine. Câteva zile mai târziu, la cinematograful Central rula filmul "Leonard". Îi

spun soacrei mele că aş dori să văd şi eu acest film şi într-o seara am mers amândouă să îl vedem. Mi-am zis, că dacă voi avea un băiat, Leonard îi voi pune numele.

Au trecut nouă luni şi eu am născut doi gemeni: un băiat şi o fată. De câte ori mă duc să îi alăptez, îi desfac din scutece şi îi studiez de parcă ar trebui să văd ceva anume la ei. Pe Leonard şi pe Diana, pentru că aşa îi cheamă pe copiii mei atunci când îi alăptez, îi mângâi cu palma pe frunte, pe mânuțe, pe picioruşe şi descopăr că au o aluniță la fel ca şi mine. Leonard o are pe umărul drept iar Diana lângă sprânceana stângă. Îi sărut pe rând şi plâng, gândindu-mă că dacă copiii aceştia mi-ar fi luați, sunt sigură că prin aceste semne ne vom regăsi. Dumnezeu să ne păzească de asemenea situații! Singurul argument care îmi domină gândurile este speranța, dar oare ea însemna ceva în fața necunoscutului imens? Aş vrea măcar pentru o clipă să închid ochii, dar teama pentru ziua de mâine nu îmi dă pace. Îmi privesc copiii grijuliu şi parcă am o presimțire... Nu sunt acum capabilă să decid pentru soluția cea mai bună. Sunt de două săptămâni în spital, deoarece copiii trebuie să ia în greutate, iar părinții lui nici nu au venit o dată să mă vadă. Mama, pe partea cealaltă, mi-a spus că nu am ce căuta cu copiii acasă. "Doamne, ce fac eu cu ei, dacă nu am casă, bărbat... şi pe nimeni" - îmi ziceam în gând şi plângeam toată ziua. De la copilul alintat şi dezmierdat de toți, cândva, iată-mă azi ascunzându-mă fără curajul de a mă arăta lumii. Sunt pe un drum nespus de greu, un greu imprevizibil, care va cere din partea mea mari sacrificii. Acum, când alături de mine simt respirația copiilor mei, în mintea mea furtuna întrebărilor se izbeşte de uraganul reproşurilor dure. Ce voi spune copiilor mei când vor creşte mari? Privindu-i, încerc un pas peste timp, iar în depărtare zăresc pentru noi o viață fericită. Vom locui împreună şi nimeni nu ne va despărți. Cu această speranță las în voia Domnului soarta

mea şi a copiilor mei. Mă supun şi aştept viitorul cu toate că sunt disperată. Cumplit de disperată!

Toți din spital, de la femeia de serviciu şi până la directorul spitalului, mă compătimeau şi ziceau: "Săraca de ea! Ce nenorociți, băiatul şi părinții lui! Cum pot să îi lase de izbelişte?" Îmi era inima o minge cu care nu ştiam ce să mai fac. O strângeam în mine cu teamă, parcă să nu se spargă şi sărea cu hopuri tot mai mari şi încetinea până ce rămânea dureros de încordată. Mă încearcă nişte temeri, o avalanşă de gânduri care îmi aduc presentimentul unei mari nelinişti. Senzația aceasta de căutări trecute prin soarele sau noroiul zilelor din care mi-aş dori alese trăiri plăcute, am avut-o în ultimul timp de prea puține ori. Mă uit la copiii mei şi nu pot să nu visez cu ochii deschişi. Aceste clipe sunt pentru mine unice. Noaptea se pierde încet. Este luna mai, iar afară este o vreme superbă. Deschid geamul lăsând aerul rece să năvălească în salon.

Când să-mi facă ieşirea din spital m-am pomenit cu mama lui la poartă; îmi adusese hăinuțe pentru copii. Credeam că a venit să mă ia acasă la ei, dar am fost suită în salvare şi, în loc să ajung acasă, am fost trimisă la casa copilului, cu amândoi copiii. Aici am stat două săptămâni, până când, într-o zi, directoarea m-a chemat la ea în birou să îmi spună că mă va lua cineva acasă cu băiatul. "Şi fata?" - întreb eu. "Va avea şi ea norocul ei"mi s-a răspuns.

Am semnat nişte acte, apoi am fost suită în salvare iar când a oprit salvarea şi m-am dat jos, am fost întâmpinată de doi oameni străini care mi-au zis: "De azi înainte noi vom fi părinții copilului, iar tu vei sta la noi atâta timp cât îl vei alăpta". Doamne, ce am mai plâns! M-au mințit ca nişte nemernici! Țineam copilul la piept şi îi cântam: "Nu caut vorbe să te dezmierd, dar aş da totul ca să nu te pierd!" Dar cine să mă audă? Am stat aici, două luni, apoi m-am întors acasă la mine.

Nu a ştiut nimeni ce mi se întâmplase, că mama le spusese la copii că sunt la țară.

Când am plecat de la cei care-mi înfiaseră băiatul, m-am dus direct la casa copilului să mă interesez ce au făcut cu fetița. Directoarea afişa un aer aferat. Am insistat să mi se spună unde este fetița şi am aflat că şi ea a fost înfiată, dar nu mi s-a spus unde ar putea fi. Decepția mea în dragoste nu are măsură, este incomensurabilă.

Păcat că toate acestea au însemnat distrugerea definitivă a unor vise. Reproşuri de toate felurile nu încetau să-mi răscolească sufletul. Mă acuzam de laşitate când am acceptat să mă despart de copiii mei. Cum am putut să admit o asemenea variantă, nu-mi pot explica decât prin lipsa mea de experiență din vremea aceea. De câte ori nu m-am căit că nu mi-am luat cu mine copiii... Poate că nu aş fi terminat o facultate, dar tot aşa aş fi putut să o termin. Lumea ar fi vorbit o vreme, dar aş fi avut copii cu mine. Un lucru e sigur - nu mai vreau să ştiu nimic despre cel care mi-a înşelat atât de mult aşteptările. Furându-i vieții o fărâmă de linişte, îmi refuz trecutul, alungându-l în colțul sufletului meu.

După trei luni mi-am reluat serviciul. Lucram la un magazin alimentar, în ture - o săptămână dimineața, una după masa. Îmi plăcea la serviciu. Îmi vedeam de treaba mea, de program. Timp de un an, la fiecare inventar, am ieşit bine până când cei de la conducerea întreprinderii au adus o altă fată să lucreze cu mine şi în două luni, m-a scos lipsă. Fata aceea era "pila" cuiva de la partid. Şi cum eu nu avea pe nimeni, mi-au făcut dosar penal şi am fost arestată într-o zi de vară. Ce-au mai plâns mama şi sora mea! Dar cine să le audă? Stupidă e viața câteodată! Te pocneşte de nu te vezi! Şi abia poți să te mai scoli!

A doua zi de la arestare, am fost trimisă la Jilava, o puşcărie mare, cu coridoare lungi, cu cămăruțe foarte strâmte şi cu paturi suprapuse. Ziua ne ducea la muncă si căram papură,

snopi mari şi grei pentru umerii mei mici. Eram îmbrăcate în „zeghe", nevoia ne-o făceam acolo unde dormeam, în "tinete". Aici nu am stat mult şi am fost duse la Tulcea cu trenul. Lucram la o fabrică de conserve. Curățam gogoşari, ardei gras, şi tot felul de legume pentru conservele de iarnă.

În fiecare dimineață era cu noi un om care lucra în fabrică şi ne supraveghea pentru a face lucrul de calitate. Acest om, era foarte blând şi bun. Într-o zi, l-am rugat să îmi dea o hârtie şi un creion, să scriu şi eu acasă, că nu ştiau ai mei nimic de mine, de două săptămână de zile. Mă văzuse slăbuță şi timidă şi i se făcuse milă de mine. Mi-a adus o hârtie subțire ca o foiță şi un creion, şi am aşternut pe hârtie, cu cuvintele mele, prin câte trecusem de când fusesem mutată de la Craiova. Scriam cu mare grijă să nu mă vadă cineva. După ce am terminat "scrisoarea", i-am dat-o lui "nenea" şi pe un colț de hârtiuță, i-am scris adresa mea de acasă. Omul acela bun, mi-a promis că va pune scrisoarea la poştă, negreşit!

În fiecare zi eram duse cu autobuzele la muncă: la cules de roşii, castraveți, cartofi. Aici sunt arestate femei cu fel şi fel de pedepse. Una din ele s-a luat de mine. O fată care se simțea bine în compania mea, mi-a luat apărarea, zicându-i: "Nu mai face curent. Pleacă de-aci". "Ce fac?" - a întrebat-o aceasta. "Faci frig când vorbeşti!" A ridicat mâna să ne lovească pe amândouă, dar plutonierul a văzut-o şi i-a zis: "Fă paşi!" Şi ea a plecat uitându-se chiorâş la noi. Am fost condamnată la cinci luni de închisoare, dar prin muncă am câştigat trei luni şi jumătate. Când mi se rupeau încălțările, trebuia să-mi dau porția de pâine pentru o pereche de încălțări de cauciuc. Mi se trimiteau de acasă țigări, pentru a plăti încălțămintea, că mi se rupea foarte repede.

Nu am stat în închisoare decât o lună şi jumătate, dar mi se păruse că am lipsit de acasă, ani de zile. Am fost arestată pe nedrept, aşa cum sunt mulți oameni, poate şi astăzi. Singurul

om care ştia că nu sunt vinovată, a fost procurorul. A vrut el să strângă probe pentru a demonstra că sunt nevinovată, dar nu a avut câştig de cauză. Mi s-a spus că vinovata e fata cuiva "mare" şi nu are nici o putere.

Astăzi am ieşit din penitenciar. Uşa s-a închis în spatele meu cu zgomot. Sunt în stradă. Sunt liberă! În mână țin o punguță de plastic, în care sunt banii ce-i câştigasem prin muncă în penitenciar. Cu o zi înainte de eliberare, am fost chemată să semnez nişte foi pentru liberarea mea şi pentru a-mi ridica banii cuveniți. Drumul cu trenul de la Tulcea la Craiova, deşi lung, mi s-a părut foarte scurt.

De la gară, am luat autobuzul şi m-am dat jos în centru. Vreau să mă opresc direct la mama, la serviciu. Oare, mama ştie că peste puțin timp o voi îmbrățişa? Poate că mamele au semnele lor, semne numai de ele ştiute. Mai am doar câțiva paşi de făcut. Picioarele le simt din ce în ce mai grele. Întind automat mâna spre clanță şi deschid uşa. Îmi tremură picioarele. De abia trec pragul. Mă sprijin de tocul uşii.

Ce noroc pe mine, că o găsesc aici pe mama! Când mă vede, încremeneşte. Încerc să păşesc spre ea, dar nu-mi pot mişca picioarele. Întind mâinile spre ea şi mă ia în brațe. Plângem amândouă înăbuşit! Camera în care suntem, îmi pare o corabie în furtună. Mă sprijin să nu cad. Vorbele ei mă pătrund. Se învoieşte şi pleacă cu mine acasă.

Mă tem de privirile vecinilor care ar fi pentru mine nişte pumnale înfipte în sufletul meu care sângerează. Tremur, cu toate că e destul de cald afară. Parcă mi se pune un nod în gât. Lacrimile îmi udă obrazul. Ce-mi mai bate inima! Îi număr bătăile, le simt până-n timpane. Bubuie! Parcă-i o pasăre închisă în colivie şi se zbate să fie liberă. Brusc, mă întristez. Mă simt o înfrântă, dar nu o învinsă! Eu sunt cea care doboară valurile vieții, nu mă vor înghiți ele pe mine! Voi ieşi eu într-

un fel din această încrâncenare. Mizez pe capacitatea mea de a mă adapta la orice situație.

Sunt tare obosită! Ce bine mi-ar prinde un somn! Azi noapte, pe tren nu am închis ochii nici un pic cu gândul că le voi vedea pe mama şi pe sora mea. Merg alături de mama, care mă ține de mână. Mi se face rău, nu mai văd, nu mai aud... Deschid ochii, iar mama se foieşte în jurul meu. Stau rezemată de un copac şi încerc, cu ajutorul mamei să mă ridic de jos. Fac eforturi să mă ridic pe picioare. Şi reuşesc.

Mama îmi spune ceva, dar nu o aud. Văd doar cum i se mişcă buzele. Mă ia de mână, iar eu mă aplec să i-o sărut. Nu-mi pot opri lacrimile. Îmi curg şi cad pe mâna ei muncită, pe care o țin strâns în mâna mea. În lupta cu ceea ce mi se întâmplă, privirile noastre se întretaie, transmițând ca un fluid reciproc, căldură, curaj, dârzenie, poate chiar cutezanță! E greu, poate imposibil să descrii în cuvinte, cât de multe poate exprima o privire de mamă! În amintirea acelor clipe magice, scutur roua lacrimilor pe icoana chipului mamei mele !

Mă voi întreba mult timp, de ce unii oameni stau închişi acolo, nevinovați? De ce? Mii de răspunsuri la tot atâtea întrebări. Mă frământ pierdută prin mulțimea de oameni. Cine sunt eu? O fată de douăzeci şi unu de ani care a fost condamnată pe nedrept. Brusc, mă întristez. Câte gânduri îmi inundă mintea! Toate gândurile mă năpădesc. Gânduri! Gânduri! Şi iar gânduri!...

Ajung cu mama acasă. Sora mea îmi iese în întâmpinare, mă ia în brațe şi plânge în hohote o dată cu mine. Mama zice: "Hai să mâncăm şi vorbim după aceea", iar în ochii ei joacă lacrimile. Se face că se duce după ceva, ca să nu vedem noi că plânge. Şi mai bine, că altfel am fi plâns toate trei, de nu ne mai opream.

Până să vină mama de unde plecase, o întreb pe Violeta dacă a primit scrisoarea de la mine şi mi-a spus că a primit-o, dar a citit-o în grădină, ca să nu ştie mama, că s-ar fi îmbolnăvit de

atâta plâns. "Dacă ai şti cât am plâns atunci!" Îmi spune Violeta în şoaptă să nu ne audă mama.

- Hai, mamă, să mâncați că v-o fi foame, zise mama şi ne sărută pe amândouă, pe obraji.

Ce bine e acasă! După ce mâncăm, amândouă se uită la mine. Parcă aşteaptă să rup tăcerea. Dar eu vreau să înceapă mama discuția; numai ea ştie cum să mestece vorbele ca să-mi oblojească mie sufletul. O privesc rugătoare şi încep să plâng în hohote, aşa deodată. Frazele nu se închegau aşa cum ar fi fost firesc şi o tăcere părea să se aşeze în fața gândurilor pregătite să năvălească. Pe alocuri, gândurile mamei şi ale mele merg în paralel. Un puhoi de lacrimi aşteaptă doar fisura pentru a răbufni.

Mama mă mângâie pe păr, cum face ea de obicei, şi-mi zice: "Lasă mamă, că eu ştiu că nu eşti vinovată. Are Dumnezeu grijă de fiecare! Ăştia pe aici, nu ştiu nimic". Vorbele, deşi calde, mă ard, mă ustură, mi se par tăioase ca un topor care cad peste sufletul meu făcut țăndări. Pentru câteva minute nu mai aud ce zice mama. Îmi curg lacrimile şiroaie pe obraji.

Parcă mă aflu la judecata de apoi. Sora mea ia o batistă şi îmi şterge lacrimile. O iau de mână şi ea mă ia în brațe şi îmi spune să tac, să nu mai plâng, că a trecut. Plângând, sufletul meu se răcoreşte şi parcă mi-l simt mai uşor. Vorbesc cu voce blândă, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva tot acel lung şir de nedreptăți cutremurătoare. Sufletul meu este distrus, la gândul că oamenii trăiesc spre a se face nefericiți unii pe alții.

Mă întreb, cum de nu ridic tonul, cum de nu mi se ascute vocea, cum de ochii mei căprui nu mi se îngreunează de ură. Şi mă mai întreb, cum de există oameni care mai pot respira după ce au făcut pe alții nefericiți?

Sunt doar un suflet de luptătoare ascunsă sub aparență fragilă, cu chipul uşor trist, de lunile de îndoială şi umilință prin care am trecut. Aşa-i făcut omul, să fie pus la încercare.

Sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu, că m-a luat de acolo şi m-a adus acasă, aşa cum pisicile îşi iau puii de ceafă şi-i mută din drum, în cuibul lor. De altfel, sunt convinsă că totul e un parcurs trasat de Sus! Un destin!

Cam toate certitudinile mele câte au fost, sunt acum ciuruite de îndoieli, ca nişte haine roase de molii. Mi-ar fi greu să numesc una intactă. Nu există fericire de care să-ți aminteşti fără tristețe. Trecutul trăieşte, e viu, ia parte la prezent, îl influențează şi se schimbă în funcție de ceea ce ni se întâmplă. Şi aşa "mai târziu", devine "prea târziu"!

Am început să-mi dau seama că, din actor pe scena vieții, deveneam un figurant. Memoria îşi aminteşte chiar şi de uitare. Doar din amintiri mai pot crede că vara e anotimpul destinului meu... Trebuie să ari când e timpul să ari, nu când ai chef. Am reuşit să am azi numai îndoieli şi să nu mai ridic ochii spre cer, decât ca să ştiu când trebuie să iau umbrela. Cerul devenise pentru mine, ceea ce este pentru orice om: ceva lipsit de orice fior metafizic, un albastru decolorat banal, murdărit de fumul fabricilor, de unde, când se înnorează, cad ploi care umplu oraşul de bălți.

Rămasă singură, doream să fiu cu alții, fiind cu alții şi nereuşind să mă integrez în atmosferă, preferam să rămân singură. Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată. Probabil, trebuie să pierzi ceva, ca să-i dai o alură sentimentală. Orice "paradis" nu poate fi decât o mare simplitate. Atentă prea mult la amănunte, nu risc oare să scap esențialul?

Stau cu capul plecat şi plâng, dar mama îmi zice: "Ridică capul şi păşeşte de acum înainte hotărâtă în viață şi fii mai atentă la omul de lângă tine, că nu toți sunt ca tine. Ştiu că tu eşti puternică". Ce să le spun? Ele ştiu că nu sunt vinovată. De ce să despic firul în patru? M-aş încurca în gânduri...

Ce bine e acasă! Simt căldura celor dragi. Le mulțumesc în gând. Sora mea se duce afară, mama trece în camera cealaltă,

iar eu rămân singură. "Poți să treci dincolo, să te culci, că oi fi obosită de pe drum" - îmi zice mama. Trec în cameră fără să scot nici un cuvânt. Camera este la fel cum am lăsat-o. Pe masă, mama pusese o farfurie cu mere mari, de la noi din grădină. Iau unul şi muşc din el şi pârâie când înfig dinții. Ce gustos este! Duc mâna la inimă şi-i simt bătăile puternice. Mă tot gândesc, ce am să fac de acum înainte ? Şi mă întreb, cine sunt eu în realitate? O fostă condamnată! Şi mai cine? Un om care îndrăzneşte să spere! Navighez într-un imens ocean şi-mi permit să mai şi sper!... Nu ştie nimeni ce răni nevindecate îmi sângerează acum sufletul... Am sufletul sfârtecat. Inima îmi e zob. Astăzi am sufletul distrus, dar îmi voi găsi eu calea până la urmă. Viața e un drum plin de serpentine, de urcuşuri şi de coborâşuri. Echilibrul e în mine, înăuntrul meu. Şi când te gândeşti că în lumea asta sunt oameni care pot dormi când alții suferă din cauza lor!

Mi-e milă de mine că devin melancolică. Îmi revin imediat şi mă gândesc că am un as în mânecă: tinerețea, plus dorința de a da totul uitării, de a devenii eu, cea dinainte. Când eşti tânăr, eşti pus în fața unei probleme vitale a direcției şi a sensului. Este un moment în care devii obligat să adopți o imagine. Nu te mai poți ascunde sperând că vei fi acceptat prin neputința ta de e avea o personalitate. Atunci, începi să-ți frângi din axele structurale ale caracterului şi să te ghidezi după un model, care are destule şanse să-ți obțină o imagine personală printre ceilalți.

Este un joc de noroc, în care arunci cu zarurile posibilităților şi adopți o atitudine, ce deseori capătă o consecință ireversibilă. În acel moment, nu poți realiza asta, deoarece nimeni n-a ornat pe tortul tău de sărbătoare a vârstei de adolescent un avertisment: "Fii atentă, zonă abruptă a identității, poți ieşi din ea marcat pe viață!" Tu sufli nepăsător în lumânări, sărbătoreşti, ciocnind un pahar de şampanie, trecerea către o

nouă perioadă a existenței tale. La un moment dat, apare o confruntare a ego-ului tău cu al altora. Fără să vrei, eşti clasificat cu stupoare într-un regn al importanței şi al puterii şi ai următoarele posibilități: te generalizezi, te supui, sau te transformi într-un răzvrătit al regulilor nescrise stabilit de cei care impun un control de imagine.

Şi totuşi, iar mă apucă tristețea. Parcă este o fiară! Dar am o voință de fier iar voința este un resort. Am să îmi adun gândurile şi voi ajunge un om respectabil până la urmă. Totul în viață e să vrei! În viață trebuie să lupți cu tine însuți, nu cu cei de lângă tine. De mâine mă apuc de învățat. Şi eu când îmi pun ceva în gând, nu îmi stă nimeni în cale. Cu coatele rezemată de pervazul ferestrei deschise, veghez obraz lângă obraz cu noaptea. Mă uit la cer şi spun în gândul meu o rugăciune: "Doamne, deschide o rază în această noapte şi fă să răsară stelele pierdute în ceața deasă a sufletului meu ! Arată-mi calea spre mine, deschide-mi poteca în desişul meu ! Coboară liniştea sufletească în mine şi fă să încep o altă viață!" Gravă ca suflarea unui codru, răcoarea sfârşitului de noapte mă învăluie, făcându-mă să mă strâng sub pătură. Mă întorc pe partea cealaltă şi adorm cu ochii la geam.

Noaptea se limpezeşte. Lumina creşte firavă. Tânăra dimineață cu picioarele goale nu se lasă aşteptată.

Rămasă fără serviciu, o doamnă cu suflet mare de la mama de la întreprindere s-a oferit să mă ajute. M-am înscris la un curs de dactilografie, de două luni. Cum am terminat cursurile, îi spun mamei să ia legătura cu doamna Toma pentru a mă angaja. A doua zi, doamna Toma îmi spune să vin la întreprindere pentru a-mi face formele de angajare. "Aşa repede?" - întreb eu. "Ce să mai aşteptăm? Mâine să fii aici". Îi

promit că aşa voi face. Mă strânge în brațe şi ne luăm rămas bun. Strângând tâmplele în mâini, priveam noaptea cu ochii toropiți. Două aripi crunte săgetară văzduhul. Se întunecase afară. Se stârnise furtuna. Pământul se mistuia. Începu să miroase a ploaie. Orbitoarea lumină de fulger, brăzda cerul. Ce spaimă!

Împreunai mâinile, aplecai fruntea şi începui să murmur cu negrăită umilință, o rugăciune către Tatăl Sfânt. De-a valma, fulgerele desțeleneau noaptea. Începu ploaia. Abia mai avui răgaz să închid geamul de pumnii ploii. Căzând un tunet, bubui deasupra casei. Geamurile se cutremurară. Tresării înfricoşată. Curgeau şuvoaiele ploii, duduind pe acoperiş, ropotind în geamuri. Inima îmi zvâcnea în urechi. Nu prea am dormit toată noaptea din cauza ploii şi de bucurie că voi avea serviciu aşa repede.

Mă trezesc de cu noapte, mă îmbrac şi la ora şapte şi treizeci de minute sunt la uşa serviciului personal. Bat la uşă şi îmi răspunde cineva dinăuntru: "Intră!" - şi deschid uşa. Domnul de la birou îmi face semn să intru. "Luați loc. Trebuie să completați un formular şi să faceți o cerere’’ - zice acesta. Mă zăpăcesc şi nu pot rosti nici un cuvânt. Îmi dă formularul să îl completez şi o coală de hârtie pentru a face o cerere, apoi pleacă şi mă lasă singură ceva timp. Până se întoarce el, eu tocmai voi avea timp sa fac ceea ce mi se ceruse.

- Gata? Ați terminat de scris?- mă întreabă şeful serviciului personal, când revine.

Dau din cap, că da.

- Să mergem la tovarăşul director!

El o ia înainte şi eu după el. Ne oprim în fața unei uşi capitonate pe care scrie cu litere mari: "DIRECTOR". Intrăm amândoi înăuntru. Directorul mă ia la întrebări că de ce şi cum de am fost arestată? Mă sprijin de uşa capitonată să nu cad.

- Ce v-ați albit așa la față? - mă întreabă directorul, apropiindu-se de mine. Am fost informat că ați fost arestată pe nedrept.

Îmi fac cruce cu limba în cerul gurii şi mulțumesc Celui de Sus că nu am fost respinsă, aşa cum făcuse cu un tip care ieşise de la director, în timp ce noi eram la uşă. Şi el fusese arestat, dar era trimis aici, de la forțele de muncă. Şi uite cum fusese acest om, scos în afara societății şi omorât cu atâta uşurință pentru a doua oară. "De ce e aşa de greu să integrezi în societate un om, care a fost privat de libertate chiar şi din vina lui? De ce să nu-i redai încrederea în el şi-n oamenii de lângă el?" - mă tot întreb şi nu găsesc răspuns.

După ce termin cu formalitățile, directorul îmi spune că de mâine intru în pâine! Deci, la şapte treizeci să fiu la birou, că încep serviciul. Mulțumesc omului din fața mea şi ies pe uşă foarte veselă. Acum pot să spun liniştită: "Zarurile au fost aruncate! Mă simt puternică!"

Fără să vreau, gândul îmi zboară la o prietenă din copilărie, care este avocată. Mă gândesc să mă duc pe la ea, în vizită. Ştiu unde stă, însă trebuie să-i spun mamei că vreau să merg pe la Flori. Trebuie neapărat să merg mai întâi acasă, să îi dau vestea cea mare, mamei. Ce se va bucura!

După o oră, eram deja la uşa lui Flori. Sun la uşă şi îmi deschide chiar ea. Ne îmbrățişăm şi mă pofteşte înăuntru. Ea nu aflase de necazul meu şi nici nu mă grăbesc să îi spun. Mă serveşte cu o dulceață de vişine făcută chiar de ea. Vorbeşte necontenit, eu, neavând dreptul la "vorbitor".

- Ți-am împuiat capul; hai că te las să mai vorbeşti şi tu şi să mai respir şi eu, zice ea, râzând. Ce faci? Unde lucrezi? Care mai e viața ta?- continuă Flori.

- Vreau să dau la o şcoală sanitară. Iar de mâine voi lucra ca dactilografă, la mama la serviciu.

- Mă bucur pentru tine.

- Tu cum o duci?

- Eu m-am grăbit cu măritişul, dar nu mă plâng. Sunt tare fericită!

- Pe când, copii? - o întreb eu.

- E devreme, avem tot timpul din lume. Dar tu, cum stai cu dragostea?

- Nu am timp de aşa ceva acum. M-am apucat să învăț.

- Aşa, aşa. Ştii vorba aia: "Învățați! Învățați! Învățați!"

Şi începem să râdem amândouă.

- Ce mai face sora ta?

- E la Bucureşti, la o şcoală de cosmetică. Mai are un trimestru şi termină apoi va veni acasă şi va lucra aici. Mă ridic şi îi spun lui Flori că vreau să plec. Mă conduce până la uşă şi zice să mai trec pe la ea. Îi promit că aşa am să fac şi plec.

Astăzi mă simt minunat! Ce bine e la serviciu! Şi ce colegi buni am şi, foarte veseli. Aici nu am cum sa fiu supărată. Ştiu că de două ori pe lună, iau salariul, iar această motivație mă face să cred în mine şi în puterile mele. Din primul meu salariu mă fac blondă şi îmi iau un picup şi câteva discuri de muzică uşoară.

Mă apuc să învăț. Mângâi cărțile ca pe un cățeluş de rasă. Simt că viața e frumoasă, cu toate că e o goană nebună... o nelinişte...

Astăzi, sora mea vine acasă. Voi merge la gară să o aştept. Sunt tare fericita! Noi, două, întotdeauna ne-am înțeles bine. După ce mâncăm, ne întindem la taină până ne uită sfinții. Îi spun că mi-am luat serviciu şi e tare fericită. Apoi ne apucăm de citit.

- Ce carte citeşti, Violeta? - o întreb eu.

- Balzac - îmi răspunde ea. Îmi place. E un colos!

Toate sunetele agonisite în capul meu se risipesc darnic în hohote de râs.

- De ce râzi Gabi? - mă întrebă Violeta.

- Citeam ceva în cartea asta - îi răspund eu şi ies afară.

O adiere călduță flutură prin toate ungherele şi atât de firesc se îmbină cu suflarea florilor din curte, încât toată casa pare că respiră lung prin geamurile deschise. Amurgul se înalță învăluit în umbre albăstrii, răspândind mirosul florilor.

Gândul îmi zboară la ziua de mâine. Încet, încet, mă obişnuiesc cu serviciul, cu viața în general. Acum nu-mi mai doresc decât să fiu sănătoasă. Înainte de a adormi, citesc o carte. Dau muzica mai încet ca să înțeleg ce citesc. Citesc până mi se închid ochii. Din ochi îmi curge o lacrimă, o perlă mai bine zis că-i scursă din suflet.

Nu am dormit toată noaptea, iar la serviciu am făcut față cu chiu, cu vai. Dar când voi veni acasă, am să dorm şi mâine voi fi în formă. S-a pus o ploaie afară, de zici că se rup pomii! Mama îşi face un ceai. De când e bolnavă de inimă, bea mult ceai din plante. Cum o putea să bea toată ziua ceai? Dar, dacă îi face bine, lasă să bea. Timpul trece foarte repede. Nici nu ştiu când au trecut doi ani de când lucrez aici, dar mă simt foarte bine. Mi-am făcut o mulțime de prieteni. Vizavi de biroul meu, lucrează un băiat foarte simpatic şi se cam dă pe lângă mine. Dar el are facultate. Mi se pune cârcel la inimă când îl văd. Nu ne potrivim deloc; el cu facultate, iar eu cu liceul şi o şcoală profesională şi între noi, puşcăria! Proasta asta de inimă, cum mai bate! Trebuie să îmi iau gândul de la el. Îmi simt sufletul greu, apăsat.

- Ce faci după masă? - mă întreabă colegul de vizavi.

- Mă uit la meci: joacă Craiova cu Dinamo - îi răspund eu repede.

- Eşti chibițară?

Eu încep să râd şi zic: "Sunt fană înrăită a Craiovei". Dacă pierde Craiova, nu mai sunt bună de nimic, o săptămână. Şi îl văd că râde. E şi mai frumuşel când râde.

- Serios? Nu ştiam.

A vrut să-mi mai zică ceva, dar am fost chemată de director să mă întrebe cum mă descurc şi dacă îmi place aici. I-am răspuns că m-am obişnuit şi că îmi e foarte bine. Mi-a zis că azi a vorbit cu "mătuşa mea", doamna Toma despre mine. I-am mulțumit şi am plecat înapoi, printre colegii mei. Ce înseamnă să ai pile! Pot spune că sunt fericită! Am serviciu, sunt apreciată aici şi sunt curtată de băieți. Ce poate să îşi dorească mai mult o fată de vârsta mea?

Până acum, viața mi-a dat cu o mână şi mi-a luat cu zece. Când sunt singură acasă, în camera mea, colegul meu îmi apare în fața ochilor. Şi îmi zâmbeşte! Îi spun cuvinte frumoase şi el mă ascultă. Tace şi ascultă. S-o fi îndrăgostit aşa din senin de mine? Dar pe mine cum m-a pălit? Tot din senin! Şi nici nu a schimbat prea multe vorbe cu mine.

E stupid să mă las târâtă în jocul lui. Dar ce să-i spun? Banalitățile încheagă visele... ca şi viața, uneori. Dacă i-am acceptat cuvintele pe care mi le spunea, nu m-am obligat cu nimic, nu i-am făcut nici promisiuni, şi nici nu l-am lăsat să spere cumva într-o apropiere care să mă oblige. Îmi strâng în brațe bătăile inimii şi închid ochii umezi de lumină. Sufletul meu ațipeşte. Somnul izvorăşte surâzând ca un râu de argint, în care ziua şi colegul meu, se oglindesc îmbinați ca jocuri de luceferi pe cerul cu stele. Mă ia somnul. Adorm cu gândul la colegul meu şi mă doare sufletul de ciudă. Tâlharul meu de suflet!

*

Azi e duminică. Ce bine ar fi să fie duminică de două ori pe săptămână! Să stau în pat şi să nu fac nimic, aşa cum stau eu acum. Dacă vreau, fac ceva, dacă nu, nu.

- Gabi, ai mamă timp să mă ajuți şi pe mine la ceva? - mă întreabă mama.

- Timp eu? Eu tot timpul am timp!
Şi mă duc la mama.

- La dispoziția ta, mamă!

Ce frumoasă este mama! Dar mama e frumoasă de când o ştiu. Sunt atât de mulțumită! Păi când toate treburile îmi ies aşa cum vreau eu, cum să nu văd totul frumos? Bucuria îți ia glasul! După ce termin treaba ce o are mama cu mine, mă îmbrac şi mă duc la Flori. Mă îmbrac într-o rochie crem. Blondele sunt atente la culori, că nu toate culorile le prind.

Sun la uşă iar în prag apare Flori îmbrăcată într-un capot de zanana.

- Bine ai venit! - îmi spune de cum intru în casă.
- Ce făceai? - o întreb.
- Nu sunt singură, ci sunt cu un verişor.

Mă roşesc la față. Ea vede, dar nu spune nimic. Mă simt stânjenită.

- Dacă ştiam, nici nu veneam - dau eu să zic.

Ni se face cunoştință.

- Gabriela - mă recomand eu.
- Încântat, spune el. Mă cheamă Rareş - şi îmi sărută mâna.

Rareş, este un băiat delicat, blond, cu ochii ca cerul. Este atât de vesel, că te molipseşti dacă stai în compania lui. Am fost prieteni doi ani de zile. Peste o lună, Rareş pleacă la armată.
Este tare mâhnit pentru că îi e teamă să nu mă piardă cât el va lipsi.

*

- Pe la ora cinci, o mătuşă bate la uşă; este tanti Maria.
- De ce eşti supărată, Tania? Sau mi se pare - îi zice tanti Maria - mamei.
- Nu, nu ți se pare. Gabi a cunoscut un băiat, pe nume Rareş, şi ei nu-i place.

- Da. Dar, spuneai că Rareş pleacă în armată pentru doi ani, iar Gabi mai are până să se mărite.

- Ştiu că aşa este, dar mi-ar fi plăcut ca Rareş să fie în preajma ei. Este un băiat bun şi o iubeşte tare mult pe Gabi.

- Poate ei îi place alt băiat. Doar nu pui frâu inimii, aşa ca la motorul maşinii. Ce cauți tu cu ciubotele tale în sufletul ei? Dacă viața ta a fost croită de altcineva, nu aşa se va întâmpla şi cu fetele tale.

Gabi era o dulceață bucălată, blondă, naivă, supărăcioasă, lipicioasă, mon soufre-douleur, vexată. Foarte inteligentă şi cu o frumusețe fizică după care suspinau multe inimi de bărbați, şi-a creat o lume specială în care puterea ei de creație şi de muncă au născut proiecte şi realizări deosebite.

Ce minunat e să fii tânăr! Când eşti tânăr, eşti pur! Când timpul îți smulge puritatea, devii rigid. Când timpul te scutură de tandrețe, eşti irascibil; când te goleşti de sentimente, timpul te înghite definitiv. Dar Gabi este o luptătoare. A moştenit de la mamă dârzenia şi forța de a nu se da bătută în nici o împrejurare, iar de la tată, i-au rămas îngăduința față de ceilalți şi blândețea, imaginația şi obiceiul de a-şi asuma responsabilitățile. Ca un cal de cursă lungă!

Era mereu într-o continuă luptă cu viața. Dar era fericită! Parcă nici nu fusese cândva pe marginea prăpastiei. Acum, putea pune capul pe perină să adoarmă liniştită.

*

De ce oare frații nu seamănă între ei ca temperament? Eu cu sora mea nu semănăm deloc. Sora mea este mai tăcută, nu prea îndrăzneață, liniştită şi foarte calculată. Şi cu toate astea, sora mea este unică. Indiferent dacă suntem departe una de alta, dacă viața ne-a schimbat, noi suntem unite pe veci. Întotdeauna va fi o parte importantă din viața mea... O soră te iubeşte!

Ce bine este să ai pe cineva care te acceptă aşa cum eşti! Dragostea unei mame, este oarecum oarbă. Cea a unei surori, niciodată. Surorile ştiu de ce eşti aşa cum eşti. Sora mea este întotdeauna cu mine, este întotdeauna în gândurile mele. Astfel, învățăm să ne acceptăm una pe cealaltă aşa cum suntem, cu bune şi cu rele, ceea ce este cel mai reconfortant sentiment. Ştie bine cine sunt şi mă acceptă aşa cum sunt. Şi mă iartă! Şi are grijă de mine...Aşa cum am şi eu grijă de ea!

Când se întâmplă ceva minunat, mai întâi îți anunți prietenii, apoi mama şi după aceea sora. Când ți se întâmplă ceva îngrozitor, îți suni sora. Însă eu, când sunt fericită, când am o veste bună, o glumă, o aventură, o întâmplare care m-a uimit, eu îmi sun mai întâi sora; ea este persoana căreia abia aştept să-i spun şi bune şi rele. Atunci când o aud respirând, râzând, atunci mă bucur cel mai tare. Îi mulțumesc zilnic lui Dumnezeu că există, că o am ca soră! Chiar dacă o văd rar. Mă simt unică, atunci când sunt îmbrățişată de ea. Uneori, când toate îmi merg prost, ea este cea care îmi dă curaj. Ea este sora pe care toți ar trebui să o aibă, ea este prietenul pe care nu-l am, ea a fost lângă mine atunci când am avut nevoie cel mai mult, ea mi-a fost aproape - ea, însăşi şi totuşi parte din mine. Cât de pustie ar părea lumea dacă nu aş şti că este prin preajmă, pe undeva! Sora mea plecase în lume cu soțul ei, făcându-şi un rost. Tare rău i-a părut că nu mai poate să profeseze meseria de cosmeticiană pe care a îndrăgit-o atât de mult, deoarece a fost nevoită să plece cu soțul ei, care lucra pe şantier. Acolo s-a angajat şi calificat în meseria de contabilă. Este, poate, cea mai bună contabilă pe care o are întreprinderea unde ea lucrează. Mama zice, că pe copil nu-l pierzi niciodată dacă e plămădit dintr-un aluat bun. Prin străini îşi sumețeşte copilul tăria din el ca să izbândească. Viața le-a fost înfrumusețată, datorită faptului că Dumnezeu i-a binecuvântat cu o splendoare de fetiță.

Nu ştiu de ce mă întorc mereu cu gândul la copilărie şi la casa în care am crescut. Dacă închid ochii şi mă las pradă gândurilor, aproape că pot simți parfumul florilor din curtea casei unde am crescut. Simt şi acum parfumul lor, la fel ca în serile în care luam furtunul şi udam grădina după o zi călduroasă, iar în aer se ridicau miresme de regina-nopții, de crini, de trandafiri, sau liliac. Fericite zile!

PARTEA A TREIA

O posibilă iubire!

Se spune că cea mai frumoasă parte a unui om este sufletul, iar inima este un lacăt bine închis pe care nu-l poate deschide decât iubirea.

Cum stăteam eu aşa şi meditam, mă trezeşte la realitate soneria telefonului .

- Alo!

- Buna Gabițo, ce faci? Sunt Irina.
- Bine, unde ești?
- Sunt jos, în fața casei tale. Am vrut să văd dacă ești acasă. Aş vrea să vin până la tine.
- Da, sunt acasă. Te aştept.

Am pregătit o cafea, am pus nişte fursecuri pe o farfurie, o sticlă de lichior şi i-am ieşit în întâmpinare Irinei.

- Hai Irina, intră te rog.
- Te-am deranjat?
- E... asta e şi cu tine. Cum să mă deranjezi? Tocmai îmi beam ceaiul, dar ție ți-am făcut o cafea.
- Chiar aveam nevoie. Mulțumesc!
- Care mai e viața ta, Irina?
- Serviciul şi acasă. Soțul mă iubeşte, nu am de ce să mă plâng. Mă înțeleg cu el din toate punctele de vedere. Mai ales la pat. Am fost prieteni cinci ani de zile şi am avut timp să ne cunoaştem.
- Cel mai indicat este ca partenerii să se cunoască bine, să aibă mai multă încredere unul în altul. Atunci şi intensitatea plăcerilor amoroase va creşte, contribuind în mod egal la viața intimă aducătoare de împliniri.
- Gabi, tu vezi cât e ceasul? De două ore pălăvrăgim.
- Irina, te rog să mă crezi că nici nu ştiu când a trecut timpul. E o plăcere să conversăm.
- Am vorbit atâtea, dar despre tine nu ai spus nimic. Eşti tot singură?
- Da, dar nu mă plâng. Sunt dirijorul propriei mele vieți! Cred în viața trăită din plin!

O ploaie aspră şi rece începu să cadă în şiroaie mari.
Era o ploaie de vară. Mai răcoreşte pământul!

- Nu te plictiseşti singură? Viața este atât de frumoasă! Ea ne-a fost dată ca să murim în extazul ei şi tu... stai singură - zice Irina.

- În timpul când sunt singură, ascult muzică. Muzica este mijlocul prin care ne vorbeşte timpul. Ea ne face să-i simţim trecerea. În muzică pipăim timpul, adeseori.

- Greu e timpul uneori! Ce grea trebuie să fie veşnicia! Clipa absolută a existenţei, începe atunci când umbrele sunt înfrânte de luminile din noi, iar ochii noştri sunt atunci două deschizături spre lumină în care umbrele mor. Nu uiţi de viaţă în prea plinul tău?

- Fac tot posibilul să trăiesc intens, zi de zi. Irina, îmi place cum arăţi! Ai un corp frumos!

- Corpul, chiar dacă îl iubeşti sau nu - este al tău pentru toată viaţa. Aşa că, acceptă-l! Ceea ce contează este înăuntrul tău. Şi tu arăţi foarte bine. Gabriela. Deşi ai împlinit douăzeci şi doi de ani, nu ai o relaţie stabilă.

- În fiecare seară, în negura nopţii, sper să mă iubească cineva, sincer pentru ceea ce sunt. Puţini dintre bărbaţii pe care i-am întâlnit, păreau să merite o răsplată a aşteptărilor mele. Făceam întotdeauna planuri la autoperfecţionare, dar nu de puţine ori, viaţa îmi atrăsese atenţia că nu erau numai grădini cu miresme şi foşnet de ramuri, ci şi întinderi întunecate, sădite des cu urâţenie şi mizerie.

- Gabi, important este să înveţi să preţuieşti atitudinea nemotivată, gestul inexplicabil, acţiunea fără temei, elanul absurd. Nu căuta începutul unui lucru, caută motivul. Abandonarea să răsară dincolo de durere sau de bucurie.

- Vrei să dai mai tare radioul? Cântă Mozart. Să ştii că de la el am învăţat adâncimea seninătăţilor. De câte ori îl ascult, mă înalţă. Îmi place Mozart fiindcă, prin el văd ce aş fi putut fi. Nu-l poţi iubi pe Mozart dacă nu iubeşti lumea lui şi nu poţi iubi lumea lui, dacă în adâncul sufletului tău nu o simţi, nu o regăseşti.

- Mie îmi place Bach şi ascultând muzica lui, mi se pare minunată. Ea te face să îţi descoperi sufletul, dincolo de

aparențe. Pe Bach îl putem înțelege când trăim întâia noastră iubire. În muzica lui, recunoaştem veşnicia... Pe unde umbli cu mintea, Gabi ? - zise Irina, văzând că nu e atentă la ceea ce îi spunea.

- Aaa... ascultam muzica asta şi mă gândeam... Mă gândeam că totuşi, viața este frumoasă!

- Viața este ca o punte pe care trecem. Excesele de nici un fel nu sunt bune, nici în bine, nici în rău. Riscăm să ne dezechilibrăm şi să cădem de pe punte.

- Se spune că omul nu este mulțumit niciodată acolo unde este şi întotdeauna vrea să-şi depăşească condiția.

- Nu e rău! A avea un țel în viață, reprezintă forța care mişcă lucrurile. Uneori, ne putem schimba destinul prin propria noastră voință. Exisă mulți oameni care au reuşit acest lucru şi sunt de admirat. Omul are datoria de a schimba lucrurile esențiale, de a se transforma el însuşi. Care este rolul său pe lume? O perpetuare? Ar fi prea puțin. Destinul omului este unul esențial, special. El este măreț şi unic prin creație - creație care îl înnobilează definitiv pe om şi îi schimbă definitiv condiția. Trăim prin ceea ce realizăm. Creația ne mântuieşte dacă vrei şi ne dă un sens profund de a năzui spre alte orizonturi. Omul nu poate fi învins decât de el însuşi. Deşi este o ființă vulnerabilă, este extrem de puternic, tocmai datorită acestui lucru.

- Este un puternic paradox! Omul este sortit creației divine pe care o înfăptuieşte necontenit. Ea ne salvează!

- Draga mea, în loc să filozofăm, mai bine te-aş întreba, cum stai cu dragostea? E păcat, aşa fată ca tine, să fie singură. Am un băiat bun. Nu vrei să-l cunoşti?

- O să mă gândesc la propunerea ta - îi răspunde Gabi.

- Dar să nu te gândeşti prea mult, că s-ar putea să pierzi o aşa partidă. Nimic din noi nu înmugureşte, când o mulțime de gânduri şi nelinişti ne aruncă prizonieri în cătuşele singurătății.

- Cu siguranță, există şi o cheie, dar de cele mai multe ori, e atât de bine ascunsă, încât aşteptăm mult şi bine... Alteori, visăm ani şi ani să vină un salvator care să ne scape din ghearele însingurării.

- Odată, te-am surprins privind fix clepsidra de pe etajeră, aşa cum priveşti pe cineva în tăcere, într-un dialog al ochilor. Şi când ochii mei ți-au întâlnit privirea, am ştiut că vorbeai în gând cu Timpul, întrebându-l cine-l întemnițase acolo, înăuntrul siluetei de sticlă şi de când se zbate, prizonier, între grăunții de nisip, condamnat doar să vadă prin sticla rece, orizonturi, la care să nu mai poată niciodată ajunge. Şi îți imaginai că poate teama oamenilor de bătrânețe sau de moarte, l-a închis acolo, ori poate dorințele lor de a îndrepta sau şterge greşelile trecutului...

- Poate că nu sunt auzită, poate că, privind spre mine înainte de a-ți răspunde, ai întâlnit privirea rugătoare a ochilor mei, cerându-ți să nu-ți spun că eu l-a închis acolo. Dar, nu din teamă sau remuşcări, ci fiindcă nu voiam să-l las să-mi ia toată frumusețea trăită, ci să păstrez ascuns în nisipul torid cu miros de mare, lumina verilor cu nume de iubire.

- Eşti atât de sensibilă şi mă întreb adeseori, de ce permite Dumnezeu, să fii atât de oarbă, încât să nu vezi că de cele mai multe ori, cheia fericirii e chiar în mâinile tale? E atât de frumos să iubeşti şi să fi iubită! Să trăieşti totul cu atâta pasiune, încât destinul ca un trăsnet, să despice mediocritățile lumii şi ale noastre. Îți trebuie atât de puțin pentru a fi fericită!

- Fericirea este țelul suprem pe care noi toți îl avem în viață, Irina. Rețeta fericirii diferă de la om la om. Sunt persoane fericite de averea pe care au acumulat-o în timp; altele consideră că a fi fericit înseamnă a avea prieteni, a fi sănătos, a fi apreciat şi stimat; altele sunt fericite ştiindu-se iubite, sau ştiind, că persoana iubită există acolo, undeva şi respiră acelaşi aer.

- Mă uitam ieri la un copil cum făcea balonaşe de săpun şi fiecare balonaş, însemna o clipă de fericire pentru el; unele erau mai mari, altele erau mai mici, unele mai rezistente, altele mai firave şi se spărgeau înainte de a-şi lua zborul. Aşa este şi viața noastră plină de astfel de balonaşe. Nu trebuie decât să le păstrăm cu grijă în cufărul tainic al subconştientului, gândindu-ne că după o mare durere, vine o mare bucurie.

- Există un permanent echilibru între cele două. Gabi, viața este ca un curcubeu plin de culori, amestecat pe alocuri cu gri, şi de cele mai multe ori cu negru, e un lucru complicat, la care au acces pe deplin numai cei puternici. Ceilalți se chinuiesc să o aibă şi nu obțin decât o fărâmă din ea. Viața e ca un uriaş cu care trebuie să te lupți sau ca o peşteră în care te afunzi şi iți trăieşti propria poveste.

- Draga mea, e o poveste pe care o spui copiilor tăi, nepoților tăi şi cui vrea s-o asculte. Viața are farmecul ei şi nimeni nu i-l poate lua dacă ştii cum s-o trăieşti. Ea reprezintă echilibrul perfect, pentru că relele şi bunele se compensează. Nimic nu rămâne fără pereche... E o lege a firii.

- Cred că cel mai important lucru în viață, este să ştii să treci peste necazuri, căci tot răul e spre bine. Capeți experiență, Gabi, iar asta te ajută altă dată, când te mai întâlneşti cu astfel de situații. Şi aş mai adăuga: viața e ca o carte în care găseşti de toate, dar mai ales despre tine, e o carte ascunsă pe care o citeşti printre rânduri, în timp ce inconştient eşti şi actorul care o joacă pe scenă... Adeseori nu ne dăm seama, că toate greşelile noastre le-au mai făcut alții înainte. Chiar continuăm să le repetăm. E ceva care ne împinge pe scenă de câte ori vrem să ne retragem şi nu putem să o facem decât atunci când ni s-a terminat rolul. Spectacolul trebuie să continue, iar alegerea de-al opri nu ne aparține.

- Irina, aş putea să adaug la cele spuse de tine că viața e combinație de vis şi realitate, fiindcă poți să-ți îndeplineşti

dorințele dacă tu crezi cu adevărat în ele. Aici e frumusețea vieții! De aceea e pentru cei puternici, pentru cei care luptă... Căci numai aceia au curajul să o înfrunte, să o învingă, ca apoi să obțină visele transformate în realitate.

- A fi fericit, înseamnă după mine a iubi, iar asta este prima dintre toate fericirile; a fi iubit vine după aceea. Cel mai frumos sentiment din lume îi ajută pe îndrăgostiți, să se desprindă de obişnuințele nesănătoase, le întăreşte sistemul imunitar şi dorința de a birui orice boală. Gabi, proaspeții îndrăgostiți, sunt supuşi unor zguduiri afective cu suişuri şi coborâşuri bruşte, iar echilibrul lor hormonal este bulversat. Organismul lor trece printr-o perioadă agitată, dar acest lucru serveşte unui scop benefic: ajută la depăşirea angoaselor. Îndrăgostiții sunt plini de curaj şi sunt blânzi. Rareori îți simți atât de intens trupul ca în brațele omului iubit. Îmbrățişarea linişteşte şi te relaxează.

- Putem asocia iubirea cu fericirea?

- Da, Gabi, atâta timp cât cel care iubeşte, nu confundă dragostea cu delirul devastator al posesiei. În ultima instanță aduce suferință. Împotriva opiniilor atâtor oameni, nu dragostea te face să suferi, ci instinctul de proprietate care este contrarul dragostei. Toată lumea vrea fericire, toți o caută prin toate colțurile, în toate ocaziile şi în toate persoanele din jur. Ocazii? Ar fi destule: o muzică bună, o zi petrecută cu prietenii, dar, probabil că satisfacții mari ai atunci când faci lucruri deosebite. Dar, n-o să putem verifica toate colțurile, n-o să putem străbate toate drumurile pentru că nu ne țin picioarele şi nici timpul nu este de partea noastră. Există persoane care spun că fericirea este o floare rară.

- Şi aşa este, Irina. Dar nu pentru că ea ar fi unică în lume, ci pentru că depinde de fiecare dintre noi cum ştie să o culeagă.

- Ştiu ce vrei s spui, că adevărata fericire nu ar fi posibilă în timpul acestei vieți.

- Fericirea trebuie să închidă în spatele unei cortine întunecate, suferințele care ne fac viața grea dar, dacă nu am suferi, nu am putea fi fericiți, pentru că necunoscând durerea, cum am putea afirma că ştim ce este bucuria?

- Cum putem să găsim fericirea într-o lume în care realizarea propriilor dorințe, depinde în totalitate de semenii noştri? De multe ori dorințele a doi oameni intră în conflict şi ca urmare, fiecare încearcă să împiedice realizarea dorinței celuilalt.

- Nimeni nu renunță fără să lupte la fericire. Tu nu lupți pentru fericirea ta, Irina?

- Concluzia este că nu există fericire solitară, draga mea. Iubim aşa cum suntem şi suntem aşa cum am crescut, împletind datele genetice cu educația şi caracterul de acasă.

- E şocant să descoperi bunăoară, că doi oameni, prieteni, provenind din aceleaşi medii sociale, cu aceleaşi repere de viață, pot trăi şi iubi atât de diferit! Sunt oameni care se iubesc intens, dar copilăreşte. Firi mimetice prin esență, oameni care împrumută forme fără a fi tentați de fond. Ei trec cu viteză prin senzații extreme, de la gesturi de totală dedicare la violențe tipice familiilor de cuțitari. În general, femeile au nevoie de un bărbat mai matur, care să-i ofere adulația şi standingul social din care să se hrănească.

- Un singur zâmbet de femeie ar face mai mult decât trei sferturi din gândirea umană dacă în acel zâmbet, bărbații ar vedea un zâmbet al vieții. Aş vrea ca-n om, viața să curgă pură ca muzica lui Mozart. Iubim în mers, în întristare, în somn, în visare, în amintiri...

- Irina, uneori durerea baladei lui Ciprian Porumbescu ne caută prin liniştea şi taina pădurilor. Atunci când poți să îți umpli viața de iubire, de armonie, de bucurie, când poți să o transformi într-o poezie şi ratezi, eşti singurul răspunzător de acest lucru. Tu şi nimeni altcineva.

- Dar nu trebuie ignorat faptul că ai nevoie de ceilalți pentru a fi fericit. Un organism care este desprins de prezent, moare. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu un om desprins de societate. Se poate pierde pe sine.

- Întreaga noastră viață stă sub semnul principiului plăcerii; de aceea fericirea ca stare permanentă, ori ca idee, nu este posibil de atins. Nu există o cale spre fericire. Fericirea este calea! Dar Epictet vine să contrazică acest lucru, spunând că omul fericit este acela care îşi acceptă în întregime destinul.

- Irina, nu putem afirma ceva cu certitudine despre fericire, doar că ea este ceea ce percepe şi simte fiecare. Şi mai pot spune că fericirea este un mister al existenței noastre. Am fost programați, ni s-a spus mereu că iubirea trebuie să fie o problemă a minții, pentru că ea aparține inimii, însă întreaga noastră societate o ignoră, deoarece ea nu este rațională, iar ceea ce este ilogic, e greşit.

- Doar ştii şi tu că în programele noastre şcolare, educația se ocupă numai de minte. Iubirii nu i s-a dat niciodată posibilitatea actualizării propriului potențial. Mintea este cea care domină.

- Draga mea, eu vreau să trăiesc alături de cel cu care voi merge mână în mână pe drumul vieții, ca şi cum aş trăi ceva definitiv, fără început şi fără sfârşit. Viața noastră să fie ca o beție de fiecare clipă, să nu avem ce uita şi să nu avem ce dorii.

- Gabi, mintea este bună atunci când e vorba de bani, mintea este bună atunci când e vorba de ambiții, însă ea nu este de nici un folos atunci când este vorba de iubire. Banii şi ambițiile nu pot fii puse în balanță cu iubirea. Iubirea are o altă sursă în ființa voastră, ea este lipsită de orice contradicție.

- Iar dacă aceasta nu mai există, ajungi în fața avocatului, nu-i aşa Irina?

Făcu un gest cu mâna în aer, ca şi când ar fi vrut să alunge ceva.

- Atât de mult îmi place să stau cu tine de vorbă, dar trebuie să mă întâlnesc cu soțul meu pentru a merge la teatru.
- Mă bucur că vă distrați.
- Să nu uiți ce ți-am spus şi să îmi dai răspunsul cât mai repede. Poate a doua oară când vom merge la teatru, vei veni şi tu dar însoțită.
- Poate... Mă mai gândesc şi te sun.
- Te sărut. Să ai grijă de tine.
- O să am, nu-ți face griji. Pa Irina. O seară bună!
- Şi ție la fel.

*

Inima toamnei era pe aproape, arătându-şi belşugul prin bogăția roadelor. Pe dealuri şi sus în luminişurile alpine, apăreau flori multicolore, întinzând covoare colorate. Această floare anunța venirea toamnei. Soarele are o strălucire unică şi blândă, deopotrivă. Pentru cei care îşi acordă timp să vadă şi să simtă natura, nu există depresie sau melancolie de toamnă. Este atâta frumusețe în jur, încât nu ai timp de tristețe. Este o terapie a sufletului care îți va face adevărate provizii de sănătate!

Azi e 14 septembrie - Ziua Crucii. Prin cruce se sfințeşte în fiecare zi omul, făcându-şi semnul ei. De ziua Crucii se închide pământul şi ultimele păsări călătoare pornesc spre sud. Se spune că şerpii, înainte de a se retrage în vizuini se adună mai mulți la un loc şi fac o piatră scumpă. Apoi pornesc la drum înşirați, unul în urma celuilalt. În gura celui din urmă se află piatra scumpă.

Încet, încet, natura îşi schimbă culoarea, pădurile încep să pălăvrăgească, iar sufletul să se înfioare de vagi nostalgii. Toamna blândă, i-a îngăduit privirii şi mâinii, să mângâie covorul viu crescut din mii de flori de o frumusețe rară.

Când vara dogoritoare intră în vacanță, încep ploile. Afară, cerul se rupe din nou, încercând să ne spele păcatele. Oare, pentru a câta oară? Ploile lui septembrie intră, nu numai în oraş, ci şi în sufletele noastre. Pe toate străzile ploaie şi numai ploaie... Şi ca un vis în vis, a coborât peste noi, noaptea!

După ce îmi beau cafeaua, plec la serviciu. Dimineața pare senină. Pe drum, coruri de başi încep în marginea cerului cu bubuituri surde. Vine furtuna! Este mânia lui Dumnezeu în glasul tunetului. Dezvăluirea furtunii se produse când eu eram deja la serviciu.

De două luni de zile lucrez ca asistentă la spitalul regional. Rămăsei cu privirea pierdută spre uşă, de parcă aş fi aşteptat o minune, de parcă uşa ar fi trebuit să se deschidă mişcată de o mână din afară. Dar uşa rămase închisă. Fără să mai stau pe gânduri mă apuc de lucru. Cabinetul unde îmi desfăşor activitatea este foarte curat şi spațios. Am o colegă care fumează şi asta nu-mi place deloc, dar până la urmă îşi afumă plămânii ei. Important este că nu i-am permis să fumeze aici. De câte ori vrea să se afume, merge pe coridor, la geam. Femeile fumătoare au un risc mai mare de a face infarct decât fumătorii bărbați. O femeie ce fumează trei până la cinci țigări pe zi, îşi dublează riscul de a face infarct miocardic, în timp ce un bărbat are un risc dublu la şase până la nouă țigări pe zi. Toată lumea asociază fumatul cu apariția cancerului pulmonar. Este adevărat, însă sunt numeroase studii ce arată o şi mai mare implicare a acestuia în accidentele vasculare, în special cardiace şi cerebrale. Ies din cabinet şi merg într-unul din saloane să văd cum funcționează perfuzia care i-a fost pusă unei paciente. Pe sală mă întâlnesc cu un coleg de la "interne". Ne salutăm şi fiecare îşi vede de drumul său. În saloane totul este în regulă. Sunt multe cazuri grave în spital, dar e totuşi bine că oamenii sunt optimişti şi un aspect pozitiv este faptul că la nivel cerebral, omul este perfect sănătos. Aici, ziua trece

repede pentru că e foarte mult de muncă. Nici nu şti când s-a făcut ora de plecare. Îmi iau rămas bun de la colegele care acum intră în tură şi plec spre casă. Dau prin piață să cumpăr nişte fructe şi salată verde. Îmi plac foarte mult cruditățile. Mă grăbesc spre casă de parcă m-ar aştepta cineva... Bag cheia în uşă să deschid, însă uşa mi se deschide de către sora mea, Violeta. Având cheia de la apartament, intrase în casă şi acum mă aştepta cu masa pregătită.

- Bine ai venit! - mă întâmpină Violeta.

- Dar unde este Cristina?

- Am lăsat-o la socrii.

- Ce rău îmi pare! Îmi era dor de ea şi aş fi vrut să o văd şi eu...

- Stai liniştită că ai s-o vezi. Doar o să ne mai întâlnim.

După o despărțire de ceva timp de surioara mea, întâlnirea de astăzi constituie un balsam vindecător, o terapie. În brațele ei, întotdeauna m-am simțit bine. Mă gândesc că Dumnezeu, nu poate fi altfel decât aşa când ne întâmpină. Parcă îl văd ieşindu-ne în cale... Îi simt îmbrățişarea!

- Când ai venit surioară? - o întreb.

- Acum două ore. Am pregătit ceva bun, pentru amândouă.

- Îmm! Ce frumos miroase! Ce ai gătit?

- Am găsit în frigider nişte peşte. Am făcut peşte prăjit cu pilaf de orez şi saramură de pui cu mămăligă. Doar nu era să stau degeaba până vii…

- E o plăcere să te am alături.

- Plăcerea e reciprocă. Am făcut şi o cafea.

- Cu siguranță că s-a răcit.

- O reîncălzim.

- Nu mai face doi bani. Va fi ca iubirea sub care s-a stins jarul. Nu mai merită să sufli în spuză de dragul focului.

În anumite împrejurări, puține sunt zilele din viața mea, care să fie mai plăcute decât timpul petrecut cu surioara mea.

Trecuse o parte a după-amiezii, dar mai rămăsese destul până seara, iar vremea era minunată. Violeta îi surprinse privirea, iar Gabi fără să mai stea pe gânduri, îi zise:

- Mi-e foarte bine, nu îți mai face griji pentru mine degeaba.

- Ți-a plăcut mâncarea?

- Foarte mult! Te rog, mai pune-mi puțin. Violeta, nu te-ai plictisit, aşteptându-mă?

- Nu am când şi-apoi, la tine îmi este aşa de bine! Aceeaşi întrebare ți-o voi pune şi eu:

- Nu te plictiseşti singură în casa asta mare?

- După ce termin treburile prin casă, iau o carte sau un ziar şi citesc, ascult muzică, scriu... În fiecare zi, iau caietul acesta, îl deschid cu gesturile unui jucător de pocher care filează cu şiretenie cărțile de joc măsluite, deşi eu nu joc ci aştern aici, zilnic, o parte din sufletul meu. Am ce face! A spune că sunt astfel ocupată, înseamnă că nu mă las copleşită de singurătate, căci setea mea de cunoaştere are un caracter fecund şi imaginația mea este vie. La vârsta aceasta, simt totuşi lipsa a ceva nou, înviorător.

O ploaie aspră şi rece începu să cadă afară. Toamna pare un îndemn răutăcios şi nesincer la răbdare.

De multe ori țin o carte în mână, dar mintea îmi rătăceşte aiurea iar inima se strânge în mine şi mă străduiesc cu multă dibăcie să o exersez în ritm de pas militar şi tot de atâtea ori îi dau ordin de marş.

- Mâine mergem pe la mami - îmi zice Violeta.

- N-am fost de o săptămână pe la ea - îi răspund eu. Am fost prea ocupată. Mi-e dor de ea şi de casa în care am crescut. Îmi plac locurile unde s-au întâmplat evenimente, chiar dacă au fost uneori şi triste. Când eram noi acolo, nişte copii, casa era plină de viață şi tumult.

*

Ne trezim de dimineață, luăm micul dejun, apoi plecăm în vizită la mama. Nu mai era singură, se recăsătorise după douăzeci de ani de văduvie cu un om bun care se mutase la ea. Mama ne-a întâmpinat zâmbind. Mamei nu-i venea să-şi creadă ochilor că suntem amândouă aici, în brațele ei.

- Mi se pare mie, sau visez că voi, două sunteți aici, cu mine?

Ce bucurie mai mare puteam să îi facem? Ce frumoasă este mama noastră! Ne-am întins la taină, că nici nu am observat când a trecut timpul.

- Eu o să mai stau şi mâine la mami - îmi spune Violeta. Am nişte libere de luat, zise Violeta.

- Serios? Dar nu ai spus nimic până acum, sau te-ai gândit pe moment?

- Acum mi-a venit ideea. Mâine voi ruga o colegă să-mi facă cerere pentru două zile, aşa că, mami, te-ai pricopsit cu mine, nu ai ce face.

- Cred că glumeşti - îi zise mama.

- Nu glumesc deloc. Chiar rămân să dorm cu mata azi şi mâine. Vreau să mai pun lucrurile la punct pe aici, să-ți mai fac curat, să gătim împreună. Gabi, tu nu rămâi?

- Voi rămâne şi eu, dar nu putem termina totul azi. Mai facem şi mâine.

Ne apucarăm imediat de treabă. Una gătea, cealaltă curăța frigiderul, apoi am dat totul afară din camera unde dorm părinții noştri. Soarele era la asfințit iar noi am lăsat treaba, dar mai rămăseseră destule de făcut însă mai era zi şi mâine.

- Mâine e joi. Tu mai vii, Gabi?

- Sigur că vin, dar o să fiu aici pe la ora prânzului, că sunt de gardă. Faci şi tu ce poți până vin eu.

- Aşa am să fac. Dar tu, ce tot faci acolo?

- Pun să mâncăm. Tu nu stai să mănânci cu noi?

- Cum să nu stea - zice mami din grădină, auzind discuția noastră.

- Aş fi vrut să mănânc acasă, la mine...

Am pus şi am mâncat, apoi eu am plecat acasă, luându-mi rămas bun de la mama şi sora mea. Când ajunsei acasă, mă schimbai şi mă aşezai în pat apoi dădui drumul la televizor fără să aprind lumina. Mă ridicai şi mă plimbai prin cameră, apoi dintr-o cameră în alta. Eram la vârsta la care nu mai scrutezi viitorul cu exuberanță. Simțeam că astă seară nu sunt stăpână pe mine. Un gând nu-mi dădea pace. O colegă îmi propusese să-mi facă cunoştință cu un bărbat deosebit. Cu aceste gânduri mă aşezai în pat, sub cearşaful apretat. Îmi întinsei trupul cu mişcări lascive, consumându-mi insomnia în recapitularea unor momente de peste zi.

*

Nici o zi nu seamănă una cu alta. Azi, iar e foarte cald! Se trezi devreme, stăruind mai puțin în reverie. În picioare, în fața oglinzii, se privii lung şi curios ca şi când şi-ar fi uitat chipul, ori ar fi vrut sa-şi verifice trăsăturile feței. Potrivită ca înălțime, mlădioasă, avea o ținută sigură care contrasta fermecător cu delicatețea liniilor feței, cu ochii căprui, inteligenți şi calzi. Văzu de timpuriu lumea aşa cum era ea, având norocul să nu fie prea repede cuprinsă de acea iubire, ce răpeşte inima şi mintea, şi care te face să nu mai judeci sănătos. De obicei femeia simte, se bucură şi judecă în mod succesiv. De aici cele trei vârste distincte ale ei, dintre care, pentru ea, ultima coincide cu trista epocă a trecerii anilor, ordinea fiind inversată. Tinerețea i-a fost învelită în zăpezile reci şi triste ale vieții. Îi studia pe bărbați, la vârsta la care femeile nu pot avea ochi decât pentru unul dintre ei. Disprețuia ceea ce ele admirau, vedea minciuna din laudele pe care ele le primeau ca

pe nişte adevăruri. Un asemenea fel de a fi în contrasens, a durat câțiva ani.

Pe când pregătea cafeaua, auzi soneria. Era Mioara, o bună prietenă a ei.

- Ce vânt te aduce la mine? - îi zic, îndreptându-mă către bucătărie să aduc cafea şi câțiva biscuiți puşi pe o farfurie.

- Vreau să cunoşti pe cineva - zise Mioara. E un bărbat frumos foc! Ai douăzeci şi patru de ani. Cât mai aştepți?

- Te-ai înțeles cu Irina? Aş mai aştepta - zise Gabi.

- Cum, adică să mă înțeleg cu Irina? N-am văzut-o de mult pe Irina. Şi cât vrei să mai aştepți, dragă? Până împlineşti cincizeci de ani? Hai, fi serioasă! După masă vii pe la mine să ți-l recomand?

- Dragă Mioara, hai să-ți spun definiția căsătoriei: adunare de probleme, scădere de libertăți, înmulțire de responsabilități, împărțire de bunuri.

- Stai Gabi, cine ți-a zis că trebuie să te căsătoreşti cu el?

- Sunt una dintre femeile care nu pot rămâne lângă un bărbat, dacă nu îmi este bine sufleteşte. Indiferent de ce alte avantaje aş putea beneficia. Şi sunt nevoită să rămân... iubita vântului.

Şi chiar dacă vântul e rece, sunt femeia care preferă răceala vântului, decât zăpada unei inimi de bărbat. Şi dăruindu-mi trupul vântului şi sufletul tăcerii, pot din nou să visez, să cânt, să dansez în brațe de frunze şi iarbă. Şi devin femeia prieten.

- Şi, între rolul de femeie şi cel de femeie prieten, e întotdeauna de preferat al doilea. Vine o vârstă, când femeile nu mai aşteaptă prinți călare pe cai albi, ci aşteaptă un bărbat obişnuit, după care, nu toate femeile să poată întoarce capul. Astăzi 80% dintre femei sunt împotriva căsătoriei. De ce? Au realizat că nu se merită să cumperi tot porcul pentru un cârnat mic!

- Tare de tot, chestia asta cu cârnatul. Dar eu vorbesc serios, Gabi. Venim pe lumea asta goi şi singuri. Încercăm să ne

integrăm în lumea din jur, să găsim o legătură magică. Îți ofer ocazia să fii iubită mai mult decât ai crezut că e posibil.

- Și de unde ştii tu că aşa se va întâmpla?

- Îl cunosc foarte bine pe cel care vreau să ți-l recomand. E un om deosebit, atent, cu mult bun simț. E un om vesel şi sunt sigură că o să îți placă şi ție.

- Bine, o să mă mai gândesc.

Foarte exigentă cu mine însămi, încerc să-mi creeze o lume pe care să o țin departe de ură, invidie, bârfă şi răutăți. Nimic în viață nu mi-a ieşit uşor. Nu-mi plac jumătățile de măsură. De aceea mă gândesc de zece ori înainte de a hotărâ o dată.

- Să şti că şi "doctoraşul" pe care vreau să îl cunoşti, are acelaşi standard ca şi tine. E un om de calitate şi cunoscându-vă pe amândoi foarte bine, sunt sigură că veți face casă bună, împreună.

- Dar, văd că ții cu tot dinadinsul să mă nenoroceşti...

- Hai, fii serioasă!

- Tu cum o duci cu dragostea?

- Nu prea bine.

- De ce?

- E... asta e. Uneori ne folosim de cuvinte ca de nişte cârje, ca să putem ajunge la sufletul celuilalt.

- Să înțeleg că stai cu el din compasiune?

- Nu, Gabi. Dacă nu l-aş iubi, nu aş mai sta cu el, fii sigură. La un moment dat, poate deveni plictisitor să stai cu un bărbat doar din compasiune sau doar pentru că ai senzația că fără tine nu se va descurca. Unde mai pui că de multe ori, o femeie fățiş puternică, poate fi obositoare pentru un partener.

Iubita mea prietenă, învățați să vorbiți despre dragoste astfel încât nici unul dintre voi să nu se simtă intimidat. Nu-i spune: "Nu mă mângâi niciodată". Cred că i-ar plăcea mai bine să-i spui: "Ia-mă în brațe şi mângâie-mă puțin. Îmi face aşa de bine!" Încearcă să te deprinzi cu gândul că în perimetrul

căsniciei tale sunt admise toate dorințele, viziunile şi nostalgiile legate de dragostea fizică. Ele sunt legitime şi, în principiu pot să fie acceptate, dar nu prin forță. Poți spune "nu" dorințelor lui, însă n-ai voie să le desconsideri. Dacă nu accepți fantezia lui, dar nu te indispune totuşi, ar trebui să consimți la inițiativele lui. Toți spunem: "Iubeşte-mă", dar nimeni nu dăruieşte, deoarece partenerul a fost crescut în acelaşi fel. În loc să cerem: "Iubeşte-mă!" ar trebui să iubim.

- Evoluția funcționează prin poli opuşi. Aşa cum nu putem merge folosind un singur picior, avem nevoie de două picioare pentru a merge. Tot aşa şi existența are nevoie de poli opuşi: bărbat şi femeie, viață şi moarte, iubire şi ură, pentru a genera mişcarea şi transformarea. Altfel nu ar exista nimic altceva decât tăcere. Polul opus va atrage pe de-o parte, iar pe de altă parte va face să vă simțiți dependenți. Şi cum nimeni nu doreşte să fie dependent, între îndrăgostiți există o permanentă luptă. Fiecare încearcă să-l domine pe celălalt.

- Numele este acela de iubire, însă ceea ce se întâmplă de fapt este politică.

- Gabi, dacă vrei să cunoşti viziunea pe care o am eu despre iubire...

- Ea nu mai aparține domeniului dialecticii, al contrariilor. Bărbatul şi femeia sunt diferiți şi complementari. Bărbatul lăsat singur este doar o jumătate, la fel ca şi femeia. Numai împreună, într-o profundă stare de unire, bărbatul şi femeia vor simți pentru prima dată totalitatea, perfecțiunea. Iubirea poate exista numai între egali, între prieteni. Dacă poți iubi fără gelozie, dacă poți iubi fără nici un ataşament, dacă poți iubi un bărbat atât de mult încât propria sa fericire să fie fericirea ta, acest fapt te umple de bucurie.

- Draga mea, eu nu am fost niciodată geloasă. Gelozia este un lucru foarte complicat. Ea este compusă din mai multe lucruri. Unul din ele este frica, altul este atitudinea egoistă sau

într-un cuvânt, dorința de a monopoliza. Ea nu este o experiență a iubirii, ci una a posesivității, o tendință de a fi competitiv, o profundă frică de a nu fi inferior. Gelozia este compusă din atât de multe lucruri... În clipa în care vezi că lucrurile se aşează, destramă-le.

- Tocmai din aceste motive ne certăm adeseori.

- Mioara, majoritatea femeilor au discuții pe tema asta. O căsnicie nu înseamnă doar să creşti copii, să împarți cu cineva obligațiile domestice şi să faci dragoste. Căsnicia poate avea şi o dimensiune spirituală care pretinde o viață interioară comună şi o capacitate de înțelegere a scopurilor ce-i unesc pe cei doi parteneri. Dacă vrei, poți introduce şi tu în viața de familie asemenea ritualuri. De exemplu: o întâlnire săptămânală numai tu şi partenerul tău, sau ritualuri pentru păstrarea contactului cu rudele şi prietenii. Poți organiza întâlniri şi festivități de familie sau poți sărbători orice realizare mai mare sau mai mică, cultivând în căsnicia ta sentimentul de mândrie şi laudă reciprocă. Cu cât sunteți în stare să descoperiți mai mult sens comun, cu atât relația voastră va fi mai profundă şi mai productivă. Fii înțeleaptă! Dragostea de înțelepciune a ajuns un corn de vânătoare cu sunetul pierdut în vânt, care se aude din ce în ce mai slab. Învățați-vă sufletul să vibreze la fiecare răsărit de soare!

- Ce frumos ar fi să fie atât de simplu...

- Dar e foarte uşor, însă trebuie să vrei. Depinde de fiecare în parte. Dar cu soacra, cum te înțelegi?

- Bine. În ce-l priveşte pe soțul meu, nu vrea altceva decât să ne vadă trăind în bună înțelegere, fiindcă ne iubeşte pe amândouă şi n-ar dori să fie pus în situația de a alege între noi.

- Soțul are o singură ieşire din această dilemă: să-şi susțină soția împotriva mamei, adică să-şi facă mama să înțeleagă că soția sa ocupă efectiv primul loc. Casa îi aparține lui şi soției, iar nu mamei. El e în primul rând soț şi numai după aceea fiu.

Este de importanță vitală pentru o căsnicie, ca soțul să adopte o atitudine fără echivoc în această problemă.

- Cât de mult îmi place să stau de vorbă cu tine, însă mai am şi alte priorități, aşa că lăsăm discuția asta pe altă dată.

- Bine Mioara, cum vrei tu.

Mioara se ridică să plece şi la uşă îi zise:

- Te aştept să treci pe la mine, Gabi.

- Mioara, mâine nu voi putea veni că merg la mama. Dar vin poimâine. Voi veni sigur, să ştii.

- Bine Gabi, te aştept sâmbătă atunci. Ai grijă de tine! Pa.

- Pa Mioara.

Singurul rol pe care îl ştii, e cel pe care îl porți cu tine ca pe o cămaşă, în care te simți bine. Gândul îi fugii în cu totul altă parte. Derivații de senzații şi cuvinte stau ascunse în pod. Aşa a descoperit într-o dimineață, în podul casei, toată lumea ei printre jucării, biciclete şi sănii aruncate de-a valma, prăfuite şi uscate. Îi plăcea aici. Era chiar frumos! Uneori râdea, alteori îi dădeau lacrimile. Pânze de păianjeni şi genunchi juliți... Se simțea bine... parcă nu mai era singură. A tot răscolit printre ele până când cineva, parcă prea aproape de ea îi spuse: "Ți-ar plăcea să te întorci la copilărie?" Uitându-se împrejur, o apucă frica şi, cât ai clipi din ochi coborâ din pod.

A doua zi dimineața, s-a trezit foarte devreme, mai mult din antrenament decât prin dispoziție firească. A făcut puțină ordine prin casă, a umplut maşina de spălat cu rufe şi i-a dat "Start!" Şi-a făcu un duş, s-a coafat şi la ora paisprezece, era deja la Mioara.

- Credeam că nu vii, îmi zise Mioara, întâmpinându-mă la uşă.

- E! Uite-mă! Chiar eu în persoană!

- Hai în sufragerie că trebuie să vină şi Dinu.

- Cum adică... trebuie să vină... Erai aşa sigură că vin eu, că l-ai şi invitat?

- Asta înseamnă că te cunosc forte bine. Doar ai promis ca vii. Eram sigură că nu vei pierde această ocazie şi-apoi cuvântul tău "e lege!" Uite, ți-am făcut o cafea. Sper că nu ai servit-o încă.

- Am vrut să o beau cu tine.

Nici nu apucai să gust de două ori din cafea, că se auzi soneria. Era Dinu. Mioara îl pofti să intre.

- El este Dinu, iar ea este prietena mea, Gabi - făcu Mioara prezentările.

Dinu îmi luă mâna şi mi-o sărută, zicându-mi :

- E o plăcere să vă cunosc!

Mioara îi oferi un scaun şi îl întrebă :

- Tu ce bei, cafea sau nes?

- Nu te mai deranja, beau ce beți şi voi, îi răspunse Dinu.

Apoi scoase un pachet de Kent si mi-l întinse.

- Nu. Mulțumesc, nu mai fumez de doi ani.

Mioara, îşi aprinse o țigară din pachetul de pe masă.

Dinu era îmbrăcat impecabil. Era un bărbat chipeş, avea o figură sinceră şi cinstită, cu trăsături hotărâte, cu ochi căprui. Potrivit de înalt, bine legat, cu umerii voinici, contrastând cu melancolia privirii, putea fi uşor recunoscut de departe. O ciudată malițiozitate şi inhibare de tristețe îi zvâcnea în ochii aceia buni, umbriți de sprâncene groase, arcuite. Acele năucitoare săgeți din ochii lui, mă dădură gata din prima clipă. Acest om cu vocea blândă ca şi privirea lui, continua să mă privească ca zăpăcit! Aveam să aflu chiar în acea zi, că Dinu împlineşte douăzeci şi opt de ani. Ziua de douăzeci şi opt februarie nu o voi uita niciodată. Chiar din prima zi, m-am lăsat furată de farmecul lui, uitând de mine.

Dacă nu ar fi fost Mioara, poate că nu aş fi auzit niciodată de Dinu, care mai târziu mi-a însuflețit toate gândurile, care a pus stăpânire pe toate energiile mele, care până la urmă a devenit unica mea rațiune călăuzitoare şi țelul vieții mele.

Aş fi vrut să mă fi pus în gardă, dar era prea târziu. Tot discernământul, mai puţin experienţa mea faţă de bărbaţi, m-au ocrotit împotriva altor tentaţii, însă nu m-au ajutat cu nimic în faţa lui. De ani întregi, profesia m-a pus în legătură cu bărbaţii de toate vârstele şi toate genurile, însă el mă domina şi eu nu puteam să fac nimic. Îmi era inima o minge nervoasă cu care nu ştiam ce să mai fac. O strângeam în mine cu teamă parcă să nu se spargă şi, uneori îmi scăpa şi sărea pripit, cu hopuri tot mai repezi, mai accelerate, până când o simţeam extrem de încordată. După ce am epuizat toate subiectele penibile de conversaţie din ziua aceea, Dinu s-a ridicat în picioare şi scuzându-se, a zis:

- Îmi pare rău că nu mai pot sta într-o companie atât de plăcută dar am de vizitat un prieten, care îmi este şi pacient. Îmi sărută mâna, îşi luă "la revedere" de la noi şi plecă.

- Ei, zise Mioara, cum e? Îţi place băiatul?

- Da. Într-adevăr, e frumuşel!

- Mă bucur, asta înseamnă că ai să te mai vezi cu el?

- Poate, dar numai ca să-ţi fac pe plac.

- Ai să vezi că nu vei regreta.

Mă ridic de pe scaun, mă uit la ceas şi îi spun lui Mioara:

- Mioara, am să iau un taxi ca să ajung acasă. Mai am nişte vizite de făcut.

- Hai, mai stai...

- Nu pot. Crede-mă. A fost o plăcere să vin la tine. Ţinem legătura. Te sărut şi să ai grijă de tine! Pa.

- Pa, Gabi, şi aştept veşti bune de la tine.

- Am să te ţin la curent. Pa.

Am coborât scările încet, iar gândul mi-a fugit la tânărul ce abia îl cunoscusem. Nici nu ştiu când am ajuns în stradă şi am luat un taxi până acasă. Privirea lui pătrunzătoare mă urmărea de parcă se deschideau violent înaintea mea, porţile spre o altă lume rămasă până atunci necunoscută. M-a apucat o nelinişte

şi totuşi - o linişte cum nu mai trăisem demult. Era o linişte tulburătoare, ce uneori te îndreaptă spre abis. Acestea toate se nasc din lipsa prea mare de contact cu subconştientul, sau fatalitatea unei porunci care depăşeşte puterea minții şi energia voinței. Atunci, mintea cade în genunchi şi se târăşte înfricoşată şi supusă... şi oarbă! După ce am ajuns acasă, mi-am făcut un ceai şi-l savuram cu gândul la cel pe care abia îl cunoscusem. Mi-am petrecut aproape toată noaptea când întinsă pe pat, când la fereastră, când la masa de scris. Un amestec de somn cu ochii deschişi şi vis cu ochii închişi de nesomn. Am stins veioza nu pentru a dormi, ci pentru a aduna mai bine în ochi ceea ce nu vezi decât prin întuneric. Aşteptam ziua următoare fără să ştiu nimic mai mult decât atât: Dinu! Am dorit încă din prima clipă în care l-am cunoscut pe el, să se ivească şi alte ocazii în care să mă întâlnesc cu el. Doream acest lucru, mai mult pentru faptul de a nu rămâne doar un om de care m-am ciocnit, numai pentru că aşa a vrut destinul şi atât. Ochii mei, s-au umplut de lacrimi. Lacrimi de icoană e viața uneori, ce colindă până-n suflet! Erau lacrimi de stele ce-au țâşnit din suflet şi s-au aşezat peste inima mea. Am reconstruit lumea cu ochii minții şi premiile nu au întârziat să vină. Săgeata dragostei mi-a adus şi primul conflict. Îndrăgostită fără rezerve de un băiat din celălalt colț al oraşului, m-am lovit de îndoielile părinților care şi-ar fi dorit un alt caracter masculin pentru fiica lor. Anii tinereții au curs repede printre cursuri, sărutări, vise, dorințe, împliniri, certuri cu familia şi s-au încheiat cu hotărârea mea definitivă de a mă căsători cu alesul inimii.

Zilele se scurgeau una câte una, unele mai bune, altele mai proaste. Aveam o viață simplă până să-l cunosc pe Dinu. Eram singură, plictisită de rutina de la locul de muncă şi din viața mea. Într-o încercare disperată de a mă agăța de viața care mi se părea că trece pe lângă mine, mă afundam şi mai mult în

munca de zi cu zi, asta până astăzi, când l-am cunoscut pe "bărbatul ideal". Prietenele mele se căsătoreau una câte una şi eu rămâneam din ce în ce mai singură. Începeau chiar să mă excludă din cercul lor, de frică să nu le fur dragostea soțiorilor, care nu se dădeau în lături de a filtra cu mine ori de câte ori aveau ocazia. Singurele mele prietene din liceu care au rămas alături de mine, sunt Mioara, Irina şi Flori, cu care obişnuiam să cutreier discotecile din oraş.

Fiecare discuție pe care o aveam cu Dinu, devenea tot mai interesantă. După nici măcar o săptămână, Dinu mă captivase definitiv cu felul lui de a fi. Era amuzant, afectuos şi mă făcea să uite pe moment de lumea în care trăiam, luându-mă alături de el într-o lume de vis pe care mi-o descria cu lux de amănunte. Începusem să fixăm întâlniri săptămânale. Abia aşteptam să se termine programul de lucru, pentru a ne întâlni. Era punctual întotdeauna. Rațiunea îmi spunea să o iau mai încet, să nu mă îndrăgostesc de el. Dar era prea târziu. Eram deja îndrăgostită! Cu toate că nu era cu mult mai mare decât mine, eram impresionată de maturitatea şi preocuparea lui pentru problemele mele.

Într-una din zile am fost căutată la serviciu de Mioara.

- Ce vânt te aduce la mine? - o întreb eu.

- Te grăbeşti?

- Chiar foarte mult. Vino la mine acasă. Te aştept după ora optsprezece. Nu te supăra, dar sunt chemată în sala de operație.

- Am să vin neapărat la tine.

- Te ajut cu orice îmi stă în putință.

- Bine. Vorbim mai târziu. Pa!

După ce terminai serviciul, o pornii spre casă cu paşi mici, gândindu-mă la cele întâmplate la serviciu. O maşină opri lângă mine. Eu nu am observat-o şi mi-am văzut mai departe de drum. Maşina mă ajunse din urmă. Cel din maşină deschise portiera şi-mi zise:

- Sărut mâna, Gabi. Acasă?
- Da. Am tresărit... Era Dinu Goma.
- Mi-ar face plăcere să te conduc acasă dacă şi tu doreşti acest lucru.
- Dacă dispui de timp...

Dinu îmi deschise portiera maşinii, iar eu mă aşezai lângă el.

- De la serviciu?
- Da. Am avut mult de lucru. E cam târziu.

Inima îmi bătea să îmi iasă din piept. Am ajuns repede în fața casei mele. Dinu a oprit maşina.

- Dacă vrei să mai stăm de vorbă - îi zic eu - poți urca cu mine. Facem o cafea, mâncăm ceva... ce zici?

Dinu închise uşa maşinii şi-mi spuse:

- Dacă nu te superi, am ceva de făcut. Vin şi eu numaidecât. La ce apartament stai ?
- Şapte. Bine, te aştept.

Se duse la magazinul de peste drum şi luă o sticlă de şampanie. Peste drum de magazin era o florărie, de unde luă un buchet de trandafiri galbeni. Apoi, urcă scările într-o fugă.

- De ce te-ai deranjat? Nu trebuia.
- Florile astea pălesc de invidie în fața ta!
- Mulțumesc, dar nu cred că este chiar aşa. Intră, te rog şi fă-te comod.

Am pregătit repede o gustare, am făcut o cafea pentru fiecare, am adus nişte alune şi l-am invită la masă. Prezența lui mă dispunea făcându-mă chiar să râd în hohote. Nu-mi era uşor să-l urmăresc deoarece avea mult umor, multă gingăşie combinate cu sfială. Cu toate emoțiile ce mă năpădiseră, simțeam şi acum, ca şi atunci când l-am cunoscu pentru prima oară, o minunată pace sufletească, o bucurie ciudată, un sentiment de siguranță în preajma lui. Sufletele noastre vibrau a dorință, iar mâinile încercau să se găsească una pe cealaltă, de parcă s-ar fi pierdut pe acest pământ rătăcitor, cu foarte

mulți ani în urmă. Am stat îmbrățişați câteva minute, dar mie mi s-a părut o veşnicie.

- Dinule, nu vreau să suferi din cauza mea...

- Ce altceva crezi că am făcut în tot acest timp de când te-am cunoscut? Sunt dependent de tine!

- Eşti foarte molipsitor, o contaminare față de cele care au nesăbuința să stea în preajma ta.

Timpul se opreşte în loc, mâinile flămânde se caută.

- Atâta timp pierdut...

- Atâta timp câştigat...

Ne-am trezit epuizați. Clipele se scurgeau cu repeziciune.

- M-aş mulțumi să îți țin de urât toată viața. Aşa am să te pot privi, divinizându-te!

- Am uitat de mult gustul dragostei. De fapt, am rămas cu un gust amar de pe urma ei, deoarece, ceea ce am cunoscut eu s-a dovedit a fi un fals.

- Tu ai un loc aparte în inima mea şi n-aş vrea să ne rătăcim unul de altul. M-am legat de tine, Gabriela şi nu-mi mai doresc nimic altceva decât să mă laşi să te iubesc căci nu mai pot trăi fără tine. Tu eşti darul pe care mi l-a dat Dumnezeu când mi te-a scos în cale. Pe zi ce trece simt cum creşte în mine o patimă ce devine insuportabilă.

- Vorbeşti ca un îndrăgostit. Eşti omul care în viață vrea să câştige mereu. Tu ai mai fost căsătorit... Parcă aşa mi-ai spus.

- Vezi, mai şi pierd câteodată. Draga mea, ai reuşit să deschizi uşa din trecut. Orice poți să crezi, dar prima mea căsătorie nu a fost o aventură, doar am constatat că nu am găsit omul potrivit lângă care să îmi petrec toată viața. Crezul meu într-o conviețuire în doi s-a frânt atunci.

- Nu ți-a ajuns o dată? Vrei să te nenoroceşti iar?

- Am strâns o mare dragoste în mine, în toți aceşti ani şi sunt sigur că numai tu o meriți. Îmi doresc o viață aşezată şi sunt convins că nu îmi vei dezamăgi aşteptările. Nu mă interesează

ce a fost înainte în viața ta, vreau să ne unim destinele şi să trăim până la adânci bătrânețe, fericiți. Tu nu-ți doreşti acelaşi lucru?

- Eu nu mai îmi doresc nimic în momentul acesta. Îmi ajunge fericirea pe care mi-ai dat-o, e suficient că îmi suporți capriciile. Chiar şi ziua de azi înseamnă mult pentru mine. Viața a fost vitregă cu mine. Poate că şi din acest motiv nu-mi permit să fac risipă de sentimente şi că primindu-le, consider că nu mi se cuvin.

- Cred că cei care fug de dragoste, o stăpânesc cel mai bine.

- Dacă te ajută cu ceva, să ştii dragul meu că nu îmi eşti indiferent. Eşti singurul bărbat care s-a lipit de sufletul meu..

- Te iubesc din tot sufletul meu şi vreau să trăiesc pentru tine şi cu tine alături, Gabi.

Mă ia în brațe şi mă strânge atât de tare, de parcă i-ar fi teamă că în secunda următoare mă va smulge cineva de lângă el.

- Gabriela, de prea multe ori am visat că te îmbrățişez, iar acum când realitatea este o certitudine, parcă îmi e teamă să nu devină doar un vis.

Se întâlneau de ceva timp şi se înțelegeau de minune. Este un om bun şi foarte atent şi adeseori îi aduce flori. Se îndrăgostise de el fără să aibă timp să se controleze, fără nici un plan anume doar aşa, pur şi simplu pentru felul lui delicat cu care o privea şi se purta cu ea.

Trăia un Vis! Poate cel mai frumos din toate ce s-au scris în Cartea Omenirii prin darurile firii. Acest vis avea un nume: DINU! Făcea un efort mare să nu se ridice din fotoliu şi să-l ia în brațe. Nu mare îi fu uimirea, când, parcă îi citise intenția şi o luă de după gât, o trase spre el şi o sărută. A rămas paralizată de tupeul lui. Nu-l credea în stare. I se păruse că e timid, dar se înşelase. Se crease între ei o intimitate atât de plăcută, de parcă se cunoşteau de când lumea! Fusese luată pe nepregătite. Au

urmat multe astfel de clipe alături de el. Se topea după el! Era aşa de dulce... de parcă ar fi fost mânjit cu miere.

Un fior nelămurit i se topea în suflet. Pentru el, Gabriela era o făptură vie, o femeie caldă, plină de atracție. Îi spunea adeseori că ea este transpunerea muzicii sau a poeziei şi că în preajma ei, el nu simte că trăieşte, ci visează că pluteşte. Involuntar a simțit că i-a răpit inima şi că posedă un fel de plus de a plăcea, căci prin asta măgulea orgoliul propriu al femeii.

Încet, încet, sărutările se înmulțeau, cerându-se una pe alta. Ştia acum şi unul şi celălalt, că viața merită trăită! De multe ori, pasărea rară pe care o cauți, este chiar lângă tine! Când a lăsat privirea în jos, Dinu a profitat de neatenția ei şi a tras-o spre el, sărutându-o. A tresărit, ridicând ochii către el. Dinu a luat-o în brațe şi i-a zis:

- Unde te gândeşti?

- Îmi cântam fericirea pe variațiuni de Beethoven.

Era surprinsă că la vârsta asta, simțea că este îndrăgostită. Obrajii îi ardeau de fericire. O făcuse şah mat! Sărutările lui, fuseseră pentru ea ca o ploaie purificatoare. Dar...parcă poți să judeci cu mintea, când te afli în preajma lui? Cum l-a văzut, poc! S-a declanşat în ea ticăitul acela care i-a pus în mişcare tot angrenajul sentimental. Dacă la o săptămână după ce l-a cunoscut, ar fi întrebat-o cineva: "Cum poți să-l iubeşti pe acest om pe care l-ai văzut doar de trei ori până acum?" i-ar fi răspuns: "Cum îl iubesc oamenii pe Dumnezeu!" Era fericită că îl cunoscuse.

Şi Dinu părea să aibă aceleaşi sentimente față de Gabi. Când a plecat de la ea, mergea cu pas zvâcnit, cântând puterea unui nume: "Gabriela!" Uitase sunetul oricărei vorbe, rostul oricărei mişcări. Nu auzea şi nu vedea decât o singură femeie - pe ea. Zilele treceau, colorându-le viata. Îşi aduse aminte un mic amănunt: pe când se plimbau într-o seară prin oraş şi se lăsase frigul, Dinu îi oferise haina lui, punându-io pe umeri. Ajun-

gând acasă, se băgă în pat şi stând cu ochii închişi, se simți înduioşată fiindcă haina lui o strânsese în brațe.

Că le închinăm lor, bărbaților, viața noastră, că nu ne gândim decât la ei, că le creăm o ambianță plăcută, că ne jertfim bucuriile pentru toanele lor, asta nu înseamnă nimic? Însă ei primesc totul cu nepăsare. Ca să căpătăm pentru totdeauna zâmbetul şi dragostea lor disprețuitoare, ar trebui să avem puterea lui Dumnezeu.

Se înserase. Erau împreuna şi asta conta. Li se părea că timpul trece prea repede. Nu se mai săturau privindu-se unul pe celălalt. Se iubeau ca şi când ar fi fost doar ei pe lume. Dar aveau şi alte responsabilități care trebuiau îndeplinite. Dinu se îmbrăcă şi plecă la spital, fiind de gardă. Îşi luară rămas bun din pragul uşii. Gabriela se uită la ceas zicându-şi în gând: "Parcă ar fi trebuit să vină Mioara la mine. Ce o fi cu ea de nu mai apare?" Şi în momentul acela sună telefonul. Ea era şi o anunța că se vor întâlni mâine după masă. Puse receptorul în furcă, se schimbă si se băgă în pat. Nu-i luă mult timp ca să ațipească. Îşi imagina de atâtea ori corpul lui gol, mâinile lui atingându-i gâtul, sânii rotunzi, elastici, sensibili, buzele lui coborând uşor de pe gât, pe abdomen, spre coapse, în timp ce ea îl mângâia, aşteptând, sperând să fie bine pentru amândoi, să se placă, dorind ca această experiență să îi apropie şi mai mult. Îi oferea în minte, corpul ei, îşi dorea să o atingă, să o îmbrățişeze, să o aibă... Dorea ca totul să fie bine, tânjea după asta de atâta vreme... S-au dezbrăcat uşor, unul pe altul. Era prima dată când îl vedea aşa, când stătea în fața lui goală, când îi simțea dorința pulsându-i în tot corpul, când ochii ei începeau să se obişnuiască treptat cu anatomia unui bărbat... Simțea cum i se taie respirația, tremura de dorință, de nerăbdare, de teamă... S-au apropiat unul de altul, s-au luat de mâini şi s-au privit în ochi, simțind, mărturisind pentru prima dată dorința, acceptându-se ca bărbat şi femeie. Dorea să îi

ofere totul, să se bucure de acele clipe, să nu le uite niciodată. A luat-o în brațe şi ea s-a lipit cu poftă de el, şi-a încolăcit picioarele în jurul trupului lui şi l-a lăsat să o atingă, să o sărute, să o mângâie. În acel moment a început să simtă o teamă, ca o gheară în stomac şi să tremure de dorință, de neputință, de furie. Dorea să îl simtă în ea, dar ceva o făcea să se împotrivească. Era ceva... ca un curent necontrolat, o emoție puternică, un filtru care îi făceau mintea mai lucidă şi receptivă la senzații. Deşi totul era acceptat, dorit atât de mult, îl respingea în acelaşi timp cu putere, ca şi când ceva nu se potrivea, nu era cum trebuie, cum ar fi vrut. El insista, deşi simțea respingerea, neputința ei, dar se încăpățâna pentru că de la un anumit punct încolo e sigur că nu mai vrei să dai înapoi şi frica transformată în furie, e mai mare decât furia dorinței. Ea continua să-i şoptească: "Nu acum"... "Nu aşa" însă fiind prea prins de evenimente, el a terminat actul sexual mecanic, de unul singur. Ea a început să plângă, dorindu-şi să nu fi făcut asta, să nu fi stricat totul... Îi părea rău de ceea ce se întâmplase... pentru el, pentru ea, pentru că şi-ar fi dorit altceva de la această "primă noapte". Ar fi dorit ca partenerul să-i înțeleagă teama, şovăiala. Îi era teamă să nu fi rămas însărcinată. A doua zi s-a dus la medicul ginecolog. Când să se dezbrace pentru a i se face un control... a fost trezită de soneria de la intrare. Era o vecină. Nu îi venea să creadă că a fost doar un vis, atât a fost de real. A sunat cineva la uşă; era o vecină de palier.

- Gabi, te-am trezit din somn?
- Nu-i nimic...

A expediat-o repede şi s-a întors în pat. Ce păcat că a fost doar vis! Şi totuşi, ce bine că nu s-a întâmplat!

*

A doua zi, dimineața, s-a trezit mai devreme ca de obicei, şi-a făcut o cafea şi după ce a băut-o, s-a îmbrăcat şi a plecat la serviciu. Soarele era deja pe cer. El este subțioara arămie a toamnei. Răcoarea de afară îi umplea plămânii de oxigen. Ceva mai târziu, se întâlni cu un coleg pe coridorul secției care-i zise:

- Bei cafeaua cu mine?
- Dacă e deja făcută, da.
- Sigur. Vin cu ea aici, sau vii tu la mine?
- Nu, vino tu la mine.

În timp ce îşi beau cafeaua, gândul îi fuge la ziua de ieri. Era fericită, că toate se rezolvaseră, aşa cum îşi planificase ea. Şi totuşi o cuprinse o nelinişte. Sufletul ei cânta o baladă ca pe vremea când avea cincisprezece ani şi fusese sărutată pentru prima oară. Rupându-se de aceste stări, ieşi din cabinetul doctorului, pentru a ajunge în salonul de vis - a - vis unde este internată de ieri o bolnavă cu probleme grave. După ce termină treaba aici, este chemată în sala de operație unde stă cam două ore. Doctorul Georgescu operează o pacientă de ulcer. Operația decurge normal. Doar sunt medici profesionişti aici. Bolnava e transportată într-o rezervă, iar Gabriela trece pe la saloane să prescrie medicația pentru bolnavi. Agitația de aici a început să se tempereze, personalul medical şi-a terminat orele consemnate în programa spitalului, apoi fiecare a plecat spre casele lor. Sănătatea şi tinerețea i se citesc pe chipul ei răzvrătit. Pe la orele douăzeci o maşină intră pe bulevardul Mareşal Antonescu. Gabriela terminase de mâncat şi stătea în fotoliu, uitându-se la televizor. Telefonul sună prelung. Ridică receptorul şi zice...

- Alo!

Era Dinu. Tresări. Nu-şi amintea să-l fi invitat. Inima începu să-i bată cu putere. Făcu un efort să-şi revină şi răspunse:

- Da. Te-am recunoscut!

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu. Nu m-ai deranjat. Stăteam la televizor. E o surpriză plăcută să te aud. Dacă vroiai cumva să vii pe la mine, te asigur că mi-ar face o deosebită plăcere.

- Mă voi servii de această invitație pentru a ajunge cât mai repede la tine.

- Te aştept!

La repezeală făcu puțină ordine şi-l primii cu zâmbetul pe buze. Părul negru, mătăsos, încadra figura lui tinerească şi lăsa liberă fruntea lată. "Un bărbat ,,frapant' '- îşi zise în gând şi-l rugă să intre în casă. În mână avea un platou cu prăjituri.

- Ce ai adus aici?

- Prăjituri şi o sticlă cu şampanie.

- Nu trebuia să te deranjezi.

- Picioarele au luat-o înaintea gândului.

- Care picioare? Ale maşinii?

Şi începură să râdă amândoi. Îl luă de mână şi îl pofti să ia loc. El o luă în brațe şi o sărută de parcă nu s-ar fi văzut de mult timp. Erau aşa de fericiți împreună!

Se adăposti la pieptul lui şi se gândea că iubirea este o stihie, o forță ca fluxul şi refluxul mării.

- Gabi, eu sunt fericit când sunt cu tine! Iată unde-i fericirea ta - şi deschise brațele spre ea. Ia-o că-i aur curat! Înțelegi?

Simți mâna lui caldă ce o mângâia, iar buzele lui moi îi cutreierau ochii şi gâtul.

- Sunt fericit cu tine! Nu mi s-a mai întâmplat până acum să simt atât de tare acest sentiment pentru nici o femeie.

- Ca să fii pe deplin fericit trebuie să vrei şi să şti să te dăruieşti, să te înconjori de prieteni, de familie, de oameni pe care îi iubeşti. Cei mai fericiți sunt cei care se simt utili şi iubiți. Iubirea este o necesitate. Se spune că Dumnezeu ar fi ținut iubirea într-o sferă. Într-o zi, din greşeală, a scăpat-o din mâini şi s-a spart în două jumătăți care de atunci se caută

neîncetat pentru a forma din nou un întreg, un tot perfect. De ce să trăieşti numai pentru tine? Afecţiunea şi prietenia acţionează ca un regulator al emoţiilor şi stărilor sufleteşti exact acolo de unde începe bucuria şi împlinirea.

În zilele noastre aşa de zbuciumate, iubirea a devenit un mijloc de supravieţuire dar ca să primeşti iubire, e nevoie mai întâi să dăruieşti, să înveţi să devii tolerant, să elimini egoismul, să ştii să asculţi şi să îi înţelegi pe cei de lângă tine. Marea taină a lumii este iubirea. Iubeşte şi vei fi la rândul tău iubit!

- Gabi, întreaga mea esenţă interioară, simte, raţionează şi îşi raţionalizează propria descompunere iminentă în faţa trecutului. Nu găsesc sensul fără tine, nu mă mai regăsesc pe mine. Te-am întâlnit, şi timpul şi-a frânt aripile şi toată lumea, aşa cum o ştiam, s-a prăbuşit... Un univers i-a luat locul - TU!

- Cât eşti de romantic!

- Aş vrea să fiu o lacrimă pe obrazul tău, să izvorăsc din ochii tăi frumoşi, să-ţi străbat obrajii şi să mă opresc pe buzele tale roşii, iar dacă tu ai fi o lacrimă a mea, nu aş mai plânge niciodată de teamă să nu te pierd!

- Nu mă vei pierde niciodată! Ascultându-te, întreaga mea fiinţă se preface într-un ţipăt pe care îl sfărâmi cu dinţii, îl înăbuşi cu pumnii, dar tot străbate.

Dinu o apucă de umeri, o duse în dormitor şi o aşeză pe pat. Ea simţi dezmierdarea înceată, apoi pripită, umedă, şi dorindu-i trupul, se aplecă deasupra ei si o sărută, sufocându-o. Degetele mâinii lui îi tremurau uşor. Cuprinse rotunjimea tare a genunchilor ei şi încremeni, aşteptând. Gabriela era pierdută, îi fugise toată viaţa din trup, în braţe, în mâini. Mâna îi alunecă mai jos... cuprinzându-i pulpa piciorului, smuci trupul după al ei... şi buzele lui o sărutau cu lăcomie. Ea îşi trase piciorul încet. O dorinţă de nestăvilit de a se lăsa în voia mâinilor lui, o făcea să se abandoneze definitiv în braţele lui puternice. Prezenţa lui îi lua minţile. Ridică mâinile, relaxându-se. Trupul

ei, o comoară bine închisă cu un cifru secret, tresări la ce se întâmpla. Se luptă puțin cu el până să o pătrundă, gemea, o durea, dar acum eram a lui! Clipe rare de neuitat! Se mişca încet; de parcă ştia că-i face plăcere. Un fior creştea în ea ca un val înspumat. Se supunea fără să i se ceară!... Şi el îi şoptea: "Ce dulce eşti! Hai, dă-ți drumul, fă-mă fericit!"

Jubila în teritoriul pe care-l cucerise şi era stăpân pe el. Mângâierile lui nu se opreau şi acea mişcare nesfârşită, înşurubată şi crâncenă, o domoli şi o făcu să se simtă minunat. Închise ochii şi doar un cântec fără cuvinte, ca un murmur de fetiță abandonată, înspăimântată, se mai auzea din adâncul ființei ei. Era acea senzație că te furnică pe şira spinării. S-au iubit încet şi cu răbdare, iar fiecare apăsare, fiecare atingere, o descărca de toate zilele în care îl dorise, rătăcind prin lume! Era atâta tihnă surâzătoare pe chipul ei!

Sunt nopți în care nu dormea, ci măsura şi cântărea situația şi ajungea la concluzia că el este alesul inimii ei. El este pentru ea, începutul şi sfârşitul! Se născuse în cuaternar şi reînviase în zodia Racului. Stătea cu ochii pironiți într-un punct şi ca de obicei, imaginația ei era ridicol de activă, şi în momentele importante când trebuia să asculte numai de glasul rațiunii, ispăşea pedeapsa de a fi încurajat prea mult facultatea de a prevede fără să judece.

Deschise ochii şi se trezi la realitate. Dinu o luă de mână şi intrară amândoi sub duş. Ce frumoşi erau! Acum se descopereau amândoi; se spălau unul pe altul, dar mai mult se mângâiau. Era tăcută şi privea în gol, uitând unde se află.

- Pământul către Gabi, zise Dinu.

Ea începu să râdă. Se apropie de el şi-i venea să-l dezmierde fără gând vinovat.

- Te simți bine?

- Minunat!

O cuprinse în brațe şi o sărută. Îi admira chipul. Era o armonioasă împletire de bunătate şi frumusețe. După o aşa partidă de dragoste le venise foame.

- Hai să mâncăm, Dinule.

- Ai pregătit deja?

- Da.

- Viața alături de tine va fi minunată! - îi şopteşte el.

- Cât de complicată e viața! Cât de complicați suntem noi, oamenii, cum ne trezim noi deodată că ne bate inima anapoda! Dinule, cu viața poți să cochetezi dacă vrei, dar nu poți să o înşeli. Degeaba încerci să te sustragi. Poți cel mult să ajustezi câte ceva, dacă nu cumva şi acel ceva îți dă doar iluzia că-ți aparține. Alege numai ce-i frumos din ea!

Se făcuse foarte târziu.

- Dinule, e prea târziu ca să mai pleci acasă. Hai, rămâi la mine!

Dinu turnă şampanie în pahare şi ciocniră. Aveau ce sărbători.

- Pentru noi! - zise Dinu.

- Pentru iubirea noastră - completă ea.

Dinu o luă în brațe, strângându-o la pieptul lui.

- Stai, că verşi bunătate de şampanie.

Niciodată inima călită a Găbiței nu se înduioşase atât de tare. Acest tânăr izbutise să-i zguduie viața din temelii. Ceea ce i se întâmplase, era mult mai important decât părea să fie. Ce va aduce această schimbare după sine, era încă extrem de nelămurit. Dorea să înceapă o nouă viață alături de el. Închise ochii în timp ce stătea în pat, dar nu pentru a se cufunda în uitare ațipind, ci dimpotrivă, se simțea prea lucidă şi dorea să se poată controla pentru a nu se mai gândi la prea multe lucruri deodată. Poate că asta face parte din ordinea imuabilă a lucrurilor: bărbatul să dorească femeia pentru ceea ce aceasta îi refuză, iar femeia să-l adore pe bărbat pentru ceea ce ea însăşi

îi cedează. Cu fiecare concesie ce i se face, dorința bărbatului scade, cu fiecare capitulare pe care o face, adorația femeii crește.

- Ai adormit? - îl întreabă ea.

- Mă mulțumesc să ard repede iar tu intens şi mult!

- Lângă un rac nu vei fi niciodată trist! - răspunde ea şi-l mângâie pe păr.

- Cu asta mă consolez şi eu... în fața mării nestăvilite!...

- ... La mijloc TU şi EU!

- Da, Gabi şi eu am să te confund mereu cu marea!

- Ce romantic eşti!

- Nu o să ştiu când eşti tu şi când este ea.

- Ți-ai pus în gând să mă dai gata?

- Nu. Numai bucuria de a fi cuprins de ea mă va consola cu contopirea ta!

Înserarea era palidă ca un ceai de tei. Lumina lunii îi împovăra ca tăcerea unei mulțimi. Se luară în brațe şi adormiră. Aşa a început povestea lor. De atunci s-au întâlnit în fiecare seară, flămânzi unul de celălalt, trăind clipe nebuneşti. Ar fi vrut să strige lumii întregi că îl iubeşte, că el este totul pentru ea, dar îşi țineam gura închisă, nici ea nu ştia de ce, spunându-şi că e doar un vis, că într-o dimineață totul se va termina. Trecerea timpului a convins-o şi mai mult că el este omul de care ea are nevoie în vâltoarea vieții. Se completau reciproc şi se înțelegeau de minune.

Soarele răsărise. La televizor, la ştirile de dimineață, crainica anunță că în Turcia a avut loc un cutremur de 7,8 grade şi că s-ar fi simțit şi în România. Ți se face părul măciucă ascultând aceste ştiri, care din zi în zi sunt tot mai dramatice, mai îngrozitoare. După ce îşi beau cafeaua, coboară amândoi scările în grabă pentru a merge la serviciu. Gabriela, ajunsă aici merge în saloane pentru a-şi vizita bolnavii.

Când să iasă din secție, în prag se lovește de un coleg de liceu care o privește lung.

- Mircea, ce-i cu tine aici? Când ai sosit? Ai pe cineva internat aici?

- Sărut mâna! Am sosit de câteva minute și vroiam să te văd. Nu îmi trebuie un motiv anume pentru a mă întâlni cu tine. Nu, nu am pe nimeni internat aici, doar că am vrut să te văd. Îmi pare rău că am dat buzna, așa.

- Mă bucur să te văd. Câți ani au trecut de când nu ne-am văzut?

- Păi... să fie zece ani! Eu locuiesc în București și lucrez la judecătorie. Tu, am văzut - lucrezi la spital. Ești căsătorită?

Gabriela a zâmbit. O surprindea plăcut stilul lui direct.

- Nu, încă nu sunt căsătorită, dar am un prieten. De opt luni, am cunoscut un om minunat, care mi-a schimbat viața lăuntrică, un oltean nu prea vorbăreț ale cărui vorbe sau glume au întotdeauna substanță, au miez.

Viața mi-a oferit șansa de a-i câștiga prietenia și după aceea, dragostea. Până la el, toți cei care încercaseră să-mi dovedească simpatia lor o făcuseră printr-un noian de vorbe și gesturi largi, care aduceau la suprafață numai pofta dorinței lor. Dar, Dinu - că despre el este vorba - nu avea nevoie de cuvinte.

Izvora din el atâta sinceritate, în dorința de prietenie, de iubire, că i se citea cu destulă ușurință în priviri. În decursul câtorva luni de când suntem prieteni, Dinu a reușit să-mi vorbească prin altfel de unde decât cele sonore. Inteligent și tăcut, prin simpla lui prezență atât de caldă și de iubitoare, m-a ajutat să privesc în mine ceea ce nu făcusem până acum și treptat să devin mai înțeleaptă.

El este medic și uneori pleacă în delegație, la București unde mai operează din când în când. Și de câte ori pleacă în deplasare, ia cu el o mare parte din sufletul meu, acel ceva

imaterial care dă ființei mele puterea şi bucuria de a trăi. Până se întoarce el, eu pot spune că nu mai trăiesc, ci "funcționez" ca un robot. Când mi-e dor de el, îl chem în gând. Atunci simt un flux de energie ce vine năvalnic asemenea copiilor, care aleargă pe o pajişte de iarbă, ca să înalțe un zmeu. În acele clipe îmi simt sufletul acasă şi mi-e bine, iar când el apare în pragul casei, nu mai sunt tristă, nici secătuită.

- Observ băiatule, ce elegant eşti! Vei avea un succes nebun dacă te afişezi pe stradă.

- Aş fi mai mulțumit dacă m-ai remarca tu.

- Păcat. Ai putea ridica ştacheta şi ai vedea rezultatul. Eu nu sunt bună de nevastă şi-apoi eu am deja un prieten. Eşti dezamăgit?

- Vrei o declarație în exclusivitate? Te sperie dragostea mea?

- Mircea, eşti un om deosebit şi ar trebui să te mulțumească faptul că mă simt bine în compania ta.

- Te va deranja dacă în nopțile care urmează voi simți nevoia să te iau în visele mele?

- Încep ziua de muncă "în forță". Dar de unde ai ştiut că lucrez la spital?

- Am dat şi eu câteva telefoane... Draga mea, ştiu că eşti o persoană adultă, de mare rafinament intelectual. Dialogul cu tine mă onorează. Spui că iubeşti. În mod normal, o iubire nu atinge doar sufletul, ci şi trupul. La dragoste participă cu drepturi egale şi simțurile. Aceasta este o iubire ce nu se poate uita niciodată. Este o iubire cu cuvinte, cu gesturi, iluminată pe dinăuntru ca nişte rugăciuni.

- Dar ce vrei să faci? Îmi ții o dizertație despre iubire? Mircea, hai că vorbim mai târziu... la cincisprezece te aştept aici. Acum sunt chemată de şeful clinicii în sala de operație.

- S-a făcut. Abia aştept să mai vorbim, îi zise Mircea sărutându-i mâna şi se făcu nevăzut.

După ce termină programul, se îmbrăcă şi coborî în stradă. Când să treacă strada, Mircea o claxonă. Întoarse capul şi începu să râdă.

- Ai venit mai devreme...
- Să nu spui că nu vroiai să ne întâlnim. Unde te duceai?
- Să cumpăr ceva de mâncare.
- Hai la restaurant, că nici eu nu am mâncat de azi dimineaţă.

Gabriela se sui lângă el, în maşină.

- Hai la "Periniţa". Cunosc pe cineva aici.

Mircea comandă mici, suc şi prăjituri pentru amândoi. El era tare tăcut faţă de cum îl ştia ea şi îl întrebă:

- De ce taci?
- Păi, vorbeşti tu şi pentru mine.

Şi începură să râdă.

- Ziceai că ai un prieten. Şi te vei căsătorii cu el?
- Da, Mircea. Şi el îşi doreşte foarte mult să fiu soţia lui.
- Dar eşti încă tânără. Vârsta ta nu se potriveşte decât cu poveştile de dragoste, cu vise în care să crezi.
- Mircea, de ce crezi că nu ar fi aşa?
- Nu te vei mai întâlni niciodată cu vârsta de acum, cu libertatea şi puterea de a îndrăzni. De acum începe viaţa să se transforme în viitor. Ai nevoie să-l vezi că arde, să nu-i pierzi urma, fără de care te-ai rătăci. Debutul acesta de viaţă contează enorm, Gabi.
- Dar el nu se produce într-o zonă de inconştienţă. Este motivată de tinereţe, alimentată de vise, de imagini pozitive. E un plin pentru toată viaţa.
- Compromisurile nu te lasă să te înalţi.
- Nu fac nici un fel de compromis. Şi nu sunt nici prea tânără cum ai crede tu, iar Dinu este un om minunat, de asta sunt sigură. Simt că el este jumătatea mea, ne înţelegem perfect în toate privinţele şi mai ştiu ceva... Ştiu că mă iubeşte. Sincer!

- În mine ai un prieten pe care poți conta atunci când cei din jurul tău nu te înțeleg.

- Un prieten... ştii ce mult contează un prieten? Dar mi se pare mie, sau ai fost la mare? Divaghez eu de la subiect.

- Nu ți se pare, chiar am fost la mare, la Costineşti. În fiecare după amiază, mergeam la o mănăstire, care se află la Costineşti. Aici canoanele sunt respectate şi slujbele mai prezente ca oricând. E făcută de curând. După ce treci calea ferată a stațiunii Costineşti, faci la dreapta şi mergi înainte cale de câțiva kilometri.

În timp ce ei, doi stăteau de vorbă, la masa vecină serveau cafeaua o pereche de îndrăgostiți. Gabriela recunoscu în aceştia pe un fost vecin şi-i zâmbi. Mircea o văzu zâmbind, dar nu apucă să o întrebe la cine zâmbeşte, că de masa lor se apropiară cei doi îndrăgostiți. Le făcu cunoştință cu Mircea şi cu permisiunea lui îi invită să se alăture lor.

- Plăcerea e de partea mea, zise Mircea - sunteți invitații mei - şi făcu semn ospătarului să se apropie.

- Ce ai pățit Cristi, de te-ai îngrăşat aşa? - îl întreb eu - de cum se aşează pe scaun.

- O duc bine cu soția! Toată copilăria am fost atenționat sub diverse forme că nu mănânc mai deloc şi că, dacă voi continua să mănânc atât de puțin, nu voi creşte niciodată mare. Nu-mi închipuiam că va veni o vreme în care o să mă uit cu spaimă, cum scala cântarului urcă vertiginos spre numerele cu trei cifre.

- ?????

- Pe nesimțite, într-o seară începusem să slăbesc cureaua pe furiş, pe sub masă, mai întâi cu o gaură, apoi cu două, până când am observat că-mi vine greu să mă aplec la şireturi să le desfac, sau să le leg. Eu recunosc, că niciodată nu am fost un bărbat frumos - decât în ochii mamei - dar îmi închipui ce dramă este pentru acei frumoşi care s-au bazat mult pe propriul

aspect fizic în momentul în care au început să se deformeze plastic. Mircea zâmbeşte.

- Ai grijă, Mircea de fizicul tău!

Şi începură să râdă cu toţii.

- Sper să nu mă îngraş aşa mult când mă voi însura, răspunse Mircea.

Alături de ei, la o masă, un bărbat îşi ţinea pântecele pe genunchi, ca pe altcineva mai mic, îşi răsucea mustaţa şi apucând paharul cu o mână, bău tot conţinutul dint-o înghiţitură. Mircea, întorcându-şi privirea către Cristi, îl întrebă:

- Ce vreţi să serviţi? Sunteţi invitaţii mei.

- O cană de vin fiert pentru mine şi Ramona. Vinul, ca şi femeile, ori te pun pe picioare, ori te îngroapă!

- Fănuş Negu spunea: "Am băut un vin atât de bun, că-mi venea să-i spun dumneavoastră!" zice Mircea râzând.

- Ce amuzant! zice Gabriela, uitându-se într-o parte.

Toţi întoarseră capul în direcţia unde privea ea. Se certau o femeie cu un bărbat şi aproape că ea dădea în el. Cel cu care se certa femeia, intrase cu maşina pe trotuar şi se tamponase de maşina ei.

- Uită-te la ea ce obraznică e! Parcă maică-sa i-ar fi dat să mănânce lapte cu tupeu. Nu îmi daţi nişte bani să cumpăr credit pentru cei şapte ani de-acasă?... Şi ce voce are...

- Vorbeşte pe note! completează Gabriela.

- Aşa e, olteanco! Hai să te întreb ceva: ştii de ce oltenii sunt cei mai buni cântăreţi? Să te văd dacă ştii...

- Dorm pe "Sol" şi vorbesc pe "Fa"!

Toţi au început să râdă.

- De ce râdeţi?

Cristi arată cu mâna înspre femeia guralivă şi zice:

- Nu vedeţi că în gura ei s-a adunat o gaşcă de cuvinte?

- Eşti o figură! - îi zise Mircea. Eu cred că bărbatul e de vină. Nu a fost atent.

- Dacă nu i-a ținut frâna? - zice Cristi. În frâne şi în femei să nu ai încredere!
- Exagerează, zice Ramona.
- Adevărul e doar o iluzie menită sa-i aline pe cei slabi, mai zice Cristi.
- Ca să stăpâneşti femeia - intervine Gabriela - trebuie să ții cont de două lucruri: să-i dai tot ce vrea şi să faci tot ce spune ea.
Cristi duse mâna la inimă.
- Ce, dragul meu, te doare inima?
- Ia vezi, cum merge motorul meu, astăzi... Am nevoie de reglaje?
- Le facem acasă, dragul meu.
- Soțul tău, aşa este tot timpul? - o întreb eu pe Ramona.
- Dar cum crezi?... De altfel, e un om minunat!
La o masă un bărbat bine făcut bea o sticlă de bere. Alături de el se aşează un altul, dar îmbrăcat ca vai de el. Şi discută amândoi. Mircea fără să vrea se uită într-acolo. Cristi îl vede şi zice: "Un om inteligent se îmbată ori de câte ori este obligat să-şi petreacă timpul alături de proşti".
- Ce-ți mai face pisica, Ramona? - schimb eu vorba.
- O pisică de Angora mi-a sărit în brațe pe aleea care duce la mine, la bloc - începe ea să povestească. Era aşa de mică, încât mi s-a făcut milă de ea şi am băgat-o sub haină. Avea o asemenea disperare în ochi, că s-a prins cu gheruțele de puloverul meu şi de atunci, nu am mai lăsat-o să plece.
- Nu-mi plac pisicuțele să le găzduiesc; eu am crescut un câine lup - o lupoaică - a murit acum patru ani. Nu împlinise şase ani. De atunci, nu am mai luat nici un câine. Nu o pot înlocui cu nici un animal.
- Despre pisicuțe, nu este adevărat ce se spune - zice Ramona - cică ar fi false... Sunt animale cu personalitate. De fapt, ele ne stăpânesc pe noi. Noi ne imaginăm doar că suntem stăpânii lor.

- Ele se ataşează de casă, nu de om, îi zic eu şi mă apucă căscatul; mă uit la ceas - era ora nouăsprezece.

- Gabi, eşti obosită? - mă întrebă Mircea.

- Puțin! Fiind noctambulă, adorm pe la doua - trei dimineața, dar mă trezesc la timp pentru a nu întârzia la serviciu. Cristi, eşti pus pe şotii azi - îi zic eu. Mai munceşti?

- Munca nu a omorât niciodată pe nimeni, dar de ce să rişti, răspunde Cristi.

- Glumeşte - zice soția lui.

- Femeile sunt ca medaliile olimpice: trebuie să lupți pentru ele, apoi îți atârnă de gât o viață întreagă - mai zise Cristi, uitându-se la soția lui. Ea îl lovi cu cotul.

- Iar bărbații sunt ca jocul de cărți - completez eu. Ai nevoie de o INIMĂ să îi cucereşti, de o TREFLĂ să te căsătoreşti, de INIMĂ NEAGRĂ să îi suporți, de o CRUCE să scapi de ei şi începem să râdem cu toții.

- Ai să vezi că nu spun prostii, o să te convingi şi tu într-o zi, zice Cristi uitându-se la Mircea. Viața îți va demonstra asta cu timpul. E valabil şi pentru tine, Gabi.

- Pentru tine cum e viața?

- Viața mea e ca un film care nu are distribuția prea reuşită, zice Cristi. Şi nu îi înțeleg nici acțiunea. Toți râdem în hohote.

- Nu te mai faci bine - îi zic eu.

- Timpul vindecă orice rană, însă nu e un bun chirurg completează Mircea.

- Ia uite la ăsta ce maşină are! - zice Cristi, arătând către cel care parcase lângă trotuar.

- Nu contează daca eşti bogat sau sărac. Contează să ai bani - zice Mircea. Sunt unii care nu au după ce bea apă, iar alții...

- Dacă ți-e foame, mănâncă sare, o să îți fie sete, adaugă Cristi - şi am râs toți cu poftă.

- Iubitule, aş vrea să mergem - îi zice Ramona, lui Cristi şi îl ia de după gât.

Cristi o ia de mână şi spune:
- Nu mă duce pe mine în ispită, găsesc drumul singur!
Şi uitându-se la Gabi şi la Mircea, Cristi le spune:
- Ne pare rău, dar suntem nevoiți să plecăm. Trebuie să dăm pe la mama. Azi e ziua ei şi i-am luat un cadou. Dar cel mai important lucru, este să fim cu ea la acest eveniment. Să asişti la bucuria cuiva, să fii uluit de fericirea altuia, să constați stupefiat că nu-i deloc greu să porți pe umeri serenitatea gestului de a dărui, e singurul cadou pe care noi doi, ne-am permis să i-l facem. E un exercițiu de loialitate de care n-am vrut să ne dezicem.
- Mi-a părut bine să vă cunosc. M-am simțit bine în compania voastră şi m-am distrat pe cinste - zice Mircea - şi ne luăm rămas bun de la cei doi. Îi urmărim cu privirea cum se depărtează, încântați de întâlnirea cu ei.
- Lângă un aşa om, nu ai cum să te plictiseşti, îi spun lui Mircea.
- Da. Cred că ai dreptate. Simpatic cuplu.
- Soția îi e foarte supusă, ai observat? Femeia e ca o cetate: dacă nu cade ca Ierichonul prin muzică, sau ca Troia prin vicleşug, sfârşeşte prin a ceda în fața perseverenței, zice Mircea zâmbind. Vrei să mergem şi noi?
- Da, aş vrea dacă nu te superi... Aştept o prietenă pe la mine.
Mircea achită consumația şi alături de Gabriela părăseşte restaurantul şi se îndreaptă către maşina care era parcată în față. O conduce pe Gabi până acasă, promițându-i că atunci când va mai reveni în provincie, o va căuta.
- Promiți? - zise Gabi.
- Sigur.
Gabriela urcă scările, descuie, îşi pune hainele la locul lor,. îşi ia un dezabie pe ea şi după ce se aşează în fotoliu, dă drumul la televizor. A tresărit când a auzit soneria. "Oare, s-a

întors Mircea?" - şi-a zis fără să se gândească, că de fapt el nici nu ştie unde stă şi se grăbeşte să deschidă.

- Bine te-am găsit! - îi zice Dinu luându-o în brațe.

- Ce surpriză plăcută mi-ai făcut!

El aruncă o privire de jur-împrejur şi impresionat de curățenia din casă îi zice:

- Ce frumos este la tine! Este aşa de curat! Nu-mi vine să mai plec de aici.

Se îmbujorase toată.

- Ai mâncat ceva?

- Da, am mâncat.

- Un pahar de vin sau bere, ce vrei să serveşti?

- Orice! nu contează.

Gabriela a pus pe masă o sticlă de Murfatlar de trei sferturi, pe care a scos-o din frigider. A luat două pahare şi o farfuriuță de alune. El a luat sticla, a desfăcut-o şi a turnat în pahare puțin vin.

- Noroc! - Zice Gabriela.

- Bine te-am găsit, adăugă Dinu. Vin direct de la Bucureşti. Abia aşteptam să fiu cu tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine. În ce zodie eşti Dinule?

- Peşti, dar tu?

- Rac. Suntem amândoi semne de apă. Racul este predispus spre visare şi magie. Sunt vise la care încerc să-mi găsesc singură interpretări. Câte odată dau peste nişte coincidențe care, pur şi simplu mă sperie. Principalele calități ale racului sunt sensibilitatea, nevoia de a ocroti, tenacitate, dar cea mai puternică dorință a nativului din zodia Rac este dorința de a avea o viață de familie armonioasă. Defectele sunt în acelaşi timp şi calități. Sunt o persoană foarte sensibilă, visătoare şi mă trezesc uneori visând fără să mă mai pot concentra la ce am de făcut. Niciodată nu-mi iese pasiența atunci când îmi propun ceva, dar se rezolvă toate ca prin minune de la sine.

- Îți mai pun un pahar? - mă întreabă Dinu.

- Nu, că se lasă cu somn şi nu aş vrea să mă culc aşa devreme. Bea tu, văd că-ți place.

- Băutura e ca un înger care-ți valsează pe vârful limbii - zise Dinu şi începu să râdă. Ce poți să spui despre timpul tău liber - mă întreabă el, divagând de la subiect.

- Înainte puteam să umplu pagini întregi despre timpul meu liber, însă acum, în puținele clipe care-mi rămân, ascult muzică sau merg pe la mama. Totul ține de stările prin care trec. Într-o zi sunt foarte organizată, în alta sunt total aiurită şi n-am chef de nimic. Cel mai mult timp mi-l petrec cu dereticatul prin casă. Îmi place curățenia şi ordinea.

Inima îi bătea în piept să iasă afară. De când îl cunoscuse pe Dinu, inima ei era mult mai oxigenată. Lângă el, se pierd toate visele urâte. Poate că el este jumătatea ei hărăzită de cel de sus. Din ziua în care a înțeles că îl iubeşte, lumea ei s-a răsturnat şi el a devenit singurul ei reper în viață. Când mâna lui o ține pe a ei iar Dinu o priveşte în ochi, Gabriela are impresia că se cunosc de când lumea. Este îndrăgostită de el până peste cap. Poate el este iubirea vieții ei...

Viața este atât de frumoasă! Doar puțină atenție este necesară pentru a te devota creativității, iubirii, sensibilității. Iar pentru a transforma această viață într-un cântec, astfel încât viața să fie un dans, iar moartea să fie un punct culminant al acestui dans, trebuie să trăieşti total şi să mori total, fără să te plângi, ci cu deplină gratitudine să mulțumeşti Celui de Sus.

Tu însuți reprezinți o mulțime, o multitudine. Trebuie doar să priveşti mai îndeaproape, mai profund şi vei găsi înlăuntrul tău mai multe persoane, care pretind toate că sunt "eu". Când eşti furios, o anumită personalitate te ia în stăpânire şi pretinde că este "eu". Când eşti plin de iubire, o altă personalitate te domină, pretinzând că este eu-l tău. Acest joc nu te induce în

eroare numai pe tine, ci pe toți ceilalți care intră în relație cu tine, deoarece ei nu reuşesc să desluşească cine eşti de fapt.

Multe din problemele noastre, există datorită faptului că nu le-am privit în față.

Iubirea nu ştie nimic; se schimbă de la o clipă la alta. Astăzi este aici, mâine va dispărea. A dispărut la fel de enigmatic cum a apărut. Nimic despre trecut, nimic despre viitor; ea cunoaşte numai prezentul. Inima nu are nici o noțiune a timpului. Tot ce posedăm, este clipa prezentă. Ea este mică şi trecătoare, încât, dacă te gândeşti la trecut şi viitor, o vei rata.

Gândurile acestea năvalnice puseseră stăpânire pe mintea Gabrielei, când Dinu o scoase din visare, zicându-i:

- Duminică vreau să merg la părinții mei. Gabi, vrei să mă însoțeşti?

- Nu e prea devreme pentru o vizită la părinții tăi cu mine? Nu te grăbeşti prea tare?

- Mie nu mi se pare devreme, dar mai putem amâna dacă tu nu doreşti acelaşi lucru.

- Trebuie să ne cunoaştem mai bine, să facem ca relația să se consolideze. Avem destul timp şi pentru vizite.

- Gabi, mama ta ce zice despre noi, doi?

- Nu, că nu ar fi de acord, dar cu timpul se va convinge ce băiat bun eşti tu!

- Ce poate fi rău în a însoți un prieten acasă la el? Doar suntem oameni maturi, nu?

- De mine mi-e teamă Dinule, nu de tine !

Dinu, auzind acestea, tresări.

- Apără-mă de mine, Dinule!

Am discutat vrute şi nevrute. Ce simplă e viața când e bine! Dinu sare de la una la alta fără să mai aştepte răspuns. Parcă trăiesc într-un vis! Sunt foarte obosită dar şi fericită. Când m-am uitat la ceas, trecuse de miezul nopții. Dinu s-a ridicat, şi eu o dată cu el.

- Gabi, este foarte târziu şi mâine mergem la serviciu. Am să te las să te culci şi să visezi frumos!

- Voi adormi cu tine în gând. Şi tu să faci la fel.

Ne-am luat rămas bun din pragul uşii apoi am intrat în casă. Sărutam pentru prima dată din iubire.

Aş fi vrut să arunc inima ca o piatră după Dinu, să-l lovească. M-am uitat după el, până nu l-am mai văzut. Mă învârteam şi săream într-un picior de fericire, privindu-mă în oglindă, de parcă întinerisem cu cinci ani de când îl cunoscusem pe Dinu. Îmi scot rochia şi uitându-mă din nou în oglindă, mă întreb cu voce tare: "Şi acum ce va fi? Un sărut însemna cândva, un legământ, dar acele vremuri au apus de mult"...

*

Astăzi este joi. Pe la prânz, Dinu va pleca la Bucureşti. De câte ori pleacă cu trenul, are senzația că gara este locul unde se întâlnesc cele mai diverse şi mai contradictorii situații, gesturi, cuvinte, ori sentimente, că aici o lume se adună ori se destramă în fiecare clipă, că niciodată un moment nu poate semăna cu altul. Străbate grăbit peronul şi când ajunge în dreptul biroului de informații, o voce feminină anunță că rapidul 305, se află în stație, la linia unu şi pleacă peste cinci minute.

Dinu fusese invitat la Bucureşti la o clinică universitară, unde doctorul Dumitrescu, un renumit chirurg cardiolog trebuia să opereze o fetiță de cinci ani. În sala de operație este linişte deplină. Din când în când se aude doar zăngănitul instrumentelor metalice. În încăpere stăruie aroma dulceagă de cloroform.

Operația se termină cu bine. Firul subțire de ață chirurgicală urmează să desăvârşească opera. Cu câtă precizie lucrau mâinile profesorului! Primejdia trecuse. Dinu este mâna lui dreaptă. Profesorul îi mai dă câteva indicații pentru a termina

ce începuse el. Îşi scoase masca, mănuşile şi halatul pătat de sânge şi se întinse ca să îşi dezmorţească oasele. Se uită la ceas; se încadrase în timpul pe care şi-l propusese.

Toţi îl apreciau pe profesor dar şi pe Dinu, deoarece nu ezita niciodată să-şi asume răspunderea şi adeseori făcea minuni. Dinu învălui cu o privire plină de admiraţie statura uriaşă a şefului. Fusese studentul lui la universitate.

- Sunteţi un geniu, domnule profesor - spuse cu convingere Dinu.

Profesorul râse cu vocea lui joasă şi blajină, care dădea atâta încredere pacienţilor săi.

- Să nu exagerăm, colega! O să ajungi şi tu la asta. Recunosc însă, că sunt mulţumit. În cabinet intră doctorul Georgescu şi strigă:

- Aţi reuşit! Va trăi! Va trăi!...

O dată cu doctorul Georgescu, mai intrară câteva persoane, medici şi ei şi îl îmbrăţişează pe profesor, felicitându-l. Şi Dinu a fost felicitat la rândul lui. Profesorul se scuză, spunându-le că are o onomastică în familie şi coboară scările. Nici Dinu nu mai rămase mult aici, doar cât să se asigure că totul este bine, apoi luă un taxi pentru a ajunge la gară. Abia aşteaptă să o strângă în braţe pe Gabi. Era obosit, era sănătos, era tânăr, dar era mulţumit că mai salvase o viaţă... Uneori, parcă era un copil!

Se uită la ceas. Mai avea câteva ore şi era în braţele iubitei lui. De fiecare dată o asigura că trăieşte numai pentru ea şi că numai datorită ei, el este fericit. De fapt, acesta era purul adevăr. O iubea pe Gabi nespus de mult şi era convins că ea îl răsplăteşte cu aceeaşi dragoste. El era mai tăcut, mai puţin impulsiv, dar întotdeauna a avut pentru ea un zâmbet, un cuvânt bun. Ea era întotdeauna bine dispusă, explodând în cascade de râs, glumeaţă şi cochetă. Dinu făcea tot posibilul să o facă fericită, de vreme ce era convins că fericirea trebuie

îngrijită cu cea mai mare delicatețe. Nu uita să îi facă mereu câte o surpriză. Niciodată nu venea la ea fără o floare.

În sfârşit, trenul ajunge în gară, ia un taxi şi în douăzeci de minute ajunge la Gabi. Au stat până târziu la poveşti. Au adormit unul în brațele celuilalt.

*

Afară este frig şi destul de umed. Gabi se trezeşte de dimineață, face cafeaua, o pune în ceşti, pune ceşcuțele pe tavă şi se îndreaptă spre sufragerie. Nu apucă să pună tava pe măsuță, că sună telefonul. E o prietenă a ei. Vrea să se întâlnească sâmbătă pentru a merge la un grătar. O asigură că vor fi împreună, dacă nu va avea altceva mai bun de făcut. Închide telefonul şi ajunge lângă aragaz înainte de a da laptele în foc, însă Dinu se strecoară tiptil pe la spatele ei şi o sărută apăsat pe ureche.

- Eşti rău! Era cât pe ce să vărs laptele pe mine.

În momentul acela, cineva sună la uşă. Dinu se duce să deschidă. Era Mioara. O invită să intre în casă.

- Sărut mâna, intră, te rog, vine şi Gabi imediat. Gabi, a venit Mioara.

- Ai picat bine pentru că tocmai ne pregăteam să ne bem cafeaua. Sper că nu ai băut-o nici tu. Greşesc?

- Nu Gabi, nu am băut-o.

După ce ne bem cafeaua, Dinu se scuză şi trece în dormitor.

- Gabi, eu o să mai stau puțin în pat, dincolo. Sunt cam obosit. Peste câteva ore va trebui să plec la spital. Deci, doamnelor, pe mine vă rog să mă scuzați.

- Bine Dinule, te rog să te odihneşti, noi nu te vom deranja.

Mioara e tristă. I se citeşte asta pe față. Îmi spune că săptămâna aceasta aniversează patru ani de căsnicie dar în pat nu s-a mai petrecut nimic între ea şi soțul ei de trei luni şi

uneori simpla lui apropiere o face să se crispeze, fiindcă se teme că el ar putea să o atingă, iar atingerea înseamnă sex. Când stăm lipiţi unul de altul şi eu îi simt erecţia, mă străduiesc să respir profund şi regulat, prefăcându-mă că dorm, până când adorm de-a binelea".

- Mioara, în prezent multe cupluri se confruntă cu absenţa libidoului. Plăcerea a devenit o obligaţie. Iar soţia care nu-şi face datoria, suportă consecinţele. Bărbaţii au de luptat cu dubiile partenerei care nu se mai simte iubită, pentru ca la un moment dat să aibă ele dubii.

- Dacă numeroşi bărbaţi privesc sexul ca pe cea mai bună metodă de a-şi combate stresul. Pentru femei, dimpotrivă, el este un factor de stres - zice Mioara.

- Unii bărbaţi sunt prea mult solicitaţi la serviciu. Acest amănunt, îi ţine creierul în alertă continuă. Nu mai poate răspunde la control şi nici să se lase în voia instinctelor în dormitor.

- Iată încă un motiv în plus ca nouă, femeilor, să ne piară cheful de a face sex. Cuprinşi de îndoială, ne chinuim cu întrebări. Oare nu ne mai iubim ca la început? De ce a dispărut dorinţa?

- Ar trebui să lăsaţi întrebările şi să vă mângâiaţi mai mult, să vă spuneţi cuvinte frumoase mai des, nu doar atunci când faceţi sex.

- Gabi, ştiu că altă dată mi-a plăcut.

- Aşadar, încearcă să intri pe vechiul făgaş, să experimentezi din nou, pentru că mai târziu o să îţi dai seama ce îţi face bine şi ce nu.

- Un punct de divergenţă ar fi acela că femeile se simt iubite atunci când bărbaţii îşi fac timp pentru ele, când stau mai mult de vorbă şi, abia intimitatea ce se naşte între ei le trezeşte dorinţa, pe când bărbaţii îşi exprimă afecţiunea sub forma intimităţii fizice.

- Mai este şi un aspect; eu fac toată treaba în gospodărie, iar el nu mă ajută cu nimic şi poate şi din acest motiv sunt stresată.

- Dacă ai să procedezi întocmai cum ți-am spus adineauri, adică să te concentrezi pe latura fizică a relației, să-ți răsfeți partenerul cu dezmierdări şi atingeri în joacă, să foloseşti iar numele de alint pe care l-ai dat uitării, ai să observi că partenerul va da brusc dovadă de un zel neobişnuit şi fără a aştepta un îndemn. Te va ajuta în gospodărie, te va ajuta cu copii, la cumpărături, şi multe altele. Ai să vezi că vei zâmbi mai des şi vei fi mai relaxată.

- Aşa voi face. Acum am să plec. Azi am musafiri, vin socrii pe la noi şi nu vreau să-l dezamăgesc pe soțul meu.

- Mioara sunt sigură că alta va fi viața ta de acum încolo dacă vei proceda aşa.

- Pa, Gabi. Am să te mai caut, să mai stăm de vorbă.

- Ai grijă de voi.

*

Începe o nouă săptămână. Dinu plecase mai devreme la spital. La ora opt, Gabi coboară scările, ajunge în stradă, face cu mâna unui taxi şi ajunge la serviciu. Azi are o zi foarte grea. Pe secție sunt trei cazuri grave: doi pacienți au cancer la ficat, iar celălalt - de fapt este o pacientă - are cancer la plămâni. Gabi se simte tare obosită, mai ales că a rămas peste program, deoarece o colegă fusese învoită că este la o înmormântare. În drum spre casă se opreşte pe la magazine să facă ceva cumpărături.

Urcă sările, descuie uşa, aruncă totul pe masa de la bucătărie şi intră sub duş. Nici nu apucă să se dea cu săpun, ca sună telefonul. Nu răspunde, că este udă din cap până-n picioare. După ce îşi face duş, ia prosopul cel mare şi se înfăşoară cu el, iese din baie şi îşi pune papucii, îndreptându-se către

sufragerie. Rămâne cu privirea fixă pe măsuța pe care se odihneşte telefonul, acest papagal de celuloid care, de câtva timp suna într-una. Această unealtă purtătoare de solie îşi depănă parcă la comandă "drin-drinul" strident, pentru a preveni că telepatia o ajută de fiecare dată. Întinse mâna şi ridică receptorul cu nerăbdare şi emoție.

- Alo!
- Gabi, sunt Dinu, ce făceai? Te-am deranjat?
- Nu iubitule, acum am ieşit de sub duş.
- A, de aceea nu ai răspuns adineauri la telefon.
- Să înțeleg că tu ai sunat mai devreme?
- Da. Vin de la Bucureşti, sunt în taxi. Ajung imediat acasă.
- Te aştept!

Palidă de emoții, stătea cu ochii pironiți pe telefon şi ținea strâns în mâna care-i tremura - receptorul roşu şi surd - ca şi când ar fi fost unealta unei crime descoperite. Lăsă să-i cadă receptorul din mână, iar acesta îşi reluă cu zgomot locul pe furca de metal şi se apucă să facă puțină ordine prin casă. Părea pierdută într-o imensă meditație. Ştia să cântărească la carate motivele tainice ale admirației - sau dimpotrivă - să desluşească probitatea şi calitatea acesteia, sau să-i determin gradul ei de sinceritate până la aproximații infinitezimale. Datorită lui, scria tot timpul. Era un fel de "adormită trează" - cum ar spune Sheherezada.

Maşina înaintează pe drumul asfaltat, iar Dinu ajunge în scurt timp la uşa iubitei sale.

- Ce dor îmi era de tine!
- Şi mie Dinule...
- Ce-ai zice dacă la ora asta te-aş invita la un restaurant?
- Acum?
- Da. De ce nu?

Se îmbrăcară şi plecară amândoi.

- Gabi, simt nevoia să mă mai destind puțin după o săptămână de lucru. Tu, nu?

- Chiar e binevenită o ieşire din cotidian, din când în când.

Se țin de mână. Tac. Dacă vorbesc, se duce pe apa sâmbetei toată poezia tăcerii. Îşi strâng mâna. Se opresc, se uită unul la altul şi încep să râdă. Mergând alături de el, Gabriela se simte puternică şi în siguranță.

- Dinule, am impresia că suntem în Rai!

O priveşte cu admirație şi îi zice:

- Sigur că suntem în rai. Şi sunt atât de fericit cu tine de mână

- Cum simți tu fericirea, Dinule?

- Blondă! - zice el şi îmi sărută mâna.

Ajunşi la restaurant, caută o masă. Chelnerul le iese înainte şi le arată masa ce fusese rezervată de Dinu cu ceva timp înainte. Le întinde fiecăruia lista de meniuri şi pleacă. Orchestra, cu acordurile ei melodioase te îmbie la dans. Dinu o ia de mână şi împreună, se îndreaptă spre ringul de dans.

- Te aşteptai la o aşa surpriză? - zise Dinu, apăsând în acelaşi timp, uşor, mâna cu care cuprindea mijlocul.

- Sinceră să fiu, de fiecare dată, mă uimeşti cu câte ceva. Dar tu nu eşti obosit? Doar ai venit de pe drum...

- Cu tine în brațe? Cum să fiu obosit? Tu îmi dai viață! Eşti aşa de dulce!

Sunt atât de fericită! Dinu e lângă mine şi ştiu că sufletul lui îmi aparține. Zâmbesc. Dinu se uită la mine şi zâmbeşte şi el. De ce e aşa de uşor să zâmbeşti când eşti fericit?

- Gabi, spune-mi, tu ai plâns?

- Ce întrebare? Sigur că am plâns. Am plâns de bucurie când am fost făcută pionieră...

Şi Dinu râde. Ce bine îi stă când râde!

- Şi de tristețe am plâns şi de singurătate şi... pentru alții am plâns. Dar niciodată nu am plâns din nimicuri.

Câteva minute cât a durat dansul, Dinu condusese un trup care parcă nu exista; partenera ghicindu-i toate intențiile, se mişca în sensul intuitiv, exact în momentul când el ar fi trebuit să folosească o mână sau alta pentru a-i imprima acel sens. Doar electrizarea pe care o simțea la atingerea corpului ei şi mai ales a pieptului, îl încredință că situația nu e imaginație, ci realitate. Uitându-se la ea pe furiş, puteai să-ți dai seama că se simțea din ce în ce mai fericită şi mai frumoasă!

După ce dansul se termină, o luă de mână şi o conduse la masă, unde luară amândoi loc. Pe masă era un bilețel pe care scria: "Rezervat-Dinu Goma”.

- Când ai avut timp pentru toate astea? Şi arătai cu capul la biletul de pe masă.

- Cu ajutorul telefonului - îmi răspunse Dinu. Vezi ce face ştiința?

- Dinule, citisem într-o carte că ştiința se răzbună ca o femeie, nu când o ataci, ci când o neglijezi.

- Ce apropo bați?

- Nici unul, dragul meu, doar am vrut să-ți spun acest lucru legat de ştiință.

Chelnerul apăru imediat, întrebându-ne:

- Cu ce vă servesc?

- Două porții de friptură cu garnitură şi o sticlă cu şampanie, vă rog.

- Da domnule! Imediat!

- Cum a decurs operația? - deschid eu discuția.

- A fost bine. Dar abia aşteptam să se termine şi să vin să te văd.

Vorbea cu mine, cu respirația întretăiată.

- Clipele petrecute cu tine mi-au deschis ochii asupra multor probleme de viață pe care nici nu le bănuiam. De fapt, nu mai suport să-mi pun întrebări şi să caut răspunsuri fantomatice de unul singur. Tu eşti singurul om pe care întâmplarea a făcut

să-l cunosc, din toată lumea asta pestriță, învolburată şi greu de înțeles. Până a te cunoaşte pe tine, parcă nici nu am trăit.

Ridicasem spre el ochii plini de dragoste, oferindu-i buzele moi şi calde. Îmbrățişarea care a urmat ne-a şters orice îndoială din suflet, cu aceeaşi uşurință cu care un val spală țărmul făcând să dispară paşii pe nisip.

- Tu ai fost şi eşti pentru mine pluta de salvare, continuă Dinu. Nu vreau să fur viața şi să-i storc hoțeşte câte-o clipă de fericire. Doresc să o am curată, cinstită, fără cuvinte care să rănească, fără ascunzişuri.

- Dinule, ca să fii pe deplin fericit trebuie să vrei şi să şti să te dăruieşti, să te înconjori de prieteni, de familie, de oamenii pe care îi iubeşti. Cei mai fericiți sunt cei care se simt utili şi iubiți. Iubirea este o necesitate. De ce să trăieşti numai pentru tine? Afecțiunea şi prietenia acționează ca un regulator al emoțiilor şi stărilor sufleteşti, exact acolo de unde începe bucuria şi împlinirea. În zilele noastre aşa de zbuciumate, iubirea a devenit un mijloc de supraviețuire, dar ca să primeşti iubire, e nevoie mai întâi să dăruieşti, să înveți să devii tolerant, să fi atent la dorințele celuilalt, să elimini egoismul. Să ştii să-l asculți şi să-l înțelegi pe cel de lângă tine. Marea taină a lumii este iubirea. Iubeşte şi vei fi la rândul tău iubit, Dinule!

- Eu simt acest lucru în fiecare zi de când ne cunoaştem. Iubirea este nucleul vieții mele.

Dinu achită nota de plată pe care ne-o lăsase chelnerul pe masă şi luând-mă de mână, părăsirăm restaurantul.

Fiecare cu gândurile lui, străbatem drumul spre casă în goana maşinii. Mă cuprinde în brațe, iar eu mă lipesc de el. Ne aşezăm amândoi pe pat, iar Dinu îmi pune piciorul pe brațul lui şi începe să îmi maseze glezna.

- Aici, circulația sângelui e mai slabă. Cum te simți?

- Sunt tare emoționată! Eşti atât de atent cu mine!

- Îți datorez o mulțime de clipe fericite - zise Dinu.

- Şi eu ție, Dinule.

Mâinile bărbatului care mă strângeau lângă trupul lui, îmi comunicau puterea şi încrederea de care aveam atâta nevoie. Dacă am fi stat mereu îmbrățişați, ne-am fi vindecat de toate bolile vechi şi închipuite.

- Gabi, n-am să-ți mai dau drumul niciodată.

- Când ți-a ieşit dragostea în cale, e bine să o înlănțui cu amândouă mâinile pentru a nu mai pleca de la tine. Să renunți la atâtea comodități pentru ființa iubită...

- Am să am grijă de tine!

Noi, femeile, ținem muritorii înlănțuiți! Iubim, urâm, complotăm, dar ei nu ar exista fără noi. Fără noi nu ar exista intrigi, pasiuni, lacrimi sau surâsuri. Uneori, în mod evident, alteori mai subtil, noi dominăm mintea şi sufletul oricărui bărbat, iar gândul acesta te propulsează să ai încredere în tine, să arăți că sufletul femeii este sufletul de care nu te poți lipsi tu, ca bărbat.

- Dinule, pe femeie nu o pierzi decât dacă tu ca bărbat, nu-i strici sau nu-i calci în picioare inima, dacă n-o dezguşti, ori nu o respingi prin egoismul tău, prin îngustimea vederilor, prin natura ta meschină.

Trebuie să iubeşti, altfel de ce să-i dai nişte speranțe, înnebunind-o? Ea nu trebuie să se simtă numai femeia ta, ci făptura cea mai scumpă pentru tine, prietenul tău. Poart-o la sân ca să-i fie cald şi atunci, poți să fi sigur de ea. Cu fiecare zi care trece se va lipi mai mult de tine. Dacă nu-i dai toate astea, o strici, o dezguşti şi se îndepărtează. Ea are nevoie de căldură, de mângâiere, de tandrețe, de considerație, ca de aerul pe care-l respiră. Atunci vei fi cel mai fericit om din lume. Dacă-i dai toate astea! Atunci, şi numai atunci! Ai zice că despic firul în patru dar sunt realistă.

- Eşti o filozoafă - mai zise Dinu. Te iubesc, Gabi - şi îi sărută mâna.

- Şi mama ştie că te iubesc, Dinule.

- Ştie toată strada...

- Eşti răutăcios - şi mă lipesc de el.

Dinu o cuprinde în brațe şi o sărută.

- Mai vreau.

O sărută din nou. Este atât de fericită! Cine a zis că a trecut cândva prin iad? Viața ei începe acum şi alături de el. Au fost zile când a fost izgonită cu pietre şi trupul ei a fost biciuit cu neomenie şi neîncredere, cu vinovăție, cu şovăială şi mulți ghimpi i-au fost înfipți în inimă, iar oamenii buni i-au scos cu iubirea lor.

- Gabi, cine sunt eu?

- Dinu al meu!

Acum rănile s-au vindecat. Se simte alt om. Dumnezeu nu a uitat-o şi a avut grijă de ea să nu se piardă în nenorociri. Ce bine este lângă Dinu! Alături de el nu mai are nici o grijă. Toate grijile le-a lăsat în seama lui. O ia în brațe şi simte că se topeşte de dragul lui. O mângâie, o sărută şi se simte adorată. Nu greşeşte dacă spune acest lucru. Se simte o femeie împlinită. Somnul îi încerca pe amândoi şi au hotărât să se culce. Toate pădurile copilăriei, de la un timp, pe partea nevăzută a gândului au plecat să se culce o data cu ei...

*

S-a hotărât să-l însoțească pe Dinu acasă la el. Dinu salută în stânga şi în dreapta. Lumea îi priveşte zâmbind... Sunt atât de emoționați amândoi! Atâția ochi ațintiți asupra lor! Intră amândoi în curte ținându-se de mână.

- Mamă! - strigă Dinu la mama sa.

Ea se apropie cu paşi grăbiți.

- Sărut mâna zicem amândoi deodată.

Timidă, mama lui ne răspunde la salut. O sărut pe amândoi obrajii. Sunt luată în brațe de către mama lui, care se fâstâceşte. Nu mai ştie ce să facă de bucurie.

- Tata unde este?

- E la un vecin, dar vine imediat. Ştie că veniți.

- La care vecin?

- La Vasile. Fata lui e bolnavă de plămâni şi s-a dus să-i ducă nişte medicamente şi ceva mâncare.

Eu, curioasă, întreb:

- Dinule, ce sunt părinții fetei?

- El e pensionat pe caz de boală. A avut un accident la locul de muncă şi a rămas fără o mână iar soția lui a murit de cancer la plămâni, acum o lună de zile. Fata mai cerşeşte ici şi colo sau mai lucrează cu ziua, dar mare lucru nu câştigă. Fragilitatea ei emoțională este expusă la riscuri mari.

- Câți ani are fetița?

- Nu are decât patru ani. Şi dacă ai şti cât de frumos cântă!

- Nu mai are frați?

- Nu, nu mai are. A fost înfiată.

Am tresărit. "Înfiată?"

- Da. Mama ei nu putea avea copii şi a înfiat o fetiță, pentru ca la bătrânețe să aibă cine să îi dea o cană cu apă.

Atât de tare a impresionat-o drama acestor oameni, că din ziua aceea Gabi le-a trimis hăinuțe, bani, ba chiar le gătea uneori, iar Dinu venea până aici să le aducă mâncarea.

În timpul cât au stat ei de vorbă cu mama lui Dinu, s-a întors şi tatăl lui cu o mulțime de cumpărături. S-au aşezat la masă, după care au ajutat-o pe mama lui să strângă masa. Dinu o ia de mână şi ii spune: "Hai cu mine şi lasă că are cine face treabă aici. Doar nu crezi că ai venit să speli vasele!" Au mers în grădina care era atât de mare, că te pierdeai în ea! Avea foarte mulți pomi fructiferi, viță de vie de o parte şi de alta şi flori. O mulțime de flori! Seara, Dinu o ia pe mama lui de o parte şi îi

spune că se va căsători cu Gabriela. Ei îi dădură lacrimile. "Asta e de tine, Dinule", o aude din camera cealaltă pe mama lui, iar Dinu zice: "Dac-ai şti cât o iubesc, mamă!" Şi o cuprinde în braţe.

- Ai grijă, Dinule, că e aprigă! Ştie să comande şi nu admite mişcarea în front, intervine tatăl lui.

- Tată, de o femeie ca ea am eu nevoie. Dac-ai ştii tu cât e de blândă! Şi-apoi, dacă ea ştie să ţină frâiele, o voi lăsa pe ea să le ţină.

- Dinule, tată, mie îmi place fata. Ia-o şi să fiţi sănătoşi! Ai grijă cum te porţi cu sufletul ei, că sufletul unei femei e delicat!

- Tată, voi avea grijă să n-o supăr niciodată.

- Bine băiatul tatei, hai, du-te la ea şi n-o lăsa să aştepte.

Dinu iese din camera părinţilor, închide uşa şi vine la Gabriela care aştepta în camera alăturată. O ia în braţe şi o copleşeşte cu sărutări.

- Ai mei te plac foarte mult.

- Adică am trecut testul?

- Eeee, care test?

- Am glumit Dinule. Şi mie îmi plac părinţii tăi, sunt nişte oameni de treabă.

Mama lui pregăteşte masa. Noi ieşim în curte şi ne aşezăm pe o bancă, sub viţa de vie.

- Dinule, întreabă-mă ceva.

- Ce să te întreb?

- Nu ştiu. Întreabă-mă dacă te iubesc.

- Mă iubeşti, Gabi?

- Nu ştiu, că sunt mică!

Gabi e atât de fericită, de naturală şi copilăroasă, încât uitându-te la ea, constaţi că pe lume mai sunt şi oameni fericiţi. Parcă personalitatea ei s-a fixat în alt tipar, parcă are alte dimensiuni. Dinu îi sărută mâna.

- Sărut-o şi pe stânga că se supără - îi zice Gabriela - şi i-o întinde şi pe cealaltă.

I-o sărută cu atâta afecțiune, că o trec fiorii.

- Hai, mai întreabă-mă ceva!

- Cine eşti, tu, Gabi?

- Cine sunt eu? Dar tu... cine eşti? Ți s-a întâmplat să te întrebi vreodată? Am întâlnit oameni care sunt o sumă de „eu-ri” în viața lor, dar şi oameni care rămân un "eu" toată viața. Undeva, într-una dintre aceste categorii mă înscriu şi eu şi, în mod sigur, şi... tu.

Această întrebare mi-a fost adresată când eram mică iar ca răspuns spuneam ceea ce mă învățase mama: sunt Gabi - îmi zic eu în gând. Cu timpul am crescut şi am reuşit să mă descopăr, să mă înțeleg şi să îmi dau seama că persoana mea este dincolo de un nume. Îmi place să fiu eu, cea veselă, plină de viață şi veşnic îndrăgostită. Urăsc să trec prin perioade grele în care mă copleşeşte tristețea, nelinişteа ori tulburarea. Chiar dacă întâlnesc obstacole în calea mea, optimismul mă ajută şi sunt convinsă că totul va ieşi în cele din urmă, cu bine. Îmi place să găsesc ceva frumos în tot ce mă înconjoară, să aleg doar binele iar răul să-l evit pe cât se poate. Eu sunt, în cele din urmă, căutarea mea de sine, o iluzie reflectată într-un ciob de suflet, un ecou desprins prematur dintr-o ploaie tăcută, sunt un fir de praf purtat pe căi nebănuite prin Univers de vânturile stelare. Cine sunt eu?... Sunt zâmbet şi iubire, sunt dor şi dăruire, dorință şi speranță sau vis şi năzuire... Sau poate linişte şi pace, zbucium şi furtună sau poate toate astea împreună.

- Gabi, unde te gândeşti?

- Dinule, săptămâna ce vine, mergem şi pe la părinții mei. O să vii cu mine.

- Fii sigură că nu te las singură. Trebuie şi ai tăi să vadă cu ce om te căsătoreşti, nu? Ți-e dor de ai tăi?

- Numai de tata.

- Cum adică, numai de tata? Pe mama ta eşti supărată? Se poate una ca asta?

- Da. Se poate.

"E categorică şi mie îmi plac femeile hotărâte în viață" - îşi spune Dinu în gând.

Dorm în camera de la "drum" iar după masă se întorc acasă. I se pare că prea repede i-au venit toate. Cineva de Sus le-a orânduit pe toate şi ea doar a întins mâna şi s-a servit. În drum spre casă, se plimbă puțin prin oraş, deşi e târziu. Sunt fericiți! Fericirea este țelul suprem pe care noi toți îl avem în viață. Câte vise, câte nopți de veghe şi de gând, când este vorba de constituirea unei familii! Pentru ea, fericirea este perfect rotundă, o sferă netăiată încă de zei. Universul familiei îşi deschide larg porțile raiului pentru ei.

Pe masă, este un caiet, iar între filele acestui caiet, Dinu descoperă o scrisoare pe care se apucă să o citească, în timp ce Gabriela se uită pe geam. Erau gânduri aşternute de ea în singurătatea din cameră, în timp ce Dinu era plecat. "Gingaşă făptură, îți-aduci aminte de seara aceea caldă în care luna ne binecuvânta, iar stelele ne priveau cu gelozie? Atunci ne-am întâlnit pentru prima oară, iar ochii tăi mari mi-au dezvăluit multe lucruri despre sufletul tău. Mi-am dat seama că eşti un tânăr romantic şi înțelegător. Aş vrea să îți mărturisesc că te îndrăgesc foarte mult. În sufletul meu ceva nu are astâmpăr şi mă roade pe dinăuntru. De-abia acum mi-am dat seama că-i iubire. Aş vrea să ştie întreaga lume ce simt eu pentru tine. Tu mă faci să simt adierea vântului, picăturile de ploaie, parfumul florilor. Tu eşti pentru mine soarele, iar privirile si sărutările tale sunt raze călduroase. Deci, te rog ai grijă de mine! Am atâtea întrebări să-ți pun. Simt că şi tu mă iubeşti, dar eu am nevoie de cuvintele tale. Trebuie să fii un înger coborât pe pământ, căci frumusețea ta nu se compară cu a nimănui. Tu m-ai învățat să plâng de fericire, m-ai învățat să zâmbesc în

întunecimea nopții, m-ai învățat să prețuiesc fiecare clipă din viață. Şi de aceea, dragostea mea, eu te iubesc! A ta pentru totdeauna, Gabriela." Dinu puse scrisoarea la loc şi veni lângă ea, la geam şi o întrebă: "Ce faci Gabi, aici?"

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei, încât le simțea vibrația. Degetele lui se plimbau pe gâtul ei, încât nu mai ştia ce e bine şi ce nu. Aştepta! Se dăruia! Sau poate se consuma!

- Gabița mea, te iubesc ca un nebun! O viață nu mi-ar ajunge să te iubesc.

Dintr-un casetofon se revărsa o muzică minunată. Până la vârsta asta nu avusese timp să se gândească la dragoste. Toată viața ei de până acum nu fusese decât o responsabilitate față de tot ce câştigase în aceşti ani, care i se aşezaseră pe umeri ca soarele pe crestele munților.

- Te iubesc, frumoaso!

- Şi eu te iubesc, Dinule, pentru că altfel nu aş putea trăi!

Zicând toate acestea, parcă s-ar fi trezit din letargie. Cine a văzut cum şovăie o limbă de foc către claia de fân? La început arată sfioasă, precaută, domoală şi dacă o calci cu piciorul la timp, îşi trage sufletul şi moare. Dacă o laşi însă în voie, răbufneşte deodată într-un uragan de flăcări care mistuie şi preface totul în cenuşă.

Dinu îi explora trupul cu mâinile, cu degetele, cu gura, cu limba. Degaja un parfum excitant. Avea ochii înlăcrimați de dorință. Dincolo de mişcările lui precise, de mâinile ce-i cuprindeau sânii, dincolo de tot şi de toate era şi dorința ei de a-l cuprinde cu puterea minții, cu nemărginirea.

Ceea ce crezuse la început că e un simplu fapt divers, căpătase sensul solemn al vieții ei. Cunoşti o persoană, o vezi, o auzi, constați o serie de defecte şi calități, distrat şi în treacăt, sau atent şi cu dinadins, până când într-o zi simți că acea persoană a devenit un fel de secret intim pe care abia îl şti numai tu. Şi deodată te trezeşti că ai nevoie să-l vezi, să-l

auzi, azi o oră, mâine două, până când îți dai seama că ai nevoie de acea persoană ca de aer. IUBEŞTI! Şi constați că nu mai ai ce face.

Acest sentiment uriaş în necunoscutul ştiinței ei, îi dăduse pentru întâia oară imperioasa nevoie de a aşterne aici, tot ce are pe suflet. Aici scrie în fiecare zi vorbe de aur ale întâiului delir al dragostei. Sufletul ei este în aceste pagini, ca "Destinul" de Beethoven sub degetele pianistului.

Condiția dragostei e să cauți, nu să descoperi, să vrei să ştii fără să afli, să fie mai mult decât curiozitate. Să fie nostalgie! Retrăia anticipat în închipuire, întâlnirile cu el. Deseori recapitula tot ce făcuse din ziua când îl cunoscuse şi până azi, ca şi când şi-ar inventaria reacţiile şi comportamentul. Dragostea înlocuieşte natural toate defectele persoanei iubite, le cauterizează definitiv!

Uneori, viața nu e aşa frumoasă cum spun alții, însă nu vreau să fac discriminări şi nici aluzii la un sentiment pesimist. Mesajul care vreau sa-l redau este că timpul, de multe ori ne stă în cale, dar şi de multe ori deciziile noastre sunt ceea ce numim soartă, destin, chiar şi dragoste. Pentru că în ziua de azi, dragostea a devenit mai complexă decât tehnologia modernă şi avansată, e un sistem plin de emoții şi decizii pe care le amânăm sau le dăm la o parte din teama aşa zisului risc. Dar, orice risc poate fi calculat şi cum viața nu poate fi, de fapt nu merită calculată la acest nivel de conştientizare, trebuie trăită cu orice preț şi dragostea lăsată în mâna noastră pentru că, de aceea se spune noroc în dragoste.

Nu poți avea noroc dacă nu încerci, nu poți ajunge undeva dacă nu te deplasezi. Nu vreau să complic lucrurile ci vreau să le dau o esență, un motiv existențial, un impuls către viața dragostei față de ea însăşi. Căci, oricât ne-am strădui să fim iubiți, niciodată nu vom conştientiza dragostea pentru ea

însăşi.

*

E o răcoare pe care o simţi dimineaţa, care îţi înfioară uşor pielea. Alerg şi în timp ce alerg, zeci de gânduri îmi invadează mintea. Respir greu. Am obosit şi nu mai am forţa să alerg. Merg cu pas alert şi mă gândesc că până la urmă, nu am un trup urât. Ridic bărbia şi merg mai lejer ca să mă odihnesc şi să îmi potolesc bătăile inimii.

Acesta este unul din visele pe care le-aş fi uitat repede, dacă nu s-ar fi încăpăţânat să revină de câteva ori în diferite forme. Uneori alerg desculţă, sau îmi pierd pantofii şi nu-i mai găsesc... Variaţiuni pe aceeaşi temă. Mă trezesc tulburată. Ca toţi oamenii, ştiu şi eu, că uneori visele sunt o cale de transmitere a unui mesaj sau a unei semnificaţii importante. Cine ar putea să mă ajute să aflu ce înseamnă?

Sună o prietenă şi îmi spune că înainte de a mă culca, să cer Domnului visul împreună cu semnificaţia lui. Parcă m-am mai liniştit puţin, dar tot nu îmi dă pace gândul că ar putea fi ceva de rău. Spre deosebire de alte vise, acesta este atât de intens! Răcoarea pe care o simt, inima care îmi bate cu putere în piept, gândurile care mi se învălmăşesc în cap când alerg...

Mai fac o încercare şi sun un prieten care este psiholog şi sper să-mi răspundă mai la obiect. Răspunsul este prompt. Îmi spune că nu e prima dată când aude o astfel de relatare. Sunt năucită de adevărul cuvintelor lui. Pe scurt, îmi spune că a sosit timpul să renunţ la masca socială, să mă dezvălui... Eu, cea care sunt cu adevărat un om fără mască...

Faptul că în vis sunt mândră de corpul meu, înseamnă că în realitate nu mi-e ruşine cu cine sau ce sunt în interior.

Mă gândesc la diamantul meu interior, la scânteile lui care uneori răzbat în jur, cu voia sau fără voia mea... Ce fațete are el?

Cum se numesc, cum să le permit să se manifeste din plin? Şi de unde voi şti că sunt pe drumul cel bun? Ultima întrebare m-a măcinat ceva vreme, până când mi-am amintit cât de simplu este, când sunt eu însămi fără rețineri şi temeri... mă simt armonioasă, curată şi puternică. Mă simt bine în pielea mea!

Dinu se trezeşte pe la şase. Astăzi suntem amândoi liberi.

- Pe unde umbli? Te-am căutat toată casa.

- Am alergat puțin. Miroase a cafea. Vreau şi eu. Până se mai răceşte puțin, îmi fac un duş.

Dinu se apucă să pregătească un mic dejun, după care ne aşezăm la masă.

- Când ai avut timp să pregăteşti toate astea?

- Acum!

- Sper că nu ai uitat că astăzi mergem la părinții mei - îi spun eu lui Dinu. Tu ştiai că eu am tată vitreg? Dar să ştii că este un om bun, nici nu zici ca nu e tatăl meu.

După ce bem cafeaua, ne îmbrăcăm şi coborâm scările. Ne suim în maşina lui Dinu. Pe a mea o las acasă. Dinu conduce cu abilitate. E o căldură mare, aproape zăpuşeală! Soarele dogoritor de august îşi prăvale peste oraş arşița lui.

Intrăm pe o stradă asfaltată, mare, unde sunt aliniate numai vile. Printre ele este şi căsuța unde am crescut eu cu sora mea. Oprim la numărul şapte. Intrăm în curte, apoi în casă. Mama ne întâmpină în pragul uşii.

- Dinule, ea e mama.

Dinu sărută mâna mamei.

- Tata unde este?

- E prin grădină.

Mama se duce după el. Îl aşteptăm să vină. Tata dă mâna cu Dinu, măsurându-l din cap până în picioare.

Urc scările alături de mama. Dinu vine în urma noastră cu tata.

- Să mergem în sufragerie - zice mama. Apoi vă veți odihni puțin.

Dinu nu prea mănâncă mare lucru. Părinții mei îl cercetează din priviri. Se simte privit şi e foarte emoționat.

- Gabi, acum te înțeleg - zice tata. Eşti total schimbată...

- Cum, tată?

- Se vede de la o poştă că eşti îndrăgostită. Aşteptam de mult să te văd fericită. Meriți cu prisosință. Mă temeam câteodată că nu poți iubi. M-aş bucura să fii fericită.

- Sunt fericită cu Dinu, tată. E cam tăcut, dar mă iubeşte, să ştii.

Tata se uită la Dinu neîncrezător. Parcă ceva i-ar spune că nu el este omul de care "fata lui" are nevoie. Dar tot aşa se poate şi înşela. Până la urmă nu are încotro. Eu îl iubesc pe Dinu şi el mă iubeşte, iar în curând vom face nunta. Coborâm scările şi ieşim în curte ținându-ne de mână. Ne aşezăm amândoi într-un balansoar, legănându-ne. Tata ne urmăreşte cu privirea. Eu mă fac că nu îl văd şi îl iau pe Dinu de mână.

- Gabi, nu mă prea simt în largul meu.

Preț de câteva ore stăm de vorbă cu tata, cu mama, apoi mergem sus în camera mea unde vorbim vrute şi nevrute. Mama ne strigă să venim la masă.

Dinu mă ia de mână şi coborâm scările. După ce mâncăm, mai stăm la discuții şi târziu, adormim.

*

Mă trezesc de noapte, iar pe Dinu îl las să mai doarmă. După o oră vin în camera unde doarme Dinu şi-i spun:

- Leneşule, nu te mai trezeşti?

- Cât e ceasul? - mă întreabă, uitându-se de jur împrejur. Revine la realitate şi îşi dă seama unde se află. Sare din pat şi se îmbracă la repezeală.

- Hai, că ne aşteaptă micul dejun. E trecut de nouă.

- Am dormit atât de mult?

Îl iau de mână şi coborâm scările. Dinu coboară încet. Ştie că este o persoană de vază şi că e aşteptat. Ne aşezăm la masă unde mama a pus o mulțime de bunătăți. Se desface o sticlă de şampanie. Tata ne întinde tava cu pahare şi fiecare luăm câte un pahar. Ridicând paharul, zic:

- Noroc şi sănătate!

- Să fiți fericiți, spun părinții mei în cor.

Dinu îi sărută mâna mamei. Tata vine lângă noi şi ne ia de după umeri, strângându-ne lângă el. E fericit! Iar mama are lacrimi în ochi de bucurie. Dejunul a fost un adevărat deliciu. Golesc paharul până la fund iar Dinu se uită la mine mirat. Nu m-a văzut niciodată să beau cu aşa poftă. Dar am şi de ce să beau: sunt fericită şi fericirea trebuie sărbătorită.

- Dinu se ridică în picioare şi zice categoric, îndreptându-şi privirea către tata:

- Vă cer mâna fiicei dumneavoastră şi aş fi tare fericit dacă mi-ați acorda-o. Ce ziceți?

- Gabi ce zice? - îi răspunde tata la întrebare, cu o altă întrebare.

- Ce să zic, tată, îl iubesc pe Dinu şi te rog să nu te opui fericirii noastre.

- Cum aş putea?

Şi ne îmbrățişează pe amândoi.

- Mamă, tu ce zici?

- Să fiți fericiți şi sănătoşi şi să îmi faceți nepoței mulți.

Fericirea nu are margini. Destul trecuse şi nor pe deasupra sufletului meu. Acum mi-a venit şi mie rândul la fericire.

- Restul îl hotărâți voi - zice tata. Adică, cununia la sfatul popular.

- Cum vreau eu, aşa va fi! - zic eu şi-l sărut pe Dinu în fața părinților mei.

Dumnezeu veghează pentru noi. Adormim repede. Orice clipă poate fi un timp şi orice suspinare poate fi o rugăciune. Nu mă culc până nu îmi fac rugăciunea nopţii. Noaptea trece şi ea repede.

*

Ne trezim pe la opt. La masă, nu stăm decât noi, doi.

- Unde sunt ai tăi? - mă întreabă Dinu.

- Pe aici, prin casă - îi răspund eu.

- Ce zice tatăl tău, Gabi?

- Ce să zică? Că mi-am găsit un bărbat pe măsură. Dinule, sunt fericită că i-ai dat gata pe părinţii mei. Sunt de acord să ne căsătorim.

- Sunt încântat!

Vreme de o clipă, ochii noştri se cufundă unii în alţii. Dinu are toate darurile de a cuceri o femeie: inteligenţă, eleganţă şi o reputaţie de favorit al femeilor. Are un surâs de copil care mă dezarmează.

După ce fac ordine cu mama prin bucătărie, revin la Dinu al meu şi mergem în camera mea.

- Ce bine e în braţele tale! - zise Dinu.

- Viaţa nu e blândă! Nu avem prea multe clipe de răgaz să ne gândim la fericirea noastră şi ne trezim că măreaţa viaţă vine şi ne dă un brânci în mormânt, să facem la alţii loc.

Dragostea ne ferecase cu lanţuri de catifea.

Mă săruta intens, fără grabă. Nu se mai putea dezlipi de gura mea. Nu ne sărutam, ci ne gustam, ne adulmecam. Parcă eram singuri pe pământ şi restul lumii nu mai exista. Primejdia în care ne aflam acum, faptul că iubeam total şi puneam suflet în ceea ce făceam, ne asemănam cu cei care au atins un fir de înaltă tensiune şi care, dacă nu ne vom zbate să ne smulgem în chiar clipa când am fost zguduiţi, vom muri agăţaţi acolo, fără scăpare.

- Dac-ai şti de când te caut! În firele de nisip spulberate de vânt, în lumina soarelui de mai, în flori, în ape, în verdeața copacilor... şi te-am găsit, în sfârşit! - zice Dinu.

Mă durea sufletul de prea multă dragoste! Sfidasem realul şi raționalul! Proverbul ”dragostea e oarbă”, se dovedea încă o dată valabil şi incontestabil. Adăugasem o filă la viața mea şi scrisesem numele lui pe ea.

Era luna pe cer când ne-am luat rămas bun de la părinții mei şi am plecat acasă. Îmbrățişați şi obosiți, am adormit.

*

De dimineață ne trezeşte telefonul. Drin! Drin!... Clopoțelul zbârnâie din nou şi mai strident. Ridic receptorul cu nerăbdare. Trece aproape un minut până răspunde cineva de la capătul celălalt al firului. Un zbârnâit uşor pe linie, o ciudată senzație de necunoscut şi infinit care te desparte pentru câteva secunde de cel aflat la celălalt capăt. Un fior de bucurie îmi colora obrajii.

- Alo! Sunt Violeta. Ce faci?
- Bine, surioară, sunt cu Dinu.
- Mă bucur!
- De unde suni? - o întreb eu.
- De acasă. Am vrut să ştiu ce mai faci.
- Bine, mulțumesc. Sâmbătă mă gândeam să venim pe la voi. Sper să vă găsim acasă.
- Da, suntem acasă şi vă aşteptăm pe amândoi.
- Aşa o să facem, vom veni amândoi.
- Nimic nou?
- …
- S-a întâmplat ceva?
- ...
- Gabi, ce e cu tine? E ceva ce ar trebui să ştiu?
- Stai, ca nu vreau sa mă audă Dinu.
- De ce?

- Cred că sunt însărcinată, dar lui Dinu nu îi spun până nu sunt sigură. Cu toate că corpul meu este "ceas", am să mai verific o dată, dacă e aşa. Întotdeauna am avut sentimentul că pot face orice lucru temeinic atât cât depinde de mine.

- Ar fi minunat!

- Îți dai seama ce s-ar bucura Dinu...

- De ce vorbiți în şoaptă? Ce secrete aveți şi mie nu mi le spuneți? - vine întrebarea din partea lui Dinu.

- Dacă voi avea ceva să îți spun, fi sigur că îți voi spune; dar vorbeam şi noi ca două surori care nu se văd prea des, atâta tot.

Şi îmi iau rămas bun de la sora mea.

Am trecut la bucătărie să pregătesc masa.

- Dinule, hai să mâncăm, că mi-e o foame de-mi vine să te mănânc pe tine.

- Diseară, mergem la teatru, se joacă o piesă haioasă - "Uite tata, nu e tata". E o comedie siropoasă.

- La ce oră?

- La ora douăzeci.

- Până atunci am timp să-mi termin toată treaba şi să dorm puțin.

La ora respectivă ne ocuparăm locurile în lojă. Toți cei aflați acolo, se uitau la noi cât de bine ne stă împreună. Se ridică cortina şi începe piesa. Eu râd ca un copil. Dinu mă admira cum mă amuz copios. După terminarea piesei, Dinu vrea să mergem la restaurant. "Nu ți se pare că mă răsfeți cam mult?" - îi spun lui Dinu. El îmi sărută mâna, după care ne urcăm în maşină şi oprim la restaurant. Orchestra cânta un tangou divin. Dinu mă invită la dans.

- Ritmul mă farmecă, adăugă el.

Zâmbindu-i, îl privesc drăgăstoasă. După terminarea tangou-lui, orchestra cântă un vals.

- Ei, acum să te văd! Eu sunt în elementul meu; este dansul meu preferat.

El se înclină în fața mea şi-mi zise:
- Hai, frumoaso, să te văd ce ştii! Eram aşa de fericiți, că pluteam, nu dansam. El se opri puțin din dans şi...
- Dinule, să nu-mi spui că ai obosit aşa de repede.
- Păi, cât am dormit azi-noapte? Tu eşti de vină!
- Ce răutăcios eşti! Numai tu eşti de vină - şi-l luă de mână, îndreptându-se către masă.
După câteva ore petrecute atât de minunat, ne îndreptăm către casă.
Lumina lunii abia se zărea prin perdelele de la geam. Noaptea întindea peste toate, negura în care se stingeau zorii argintii. Făcui patul, ne îmbrăcarăm ca pentru somn şi ne băgarăm în pat, acoperindu-ne cu un cearceaf alb, subțire. Respirând aroma de lacrimi a nopții, zâmbind, îmi aplecai capul într-o parte, punându-l pe umărul lui Dinu şi privii către geam, iar fericirea ne adormi pe amândoi, ca pe nişte copii.

*

A doua zi, de dimineață, Dinu plecă la Bucureşti. Era un congres cu cei mai buni medici din lume, la care era şi el invitat. Pentru mine, ziua se desfăşoară liniştită. De câte ori pleca Dinu, parcă lua cu el o parte din viața mea. Deveneam tăcută. Fără el, eram gânditoare, făceam totul mecanic. De data asta, Dinu lipsi trei zile. Mi se păruse că trecuseră trei ani. Nici nu se luminase de ziuă, că mă trezi soneria de la intrare. Deschid uşa, iar Dinu aştepta în mână cu un trandafir.
- Este şase şi jumătate dimineața, ce faci la ora asta, la uşa mea?
- M-a adus trandafirul ăsta - zise el.
- Aaa...ce argument puternic! Dar, de ce te uiți aşa prin casă? Cauți pe cineva?
- Da. Un posibil rival...şi se încruntă.
- Hai, fi serios!

- L-ai pitulat? Şi o luă pe la spate în brațe.
- M-ai speriat de mi-a sărit inima!
- Gata, sunt cuminte.

Mă luă în brațe şi mă aşeză pe pat, sărutând-mă.

- Vrei să mai dormi?
- Cum crezi că aş mai putea dormii? Îmi era tare dor de tine, Dinule! Hai, nu vrei să te schimbi, să-ți faci un duş, că oi fi obosit de pe drum. Până te schimbi, eu pregătesc ceva să mâncăm.
- Ai făcut cafeaua?
- Domnule, tu le ştii pe toate?
- Da. Am lăsat aici un ochi şi văd tot ce faci tu în lipsa mea.
- Vezi să nu rămâi fără el, că dacă-l găsesc, îl pun în tigaie şi-l prăjesc.
- Şi eu voi fi unul din "cei trei muşchetari", iar prietenii vor zice: "Uite şi pe doamna Gabriela cu chiorul ei!"
- Termin-o! Dinule stai, o să întârziem la serviciu .Uite cât e ceasul...
- Păi... cu un ochi eu nu văd la ceas.

Şi nu-mi da drumul din strânsoare.

- Mă-nebuneşti! Opreşte-te! Şi până să mai zic ceva... eram a lui.
- E... vezi că şi ție îți place...
- Aş face dragoste cu tine zi şi noapte! Dar...
- Acum nu mai întârzii la serviciu?
- Doamne, m-ai înnebunit de tot! Ce mă fac eu cu tine? Şi se lăsa dusă de mână, în baie şi din baie în dormitor.
- M-ai vreau!... zise Dinu.
- Doar nu vorbeşti serios.
- Şi dacă aş vorbi... şi mă luă în brațe, ducându-mă în pat.
- Dinule, avem serviciu...

Îmi luă mâna, mi-o sărută şi ne îndreptarăm spre bucătărie, unde ne băurăm cafeaua.

- Ți-a fost cam frică...
- Mi-a fost! La mintea ta...
- De data asta te iert, dar diseară, nu mai scapi!

Pe coridorul spitalului mă aşteptau două persoane. Una dintre ele îmi zise:

- Ce bine că ați venit. Vreau să ştiu cum se mai simte tatăl meu.
- Ca şi ieri când ați fost aici. Are nevoie de un anume regim, v-am spus de ieri.
- Da, am înțeles. I-am adus ceva să mănânce. Pot intra să-l văd? Nu voi sta mult. Ştiu că nu e zi de vizită.
- Da, dar să nu stați mult, că vine doctorul în vizită şi nu vreau să vă găsească aici.

Am fost chemată la un salon alăturat. Unei paciente i se făcuse rău. Doctorul a fost chemat şi el pentru a vedea ce se întâmplă cu pacienta, apoi aceasta a fost dusă de urgență la reanimare. După o jumătate de oră, pacienta şi-a revenit.

- Pe ziua de azi am terminat Mirela. Să ai o seara şi o noapte liniştita şi uşoară - i-am zis colegei mele, apoi mi-am luat geanta în mână şi am coborât scările. Jos, mă aştepta Dinu.
- Hai să mâncăm în oraş, îmi zice el.
- Nu. N-aş putea. Hai acasă. Azi am avut o zi grea şi nu mă simt în stare.

În drum spre casă, Dinu a luat pizza la pachet.

- Zilnic văd cum cad zeci de victime. Asta e profesia mea. Mi-e necaz că nu pot face mai mult pentru aceşti oameni.

În gândul meu, mă bucuram că Dinu este lângă mine şi că mă poate consola într-o aşa situație.

- Renunță şi fă altă meserie - îmi zice el.

Am deschis gura să vorbesc dar glasul nu mi-a revenit. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- Iubita mea, de ce plângi?

Şi-mi şterse lacrimile cu batista lui.

- Mâine este sâmbătă. Săptămâna trecută ți-am promis că mergem la Cozia. Dar şti ce? Hai pe la Herculane. Dormim o noapte acolo şi ne întoarcem a doua zi.
- Să trăim până mâine!
- Bineînțeles că trăim! Eu vreau să trăiesc o sută de ani lângă tine.
- Eu nu aş vrea. Am fi cocoşați şi nu am mai avea dinți.
- Ce dacă. Hai, zâmbeşte, nu mai fi aşa tristă. Viața e frumoasă!
Ajungând acasă, îi zic lui Dinu:
- Aş vrea să mă culc.
- Cu alte cuvinte, mă dai afară.
- Nu, dar azi nu sunt o companie prea plăcută.
- Bine, plec dar să te culci imediat. Si mă sărută.
- Aşa am să fac.

A închis uşa la casă, nu înainte de a se mai uita după Dinu care nu se îndura să plece. Se schimbă şi se băgă în pat. Îşi puse mâinile goale sub cap, deschise ochii împovărați de nesomn, se ridică, sprijinindu-se într-un cot, întoarse perina pe partea cealaltă, şi închise ochii. Camera se umplu de noapte şi de lună plină. Avea candela aprinsă, dar îi era prea greu să se ridice pentru a o stinge. Stătea cu ochii ațintiți într-acolo şi, ca prin minune, candela se stinse. Pesemne că buzele sfinților o stinseră. Geamul de la cameră era deschis. Adia vântul. Perdelele, cu o şerpuire unduitoare, strânseră în brațe trupul fugar al vântului. Somnul o luă cu el pe aripa lui, ducându-o în lumea viselor.

Se trezi mai devreme ca de obicei, fără ca măcar să-şi fi pus în gând, îşi bău în linişte cafeaua şi dădu drumul la radio. Cânta ABBA. Ce melodii! Nu se mai scriu asemenea cântece! Tresări la auzul soneriei. Uitându-se pe vizor, îl văzu pe Dinu şi îl pofti în casă.
- Ce faci, nu eşti gata?
- Gata... Pentru ce? - zise ea.

- Nu am vorbit că mergem la Herculane?
- Tu ai vorbit chiar serios aseară?
- Sigur. Am făcut plinul la maşină şi iată-mă. Hai, îmbracă-te.
- Uite ce păr am... iar tu eşti aşa de elegant! Elegant şi în atitudine, dincolo de estetică.
- Pune-ți pălăria asta şi ai să vezi ce bine îți stă!
- Fugi de-aici, cum o să-mi pun pălăria...
- La mânăstire tot trebuie să ai ceva pe cap.
- Păi, mergem şi la mânăstire?
- Într-o zi întreagă, avem tot timpul din lume.
- Abia aştept să mergem!

Oamenii şi-au croit cărări către cer, făcând drum către mânăstiri.

- Ar trebui să mâncăm ceva, că e mult până acolo, zic eu, pregătind ceva de mâncare.

Ajungând în Herculane ne cazarăm la Domogled. Hotelul este arhiplin.

De jur împrejur, cât vezi cu ochii, sunt spinări de piatră pe care urcă flori de toate culorile. Par încremenite de veşnicie. Pomii şi stratul de iarbă, sunt o blană a pământului. Flori în toate culorile, îți încântă privirea. Casele poartă amprenta vechimii.

Urcăm amândoi treptele din marmură, apoi printr-o uşă din lemn, ajungem în biserică; un spațiu de o simplitate extremă. Lumina pătrunde aici prin mici firide din piatră. Un imens Iisus crucificat, bănci de o parte şi de alta a încăperii, câteva icoane înşirate pe pereți...

Din pieptul dealului țâşnesc izvoare cu apă fierbinte, care ajung în bazinele termale. Deodată, un sunet straniu de pasăre strică linîştea pădurii. Sub această vrajă, legănat de muzica de aici, ai putea dormi o veşnicie! Aici, sub imperiul acestei muzici nemaipomenite mi-am închipuit că mor frumos!

Ne întâlnim cu câțiva turişti matinali care, ca şi noi, merg la mânăstire. Păştițele şi rostopasca par pete aurii ce îşi împrăştie mirosul printre stânci. Sălcii plângătoare, arini şi brazi, nu se sfiiesc să conviețuiască în acest paradis rupt de lume. Sunt alei care duc în toate părțile: la restaurantele ce-şi aşteptă turiştii, la pajiştile cu urzici şi ceapa ciorii, iar dacă o apuci pe o cărare, te rătăceşti. O simplă plimbare prin această stațiune, îți umple plămânii cu ozon.

Am aflat cu stupoare că în casele sau apartamentele oamenilor nu există gaz metan. Herculane, este o stațiune îndrăgită de români şi nu numai. Din loc în loc, vezi grupuri de oameni strânşi pe lângă un grătar plin cu mici, cu fripturi. Sunt aici plante şi pomi, rod al pământului care trăiesc mai mult decât "o iubire de om"... Stațiunea, în timp de vară este ca un paradis. Păcat că în acest context, statuile şi clădirile vechi sunt neglijate.

Am vizitat Grota Haiducilor şi Peştera Hoților. Obosiți de atâta mers pe jos, ne-am hotărât să mergem undeva, să mâncăm. După ce am mâncat, am urcat o sută douăzeci de trepte, pentru a face mişcare mai multă, apoi ne-am retras în cameră pentru două ore de somn. M-am trezit şi, văzându-l pe Dinu citind ziarul, am deschis doar un ochi să văd dacă observă că sunt trează, însă el era aşa de prins de evenimentele pe care le citea, încât nu a observat acest amănunt. Văzând că nu este atent, îi zic cu voce tare: "stai!" şi în momentul acela, lui Dinu i-a scăpat ziarul din mână şi a sărit ca ars.

- Ia uită-te la ea!... eu credeam că dormi şi tu vrei să mă omori!

Râdeam cu gura până la urechi.

- De la o faptă aparent nesemnificativă poți să mori, adăugă Dinu. Ți-o coc eu, ai să vezi tu...

Eu râdeam cu lacrimi. Ceva mai târziu, ne-am îmbrăcat şi am plecat la masă.

- Facem o plimbare pe jos, prin împrejurimi, după masă?

- Da, Dinule. Mai urcăm vreo trei sute de trepte. Vrei?
- Ce nu fac eu pentru tine!...
- Alături de tine mă simt liniştită şi simt o stabilitate interioară.
- Şi eu simt la fel - mai zice Dinu şi mă ia de mână ca şi când ar vrea să nu mă piardă.

Trăiam cu Dinu de trei ani de zile, dar nu locuiam împreună. Ne potriveam din toate punctele de vedere. Ar fi fost normal să existe între noi, măcar din când în când momente de plictiseală sau de monotonie, să ne dorim măcar o zi, două, să stăm departe unul de celălalt. Dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Orele de serviciu treceau pentru fiecare dintre noi, în dorul revederii.

În seara în care sărbătoream Paştele, Dinu mi-a cerut mâna. Pentru prima oară în viața mea, am fost pusă într-o situație care m-a descumpănit. Îl iubeam, ştiam că sunt iubită, dar consideram că e mai bine aşa cum eram acum.

- Dinule, sunt oameni care se căsătoresc din dragoste pătimaşă, înfrângând mii de piedici după lupte disperate cu toate puterile care li se împotriveau; bărbați care nu s-au lăsat până nu s-au însurat cu femeia fără de care nu puteau trăi. Femei care-şi lăsau copii adorați pentru a se căsători cu bărbați fără de care viața li se părea moarte! Toate aceste lupte, aceste iubiri arzătoare, sfârşesc în cabinetul avocatului. Căsătoria e cel mai mare duşman al iubirii!
- Gabi, cum crezi că dragostea mea ar putea să dispară? Îmi place să fiu cu tine, să fi a mea şi numai a mea.
- Dragostea adevărată nu se reduce la hârtiuța pe care scrie că el şi ea au devenit soț şi soție. Poți accepta chiar şi rolul secund în piesa vieții, făcând din el un rol de ... Oscar!
- Dar vreau să fii soția mea!
- Aşa nu sunt a ta? Crezi că mă fură cineva?

Şi am început să râd. Pentru prima oară gustam din plin fericirea pe care o întâlnisem doar în romanele de dragoste din biblioteca imensă ce trona pe peretele din sufragerie.

Îl iubeam pe Dinu, cum nu poate iubi o femeie mai mult pe un bărbat. Dar concepţiile mele adânc întemeiate despre căsătorie, convingerile mele, îmi interziceau ca eu să supun fericirea noastră la o încercare distrugătoare.

Ne era tare bine aşa, cu toate că nu eram căsătoriţi la starea civilă. Viaţa îşi urma cursul ei firesc şi fără acest petec de hârtie. Eram fericiţi şi nu ne doream nimic mai mult. Munceam şi ne făceam planuri pentru viitor. Sigur că ne vom căsători şi la starea civilă, dar nu aş fi vrut să ne grăbim. Dinu se aşeză lângă mine şi-mi zise: "Dau un bănuţ pentru gândurile tale."

- De ce? Ca Dumnezeu să se poată concentra?

- Cum adică?

- Hai să-ţi spun o poveste: la Zidul Plângerii sunt doi evrei - un cerşetor şi un om bogat; "Dă-mi Doamne, zece şecheli să iau pâine la copilaşi" - se ruga cu voce tare cerşetorul. "Dă-mi Doamne un milion de şecheli să mai fac o investiţie" - implora bogatul. "Dă-mi Doamne zece şecheli" - insista cerşetorul, la care bogatul îi zise supărat: "Ia domnule, douăzeci de şecheli şi pleacă de aici şi lasă-L pe Dumnezeu să se concentreze".

- Ce legătură are asta cu cererea mea în căsătorie?

- ...

- Gabi, te-am întrebat ceva. De ce nu îmi răspunzi?

Îl luai de gât şi-i spusei: "DA".

- Ce...Da?

- Da. Vreau să fiu soţia ta!

- Cum? Mai spune o dată.

- Da, da, da!

- Ţi-a spus cineva că eşti cea mai dulce fiinţă din lume? Viaţa mea îţi aparţine. Tu ai putea să mă faci cel mai fericit om din lume. Vrei să fii mireasa mea? Doamne, cât te iubesc!

Şi mă săruta într-una. Scoase un inel şi mi-l puse pe deget.

- Şi nu spuneai nimic... Sunt aşa de fericită!

- Când te-am cunoscut, erai diamantul meu brut; de când suntem împreună, eşti nestemata mea şlefuită! Eşti iubirea vieții mele! - zise Dinu şi îmi luă mâna, sărutând-o.

- Dinule, vreau să cred în noi! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă cheme Gabriela Goma.

- Mă faci foarte fericit! Şi mă sărută pătimaş.

A urmat în scurt timp o nuntă ca-n poveşti şi începutul unei căsătorii care se anunța a fi una promițătoare. Părinți fericiți de ambele părți, rude apropiate şi prieteni le-au urat casă de piatră şi copii frumoşi şi sănătoşi. Nu am avut nevoie ca timpul să-mi confirme ceea ce ştiam deja. Ştiam totul şi totul se rezuma la iubire şi la ceea ce simțeam pentru el. Îl iubeam, simțeam pentru prima oară că trăiesc cu adevărat. Nimic nu mai conta. Nu ți s-a întâmplat să cunoşti o persoană şi să ai impresia că ştii totul despre ea? Eu chiar ştiam totul despre el. Toate visele mele prindeau sens. O viață, cândva plină de durere şi lacrimi s-a condensat într-o silabă: "Da! Vreau să fiu soția ta!" A fost răspunsul simțit, trăit, aşteptat de orice femeie care iubeşte şi se ştie iubită. M-am aruncat în acest "Da" cu bucuria celui sincer, cu visele celui îndrăzneț şi cu speranța că voi fi fericită toată viața. Am spus "Da" în fața celui pe care-l iubeam şi în fața stării civile, la trei ani după ce ne-am cunoscut. M-am dăruit, oferind trupul şi sufletul meu, celui pe care-l iubeam, celui ce avea să-mi umple viața de bucurii. Şi viața se umple, încet, insidios - ca o ploaie ce te udă până la piele - cu vise, cu împliniri, cu iubire...

Îmi acoperi gura cu a lui, mă săruta şi nu se mai sătura de mine. Uitându-mă la florile ce le primisem de dimineață de la Dinu, îi spun:

- Vezi Dinule, ți-am spus să nu pui daliile împreună cu gladiolele, că mor.

Tulpina lor se înmuiase şi toate daliile erau căzute pe buza vazei ca nişte soldați secerați de la mijloc. Florile nu se amestecă;

au şi ele orgoliile lor. Noi, oamenii ştim cum să ne ferim de un intrus, dar ele... Ele reacționează aşa cum vezi.

Dinu rămase uluit.

- De unde ştii?

- Mai citesc şi eu.

Am luat daliile din vază, le-am tăiat tulpina ce se prăpădise şi le-am pus într-o vază mai mică, am pus apă şi am aşezat-o pe măsuță, lângă telefon. Pe masă, lângă fotoliu rămăseseră gladiolele. Învinseseră!

Dinu mă sorbea din priviri! Şi eu mă topeam după el! Eram doi oameni care se completează unul pe altul.

*

Afară, soarele străluceşte. Este o zi superbă! Se trezi mai întâi ea, făcu cafeaua, pregăti micul dejun...

- Ce vrednică eşti! Te-ai trezit de mult?

- Doamne, ce m-am speriat! M-am trezit acum o oră. Nu am mai putut dormi. Hai, spală-te şi vino să mâncăm.

- Aşa o să fii toată viața? - mă întreabă el.

- Cum adică, aşa?

- Aşa iute, vrednică, gospodină?

- Sigur că da. Ce crezi tu...

- Dă-mi un pupic.

Îi întinse gura să o sărute.

- De ce eşti aşa încordată?

- Ți se pare...

- Mie? Eu niciodată nu mă înşel. Spune-mi ce te doare; doar sunt doctor.

- Nu am nimic, crede-mă.

- Ți s-a întâmplat ceva... Hai, nu mă mai fierbe. Dacă ai ceva de spus, spune direct. Niciodată nu m-am priceput la metafore şi coduri.

- Eşti pregătit?
- ... Pregătit pentru ce?... Doamne, ce îți place să mă ții în suspans!...
- Stai jos.
... ??
- Sunt gravidă!
- Ce-ai zis? Cum?... Adică, voi fi tătic şi tu nu spuneai nimic?
Mă luă în brațe şi mă învârti, apoi mă puse pe pat, uitându-se la mine ca la o minune.
- Doamne, m-ai făcut fericit, fericit, fericit! Voi fi tătic, voi fi tătic! - striga cât îl ținea gura prin casă.
- Dinule, te porți de parcă te-ar fi şocat vestea asta. Te simți bine?
- Sunt cel mai fericit! Sigur că mă simt bine. Doamne, mă îmbăt! Trebuie să mergem la doctor, să îmi confirme mie că e adevărat. Cu toate că te cred, vreau să aud din gura medicului.
- Mergem după masă.
La ora şaptesprezece medicul ne aştepta. Am ajuns mai devreme acolo. Medicul ne-a spus că sarcina este în luna a doua şi ne-a explicat de asemenea că sarcina este o stare fiziologică. De acum, în viața noastră se anunță un eveniment fericit. Sănătatea copilului care se va naşte poate fi influențată în primele luni ale sarcinii.
- Şi noi ce trebuie să facem pentru asta? - îl întreabă Dinu pe medic.
- În general, să trăiți ca şi până acum. Soția trebuie să fie ferită de oboseală, de aglomerație, de răceală ca să nu contacteze vre-o viroză. Trebuie să facă tot posibilul ca să nu fie nevoită să ia nici o pastilă, de nici un fel. Să duceți o viață calmă, liniştită, în aer liber, cu plimbări pe jos, iar doamna să nu fie supusă la şocuri. Evitați alcoolul şi tutunul!
- Eu nu fumez, dar soțul fumează - intervin eu.

- Pe cât posibil să evitați să fumați în prezența soției. Primele luni ale copilului sunt temelia vieții lui. În aceste luni de început, se petrec o mulțime de schimbări în organismul gravidei, iar dumneavoastră trebuie să aveți grijă de sănătatea mamei şi să respectați recomandările medicului.

Am ieşit de la doctor tăcuți, îngândurați, dar fericiți. Venisem doi soți şi plecam doi părinți. Acest lucru ne-a apropiat foarte mult acum, când împreună, am trecut un nou prag în viață. De azi suntem părinți!

Adevărul cel mai important într-o căsnicie, este să afli în timp util, că dincolo de adevărul tău personal, adevăr de necontestat, mai există un adevăr: cel al ființei de lângă tine. Al ființelor de lângă tine.

Cât timp am fost gravidă, m-am simțit cu adevărat frumoasă. Să ai un copil nu e deloc un lucru simplu. Un copil schimbă ceva în tine. Viața socială nu îți este afectată, dar se schimbă ordinea priorităților.

În familie, e important ce model se preia şi ce valori se transmit de la adulți. Cei cu care ne vedem, petrecem mult timp, ne transmit tabieturi sau expresii verbale. Imitația apare din primii ani de viață. Spunem: "cei şapte ani de acasă", pentru că aceşti ani rămân uneori în latență. "Să sapi o fântână, să sădeşti un pom, să creşti un copil", acesta este rolul omului în viață, spune înțelepciunea populară. A creşte un om, a-l modela, constituie investitura ta cea mai de preț, investiția ta în viitor.

Sentimentul cel mai curat, cel mai luminos, este dragostea dăruită copiilor. Că este aşa, stau mărturie cele mai vechi cântece de leagăn, ca şi toate basmele.

- Dinule, copilul - încă din perioada liniştită în care se află în burta mamei - este capabil să poarte un dialog surprinzător cu cei care comunică cu el din afară. Cercetătorii olandezi şi francezi, susțin că, dacă apropierea şi comunicarea cu micuțul reuşeşte, perioada de sarcină va fi mai frumoasă, naşterea mai

uşoară, relația dintre soți mai bună, iar familia mai unită. Simțul tactil este prioritar în procesul de comunicare. Mâinile sunt cele prin care mama şi tata pot comunica între ei şi de asemeni cu copilul.

- Ştiu, iubito. Ştiința asta se numeşte haptonomie. Am o verişoară care este în luna a opta şi ea studiază acest aspect de comunicare de când este însărcinată.

- Aşa este Dinule, părinții pot învăța să-şi întâmpine copilul la venirea lui pe lume. Copilul este dascălul, spun specialiştii. El arată foarte clar ceea ce îi place şi ce nu.

- Cu alte cuvinte, copilul te cam pune "cu botul pe labe" de pe acum...

- Eiii, nu o lua chiar aşa. Vom învăța de pe acum să-i respectăm personalitatea, iar acest lucru constituie o experiență benefică, în special pentru cel mic. Taților li se cere o delicatețe şi o grijă cu totul speciale. Dacă vrei să fi aproape de cel mic, trebuie să-l atingi încă dinainte de a se naşte, prin pielea şi corpul meu. Contactul anticipat cu lumea exterioară şi atenția care i se va acorda bebeluşului nostru, îl va face mai puternic, iar acest lucru avantajează evoluția unor etape ulterioare naşterii.

- Gabi, se petrec în jurul nostru lucruri interesante, care merită atenția noastră. Oamenii evoluează în multe direcții, sunt din ce în ce mai interesați de sănătate, nu numai de frumusețe, conştientizează valoarea imaginii şi implicațiile ei în profesie, în rolul pe care îl joacă fiecare în societate. Cred că niciodată nu suntem suficient de bine informați.

- Aşa este, dragul meu.

- Cele mai importante lucruri de care ar trebui să ții seama, ar fii să îți conservi frumusețea şi feminitatea, să te iubeşti pe tine şi să te respecți, să-ți cultivi independența, excelând în carieră şi să te instruieşti permanent în domenii cât mai variate. Bine

înțeles, nici partea afectivă şi relațională nu trebuie să o neglijezi, dar...

- Important este ca partenerul ideal să-ți respecte individualitatea. Iar tu eşti exact ceea ce îmi trebuie.
- Mă faci fericit când aud asemenea cuvinte.
- De parcă nu ai ştii...

*

Trecuseră şapte luni de când ne mutasem împreună. Eram fericiți! Ne plimbam foarte mult în aer liber. După părerea medicilor, ar fi trebuit să nasc de trei zile. Deşi sunt gravidă în nouă luni, nu m-am îngrăşat prea mult. Parcă nici nu ar existat câteva kg. în plus. Este decembrie, e frig afară, dar în sufletul meu e cald! În timp ce pregătesc ceva la cuptor, o clipă mi se taie răsuflarea. Mă aşez pe scaun, dar mă apucă nişte dureri care mă încovoaie. Dinu nu este acasă şi nici nu ştiu unde este. O sun pe vecina de la etajul doi şi îi spun ce se întâmplă.

- Dinu unde este? Cum te simți?...
- M-am udat; cred că am pierdut lichidul. Nu ştiu unde este Dinu.
- Gabriela, aşează-te în pat că eu am să dau telefon la salvare.

În zece minute salvarea a fost aici şi ne-am îndreptat spre spital. Aici am fost supusă unui control, iar după o jumătate de oră, am născut un băiețel de 2,300kg.

Aveam să aflu ceva mai târziu că Dinu, în momentul când m-au apucat durerile, era la un restaurant cu câțiva prieteni. L-a sunat medicul de gardă pentru a-l anunța că este aşteptat la spital, la secția naşteri. În momentul când să plece de la restaurant, pentru a ajunge la spital, de la garderobă i-au dat în afară de haina lui neagră de piele şi o pălărie din acelaşi material. El a vrut să o dea înapoi, celei de acolo, dar un prieten l-a tras de mână afară din restaurant şi i-a zis: .

- Dinule, să ştii că vei avea un băiat pentru faptul că ai primit o pălărie cadou.

Am fost dusă într-o rezervă, iar alături de mine, într-un pătuț stătea "prințul" nostru. După câteva minute, Dinu a ajuns la noi. I s-a atras atenția să nu zăbovească mult, că mama şi copilul au nevoie de odihnă. Venise cu un buchet imens de flori. Ce clipe fericite! Unice! După ce ne-a sărutat pe amândoi, a plecat valsând de fericire. S-a dus într-un suflet la "socrii lui" să le spună vestea cea minunată.

Începuse să plouă. Tăcerea era spartă de picurii grei, adunați să spele asfaltul de pe străzi.

- Ce e mamă cu tine pe vremea asta? - îl întrebă mama soacră. Ce ai Dinule?

- Sărut mâna! Şi o luă în brațe. "Am un băiat, am un băiat!" - zise Dinu fericit.

- A născut Gabi? Şi ea este bine? Dar copilul? Hai, intră în casă, că te-a udat ploaia; m-am zăpăcit de tot... Ce ai acolo?

- Mamă, fac cinste - bem şampanie! Adu nişte pahare. Tata unde este?

- Să-ți trăiască mamă şi să trăiți şi voi!

Îl sărută pe obraji iar el o luă în brațe şi o învârti.

- Stai Dinule, că mă dobori, linişteşte-te! Socrul tău este la Vasile. Mă duc să-l chem şi pe el.

- Lasă mamă, că dau eu pe acolo să mă cinstesc şi cu ei. Sunt fericit mamă! Mâine vin să vă iau, să îmi vedeți prințul.

- Bine mamă dar să ne suni când vii, ca să fim îmbrăcați.

- Aşa am să fac. Sărut mâna. Mă duc şi la Ion să-i spun şi lui; doar e cel mai bun prieten al meu!

- Ai grijă mamă ce faci! - strigă mama soacră după el.

Când s-a născut primul meu băiat, am avut senzația că eu sunt singura mamă de pe pământ iar el, singurul copil. Îi pusesem numele Leonard, pentru că mi se părea că nu există alt nume mai frumos ca acesta. În clipa în care l-am ținut pe Leonard în brațe pentru prima oară, toate grijile au dispărut şi am simțit ceva imposibil de spus în cuvinte. Am descoperit acea parte din mine despre care am ştiut întotdeauna că există, însă nu am

realizat niciodată cât de specială mă face. După două luni de la naştere, arătam ceva mai împlinită, însă cu timpul am ajuns la forma de dinainte, mai uşor decât am sperat.

Când devii mamă, eşti obligată la început, să reduci din timpul pe care ți-l acordai, apoi balanța se echilibrează şi descoperi un nou stil de viață. Meseria de părinte cere mult tact. Unii părinți se nasc cu asemenea abilități, alții trebuie să le dobândească pe parcurs, iar mama este liantul. Indiferent de situația prin care trec mama şi copilul, între ei trebuie să existe o comunicare permanentă. Leonard, rodul dragostei noastre, va rămâne cea mai importantă şi cea mai fericită zi din viața noastră. Acolo, pe sălile spitalului, tatăl din el a înflorit într-un nesfârşit univers de iubire, dăruire, tandrețe, mândrie. Din prima clipă de viață, Leonard a devenit pentru el "prințul" lui.

Dinu a îngenunchiat mereu lângă inima mea, ca reverență şi mulțumire pentru darul divin pe care fiul nostru îl întrupează. Aceeaşi ochi căprui, acelaşi zâmbet, aceeaşi frumusețe fizică vecină cu perfecțiunea, făcea din perechea tată-fiu, o prezență întotdeauna remarcată ca fiind dincolo de normal. Cu fiecare zi, apropierea dintre ei, cunoştea noi înfloriri. Nesfârşita bucurie tată-fiu inunda timp, spațiu, oameni, luminând cu lacrimi, ochii bunicilor vrăjiți de puterea unui copil ca un înger.

Din adâncul aerului ce părea că stă să se spargă, se aud glasuri de copii.

- Slavă Celui de Sus că mi-a dat şi mie un copil - un bulgăre de aur!

Dinu îmi sărută mâna, apoi mă cuprinde în brațe, strângându-mă la pieptul lui.

- Îți mulțumesc pentru acest dar minunat, îmi zise Dinu, sărutându-mă. Abia aştept să-l văd umblând de-a buşilea prin casă!

- Mai este până acolo, dragul meu.

După cinci zile, eu şi Leonard, fiind pe deplini sănătoşi, am părăsit spitalul, îndreptându-ne spre casă. Camera copilului fusese

amenajată cu mult gust de către Dinu. Mă uitam cu Dinu la această minune de copil şi nu ne puteam dezlipi ochii de el. Am adormit toți trei foarte devreme.

Ştiam că o să mă aştepte multe nopți de nesomn, fiind obligată să alăptez şi să schimb pe cel mic, dar nici un efort nu era prea mare față de minunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

După ce l-am alăptat, a adormit imediat, iar noi am trecut în sufragerie. Doamne, e un copil atât de rău, că nu adoarme decât legănat pe picioare...zi şi noapte. Multe nopți albe am petrecut, pentru a-l vedea pe Leonard cum creşte!

*

Astăzi este douăzeci şi patru februarie, ziua când se mărită păsările ca oamenii şi umblă tot câte două, alăturea. Toate au nuntă, numai uliul şi cucul, nu. Ciripesc aşa de mult în ziua asta, că îți ia auzul. Şi e atât de cald! Nici pic de zăpadă.

Se desprimăvărează. Acum se seamănă grâul, ca să fie recoltă mare. Păsările cunosc mersul timpului mai bine ca oamenii. Cum or şti ele să se întoarcă la cuiburile lor, din lumea întreagă?

Se spune din bătrâni, că în această zi nu e bine să fi singur. Dimpotrivă, e bine să te întâlneşti cu cineva drag.

Păsările nu-şi părăsesc cuibul niciodată; dragostea lor e sfântă! Cel mai mult îşi iubeşte soția, porumbelul. Dacă unul moare, celălalt nu mai mănâncă şi nu mai bea apă, pentru ca apoi să moară şi el.

- Gabi, ce faci, meditezi?

- Dinule, nu ți-am spus până acum...

- Ce nu mi-ai spus?

- Dacă Leonard nu era băiat, muream acolo, pe masa de naştere.

- Doamne fereşte!

Dinu deschise geamul şi răcoarea de afară pătrunse în cameră. Stând lângă mine, mă cuprinse cu mâna peste mijloc.

- Gabi, eu mai am un dar pentru tine, şi-mi întinse o cutiuță.

Când am deschis-o, am sărit în sus de bucurie.

- Un lănțişor de aur cu cruciuliță! Dinule, pe vremuri oamenii aveau la gât cruce de lemn şi inimă de aur, acum au cruce de aur şi inimă de lemn.

Deşi a împlinit doar şase luni, nu-l mai alăptez şi sunt nevoită să-l hrănesc artificial. Desigur că îi dau şi mâncare, dar porția de lapte şi-o cere zilnic. Profităm de ocazie că Leonard este un copil mai liniştit şi a mai crescut un pic, putem să îl lăsăm la mama, deoarece suntem invitați la nişte prieteni, la un grătar.

Încă de când am ajuns cu el acasă, de la spital, i-am făcut un jurnal în care notez fiecare cuvințel pe care-l rosteşte, fiecare zâmbet, ziua când a început să ridice capul, ziua când a avut febră, fiecare vaccinare, creştere în greutate sau în înălțime. Tot aici, am adăugat prima felicitare de ziua lui, primul desen cu liniuțe, cu puncte, apoi cu cerculețe, sau trasul de câte una şi aceeaşi jucărie în joaca lui cu câte un copil ce se afla prin preajmă, sau cum s-a rătăcit prin parc şi mi l-a adus un domn în brațe, cum a reacționat la vârsta de doi ani şi jumătate în contact cu valurile mării, cum era să se înece într-un butoi, sau prima felicitare pe care mi-a făcut-o, fiind la grădiniță. Acest jurnal îl va citi atunci când va creşte mare şi va constitui nu numai o întâlnire cu propria copilărie, ci şi un prilej de a cunoaşte eforturile ce se fac în general pentru creşterea unui copil. Întotdeauna am fost preocupată de îngrijirea şi educarea copiilor pe care Dumnezeu mi-i va da şi cred că fiecare părinte îşi doreşte să aibă copii cei mai frumoşi, cei mai sănătoşi şi inteligenți. Un copil se creşte cu multă grijă şi iubire. Meseria de părinte este una foarte grea, dar ea se desfăşoară cu bucuriile, neliniştile, frământările şi împlinirile ei.

Din pragul uşii, Dinu mă întreabă ce fac şi-i răspund că răsfoiesc jurnalul lui Leonard, care deja a împlinit un an de zile. Ce repede a trecut timpul!

- Gabi, nu vii să mâncăm?

- ...

- Gabi, te simți bine?

- Şi de ce nu m-aş simți bine, Dinule?

- Pentru că eu te strig şi tu nu-mi răspunzi.

- Ei, mă gândeam şi eu la ale mele... Hai să mâncăm, să ne luăm o grijă!

Ne aşezăm la masă şi mâncăm, fiecare gândindu-se la ale lui.

- Îmi spui şi mie la ce te gândeai? - mă întreabă Dinu.

- Mă gândeam că viața actuală este mult mai complexă ca altădată, impunându-ne atitudini şi preocupări mult mai nuanțate față de cele tradiționale.

- Câtă dreptate ai, Gabi! Eşecurile mărunte sau mari, pândesc pe fiecare dintre noi. Important este să lupți pentru a înfrunta greutățile, să-ți accepți cu fruntea sus insuccesele, că întotdeauna mai ai în față un drum către împlinire. Eşecul, este baza reuşitei! - spunea un mare învățat.

Ne întrerupe telefonul.

- Alo!

- Gabi, sunt Simona. Te sun din Franța. Mâine sosesc în Craiova. Mi-e dor de tine! Voi da o petrecere, la care țin neapărat să vii împreună cu Dinu - parcă aşa îl cheamă. Mai eşti cu el?

- Da Simona şi am veşti bune.

- Să nu îmi spui că te măriți cu el.

- Sunt tare fericită! Am un băiețel şi e atât de frumos!

- Serios? Mă bucur pentru voi. Să fiți fericiți şi să aveți copii mulți.

- Şi mai am o veste pentru tine, dar o păstrez intactă pentru când ne vom întâlni. Abia aştept să te văd!

- Şi eu, draga mea. Nu care cumva să nu veniți. Mă bazez pe voi. Te sărut.
- Vom veni, fi fără grijă. Pa, Simona.
- Pun telefonul în furcă, dar nu fac doi paşi, că sună iar... Era Sanda, secretara de la CEC.
- Te pot ajuta cu ceva, Sanda?
- Aş vrea să-ți spun ceva. Te deranjez?
- Nu draga mea.
- Am nevoie de sfatul tău. Acum!
Din vocea ei am observat că era ceva urgent. Îi tremura vocea.
- E ceva de bine sau de rău?
- Mă mărit! Sări ea cu vorba.
- Eşti nebună! Cu cine?
- Ştiam eu că o să mă cerți. Mi-a fost tare greu să mă hotărăsc să-ți spun. M-am luptat din răsputeri să nu ajung aici, dar nu s-a putut.
- Crezi în prietenia mea?
- Altfel nu te-aş fi sunat. De altminteri, îl cunoşti.
- Cum... îl cunosc?
- Da, tu mi l-ai prezentat.
- Eu? Nu mai îmi aduc aminte despre cine vorbeşti.
- Este un bărbat cu ochii verzi, brunet – îl cheamă Viorel Mircescu.
Când am auzit despre cine este vorba, am pălit. M-am forțat să fiu calmă.
- Mi-a spus, să nu îndrăznesc să-ți cer sfatul, dar el nu ştie că vorbesc cu tine la telefon - mai zise Sanda.
- Hm! - făcui eu. Te-aş sfătui să n-o faci.
- Ai ceva personal împotriva lui, sau e ceva, ce eu nu ştiu şi ar trebui să-mi spui? Am stat mult de vorbă atunci când mi l-ai prezentat şi chiar din prima seară ne-am simțit foarte bine împreuna.

Am amuțit când am auzit cele relatate şi nu mai puteam lega două cuvinte.
- Acum trebuie să închid - zise Sanda.
Am închis telefonul şi am început să mă îmbrac, cu gândul de a merge la "încornorat". Dinu, văzându-mă nervoasă, mă întrebă: "Ce s-a întâmplat? Cine a sunat?
- O prietenă are probleme. Dinule, o să trebuiască să plec mai devreme la serviciu pentru că am puțină treabă pe la prefectură.
- Ce treabă ai tu acolo?
- Am ceva de rezolvat.
În drumul meu spre serviciu, m-am oprit la prefectură, pentru că acolo lucra „Don juanul”. Era singur în birou.
- Sărut mâna, domnişoară, sări el de pe scaun.
Păli, când mă văzu.
- Ce plăcere să te văd! Luați loc vă rog, îmi spuse jovial şi hotărât:
- Scuteşte-mă de amabilitățile convenționale! Te rog să o laşi pe Sanda în pace!
- Şi de ce, mă rog?
- Pentru că tu nu poți fi pentru Sanda un soț, un iubit, un prieten. Nimic din toate astea. Voi da cărțile pe față şi-i voi spune tot ce ştiu despre tine.
- Sper că glumeşti!
- Dacă mă obligi, voi face o plângere la baroul avocaților.
Nu l-am lăsat să spună ce avea de spus şi am adăugat: "Tu eşti omul interesului. Şti că Sanda e bogată şi... doar pentru asta vrei să te însori cu ea".
- Nu-i adevărat. O iubesc mult! O iubesc din tot sufletul!
- Glumeşti... Cât ai vrea... ca să o laşi în pace?
El râse în hohote.
- Nu am nevoie de banii dumneavoastră. Am o logodnică miliardară. Am fost deja la un avocat şi am cerut un sfat pentru a şti cum să procedez, pentru a trece averea ei pe numele meu.

- Mulțumesc! Asta am vrut să aud şi scoțând caseta dintr-un reportofon, i-o arătai zicând:
- E cea mai bună probă de care am nevoie! Mi-e suficient! Dacă vreau, am sânge rece, peste mine nu se trece! Dacă nu o laşi în pace pe Sanda, ruşinea, dar... mai mult ca sigur, puşcăria te mănâncă.

Cel din fața mea rămase fără replică. Căzu pe scaun învins în amorul propriu. Îşi dădu seama că era dezarmat. Pierduse! I se-nfundase! Nu-i mai rămânea decât să bată în retragere. Şi aşa a şi făcut. După două zile, am aflat din sursă sigură că îşi ceruse transferul în alt oraş. Plecase mai sărac cu o mie de iluzii.

Am ieşit de la prefectură zicând în gând:” Tu cu mine nu te pui”. Am luat-o spre serviciu, pe jos. Aici nu am avut probleme şi am stat mai mult la bârfă cu colegele. E ziua unei colege şi ne-a invitat la restaurantul spitalului. După ce m-am ospătat din toate bunătățile, am plecat acasă. Ajunsă acasă, mi-am aruncat geanta pe un fotoliu, am luat de la bucătărie o farfurie cu covrigei şi o cană cu ceai. Am întins mâna după o carte cu poezii scrisă de Adrian Păunescu şi în timp ce îmi beam ceaiul, m-am apucat să citesc. Nu e zi, în care să nu citesc poezii scrise de autorul meu preferat pe care îl ador!

M-a făcut să tresar sunetul strident al telefonului.
- Alo!
- Sunt eu; ce faci draga mea?
- Te aşteptam.
- Tocmai asta este, că nu vin astă seară acasă. Fac de gardă în locul unui coleg care are un eveniment în familie şi vin mâine dimineață. Să nu bei cafeaua fără mine.
- Să ai grijă de tine, Dinule şi să te odihneşti puțin.
- Dacă voi avea un pic de răgaz la noapte, fi sigură că te voi visa aşa cum eşti: frumoasă, deşteaptă, bună, încrezătoare, încercând să mă faci să dau tot ce e mai bun din mine, iar eu,

privindu-te îndrăgostit până peste poate. Somn uşor, vise plăcute! Să ai grijă, să încui uşa. Te sărut!

Mi-am stors creierii să născocesc teorii conform cărora, dragostea este o forță mai mare decât contractele de căsătorie. Îmi apăreau o sumedenie de imagini pe care le lăsasem în urmă. Îmi reveneau în minte clipe petrecute cu Dinu; aceste lucruri acum, în timp ce memoria mea apăsa pe fiecare clapă a trecutului, se conturau într-o mulțime de scene şi figuri.

De aproape cinci ani stăteam pe un fir de sârmă, încercând să rămân acolo, în echilibru. Ne iubeam şi nu aveam o altă vină. Şi totuşi ştiu că dincolo de sentimente, rațiunea trebuie să-şi spună cuvântul. Ce făcuse el de când mă cunoscuse pe mine? Îşi pusese mâinile pe sufletul meu şi dăduse concerte pentru încântarea lui.

Am lăsat cartea cu poezii din mână şi am dat drumul la televizor. Rula un film, dar nu prea îmi amintesc despre ce era vorba în acest film. Uneori acțiunea mă prindea uşor în mrejele ei, dar actualitatea pe care o trăiam era mult mai puternică şi imaginile se suprapuneau, impunându-mi-se atenției. Gândul la Dinu nu-mi dădea pace.

Rupeam felii întregi din spectacol ca să mă gândesc la el. Dragostea mea pentru Dinu, devenise ca marea, la vărsarea în ocean: tumultoasă! Numele lui îmi ardea ochii ca un talisman, simțind în acel nume o putere fatală. Ştiam fără nici o putință de îndoială că şi el mă iubeşte. Orice amănunt în legătură cu mine îl preocupa.

În pustiul de foc al dorințelor lui fără de sfârşit, tinerețea îşi concentra toate puterile asupra mea. Mă întâlnise întâmplător, iar dorința se născuse ca la vederea unei flori frumoase pe care vrei s-o culegi. Îi aprindeam inima şi mintea. Uraganul acela năprasnic se domolea de îndată ce buzele noastre se atingeau. Şi cu gândul la el, am adormit.

Noaptea trecută am avut un vis agitat; m-am trezit, am adormit, iar m-am trezit şi tot aşa până la ziuă.

Nu-mi venea să cred că găsisem omul deosebit, bun, generos şi mereu vesel, omul ideal, care reprezenta totul pentru mine. El era ceea ce îmi doream. Poate din orgoliu sau poate din realism, mă împăcasem cu ideea că nu există cineva pe măsura visurilor mele, dar în momentul când l-am cunoscut pe Dinu ceva s-a întâmplat. Am simțit în trupul meu acea căldură îmbătătoare cum se împrăştie prin tot corpul, prin toate venele şi se adună apoi în jurul inimii. După prima întâlnire, viața mea a căpătat alt sens. Cu fiecare zi, dragostea noastră devenea mai puternică.

Dimineața, înainte de a ne trezi, stăteam şi îl priveam minute în şir şi mă minunam! Şi astfel, viața mea sentimentală s-a complicat, după ce până nu demult, fusese inexistentă. Parcă trecuse o furtună peste mine. Uneori, aveam impresia că viața mea este o improvizație. Nu aveam timp să programeze nimic. Totul se desfăşura prea repede. Sfatul avocatului: nu te căsători cu omul cu care crezi că poți trăi; căsătoreşte-te cu cel fără de care nu poți trăi!

*

E ora şapte şi sunt deja la serviciu. Pe colega mea o găsesc aici.

- E greu să părăseşti patul aşa devreme - îi zic lui Greta.

Ea începe să râdă.

- Bine ai venit, Gabriela! Nu, nu e greu. Eu mă trezesc la cinci dimineața. Am un cățeluş pe care îl scot în fiecare dimineață afară, apoi îi pun mâncare, apă şi... la ce bun să mă mai sui în pat? Îmi beau cafeaua şi vin la serviciu.

- Greta, azi avem mult de lucru.

- Aşa este Gabi, dar le răzbim noi, nu-i aşa?

E atâta linişte astăzi în spital, că nici un zgomot nu ajunge la urechile mele. În mod normal, pe coridoare se aud mereu paşi grăbiți şi e atâta forfotă... dar azi, nimic din toate astea nu s-a întâmplat însă am avut o zi foarte încărcată încât m-a prins ora cincisprezece la serviciu. Abia aştept să ajung acasă, să fac un duş, apoi să mă întind în pat.

Dau să plec, însă mă întoarce din drum telefonul. Ridic receptorul şi...

- Alo! Cu doamna Gabriela Goma.
- Da Simona, te-am recunoscut. De unde ai ştiut că sunt aici?
- Am sunat acasă şi nu mi-a răspuns nimeni. M-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici... şi am avut noroc.
- Mă bucur că m-ai găsit.
- Ştii că azi am o petrecere şi...
- Ştiu şi ți-am promis că venim. Nu trebuia să mă mai suni. Ştii că eu sunt parolistă.
- Abia aştept să vă văd!
- Şi eu. Nici nu-ți dai seama ce dor îmi e de tine! Vom veni negreşit.

Uitasem definitiv de această petrecere. Am luat un taxi până acasă, dar când să deschid uşa, Dinu mi-a sărit de gât.

- Când ai venit? Ce dor mi-a fost de tine! Ce bine miroase aici! Ce ai gătit?
- Ceva bun. Nici eu nu am venit de mult şi văzând că nu eşti acasă, m-am gândit că eşti obosită şi-ți va fi foame. Schimbă-te şi hai să mâncăm, că mi-e o foame...
- Nu o să mâncăm mult, că mergem la petrecerea dată de Simona.
- Ştiu, nu am uitat, dar puțin tot mănânc, că mi-e foame rău. Mai sunt patru ore şi până atunci îmi vine iar foame.
- Nici nu-ți dai seama cât de mult aştept această petrecere. Simona a venit din Franța. I-am promis că mergem!

- Dacă ai promis... dar mai întâi, facem dragoste. Mi-e aşa de dor de tine!

Parcă niciodată nu mă simțisem aşa de bine în compania lui, ca acum.

- În fiecare din voi, zace o regină şi prin aceasta vă deosebiți una de alta - zise Dinu.

- Fiecare din noi consideră că acordă o mare favoare lăsându-se iubită. Dar nici una nu este de acord să fie doar un adaos, o complinire a vieții bărbatului, care are în fond, alte scopuri în viață.

- Vreți să existăm noi pentru voi şi nu invers. Pe urmă, vă iubiți mai mult copii - completă Dinu. Soarta lui - a bărbatului - e soarta satelitului: doar ici, colo mai străluceşte câte o excepție, ca diamantele în grohotiş. Să treci pe planul doi toate țelurile, toate idealurile, să arzi zilnic ca o torță pe altarul soției!... O, doamnele mele, asta-i cam puțin pentru un bărbat!

- Eu te iubesc iar tu n-ai să fi trecut pe planul doi, niciodată. Numai tu să nu faci acest lucru.

- Eu? O nevastă şi un Dumnezeu!

- Aşa să fie!

- Doar ştii.

Ciugulirăm puțin din bunătățile făcute de Dinu.

- Dinule, nu ştiam că eşti un aşa de bun bucătar!

- Şi mă mai fac - zice Dinu în glumă.

Mă duc să-mi fac un duş, lăsându-l pe Dinu să-şi savureze paharul cu vin, apoi îl chem să îşi aleagă costumul pentru această ocazie, iar eu nu mă pot hotărâ care dintre toalete mi s-ar potrivi.

- Ce zici, Dinule, mi-ar sta bine în această rochie?

- Nu cred că ai fi putut să faci o alegere mai potrivită ca aceasta.

Am mai pierdut aproape o jumătate de oră pentru a-mi aranja părul şi a-mi face un machiaj discret, lucru care mi se pare de

bun simț pentru orice femeie care se respectă. Mi-a plăcut întotdeauna să întoarcă lumea ochii după mine.

Am ajuns printre primii invitați. Când ne-a zărit Simona, a ieşit în întâmpinarea noastră, bucurându-se de întâlnirea cu noi. I l-am prezentat pe Dinu, iar ea mi-a şoptit că am făcut o alegere bună.

- Ce pereche frumoasă sunteți! Face-ți furori printre invitați. Mă bucur că vă am alături! Îmi cer scuze că nu mai stau cu voi, dar trebuie să salut şi alți prieteni. Vă rog să vă simțiți bine - mai adăugă Simona.

- Sigur, Simona. Ne vom simți excelent aici. Fă-ți datoria de gazdă. Hai, du-te!

- Mai vorbim, zise Simona şi plecă în întâmpinarea altor invitați care îşi făcuseră apariția.

Dinu mă luă de braț şi împreună traversarăm terasa plină cu flori și verdeață. În fața noastră, o imensă piscină era împrejmuită de nenumărate beculețe colorate. Oaspeții se înghesuiau pe ringul de dans, de lângă piscină. La un moment dat, se stinseră toate luminile. Se auziră strigăte de bucurie. Ca prin farmec apăru din beznă o bărcuță împrejmuită cu flori de toate culorile. În mijlocul bărcuței stătea Sanda, care avea în jurul gâtului o ghirlandă de flori. Părea o statuie vie.

- Ce zici, îți place atmosfera ? Îl întreb pe Dinu.

- Mai mult decât feerică, răspunse Dinu. Nu am mai văzut ceva mai frumos! Prietena ta a muncit mult pentru a oferi invitaților această petrecere.

- Nu cred că a făcut ea toate astea. Dar asta contează cel mai puțin.

Dinspre apă răsuna o melodie ritmată, ce te chema pe ringul de dans. Reflectoarele schimbară luminile într-un galben-pai şi zeci de grupuri începură să danseze. Din dosul unei cortine îşi făcu apariția un grup de dansatori profesionişti, dansând în vârful picioarelor. Dinu făcu o plecăciune şi mă invită la dans.

- Superbă doamnă, îmi acordați acest dans?

- Sunt fericită că sunt partenera ta de dans - îi răspund eu râzând.

Niciodată nu dansasem nici unul dintre noi, într-un cadru feeric ca acesta. Eram copleșiți. Parcă pluteam!

Când se termină dansul, Dinu îmi zise: " Uite o masă în colțul acela. Hai să ne aşezăm aici".

- Dinule, te simți bine?

- Mă mai întrebi?

- Am o veste bună. Mâine îmi iau concediul de odihnă.

- Adică vrei să zici că de mâine nu te mai duci la serviciu?

- Amin! - zic eu râzând. O lună de acum încolo, voi face ce îmi place: ascult muzică, mergem în excursii, mergem la sora mea, la Slatina, scriu... Sper că poți să îți iei şi tu concediul?

- La noi este cu programări, însă voi găsi eu o rezolvare.

Orchestra începu să cânte din nou. De data asta un tangou superb. Spre masa noastră se îndreptă un coleg de serviciu care îmi făcea curte de ceva timp.

- Îmi cer iertare pentru deranj.

- Sunt prea fericită ca să mă mai supere ceva - i-am răspuns eu. Astăzi nici chiar tu nu mă poți supăra. N-am ştiut că eşti şi tu invitat. Dar, să-ți prezint pe soțul meu, Dinu Goma, medic.

- Nelu Buzura - anestezist.

- Îmi pare bine - zice Dinu, întinzându-i mâna.

- Ia loc, dacă tot ai venit - îl invit eu.

- Nu. Nu am venit să stau, am venit să cer permisiunea soțului tău pentru a-mi acorda acest dans.

- Da. Cum să nu! Nu am nimic împotrivă - zice Dinu. Dacă şi ea doreşte.

- Ştii... sunt cam obosită. Aş dori mai bine să... rostesc eu cu jumătate de gură, uitându-mă la Dinu.

- Iubito, du-te şi dansează. Te aştept aici. Nu plec nicăieri.

Eu m-am ridicat de la masă, colegul meu m-a luat de mână, sărutându-mi-o şi pornirăm spre ringul de dans. În timp ce dansam, am simți trupul lui lipindu-se discret de al meu. Eu am crezut că-i o mişcare întâmplătoare, însă el a devenit şi mai insistent.

- Eşti superbă! - îmi spune el.

- Nu uita că nu am venit singură aici şi pe deasupra sunt căsătorită.

- Da, am observat inelul. De ce te-ai căsătorit? Pentru mine căsătoria este o alianță între două firme. Mi se pare extrem de important să rămâi într-o relație sentimentală pentru că-ți place, nu pentru că trebuie. Şi să ai spații mari de mişcare. Ce condiții trebuie să îndeplinească un bărbat pentru a renunța de dragul lui la o parte din egalitatea în drepturi.

- Să fie un pasionat de dragoste, de viață, să ducă la bun sfârşit ce a început, să transmită emoție, să fie puternic, inteligent, generos, să iubească cu adevărat.

- Cred că marile iubiri sunt pe cale de dispariție, la fel ca şi marile sentimente înlocuite cu surogate. Cel mai solicitat, controversat, adorat, blestemat, afirmat, negat, contestat cuvânt din vocabularul omenesc este folosit cu multă râvnă înainte de căsătorie, iar cu zgârcenie, după.

- Nu e şi cazul meu! Calitatea unei relații înseamnă încredere, iubire, înțelegere. Trebuie să trăieşti intuitiv şi să rămâi curios chiar şi față de schimbări. Tu ai venit singur? - îl întreb eu.

- Da. Eram sigur că vii şi tu, dar nu mă aşteptam să vii însoțită.

- Îmi pare rău că ți-am dat planul peste cap.

Observasem de ceva timp, că îmi pusese gând rău, dar făcusem în aşa fel, încât să-l întâlnesc cât mai puțin cu putință pe coridoarele spitalului. Niciodată nu mi-a plăcut să amestec cariera cu dragostea. M-a strâns de mână în timpul dansului, şoptindu-mi:

- Aşa este că te simți ca în vis?
I-am răspuns pe acelaşi ton:
- Păcat de visul tău că se destramă când se termină dansul!
- Vrei să mă faci să mă simt ca un prost?
- Te descurci şi singur!
În momentul acela, tangoul se termină. I-am spus că aş vrea să merg la masă, unde mă aşteaptă Dinu.
- Cum doreşti, şi-mi sărută mâna.
Când ajungem la Dinu, îi mulțumeşte pentru amabilitatea de a nu-i fi refuzat dorința de a dansa cu mine şi se retrage.
- Of!...
- Te-a supărat cu ceva colegul tău?
- Nu, dar aş fi preferat să nu-l întâlnesc. Mi-a stricat toată buna dispoziție.
- Gabi, tu ştii vorba aia? "Cu prostul care n-are şcoală, te lupți puțin şi-ai reuşi. Dar lupta este colosală cu prostul care are şcoală"!
Am început să râd.
- Ce bine-mi pare că am adus iar buna dispoziție în sufletul tău! - zise Dinu şi îşi turnă puțin coniac în pahar.
- Ai grijă, Dinule, că e dur...
- Nu-i nimic, mă înțeleg bine cu el. Ne cunoaştem de ceva timp - şi începe să râdă.
Se aprinseră luminile şi muzica încetă să mai cânte. Sub ropotul de aplauze, Simona îşi făcu apariția. Zeci de perechi se apropiau de ea, felicitând-o pentru această minunată petrecere, dar în primul rând cu ocazia zilei sale de naştere. Primise o mulțime de cadouri, care mai de care, mai speciale. Mergem şi noi să o felicităm.
- A fost o zi de neuitat şi pentru noi - îi spun eu lui Simona, luându-ne rămas bun de la ea.

Ea ne mulțumeşte pentru faptul că o onorasem cu prezența noastră şi ne-a promis că ne va întoarce vizita cât de curând. Am luat un taxi şi am ajuns acasă.

- Tu şti cât e ceasul, Dinule?

- Da. Este ora două. Acum se face dimineață, dar mâine eşti în concediu... Eşti obosită?

- Pentru cât am dansat, nu prea...

- Hai, vino lângă mine.

- Dinule, mâine aş vrea să mergem la mama, să îl văd pe Leonard. Nu l-am văzut de trei zile şi mi-e dor de el!

- Te-am refuzat eu vreodată?

- Niciodată, Dinule şi eu sunt fericită pentrucă tu, mă înțelegi întotdeauna.

- Fericirea vine din bucuria de a fi autonom şi de a acționa liber, din libertatea de gândire şi acțiune. Un om nu poate fi fericit decât dacă are libertatea să conducă singur propria barcă, iar direcția şi-o alege singur.

- Nu e chiar atât de simplu să fii liber, deoarece, nu noi suntem responsabili de fericirea noastră. Dar a conviețui în linişte este chiar minunat! Oamenii liniştiți nu au nevoie de un motiv anume pentru a fi fericiți.

- Bineînțeles, Gabi.

- Viața este o piesă de teatru pe care fiecare o scrie zilnic, iar deznodământul este liberul lui arbitru.

- Abia aştept să-l văd pe Leonard, mâine. O să trec prin oraş să îi cumpăr ceva.

Dacă n-ai privit un copil când se trezeşte din somn şi-şi deschide ochii limpezi, mari şi întrebători, dacă n-ai tresărit de plăcere la surâsul său ce-i înfloreşte chipul dulce, înseamnă că nimic din ceea ce este mai frumos şi mai adevărat pe lumea asta nu îți este cunoscut. Ne purificăm prin ei, alături de ei, pentru ei.

- Şi mie îmi este dor de el, Gabi. Nici nu ştiu când au trecut patru ani. Parcă mai ieri erai gravidă... Copii îți umplu viața, îți

redau tinerețea, copilăria. De oriunde ne-am afla, ne întoarcem la ei ca însetatul la izvor. De câte ori plec la Bucureşti, abia aştept să vin acasă, să vă văd.

- Dinule, mâine, când ne trezim, mergem la mama.

- Dar mai întâi, mergem să îi luăm o bicicletă. Ştiu că şi-o doreşte de mult timp. Abia aştept să mă joc cu el.

- Acum, Leonard este la vârsta la care pune o mulțime de întrebări. Toate propozițiile lui încep cu "de ce?", punându-ne, nu de puține ori în dificultate. Deşi nu este deloc simplu de menținut calmul în aceste situații, trebuie să ne gândim la un lucru deosebit de important: acela că, prin răspunsuri răbdătoare la întrebări de genul: "de ce?", "ce este?", "cine este?" ne vor ajuta copilul în formarea siguranței de sine şi a echilibrului interior, dar şi în dezvoltarea capacității de comunicare şi cunoaştere.

- A răspunde întrebărilor lui este un mod de a-l încuraja să se exprime. Dar, indiferent de ce te întreabă, să răspunzi sincer, să nu-l minți.

- Îmi aduc aminte că într-o zi mergeam cu el la medic, fiind răcit şi îl țineam în brațe. La un moment dat, l-am pus jos şi i-am spus: "Mai mergi şi pe jos, că mă dor mâinile!" la care el îmi răspunde: "Of!...Câte ține pământul ăsta şi nu mai spune că îl doare!"

- Serios? E deştept ca tatăl lui, zice Dinu şi începe să râdă.

- De ce nu? Ai dreptate. Aşa este. Îmi aduc aminte de încă o fază: îl țineam de mânuță şi la un moment dat i-am sărutat-o iar el mi-a spus: "mami, ştiu de ce mă pupi, că mă iubeşti!"

- Mâncal-ar tata de băiat! E deştept foc!

- Cred că acum, când sunt în concediu, am să stau mai mult pe la mama, să o mai ajut şi pe ea, dar cel mai mult îmi doresc să stau cu copilul meu.

- Hai, vino lângă mine, să discutăm aici.

- Stai să mă spăl pe dinți şi vin numaidecât.

Mă simţeam copleşită de atâtea evenimente şi gânduri ce m-au însoţit pe parcursul acestei zile. Dinu mă luă în braţe şi mă sărută.

- Gabi, ce bine e cu tine în braţe!

- Mie îmi spui?... Dragostea se poate compara cu cleştii iadului. Realmente te cuprinde ameţeala când te gândeşti la forţa asta. Ea e totul! Poţi să uiţi de tine şi să te duci acolo unde te duce iubirea. Cine poate pătrunde puterile ei tainice? Această dragoste care ne încovoaie, are puteri pe care noi nici nu le putem bănui. În noi există o însuşire pe care voi, bărbaţii nu o aveţi - aceea de a ne lăsa în voia firii noastre, împingând sentimentele până la extrema lor limită.

- Fiecare suntem ursiţi de la facerea lumii să fim aşa cum suntem; aşa cum e ursit sâmburele să dea bostan şi bobul de grâu - spice. Aşa e viaţa! Viaţa nu are nici un plan; aduce deodată şi binele şi răul.

Afară noaptea e liniştită, calmă. Toată spuza de ochi de pe bolta cerului îşi îndreaptă spre noi privirea sclipitoare. Luna pătrunde prin geam. Aş fi vrut să adorm, dar fugise somnul. În capul meu era o autostradă de gânduri fără limita de viteză admisă. Am luat o carte şi foarte târziu m-a luat somnul. Aproape adormită, îi şoptesc lui Dinu: "dacă vrei poţi să mai stai, eu o să mă culc, mi-e tare somn". Dinu mă luă în braţe, stinse televizorul şi adormirăm cât ai zice peşte.

Dintr-odată, o lumină puternică mi-a atacat mişeleşte pleoapele. Era dimineaţă. Dormisem un somn adânc fără vise. Mai întâi se trezi Dinu. Îmi mângâie părul, îşi luă hainele şi ieşi în vârful picioarelor pentru a mă lăsa să mai dorm. Dimineaţa era răcoroasă. Afară, soarele abia reuşea să trimită două - trei raze. Pomii îşi scuturau frunzele, iar crengile goale păreau ca nişte

brațe ce se ridică spre cer, predându-se iernii ce are să vină. Dacă ai cămara plină, nu-ți mai pasă dacă ninge sau nu. În natură miroase a singurătate tivită pe margini cu melancolie şi tristețe. Eu nu am nici un motiv să mă simt aşa.

Nu sunt singură! La mine în suflet e cald. Când iubeşti, îți vine să iei în brațe tot pământul. Iubirea te înlănțuie, e ca o rană care, dacă nu îi acorzi atenție şi nu eşti extrem de precaut cu ea, erupe.

În viața fiecărui om există un moment anume, o clipă în care destinul îşi face pur şi simplu mendrele fără să țină cont de părerile personale.

Vântul duşmănos, ploaia măruntă şi deasă şi frunzele ruginii care cad, sărutând aleile, mă opresc în loc să cuget... "Ce repede trece timpul! A mai trecut o toamnă!" E o tresărire firească de care nu scapă nimeni, o nelinişte fără motiv, o tristețe optimistă. Grăbită şi nestatornică, toamna este o mare doamnă îmbrăcată în rochie umedă şi foşnitoare. Îmi plac înserările grăbite. Ploaia de dimineață s-a transformat într-o burniță pătrunzătoare care făcea şoseaua alunecoasă.

Azi e prima mea zi de concediu. Pe pernă, lângă capul meu odihneşte un bilețel de la Dinu : "Noaptea asta a trecut prea repede, micul dejun e pe măsuță, te aşteaptă, e suficient să-l încălzeşti. Te sărut!" Lângă acest mesaj Dinu lăsase un trandafir. Am luat trandafirul şi l-am sărutat.

E mai mult de ora prânzului. Abia am reuşit să mă trezesc. Merg la bucătărie să îmi încălzesc micul dejun pregătit de Dinu. După ce mănânc, mă aşez în fotoliu şi dau drumul la radio. Întind mâna după o carte de poezii din bibliotecă pentru a mă delecta puțin dar aud cheia în uşă. Mă ridic din fotoliu, deschid uşa de la sufragerie şi Dinu mă ia în brațe.

- Dinule, nici nu ştiu când ai plecat la serviciu. Dar ce repede a trecut timpul ăsta, că iată-te acasă!

- Dormeai aşa de frumos şi nu am vrut să te trezesc. Ai mâncat?
- Puțin. Hai să îți pun şi ție ceva să mănânci, că după aceea mergem la mama.
- Da, Gabi, mergem imediat.

Leonard era tare răsfățat de noi - mai mult de mine. Dinu îl luă pe umerii şi fugea cu el, cât era curtea de mare, iar Leonard râdea.

- Mamă, îl luăm acasă pe Leonard, că mâine ne ducem pe la Violeta. Mergi cu noi?
- Nu merg, mamă. Duceți-vă voi.
- Hai, mamă - zice Dinu. Mâine îmi iau şi eu o săptămână de concediu. Hai cu noi! S-ar bucura foarte mult Violeta, dacă ați veni cu noi.
- Poate altădată.

Am plecat amândoi pe jos, păşind ca doi lunatici năuciți de văpaia blândă a toamnei care e pe sfârşite. Leonard rămânea în urmă alergând de jur-împrejurul nostru, sau rupând câte o floare din drumul lui, pe care o fărâmița şi o arunca în sus, transformând-o în neverosimile steluțe.

A doua zi, ne-am trezit o dată cu zorile şi după ce ne-am făcut bagajele, am plecat la drum. Maşina luneca, torcând ca un bondar uriaş, înghițind kilometru după kilometru pe această şosea cenuşie, străjuită de pomi. Era o vreme superbă!. E aşa de minunată priveliştea că îți vine să rămâi ore în şir să o admiri. După o oră de mers cu maşina, am ajuns la Slatina. Era o zi limpede de toamnă, cu un soare incredibil de roşu ieşit parcă din adâncul Dunării. Sora mea şi cu Vladi ne aşteptau.

Când am sunat la uşă, Cristina i-a sărit de gât lui Leonard. Era doar cu trei luni mai mică decât el. L-a luat de mână şi l-a dus în camera ei, să-i arate cât de multe jucării are ea. Bărbații au ieşit pe terasă la o țigară, în timp ce noi, două, ne-am apucat să pregătim o masă copioasă, să mâncăm pe îndelete şi să stăm

la o şuetă. Nu m-aş mai sătura să stau de vorbă cu sora mea, pentru că ne vedem destul de rar.

Vladi, mare pescar ne-a propus ca a doua zi să mergem la Olt, la o partidă de pescuit şi la un grătar pe cinste.

*

A doua zi, ne-am suit toți în maşină şi am plecat la Olt să prindem peşte. Am parcat maşina la umbră, într-o poiană, unde era destul loc de joacă pentru cei mici. Bărbații şi-au aşezat undițele pe malul apei, iar eu cu Violeta am aşezat măsuța şi am stat la o cafea, depănând amintiri ca două surori ce nu s-au văzut de mult timp.

- Ce-ar fi să-ți cadă un peşte mare în cârligul undiței? - zice Dinu către Vladi. Ca unul cuprins câte o dată subit de curiozitatea de a învăța "râma să înoate", mi-am dorit nespus să văd cu ochii mei o pescărească adevărată, adică să particip direct şi nemijlocit la cea mai palpitantă lecție de pescuit.

- Ai învățat pe loc câteva lucruri, ca să poți să te descurci.

- Am învățat că prinderea peştilor mari, se face nu cu nadă la momeală cum îmi închipuiam eu, ci cu ajutorul cârligelor de oțel numite carmace încovoiate ca secera şi foarte ascuțite la vârf.

Deodată, cumnatul simte că e mare "bătălie" în carmace. În timp ce pe mine mă cuprind fiorii. Toți tragem de sforile alăturate, până ce spinarea "uriaşului" apare din apă.

- Un şalău! - strigă Vladi. Din peştele acesta poți mânca trei zile.

Dinspre prundiş, străbate până la noi, țipătul ascuțit al pescăruşilor. Când mă uit la undița mea, o ridic deasupra apei şi... râma nu mai vrea să înoate. Visez şi eu la un peşte măcar de o sută de grame... Vladi trage cu coada ochiului la mine şi zâmbeşte pe sub mustață.

Aprinsesem focul şi pregătisem grătarul aşteptând ca bărbații să vină cu peştele. Luasem de acasă carne de oaie pentru noi,

un pui pentru Leonard şi Cristina, iar pentru Vladi am pus doi peşti cât palma de mari, pe care îi prinsese chiar el. Lui nu i-a plăcut niciodată carnea de oaie. Am turnat vin şi suc în pahare şi ne-am strâns în jurul focului, ospătându-ne cu bunătățile de pe grătar. După o zi minunată petrecută în linişte la malul apei, ne-am întors acasă. Copii, obosiți de-atâta joacă, au adormit în maşină. A fost o zi pe cinste! Aerul şi apa ne-au obosit.

Deja sătui şi frânți de oboseală, am adormit şi noi imediat.

A doua zi, dimineața ne trezim pe la ora opt. E o zi călduroasă, cu toate că e sfârşitul toamnei. Bărbații îşi beau cafeaua pe terasă.

- V-am făcut şi vouă - zice Vladi.

- Hai, surioară să mâncăm şi noi, că mi-e o foame... Dinule, voi ați mâncat?

- Da, spune Vladi: ouă cu şuncă, roşii, pâine prăjită şi brânză.

- Aşa de mult?

- Ca să ne amăgim foamea - răspunde Vladi şi încep să râdă amândoi.

Noi, doamnele, care ținem la siluetă, am ciugulit puțin şi ne-am alăturat bărbaților la o cafea. Lângă geamul de la terasă, este un salcâm care şi-a transformat frunzele în bănuți de aur, vrând parcă să şi le scuture, în adierea vântului.

Vladi îi propune lui Dinu - ca doi bărbați harnici ce sunt - să meargă după cumpărături, lăsându-le pe cele două surori să depene amintiri. Seara am ieşit cu mic, cu mare la o terasă, unde muzica te îmbia la dans. Dinu, care este un excelent dansator, a dansat toată seara cu Gabriela şi Violeta în timp ce Vladi îi urmărea cu privirea. Am hotărât ca a doua zi să vizităm Mănăstirea Clocociov.

- Ah! Cât mă bucur! Zice Gabriela. Abia aştept să o vizităm. Dacă vreți să ştiți, am citit undeva că Matei Basarab a ridicat lăcaşul în jurul anilor 1500 şi de atunci, acesta a tot fost pus la pământ, fie de hoarde de jefuitori, fie de incendii, fie de

cutremure. În vreme de război, a fost chiar adăpost de vite. Ultima dată, maicile singure au dat viață lăcaşului. Denumirea schitului vine de la nişte păsări care trăiesc prin părțile locului.

- Mă uimeşti cumnată cât de documentată eşti! Asta, ar fi trebuit ca eu să le ştiu, dat fiind că lăcaşul este în oraşul nostru.

Vizita la mănăstire ne-a încântat sufletele. E atâta linişte acolo! O mănăstire care atrage prin frumos şi prin inedit.

Ne mai rămăseseră două zile din concediu, aşa că ziua următoare am hotărât să mergem cu copii la circ. Cât de mult s-au bucurat copii când au auzit! Ajunşi la circ, abia am reuşit să ne strecurăm până la locurile noastre. Spectacolul de circ este o artă complexă, performantă de neegalat. Exercițiile la trapez ne-au tăiat răsuflarea. Pe copii, cel mai mult i-a încântat dresura de animale şi cei doi clovni care făceau giumbuşlucuri şi de care se amuzau până şi oamenii mari. Ce era în sufletul nostru atunci? Un amestec de teamă, bucurie, fascinație, întrebări, bătăi de inimă… Cu toții ne-am temut pentru dresori, pentru acrobați, am stat cu inima strânsă, ne-am minunat de curajul lor, de îndemânarea sau de perseverența cu care fac iarăşi şi iarăşi aceleaşi acrobații. Ne-au redus la tăcere de nenumărate ori, luminile puternice şi colorate, strălucirile costumelor, paietele, alternanța între zgomotul asurzitor şi tăcerea deplină din momentele de mare pericol, mişcarea neobosită a clovnilor şi acrobaților, animalele care vin în fugă în arenă urmându-şi cuminți dresorul, fracurile şi jobenurile sclipitoare...

Oamenii încă din copilărie sunt incitați de lucrurile periculoase iar spectacolul de circ reuşeşte să fie porția de risc şi pentru cei care în realitate nu au curajul de a urca munții, sau a se arunca cu paraşuta. Mai rămâne şi "misterul" nedezlegat pentru fiecare dintre noi. Cum se fac scamatoriile? Cum reuşesc să treacă țigara prin monedă, să scoată bani din ureche sau din nas să curgă bani? Cum scot porumbeii şi iepuraşii din

joben? .

Iată câteva dintre motivele pentru care circul îşi păstrează acelaşi farmec de-a lungul timpului. Este bine să-i încurajăm pe cei mici să povestească spectacolul de circ, numerele care i-au încântat cel mai mult, să deseneze animalele văzute sau ceea ce i-a impresionat. Pentru că dincolo de distracţie, râs şi suspans, spectacolul vizionat la circ poate fi până la urmă şi o lecție de zoologie, o lecție de curaj, perseverență şi măiestrie...

Când am ajuns acasă după o zi petrecută în modul cel mai plăcut, Dinu a fost anunțat printr-un telefon, ca a doua zi să se prezinte la serviciu.

- Ce rău ne pare că nu mai putem rămâne. Alături de voi am petrecut câteva zile minunate.

- Ei, lasă că nu s-au băgat zilele în sac. Vor mai fi şi alte ocazii.

Când am plecat, se pornise o burniță măruntă, dar până am ieşit din Slatina, s-a oprit. Maşina gonea cu nouă zeci km. pe oră. Nici unul din noi nu zicea nimic. Fiecare cu gândurile lui! Suntem fericiți împreună. Eu cred că eşti fericit dacă ai o stea norocoasă, care să-ți lumineze calea în viață. Ne-am născut amândoi norocoşi şi am moştenit bunul simț. Cu timpul, am căpătat măiestria mânuirii balanței cu care trebuie cântărit totul în viață, chiar dacă nu e un lucru uşor să păstrezi măsura.

- Gabi, nu mai spui nimic?

- Mă gândeam cât de fericită sunt alături de tine!

- Eu sunt cel norocos! zise Dinu, şi mă sărută pe obraz. Ajunşi acasă, urc numai eu cu Leonard deoarece Dinu se grăbea să ajungă la spital. Despachetez, mâncăm puțin, apoi mă aşez în fața televizorului, iar Leonard trece în camera lui. Mă uit la televizor, dar gândul cutreieră... Mă gândesc la Dinu, la mine... la noi. Mă legase cu fire nevăzute. Eu şi Leonard, trecusem în lumea viselor când a venit Dinu acasă. L-a luat pe Leonard să-l

ducă în patul lui, apoi s-a aşezat lângă mine şi m-a luat în brațe. Ne-a prins zorii îmbrățişați.

*

- Te-ai trezit, frumoasa mea?
- Da. Am să mă dau jos, să pregătesc micul dejun.
- Până atunci îmi fac şi eu un duş - zice Dinu.
- Să nu consumi toată apa caldă... - îi zic eu prin crăpătura uşii.
- N-o să mai ai nevoie de duşuri reci de acum înainte, draga mea!

Când se întoarce din baie îl întreb:

- Tu mai pleci la spital?
- Mănânc puțin şi plec iar.

După două minute, o luai la fugă spre baie, unde începând să vomit. Dinu mă striga: "Gabi, unde eşti? Hai să mâncăm".

...

- Gabi, unde ai dispărut?

Şi cum uşa de la baie era deschisă, mă vede aplecată peste chiuvetă. Speriat mă întreabă:

- Nu te simți bine?
- Nu ştiu Dinule, am vomitat. Nu mai mănânc.
- Dar ai spus că ți-e foame.
- Numai îmi este.

Merg în sufragerie şi mă aşez pe pat cu fața în sus. Dinu îmi face o limonadă şi mi-o aduce în sufragerie.

- Ce ai? De ce nu îmi spui ce ai?
- Nu ştiu ce am. Îmi este foarte greață.
- Ai mâncat ceva cu pofta şi ți s-a aplecat.
- Nu ştiu... De altfel, de vreo două zile nu prea mă simt bine, dar am încercat din răsputeri să ascund acest lucru pentru a nu-ți strica concediul. E posibil să fiu din nou însărcinată.

- Pentru orice eventualitate, mâine vom merge la un medic, pentru a fi siguri că nu este vorba de altceva.

Dinu ciuguli puțin din ce pusesem pe masă şi înainte de a pleca la serviciu, îmi zise:

- Dacă e vreo problemă, te rog să mă suni şi voi veni cât de repede voi putea.

- Bine, Dinule, serviciu uşor!

După ce plecă Dinu, ațipii puțin. Mă trezi Leonard.

- Mami, dormi? Îmi este foame.

- Nu puiul meu, nu mai dorm. Hai să îți pună mami să papi.

I-am pus lui Leonard să mănânce, iar eu am băut o cană cu ceai. Mă simțeam puțin mai bine. Leonard m-a rugat să-i citesc o poveste. Curios din fire cum sunt toți copii, mereu mă întrerupea din lectură, întrebându-mă câte ceva. Nici nu am terminat povestea de citit, că Leonard a adormit cu capul pe pieptul meu. Am închis şi eu ochii şi am adormit. Ne-a trezit Dinu când a venit, sărutându-ne pe fiecare în parte. Pe Leonard l-am dus în camera sa, apoi am mers la bucătărie, şi i-am pus lui Dinu să mănânce.

- Gabi, cum te mai simți?

- Ceva mai bine.

- Am vorbit cu doctorul Vilcea să te consulte. Când se va trezi Leonard, vom trece pe la mama să îl lăsăm acolo până ne vom întoarce noi.

- Bine ați venit, ne întâmpină doctorul.

- Bună ziua, zise Dinu. Sunt cu soția.

- Vă chemăm imediat... Luați loc. Nu durează mult acest test şi veți pleca lămuriți de aici, amândoi.

După ce am fost consultată, am aşteptat cam o jumătate de ora pentru a afla rezultatul.

- Doamnă, veți fi mămică.

Dinu s-a zăpăcit în aşa hal, încât l-a luat pe medic în brațe. Când a realizat ce făcuse, a zâmbit, cerându-şi scuze.

- Nu-i nimic, domnule, vă înțeleg emoțiile.

Eram tare nervoasă şi nu ştiam de ce.

- Gabi, te rog, nu te mai agita.

Medicul interveni: "E ştiut că femeia gravidă are o mare labilitate psihică, trecând uşor de la stări de apatie la stări de agitație, nervozitate, dând uneori impresia de egocentrism".

Este vorba de fapt, numai de o preocupare intensă în legătură cu sarcina.

- Domnule doctor, soțul meu ştie deja de la prima sarcină, în ce climat trebuie să trăiesc eu.

- Îmi voi da toată silința să o protejeze - zice Dinu.

- Să aveți grijă de doamna. Şi vă mai dau un sfat: Jucați-vă cu copii ... jucați-vă distractiv şi educațional. Bucurați-vă de orice reuşită, oricât de mică! Pentru ei trăim! Pentru copii noştri! Nimic nu e mai important ca ei...chiar nimic! Ei sunt minunea noastră. Ei ne schimbă sufletul, ei ne fac mai buni!

- Fiți fără grijă, ştiu ce am de făcut; mai avem acasă un băiețel.

- Să vă trăiască!

- Mulțumim!

Şi dând mâna cu doctorul, mai zise: "Vă salut!". Luându-ne de mână, părăsim cabinetul medicului îndreptându-ne către maşină. Înainte de a ne urca în maşină, Dinu îmi sărută mâna, apoi îmi deschide uşa, poftindu-mă să iau loc pe scaunul de lângă el.

Nu există mamă în lume care să poată uita dragostea care a înfiorat-o atunci când, pentru întâia oară, şi-a aşezat primul copil la sân. Atunci când el primeşte laptele mamei, se stabileşte legătura de nedesfăcut dintre mamă şi copil. Cum simte el nevoia de dragostea maternă este greu de spus.

Iubirea aceasta este fără margini! Încărcată de miracol, unică, neschimbată, se realizează mereu de mii şi mii de ani la fel, definind sentimentul măreț şi durabil al trecerii noastre prin

viață. Taina apărată cu candoare și dragoste, copilul ce se înfiripă, păstrează vreme de nouă luni, un duios și copleșitor dialog cu organismul mamei sale și vine pe lume strigându-și victoria vieții! Nicolae Iorga spunea: "Atâția oameni au fost ca să fii tu și că tu însu-ți ești, ca să fie după tine atâția oameni!"

Familiile fără copii au fost mereu privite cu un sentiment de compasiune, ca o stare de neîmplinire, ca o casă care nu a văzut niciodată lumina soarelui, pe care bucuria a ocolit-o. Iubirea pentru copii a fost și va fi mereu suportul existenței oamenilor acestui pământ. Copii sunt nădejdea într-un mâine pe care aceștia îl vor împlini. Ei înseamnă viață, viitor, tinerețe și vigoare. E o mare fericire să aduci pe lume un copil, dar nu e suficient. Maternitatea a fost cea mai grea opțiune din viața mea. Gândeam că servituțile ei mă vor îndepărta pentru totdeauna de scris, de citit, de muzică sau de plimbări în aer liber.

Scrisul face parte din viața mea. Nu pot să-l practic ca pe o meserie, dar atunci când "vine" ca o mare, urcă și pârjolește ca o dragoste. În ceea ce privește copii, când a fost să fie, mi-am dorit un copil cu atâta intensitate, încât îmi place să mă gândesc și acum la clipa aceea ca la o minune, fiindcă a fost într-adevăr o minune, momentul acela de iluminare, când toată făptura mea s-a deschis așteptării, iradiind de emoție.

Maternitatea este o experiență care nu se poate comunica. Nimic nu îi șade alături, cu nimic nu se poate compara. Primul țipăt este o chemare pentru dragoste.

Femeia, zămislind viață, devine o "minune a lumii", o alcătuire divină care va spori eternitatea cu un OM. Magica comunicare a mamei cu pruncul pe care îl poartă, graiul lor fără de cuvinte, limbajul semnelor delicate și tandre, cea de a doua inimă care bate, fericindu-te și înfricoșându-te. Nașterea este o lume de la început. N-am crezut niciodată că un copil la sân, reglementează viața pe trasee ferme, drepte, imuabile, că un copil este în viața femeii un scop de la care nu există

abatere, o trudă sfântă pentru care nu există odihnă, ci doar răsplată. Blânda lui făptură îți luminează zilele şi îți transformă nopțile în rugăciuni, încărcându-te de rost omenesc.

Cu Leonard la piept, privind către steaua de la care atâta vreme îl aşteptasem, am avut sentimentul că în făptura mea coboară într-un adânc omenesc, două rădăcini uriaşe, că o forță necunoscută creşte în mine transformându-mă într-o făptură de piatră gigantică, pe care numai eroziunea timpului mă va face să-mi scape din brațe pruncul. Femeilor, vreți să scăpați pentru totdeauna de singurătate, vreți să fiți de neclintit, un promontoriu de care altădată valurile vijelioase ale vieții să se spargă ca nişte spume? Luați o dimineață de vară, o fereastră deschisă spre cer, soarele şi cu ochii minții închişi, încât să nu poată trece decât sufletul, strângeți-vă în brațe trupul copilului pe care l-ați zămislit. Va fi o apoteoză, un moment de neuitat de care veți lega jurăminte de iubire, supunere şi credință pe care fără nici o abatere le veți împlini.

Un arbore tânăr, care se sprijină de arborele trupului tău viguros până în clipa când, bătrân şi sleit, îți vei lăsa ramurile uscate şi obosite pe trunchiul lui. Dar, cât schimb de viață până atunci! Câtă dragoste! Câtă bucurie când îl vezi că merge, că vorbeşte, că înțelege toate celelalte lucruri, ba chiar te poți sfătui cu el, ca şi cu un om matur. În fiecare dimineață să auzi cum te strigă: "mamă!" şi privirea aceea scânteietoare care te caută cu speranță şi încredere... Iar când va creşte mare, vei avea alături un om în care să-ți recunoşti temelia, jurămintele pe care ți le-ai ținut, un om în care să-ți pui nădejdea, nu pentru tine, ci pentru el, în care să-ți retrăieşti clipă de clipă viața, să te dai uşor de-o parte din drumul lui şi să-l laşi să ți-o ia înainte, cu gândul că ai dăruit pentru eternitate un OM! Cu ce potențial biologic se va naşte, ce evoluție intimă va avea el şi mai ales, cât de mare îi va fi speranța de viață în ani? Sunt întrebări ce mi le pun în fiecare zi. Această față neştiută a vieții

adusă pe lume, depinde de sănătatea avută de noi, părinții, de felul în care noi percepem şi aplicăm riguroasa igienă a vieții de familie, adică sănătate fizică şi psihică, alimentație sănătoasă şi forța de apărare față de orice îmbolnăviri. Şi mai e ceva: sufletul copilului nu este un vas pe care trebuie să-l umpli, ci o vatră pe care să o încălzeşti!”- zicea un mare învățat. Fiecare copil este unic!

De la serviciu, am dat pe la mama şi eu şi Dinu. Leonard se plimba cu bicicleta şi când ne-a văzut, ne-a sărit în brațe.

- Ce e fetița mea, mă întreabă mama, întâmpinându-ne. Mi se pare mie, sau eşti cam supărată?

- Nu, mami. Dimpotrivă, suntem foarte fericiți.

- Gabi este din nou însărcinată - adaugă Dinu.

Mama s-a bucurat când a auzit că voi mai aduce pe lume încă un copil şi m-a luat în brațe.

Dinu l-a luat pe Leonard pe umeri şi alerga cu el prin curte de ți-era mai mare dragul, uitându-te la ei. După ce am mai stat cu mama de vorbă câtva timp, am hotărât să plecăm acasă.

Am vrut să îl luăm pe Leonard cu noi, dar mama a insistat să îl lăsăm la ea, ca eu să fiu puțin mai liniştită. Ne-am luat rămas bun de la mama şi Leonard şi am luat-o încet către casă.

- Dinule, să opreşti la un magazin, să iei nişte mici. Vreau să mănânc atunci când ajungem acasă.

- Da Gabi, altceva nu mai vrei?

- Nu. Atât.

Ajunşi acasă, Dinu se oferi să pregătească micii, întrebându-mă câți vreau să mănânc.

- Cred că doi mi-ar fi de ajuns. Pofta e mare!

După ce am mâncat, m-am urcat în pat, iar Dinu a terminat de dereticat prin bucătărie. Ceva mai târziu, a luat o carte de specialitate, răsfoind-o atent.

- Cu ce te delectezi, dragul meu?

- Vreau să aprofundez cunoştinţele în ceea ce priveşte malformaţiile cordului. Niciodată nu se ştie când eu voi fi cel care va trebui să opereze.

- După cum îmi aduc eu aminte, astă seară se transmite la televizor un meci de fotbal.

- Şi uitasem de meciul ăsta...

- Te deranjează dacă merg dincolo să-l văd?

- Nu, Dinule, că eu oricum, am să răsfoiesc o revistă.

Când s-a terminat meciul, Dinu a venit în dormitor dar eu adormisem deja. Cu cât mai multă grijă, s-a băgat sub aşternut, pentru a nu-mi tulbura somnul.

*

După o noapte de odihnă, mă simţeam cu mult mai bine.
În timp ce pregăteam micul dejun, Dinu a ajutat la pusul mesei.

- Azi te simţi mai bine?

- Da, Dinule. Celui mic îi e milă de mine şi m-a lăsat în pace.

Dinu îmi puse mâna pe burtă, zicând: "să ai milă de mama ta"!

- De data asta vreau să-mi dăruieşti o fetiţă, zise Dinu hotărât.

- Hai, măi Dinule, doar ştii că asta nu depinde de mine. Ce-o vrea bunul Dumnezeu, numai sănătos să fie!

Venirea pe lume a unui copil e ca şi când ai aştepta să vină primăvara.

Dintotdeauna, când primăvara umple pământul de verdeaţă, bucuria mugurilor ne încălzeşte sufletul, căci mugurii aceştia atât de importanţi, înseamnă mai târziu flori suave, ce ne vor încânta privirile, înseamnă fructe şi seminţe din care vor răsări alţi pomi, perpetuând viaţa. Dar până acolo e cale lungă, natura consumând multă energie. Copii noştri, ca şi mugurii ne încântă sufletul de când încep a prinde viaţă. Dar de la primii paşi până la prima rodire, câtă căldură, câtă dăruire este necesară!

Venirea pe lume a unui copil trebuie să fie un motiv de bucurie şi emoție. Pentru unele mămici însă, momentele de după naştere înseamnă tristețe, stres, lacrimi. Sarcina şi naşterea, produc psihicului femeii şi organismului, schimbări pentru care unele dintre ele nu sunt pregătite să le întâmpine, mai ales dacă ele nu se bucură de sprijinul celor dragi, în perioada imediat următoare naşterii. Rolul soțului şi al familiei este foarte important în aceste clipe. Dinu era un bărbat foarte atent şi grijuliu cu mine.

Doamne, ce repede trece timpul ăsta! Nici nu ştiu când au trecut patru ani de când l-am născut pe Leonard.

Amintirile se adună în album. Stăm amândoi pe marginea patului şi ne uităm la poze. Copii cresc foarte repede. Înainte de a-l culca pe Leonard, îi citesc poveşti. Se apropie miezul nopții. Pun deoparte cartea cu poveşti şi sting lumina.

Mă gândesc de cât timp fac acest gest? Noaptea, înainte de culcare, este vremea cărților, a poveştilor pentru cei mici şi pentru cei mari. Dar cele mai frumoase poveşti au fost şi vor rămâne cele citite de mama sau tata. Poveştile sunt nelipsite din ritualul de "noapte bună". De când începe să te urmărească cu privirea, e vremea poveştilor pentru copilul tău. Poate crezi că nu te înțelege, dar eu am încercat şi chiar funcționează. Bebeluşul se linişteşte şi adoarme fericit după ce i-ai citit o poveste.

Poveştile trebuie interpretate. Te transformi pe rând în prințesă, vrăjitoare, lup sau vânător. Cuvintele curg firesc în propoziții simple uşor de înțeles. Îmi aduc aminte când era Leonard mic, că ar fi vrut să asculte numai Scufița Roşie. Şi azi, şi mâine, şi poimâine şi tot aşa, fără nici o modificare. Dacă schimbam o propoziție, mă corecta imediat. Mă întreb oare, ce poveşti sunt mai potrivite pentru un somn dulce şi liniştit?

Cu mintea mea de om mare m-am apucat să le analizez. Ia gândiți-vă şi voi la "Alba ca Zăpada", cum să-i explici unui

copil mic că regina, fie ea şi foarte rea, l-a pus pe vânător s-o omoare, să-i smulgă inima şi să i-o aducă drept dovadă? Sau referitor la "Scufița Roşie", Leonard m-a întrebat dacă nu l-a durut pe lup când i-a despicat vânătorul burta. În "Capra cu trei iezi", nu e o cruzime fără margini să-l laşi pe lup să-i mănânce pe cei doi iezişori? Ca să nu mai vorbim de răzbunarea caprei.

Şi acum mă apucă plânsul de mila rățuştei urâte sau a soldățelului de plumb. Iar în topul meu personal al poveştilor tragice conduce detaşat fetița cu chibrituri pe care am refuzat să o citesc copilului meu, pentru că eu, atunci când am citit această poveste şi am înțeles-o, am plâns toată ziua.

- E minunat să fi mamă, nu-i aşa Gabi? Să ştii că tu, ca femeie, dai societății, oameni!

- Dar maternitatea cu tot sublimul ei consumă şi uneori ucide. Noi femeile suntem sortite la jertfă... E fatal!

- Dar jertfa nu e lipsită de măreție!

- O măreție care distruge. Şi răsplata? Care e deosebirea între o femeie care se jertfeşte şi una care petrece? Voi, bărbații nu prețuiți mai mult pe una decât pe cealaltă, dimpotrivă... Cu toate astea, femeile vă sunt superioare tocmai prin insuficiența lor în materie de psihologie teoretică.

- Femeia e o taină! Miroase de la o poştă a filozofie... adaugă Dinu.

- Ce n-aş da să mai fiu copil, Dinule!

- Îți spun eu cum să faci ca să rămâi tânăr. Ignoră numerele neesențiale, inclusiv vârsta, greutatea şi înălțimea. Lasă doctorii să-şi facă griji în legătură cu asta. De asta sunt plătiți de noi. Înconjoară-te de prieteni veseli. Cei trişti te indispun şi nu uita - seriozitatea e o boală!

- Nici un om cu adevărat evoluat spiritual nu poate fi pesimist, mohorât... E bine ca mereu să învățăm, să citim, să studiem orice ne pune mintea să lucreze. Creierul nu trebuie să lenevească. Un creier leneş este locul diavolului, iar numele lui

este Alzheimer. Mintea inoculată de dogme de orice fel este un dezastru şi numele dezastrului este sclavia.

- Gabi, mie îmi plac lucrurile simple. Viața este doar în prezent, trecutul este mort, iar viitorul încă nu s-a născut. De ce trebuie să suferi pentru ceva ce nu poate fi schimbat, sau să-ți pierzi clipa prezentă făcând planuri stupide, despre care nu ai cum să ştii dacă se vor materializa vreodată. Totul se poate schimba într-o clipă.

- Dinule, râzi mereu, mult şi din toată inima. Dacă ai simțul umorului, înseamnă că eşti în posesia celei mai importante calități a omului. Mai apar uneori şi lacrimi. Îndură, suferă, dar treci mai departe. Fii viu cât eşti în viață, pentru că nimic nu este definitiv, ai dreptate! Fă în aşa fel, încât casa ta să fie refugiul tău, deoarece ea este structura ființei tale, este învelişul mineral al omului dincolo de trup, minte şi suflet. Dinule, să prețuim sănătatea, să căutăm în noi leacul vindecător dacă e necesar. Toate bolile îşi au originea în atitudine. Fă în aşa fel încât să-ți schimbi atitudinea care a generat o suferință. Dacă cauza care o generează dispare, suferința lipsită de suport energetic va dispărea şi ea. Ține minte că nu există boli nevindecabile ci doar pacienți incurabili. Spune oamenilor pe care îi iubeşti, că îi iubeşti cu orice ocazie. Dacă ei nu fac acelaşi lucru, nu înseamnă că nu te iubesc. Iubirea este involuntară şi nu presupune un răspuns asemănător. Dacă ceea ce simți este iubire, atunci eşti fericit! Fii liber! Libertatea este o stare interioară, este meditație, este triumful vieții, dar este lucrul cel mai uşor de pierdut.

- Îmi place să mă simt copil şi la vârsta asta. Gabi, şti ce mă surprinde cel mai mult la oameni? Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească, apoi tânjesc să fie copii, că îşi pierd sănătatea pentru a face bani... bani pe care îi pierd pentru a-şi recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu teamă la viitor şi uită prezentul şi astfel nu trăiesc nici prezentul, nici viitorul.

Trăiesc ca şi cum nu ar muri niciodată şi mor ca şi cum nu ar fi trăit.

- Dinule, mă mai iubeşti?

- Cum să nu te iubesc? Până ce moartea ne va despărții... nu aşa am spus atunci când ne-am căsătorit?

- Ba da, Dinule, dar azi trăim într-o epocă în care oamenii par să aibă timp de orice, numai de dragoste, nu. Crezi că există iubire eternă?

- Da Gabi, dar ea arată altfel decât clişeul pe care îl cunoaştem noi. O relație adevărată de dragoste cere timp şi angajament serios din partea ambilor parteneri. Astăzi, partenerii nu pot răspunde aşteptărilor pe care le presupune o relație viabilă. Nu au timp. Stresul şi oboseala produse de aceste solicitări se colectează în relația de cuplu în care apar înstrăinarea, lipsa dialogului intim şi astfel dispare afecțiunea, pe care fiecare o aşteaptă de la celălalt, dar nu este capabil să o dea el însuşi. Nici unul, nici celălalt nu au forța necesară şi nici timpul să mai ofere ceva, dar aşteaptă de la partener dragoste necondiționată, ceea ce produce frustrare.

- Parcă astăzi, nimeni nu mai vrea să împartă cu partenerul durerea, neputința, decepția şi nesiguranța. Ei nu ştiu că aceste sentimente fac să cimenteze şi mai tare relația lor, aşa cum o fac bucuriile. De aceea când relația tinde să devină prea intimă, prea emoțională, sau prea dureroasă - fug, pur şi simplu. Astăzi, majoritatea cuplurilor se bazează pe prietenie, mici asocieri în care fiecare îşi vede de treaba lui. Dar eu nu îmi fac problema, deoarece la noi nu e cazul, nu-i aşa Dinule?

- Aşa este, Gabi. Dacă partenerul nu este omul potrivit, nu apar problemele de cuplu.

- Nimeni nu se îndrăgosteşte de omul nepotrivit. Instinctul nostru nu se lasă înşelat. Dinule, ceea ce devine cu timpul nepotrivire este rezultatul neputinței de a te acomoda unul cu altul, lipsa răbdării şi a experienței.

- Şi totuşi se spune că dragostea e oarbă!
- Oarbă este raţiunea, dar sufletul ştie întotdeauna că nu greşeşte.
- Dar sunt şi oameni care se îndrăgostesc la prima vedere - aşa cum a fost cazul nostru, Gabi.
- În 90% din cazuri, acest lucru se petrece fără a ne da seama. Semnalele receptate sunt: aspectul fizic, îmbrăcămintea, mirosul, vocea, gesturile, privirea şi din tot acest amalgam, inconştientul construieşte o imagine vastă. Dinule, noi ne îndrăgostim doar de persoanele care ne completează în mod ideal, propria personalitate.
- Completarea perfectă înseamnă şansa de a ne dezvolta optim alături de omul ales, omul care are ca şi noi propria lui personalitate.
- În viața obişnuită, cei doi parteneri nu funcționează ca un stâlp de consolidare a calităților celuilalt ci, ca o oglindă pentru acele părți de personalitate care nu ne plac nici nouă înşine şi de care chiar ne temem. Ceea ce te doare trebuie discutat pe față, Dinule, cu gândul de a ajunge la o concluzie, iar vouă vă vine greu să vă exprimați îndoielile şi dorințele. Toate astea pot fi depăşite dacă vorbim mereu unul cu altul. De câte ori nu te întreb eu: ce te doare?
- Iar eu îți spun întotdeauna...
- Nu prea e aşa...
- Gabi, discuția asta mi-a făcut o foame...

Atât de mult îmi place să discut cu el despre relația de cuplu, încât nu pierdem nici o ocazie. Dinu se pregăteşte să plece la serviciu. Dau drumul la Radio Craiova să ascult ştirile. Eram gata să renunț la radio, când o ştire mă făcu să dau radioul mai tare. Era vorba despre o tânără de paisprezece ani, care obținuse premiul întâi la olimpiada de matematică pe țară. Un reporter îi ia un interviu tinerei - Diana o chema. Spunea că a fost înfiată, că mama ei care a crescut-o a murit de cancer pe când avea trei ani, iar pe tatăl ei l-a pierdut acum un an şi tare fericită ar fi să-şi cunoască părinții naturali, acum când a rămas singură pe lume. Vorbeşte apoi de vecinii care îi dădeau bani,

medicamente si mâncare, mulțumindu-le pe această cale. Auzind toate acestea, gândul mă duse la fetița ce o pierdusem cu mulți ani în urmă. Doamne, fă o minune să-mi întâlnesc copila pe care oamenii răi au răpit-o de la sânul meu! Atât de mult aş vrea să o strâng în brațe, să îi cer iertare şi să o fac să înțeleagă cum s-a întâmplat toată această nenorocire. Eram pe atunci foarte tânără şi am crezut foarte mult în oamenii de lângă mine. Câtă similitudine între acest interviu şi viața mea adevărată! Acest copil îşi caută mama pe care vrea să o strângă în brațe, să-i simtă căldura sufletească - căldură care nu poate fi asemuită cu nimic altceva.

Inima începu să-mi bată cu putere, gândindu-mă că numai printr-o minune acest copil ar putea fi al meu. Auzind una ca asta, am hotărât să merg cu Dinu pe la părinții lui, sperând astfel că o voi cunoaşte pe această adolescentă, lămurindu-mă asupra identității ei. Am închis radioul şi am dat drumul la televizor să urmăresc un film. În momentul acela a sunat telefonul. Era Adela, o prietenă care lucrează la farmacie.

- Alo!

- Bună, Gabi. Ce faci? Deranjez?

- Nu, sunt în concediu şi e aşa de bine.. dar ce păcat că nu mai am decât două zile şi trebuie să încep iar munca. Chiar şi aşa, mi-am încărcat suficient bateriile. Dar mi se pare mie sau tu eşti supărată?

- Da. Sora mea s-a despărțit de soțul ei. Dar ce bine cunoşti omul!...

- Idealul în zilele noastre, ar fi o conviețuire liberă şi responsabilă a partenerilor, câtă vreme la mijloc există dragoste. Însă, probleme apar când se nasc copii. Căsătoria există şi va mai exista de secole şi pentru asta nu este decât o soluție: cât mai multe înlesniri pentru divorț, ca o supapă de siguranță pentru marea dezamăgire care-l pândeşte pe acela care îndrăzneşte să se căsătorească. Este o cerință umană.

- Nu ştiu cum e mai bine în ziua de azi; să trăieşti în păcat sau cununat? Sora mea e distrusă.

- Adela, sora ta nu e nici prima, nici ultima căreia i se întâmplă aşa ceva.

- Da. Azi e la modă divorțul.

- Dacă vrei să discutăm mai pe-ndelete, vino mâine pe la mine.

- Bine Gabi, aşa am să fac. Pa.

A doua zi, după prânz, am întâmpinat-o pe Adela în pragul uşii, cu zâmbetul pe buze.

- Draga mea, nu vreau să te vad tristă. Hai, vino să îmi povesteşti.

- Sunt distrusă! Învață-mă cum să o consolezi pe sora mea.

- Spune-i să fie optimistă. Se ştie că la baza gândirii pozitive se află autosugestia. Gândirea pozitivă atrage experiențe pozitive chiar şi în momente de criză.

- Cum să faci asta? - mă întreabă Adela.

- Mai întâi pune confortul tău fizic pe primul plan. Ai puțin grijă de tine şi de starea ta de bine. Poți să începi prin a te relaxa. Respiră adânc şi scutură mâinile, picioarele şi concentrează-te pe efortul pe care-l fac muşchii tăi. Vei vedea cât de bine te vei simți după aceia. Cel mai bine te va ajuta un duş fierbinte. Când mănânci, pune flori pe masă. Ai să remarci imediat schimbarea. Uită-te în oglindă şi încearcă ceva ce ar putea să te scoată din starea în care eşti. Puneți frumusețea în evidență. Schimbă-ți îmbrăcămintea veche şi încălțămintea cu ceva de actualitate. Tot ce faci să fie în sens constructiv. Te vei simți mult mai puternică.

- Gabi, Dinu este un bărbat puternic, iar tu eşti o femeie frumoasă. După mine, într-o astfel de ecuație aş pune egal-dragoste.

- Adela, nu întotdeauna. Bărbatul este definit de "a face", femeia de "a fi". Când "a fi" este mai puternic decât "a face", bărbatul nu face decât să se conformeze. Până a o spune

psihologii, a demonstrat-o experiența de viață: un bărbat poate fi dus de nas de o femeie frumoasă şi deşteaptă.

- De ce?

- Pentru că biologic, femeia lucrează preponderent cu emisfera dreaptă a creierului, bărbatul cu cea stângă: el acționează liniar şi succesiv, ea acționează exponențial. În mod natural, femeile ar trebui să fie în politică, să conducă şi bărbații să se supună.

- Nu neapărat. Gabi, aici te contrazic. Dragostea nu este o combinație matematică. Frumusețea recunoscută de societate este căutată şi de acei bărbați care vor o confirmare a statutului lor social.

- Este mai puternică relația, bărbat puternic - femeie frumoasă. În măsura în care femeia frumoasă are o minte abilă şi speculativă, da. Când bărbatul respectiv va întâlni o altă femeie frumoasă, dar mai abilă, relația nu va rezista. Gabi, mai avem puțin şi atingem vârsta de patruzeci de ani. Este aceasta o vârstă periculoasă?

- În principiu, da.

- Este frumusețea femeii un capital la care acced mai uşor bărbații puternici. Adela, frumusețea naşte întotdeauna tentație, dar dacă nu ştii ce să faci cu ea, asta înseamnă că natura ți-a dat-o degeaba. Dar noi suntem şi frumoase şi deştepte, aşa că nu ne vom da bătute în fața niciunui bărbat şi vom miza pe asta, profitând din plin. Un singur lucru contează cu adevărat: să nu te dai bătut niciodată! Ei, te-am lămurit?

- Pe mine, da, dar învață-mă cum să o lămuresc pe sora mea.

- Spune-i exact ceea ce am discutat noi şi fi alături de ea până mai uită de acest necaz.

Nici nu ştiu cum au trecut două ore cât am stat de vorbă cu Adela. După ce o conduc pe ea, mă întorc la ale mele. La scurt timp după asta, apare şi Dinu. Leonard îi iese înainte. Dinu îl ia în brațe şi-l întreabă:

- Flăcăul tatei, unde este mama noastră?

- Păi ce, tati, e şi mama ta? E în bucătărie...
- Hai să vedem ce face ea acolo.

Auzind dialogul dintre ei, Gabi îi întâmpină în uşa bucătăriei, zicându-le:

- Am pregătit prăjitura voastră preferată.
- Ce zici, puştiule, ce mamă bună avem! Şi mă sărută duios pe obraz.

Dinu l-a luat pe Leonard în brațe, ducându-l în camera lui, unde a stat până a adormit. Eu m-am suit în pat şi am terminat de citit cartea "Divina comedie". Niciodată spiritul uman nu şi-a întins atât de larg aripile, nu a cuprins întinderi atât de nemăsurate, nu s-a identificat într-atât cu infinitul, ca în marele şi nemuritorul poem.

Deodată, geamurile se zguduiră de un vânt puternic. M-am ridicat din pat, curioasă să văd ce e afară. Doamne, ce vijelie este afară, îmi spun cu voce tare! Vântul gonea norii ca pe o herghelie de cai. O vreme i-a smuls şi i-a sfâşiat, alungându-i şi rostogolindu-i pe cer, după care i-a prăvălit cu toată puterea pe pământ. Peste o jumătate de oră, vijelia s-a oprit. Totul a fost de scurtă durată. Noaptea s-a scurs liniştită.

*

- Sărut mâna, iubito!
- Bine ai venit, Dinule!

Privirea lui în care setea de iubire pâlpâie, se înfige în ochii mei sfredelind adânc, până în fundul sufletului ca un bisturiu care doare, care vindecă, dar şi ucide. Din ochi îmi picură mărgăritare. Văzându-mă că plâng, Dinu îmi zice:

- Ce este? De ce plângi?
- Nu. Nu plâng. Ți s-a părut!
- Cum... mi s-a părut? Eu nu văd că plângi? Nu te simți bine?
- Ba mă simt foarte bine, dragul meu.
- Atunci de ce plângi? Te rog să îmi spui ce ai...

- Dacă îmi promiți că nu îmi faci nimic, îți spun.
- Ți-am făcut eu vreodată ceva, ca să te temi de mine? Haide, spune-mi, ce ai de plângi?
- Nu mai merge casetofonul. În timp ce călcam, s-a oprit şi nu ştiu ce are, dar să ştii că eu nu i-am făcut nimic.
- Şi pentru asta trebuie să plângi? Î-l iau chiar acum şi mă duc cu el la un prieten, să văd ce are.

Dinu se îmbrăcă, luă aparatul şi plecă. Tot timpul, de când plecă el şi până se întoarse, inima mea se făcuse cât un purece. Când am auzit cheia în uşă, inima a început să bată şi mai tare. Dinu m-a luat de gât şi a început să râdă.

- Nu mai fii tristă, nu a avut mare lucru. Îi căzuse cureaua şi nu se mai învârtea caseta.
- Şi eu care credeam...

Mă privi cu duioşie, apoi buzele lui arse de dorință, căzură ca doi cărbuni aprinşi peste gura mea. Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic pe care mi-l întinse.

- Ce ai aici?
- Deschide-l şi ai să vezi.

Am scos din plic o hârtie împăturită, pe care am desfăcut-o şi am început să citesc: "Gabi, mă ierți dacă adorm de mână cu sufletul tău în timp ce tu zămisleşti visele dintre noi? Sub razele lunii, umbrele încearcă să contureze chipul tău venind către mine. Noaptea aşterne covoare de frunze multicolore spre a-mi dezmierda tălpile, în săruturile tale... Şi eu am sărutat cu tălpile, frunzele aşternute în neştire şi m-am bucurat. O parte din ele le-am cules pentru foşnetul toamnei, ca din ele să ne facem roua de dimineață pentru gânduri curate şi frumoase. Vreau să le ascultăm cântul în nopți de nelinişti şi tăceri când vânturi vor bate... Eşti tu, oare, cea căutată prin vise şi speranțe deşarte, sau poate gândul meu tainic prins într-o îmbrățişare? Neliniştea din zori îmi spune că tu exişti, că nu întâmplător te visez şi strâng amurgurile în brațe, iar curcubeul iubirii vibrează în

labirintul nopții. Parcă ființa mea se împrăştie aşteptându-te. Iar sufletul meu se îmbată de atâtea vise sub umbra nopții... Gabi, te rog, nu te obişnui să visezi fără mine!"

Dinu îmi imobiliză capul, sărutându-mi ochii înlăcrimați.

- M-ai convins, îi spun eu, smulgându-mă din brațele lui şi dau să fug. Dinu fuge după mine, dar se împiedică şi cade.

- Te-nsori! - sar eu cu gura şi încerc să-l ridic, râzând în hohote.

- Ce să mă însor, că mi-am rupt genunchii! El se aşeză pe un fotoliu, punându-şi capul în palme, în timp ce eu mă apropii de el râzând în hohote. În momentul acela, sare ca un arc şi mă apucă de mijloc.

- Prefăcutule! Nu ai nimic şi eu care credeam...

Mă priveşte ca pe o minune şi-i descopăr noi şi surprinzătoare aspecte, care-i definesc lumea interioară cu infinite nuanțe şi sensibilitate de seismograf.

- Eşti o minune vie!

Eu cad pe gânduri.

- Unde te gândeşti?

- Mă întrebam dacă aş fi putut să te evit...

- Dacă ştiai aprioric da - zice el.

- Răutăciosule! Hai să lăsăm joaca, cred că ți-e foame.

- O să te mănânc pe tine, Gabi - şi cască o gură mare...

- Dinule, fi serios. Hai să pun masa să mâncăm. Şi-l iau de mână. Până îți faci un duş şi te schimbi, eu sunt gata cu masa.

Dinu ia două pahare şi sticla de vin din frigider şi le umple "ochi".

- Pentru noi - zise el, apropiind paharul lui de al meu. După ce ciocnim un pahar de vin, ne aşezăm la masă.

- Parcă le-ai da de pomană, aşa le-ai umplut!

Viața este un miracol! Fiecare zi care începe este o minune de la Dumnezeu, este un dar pe care divinitatea în nemărginita ei iubire îl revarsă peste noi.

Dragostea este un cuvânt atât de puternic şi atât de dureros! Ne naştem prin dragoste şi murim din cauza ei. Murim cu fiecare clipă în care dragostea ne părăseşte inima. Suntem făcuți să iubim şi să fim iubiți. De ce ne temem? De ce unii se ascund sub măşti lipsite de iubire? De ce râd şi îşi bat joc de iubire? De ce o pierd? De ce o caută după ce i-au părăsit? De ce nu o prețuiesc atunci când o au? De ce ?... De ce?...
Pentru mine, Dinu este un bărbat şarmant si unic, al unei epoci în care legendele se metamorfozează în filme. El este şi va rămâne un curios amestec de insolență, de putere, de seducție inaccesibilă. Îmi doresc câteodată să opresc lupta care se dă în sufletul meu între ceea ce este nou şi incitant şi ceea ce este vechi şi cunoscut. Lupta de a părăsi vechiul pentru nou, lupta de a păstra misterul vechiului şi de a nu-l descoperi pe cel al noului. Oare, există vre o soluție?

*

Astăzi suntem în şase ianuarie. Sunt singură acasă. Dinu este plecat la Bucureşti. Simt că mi se face rău şi mă aşez pe fotoliu. O sun pe mama care vine într-un suflet. Îndată ce ajunge, anunță salvarea care vine cât se poate de repede. Mama se urcă cu mine în salvare şi mă însoțeşte până la spital. Ajunsă aici, mă preiau doi brancardieri, care mă duc în sala de naşteri, unde mi se face un consult şi mi se spune că mai am de aşteptat până să nasc. Îmi iau rămas bun de la mama care îmi face cu mâna din pragul uşii.

După un travaliu de cinci ore, care credeam că nu mai ia sfârşit, am născut o mândrețe de băiat cu părul negru şi ochii căprui. Când un nou născut strânge cu pumnul lui micuț, degetul părintelui, înseamnă că părintele a fost acaparat pentru totdeauna.

A doua zi când Dinu a venit de la Bucureşti, văzând că noi nu suntem acasă, a sunat-o pe mama.

- Sărut mâna, mamă! Ce ştii de ai mei, sunt cumva la dumneata?

- Dinule, mai ai un băiat! - zise mama bucuroasă. Gabriela a născut azi dimineață pe la şase.

Aflând vestea, Dinu se suie în maşină şi în cel mai scurt timp ajunge în salon, unde eu şi prințul meu fusesem aduşi.

- Este o minune de copil, zice Dinu când îl vede. Draga mea, a fost greu?

- Mult mai greu decât data trecută!

- Ah! Ce rău îmi pare că nu am fost alături de tine. Grăbit a mai fost! Nu putea să aştepte să mă întorc şi eu acasă? Am doi feciori, doi stâlpi la bătrânețe! Acum nu mai îmi este frică de nimic. Îi voi iubi pe amândoi la fel de mult.

- Nu pot face nici o diferență între Leonard şi Octavian. Aşa aş vrea să-l cheme pe micuțul nostru, Dinule.

- Îmi place numele la care te-ai gândit. Ai dreptate când spui că nu poți face nici o diferență între cei doi copii ai noştri. Acelaşi lucru îl simt şi eu, Gabi.

Nu am stat decât cinci zile în spital şi am venit cu Octavian acasă. Aşa de mult s-a bucurat Leonard, că nu se mai dezlipea de lângă el. Copii reacționează diferit la vestea că vor mai avea un frățior. Unii se bucură, alții, dimpotrivă... Noi l-am pregătit pe Leonard pentru întâmpinarea lui Octavian. Eu nu mai puteam să-i ofer lui Leonard, acelaşi timp ca mai înainte, dar nu îmi făceam probleme deoarece el ştia să mănânce, să se spele şi să se îmbrace singur. Lui Leonard îi place foarte mult să stea lângă mine când îi fac baie lui Octavian. Pune şi el apă cu mânuțele lui, zicând că şi el vrea să îl spele ca să crească mai repede, să se joace cu el.

De când am născut pe Octavian, mă simt mai tânără, mai fericită. Şi este atât de cuminte! Plânge foarte puțin când este ud sau îi este foame, apoi adoarme instantaneu.

Mama este mai mereu lângă mine şi mă ajută. Copilul creşte văzând cu ochii, iar mie mi se pare totul mai uşor acum, având experiența anilor din urmă. Au trecut deja două săptămâni, eu

mă simt bine şi am hotărât să merg după cumpărături pentru că simt nevoia să fac mişcare.

Până acasă, am mers pe jos ca să fac "piciorul frumos". Cât vedeai cu ochii, totul era îmbrăcat în alb. Bătrâna iarnă aşternuse un covor moale de zăpadă şi totul sclipea în jur.
Era atât de frumos afară, încât aş fi vrut să mai pot zăbovi, dar mă grăbeam să ajung la copii mei, deoarece îi lăsasem cu mama.

Niciodată nu mi s-a părut atât de mică distanța dintre infinit şi fulgii mari de nea, care-mi defilau prin fața ochilor. Îi ghiceam cum prind viață undeva, acolo sus şi se îndreaptă inexorabil spre asfalt. Aş fi vrut, cu puterea gândului, să fac în aşa fel încât fulgii să nu se mai topească, să nu mai dispară la atingerea pământului, ci să rămână albi şi pufoşi precum îi revarsă cerul.

Mă duc la fereastră, lipindu-mi nasul de geam. În fața casei, erau câțiva centimetri de asfalt distrus, iar în locul lui, era noroi. Faptul că zăpada acoperise noroiul, mă făcuse să zâmbesc, dar în momentul acela a trecut o maşină şi a distrus totul. Ca în viață! Rănită de inutilitatea lucrurilor bune şi frumoase renunț să mai privesc pe geam.

Tresar când aud pe Octavian că plânge. E ora mesei şi nu trebuie să-l las să aştepte. Leonard e puțin gelos pe frățiorul lui, pentru că îl iau mai des în brațe decât pe el, dar îl iubeşte foarte mult şi privindu-i, mi se umple inima de bucurie. Dacă nu aveam copii, nu-mi dădeam seama ce minunat este să fii mamă, să te strige, să te întrebe, să te îmbrățişeze cu mânuțele lor mici şi delicate! Acesta este rolul femeii, să ducă viața mai departe.

Multe femei căsătorite gândesc greşit atunci când au copii, că îmbătrânesc înainte de vreme, că mulțimea grijilor de fiecare zi le vor scoate din circuit, că nu mai au timp de distracții. Nimic mai fals. Copiii îți umplu viața, îți redau copilăria, îți umplu casa de bucurie. Iar când vor fi mai mari, îi vom învăța că viața

e înfrângerea dificultăților. Nu trebuie ocrotiți prea mult pentru că devin vulnerabili.

Mă uit la Leonard, care de curând a împlinit şase ani, că îi place să citească, să scotocească prin bibliotecă. Ne întreabă, citeşte mult şi mie asta îmi place în mod special. Există pericolul să devină nişte copii răsfățați, leneşi, capricioşi dacă nu-i înveți de mici să aibă şi alte preocupări şi răspunderi decât cele legate de joacă, de grădiniță sau de şcoală. Dar, aşa cum îi creşti, aşa îi ai!

Îmi aduc şi acum aminte de ziua când trebuia să-l alăptez pe Leonard pentru prima dată. Asistenta mi-a adus pe brațe un copil cât lingura, țipând cât îl ținea gura, cu fața congestionată, ochii strânşi şi nările năsucului mult dilatate, iar gura i se lărgise spre urechi. Nervos, cum se manifesta atunci, în începuturile sale, Leonard nu mi se părea frumos, dar venea în spațiul familial.

Zilele ce au urmat au adus cu ele ineditul, uimirea, candoarea. Zâmbetul, gunguritul, râsul, toate au culminat mai târziu cu mersul şi limbajul vorbit, cu originale îmbinații de vocabular. În timp, cuvântul este tot mai bine şi mai sigur stăpânit, devine principalul instrument ce deschide copilului posibilități noi de a investiga. Jucăriile dobândesc nume şi sarcini după natura necesităților ce se ivesc într-un context de împrejurări. Hârtia şi creionul au dat noi dimensiuni puterii de creație prin folosirea lor şi astfel totul ia amploare. Ce-i drept, cu cei doi copii ai noştri, grijile au sporit, dar au apărut ca o compensație, gingăşia şi candoarea ce dau un farmec aparte vieții.

În fiecare toamnă, în murmurul frunzelor ruginii care cad din pomi, gândul mă poartă la începerea anului şcolar. Mă revăd printre prichindeii cu ghiozdanul în spate, cu priviri sfioase sau uimite, ținând copiii mei de mână, îndreptându-ne spre clasa întâi. Nu poți uita primul sunet de clopoțel, el fiind vestitorul noului drum pe care copilul tău îl are de făcut în viață, un drum ocrotit

şi vegheat cu multă dragoste. Este ziua în care priveşti pentru prima dată cu seriozitate viața, este momentul când simți că pe umerii tăi firavi apasă o mare răspundere, când te simți puțin temător privind în perspectivă la drumul lung ce te aşteaptă, la felul cum ai să faci față problemelor.

Prima învățătoare rămâne veşnic în amintirea noastră, aşa cum am văzut-o atunci când a sunat pentru prima dată clopoțelul şcolii. Primii paşi către şcoală trebuie pregătiți cu grijă şi mare atenție. Este bine să-i trezim copilului curiozitatea literelor în taina cărora va pătrunde la şcoală. De atunci, caut peste ani, cu ochii minții, pe copilul de odinioară pe care-l aşteaptă un nou drum în viață. Evident, cu fiecare dintre ei am retrăit lumea miraculoasă a basmului cu deosebitele ei întâmplări.

Mi-l amintesc pe Leonard când era mic că-i plăcea tare mult să meşterească. Îl înscrisesem la Casa Pionierilor când era în clasa a cincia. Aici a învățat să facă fel şi fel de lucruri. Îi plăcea să taie, să lipească şi să construiască. Se ducea în fiecare săptămână, câte o oră, ca să facă bărcuțe, vaporaşe, avioane şi multe altele... De-a lungul timpului şi-a făcut o mulțime de prieteni aici. La început, a fost mai greu, până a învățat să taie lemnul, să dea găuri, să facă lipituri, să prindă bucățile de lemn şi să le şlefuiască. Nu o dată s-a tăiat la degete, în timp ce lucra, dar îi plăcea foarte mult când realiza câte ceva şi era mândru de el.

Ceva mai târziu l-am înscris la Şcoala Populară de Artă, secția pian. Prinsese gustul muzicii, după ce Moş Crăciun i-a adus în dar un pian - o jucărie la care învățase să cânte foarte bine. Ba chiar compunea melodii - aşa cum îi plăcea lui să spună.

După un timp, în raport cu vârsta unuia sau altuia, ne-am oprit la realitățile zilei, la întâmplări adevărate, față de care copii mei manifestau tot mai mult interes.

În fiecare an, Octavian avea în planul lui să supravegheze venirea moşului misterios, care le aduce daruri numeroase, ca

mai târziu să descopere că aranjamentul aparținea ostenelii părinților lor - adică nouă.

Fireşte, totul se încheia în limbajul potrivit vârstei - hazul. O dată cu creşterea lor, mi-am dat seama că balanța solicitărilor înclina tot mai mult spre faptul credibil, posibil ca moment în desfăşurarea vieții. Masa de prânz şi cina, erau însoțite de relatări de peste zi şi cu întâmplări petrecute de ei. O astfel de activitate este extrem de utilă în dezvoltarea inteligenței, memoriei, imaginației, limbajului şi de ce nu, a puterii de compoziție. Sunt folosite în aceste ocazii, cunoştințele dobândite în clasă sau pe calea lecturii, televizorului, filmului.

Anumite cărți, atlase, dicționare, devin serioase instrumente de lucru în mâna lor. Contribuie la o mai bună dezvoltare a copiilor şi excursiile, unde învață lucruri şi fenomene pe viu - cum se spune - totul fiind urmărit cu atenție şi curiozitate, întreținând în acelaşi timp, discuții foarte interesante asupra celor văzute. Cunoştințele acumulate în asemenea ocazii se integrează şi se contopesc cu cele provenite pe alte căi.

Am verificat cele ce spun, urmărind adesea dialogul dintre Leonard şi Octavian pe marginea unor chestiuni legate de viața şcolară sau de anumite situații problemă ivite în diverse ocazii. Cu două-trei luni înainte de examenul treptei a doua, copiii învățau pe rupte. Mâncau la repezeală, apoi treceau în camera lor pentru învățatul lecțiilor pentru a doua zi, după care se apucau să repete materia de care aveau nevoie la treaptă. Le mai ziceam să ia şi ei o pauză, dar de fiecare dată îmi spuneau că au foarte mult de învățat, că treapta se apropie cu paşi repezi, iar după treaptă vor pleca la munte cu "Sen-Sei", cel care-i antrena la carate. Făcusem nişte ochi mari, că m-au întrebat de ce mă uit aşa la ei şi i-am asigurat că nu s-a întâmplat nimic, doar că mă bucur pentru ei. A doua zi m-am apucat să le croiesc şi să le cos la amândoi chimonouri. Ce

repede trec zilele, anii! Parcă mai ieri, copii mei erau de-o şchioapă, iar cum sunt la liceu.

În negura nopţii, privesc în trecut la ce am trăit alături de ei când erau mititei. Îmi e dor de serile când îi îmbăiam şi ei se jucau cu "ursuşi, porcuşi, răţuştile sau mieii", băteau apa cu mânuţele şi stropeau pereţii băii şi pe mine, apoi îi îmbrăcam în pijamale şi îi înveleam. Ce bine ar fi dacă nu ar mai creşte copii, să rămână aşa mereu! Dar acum sunt mari şi pleacă la munte cu sen-sei.

M-am dus şi le-am luat bilete de tren, cu destinaţia Predeal. Până seara erau gata şi chimonourile. Ce frumos le stătea în ele! I-am petrecut până la gară şi m-am întors acasă cu lacrimi în ochi. Era pentru prima dată când ei plecau fără mine şi tatăl lor. Au stat acolo o săptămână, timp ce s-a scurs foarte greu pentru noi iar casa mi s-a părut pustie.

În dimineaţa ajunului ningea cu fulgi mari şi grei. Au trecut anii, dar eu nu îi simt. Astăzi sunt mai matură în gândire, dar cu sufletul tot aşa de tânăr ca şi atunci când m-am îndrăgostit pentru prima oară. Copiii îmi transmit din energia lor. I-am educat cu multă răbdare şi dăruire. Buna creştere este expresia veche populară a "celor şapte ani de acasă". Suntem mândri de ei că ne-au ascultat. Pentru orice părinte, trecerea anilor aduce noi evenimente.

Soneria m-a trezit din meditaţie.

- Mariana, ce faci? Ce bine că ai venit pe la mine! Ce plină eşti de zăpadă!

- Da, Gabi, ninge aşa de frumos afară... ca în basme! Pomii sunt aplecaţi la pământ de atâta zăpadă câtă au pe ei! Nu te deranjez?

- Nu, draga mea, hai, intră în casă. Sunt singură, chiar simţeam nevoia unei schimbări.

- Stai să mă scutur de zăpada asta... Gabi, arăţi aşa de bine! Întinereşti pe zi ce trece! Parcă nu au trecut anii peste tine...

- În sufletul meu nu am încetat nici o clipă să mă simt copil şi uneori, parcă mă simt vinovată că mă pot bucura de viață, când unii oameni din jurul meu au sufletul împietrit. Ce vânt te aduce pe la mine?

- Am trecut să beau o ceaşcă de cafea bună, cum numai tu ştii să o faci şi să îți aduc un buchet de flori, ştiind cât de mult îți plac.

- Mă bucur că ai trecut pe la mine. Şi mie îmi era dor de tine. Din păcate, timpul nu prea îmi permite să trec prea des pe la tine. Cum te simți după moartea soțului tău? Ți-ai mai revenit?

- Nu mă simt prea bine.

- Când vei naşte?

- Peste trei luni.

- Ce face Costinel, fiul tău?

- Ce să facă? Mă susține moral. Sunt bucuroasă că este alături de mine! Am un copil cuminte, bun şi mă ajută foarte mult şi în gospodărie.

Sărmana de ea! Copilul pe care-l poartă în pântece, nici nu a apucat să-şi cunoască tatăl, mort într-un accident de maşină!

- Bine că avem copii sănătoşi, Gabi! Sunt copii bolnavi sau fără părinți, zbătându-se singuri în neputință. Sau copii care nu îşi mai respectă părinții.

- Parcă revăd imagini cu mulți ani în urmă, când copiii aveau cultul părinților şi al bunicilor, când toate îşi aveau un rost împământenit din străbuni. Oare ce s-a întâmplat cu oamenii, cu copiii de altă dată? Unde sunt oare, dragostea şi bunătatea din sufletele lor? Poate că iubirea, bunătatea, compasiunea, iertarea se află la adâncimi de mii de ani lumină. Ar trebui ca oamenii să se uite mai mult unii în ochii celuilalt şi să râdă împreună.

- Nu greşesc dacă spun că în zilele noastre, copiii nu mai sunt cei care am fost noi, cândva... Văd în ei răul ce creşte ca o rădăcină urâtă care-i mistuie. Trăiesc prea repezit şi de aceea

nu sunt în stare să străbată până la capăt o bucurie, cu toate că sunt flămânzi de tot ce-i bun în jurul lor.

- Nu trebuie să ne plângem, Mariana. Avem copii buni!
- Aşa este Gabi, ai dreptate, avem copii buni!
- Dar trec prea uşor pe deasupra lucrurilor.
- Mariana, cu cine ai venit?
- M-a adus Costi.
- El, când termină facultatea?
- La vară. Atunci îmi va fi mai uşor, că mă va ajuta şi el financiar. Trăim vremuri în care simplul cuvânt a avea, este suficient pentru a construi o întreagă lume: o lume a deşertăciunilor, a superficialului, a falsului, dar o lume cu viaţă proprie.
- Totul e să nu ne pierdem speranţa. Ea este darul nepreţuit pe care ni-l putem face. O lume a iluziilor, dar o lume vie... O lume în care ni se acordă din ce în ce mai puţină posibilitate de a fi stăpâne pe viaţa şi pe timpul nostru, de a fi stăpâne pe noi înşine, de a fi pur şi simplu ceea ce ne-am născut: femei!
- Ce fac copiii tăi? Sper că nu eşti o mamă prea exigentă cu ei. Nu e bine să fi nici prea excesiv de grijulie cu ei, nici prea severă, sau în nici un caz, prea indiferentă. În familiile cu părinţi hiper protectori, copii sunt neliniştiţi, fricoşi, dependenţi şi greu adaptabili. Sunt apoi părinţi care dau "verdicte" pedagogice axate pe experienţe personale rigide. Copiii proveniţi din asemenea familii, sunt rigizi şi duri în relaţiile cu ceilalţi. Referitor la părinţii inconsecvenţi, oscilaţi în comportament, care trec de la asprime la exces de protecţie, îngăduinţă şi răsfăţ, aceşti copii vor avea tulburări de echilibru emoţional, afectiv şi chiar manifestări nevrotice. Conştienţi sau nu, unii părinţi vor să-şi vadă realizate prin copii, propriile aspiraţii, impunându-le o anume profesie.
- Asta i-am spus şi eu lui Dinu. Leonard vrea să devină profesor de sport şi el nici nu vrea să audă.
- Gabi, în conflict cu posibilităţile lui de efort, poate fi astfel supus unor suprasolicitări care pot avea rezonanţe de natură

psihică, sau pot naşte sentimente de culpabilitate, de opoziție sau de fugă.

- Dinu vrea ca Leonard să dea la drept, dar lui nu-i place istoria. Sinceră să fiu, nici mie nu mi-a plăcut şi asta o ştii foarte bine, pentru că ai fost în clasă cu mine şi poate tocmai din acest motiv îl înțeleg foarte bine pe Leonard.

- Lăsați-l să-şi aleagă singur meseria pe care doreşte să o practice. Fiecare are destinul lui în viață.

- Dinu este foarte dur cu ei în comparație cu mine. Ştiu că în universul familiei, tatăl reprezintă puterea, autoritatea şi siguranța. Dar, dacă tatăl este excesiv de sever, copilul devine temător şi lipsit de personalitate. Relațiile mamă-copil sunt marcate de imaginea unei nesfîrşite dragoste, reprezentând un teritoriu de refugiu, de înțelegere, de ajutor, pe care copilul, le aşteaptă.

- Draga mea, spui că soțul tău este dur, iar tu prea indulgentă cu ei. Un tată prea exigent şi o mamă prea indulgentă sunt un cuplu care nu poate asigura un bun echilibru copilului. În astfel de situații, în subconştientul copilului se naşte ideea unei opoziții tată-mamă. Se va îndepărta de tată şi va considera tacită înțelegere cu mama, devalorizând imaginea tatălui atât de necesară pentru formarea psihologică şi morală a sa.

- Ştiu că vrea binele copiilor lui, dar...

- Care părinte vrea răul copilului său, Gabi?

- Aşa e Mariana. Orice părinte îl vrea cu o treaptă mai sus.

- Ai dreptate, dar până la urmă, fiecare îşi va urma destinul.

- Îmi aduc aminte de olimpiadele pe care le-a parcurs Octavian în fiecare an. Era socotit ca fiind printre cei mai buni la matematică şi fizică. Într-un an însă, rezultatul a fost foarte slab, iar el a fost foarte demoralizat. Am avut lungi discuții cu el pe tema asta şi a recunoscut că mai are carențe la aceste materii. În anul următor a luat locul întâi.

- Ştiu că ai copii buni. E un lucru îmbucurător.

- Este atât de minunat să fi mamă! Mariana, sunt greu de adunat în vorbe, atât marile cât şi simplele adevăruri existențiale. Spun asta,

deoarece există în viața fiecărei femei, anumite clipe miracol care creează sentimentul că te-ai mai născut o dată. Îți spui adolescentă fiind, că nimic nu va mai putea egala bucuria primului sărut, sau al primului fior al dragostei. Mai târziu, când îți va "suna ceasul", ai convingerea că ziua în care ai întâlnit pe acela de care îți vei lega viața, nimic nu va egala intensitatea vibrațiilor.

- Şi tot aşa, frumoasa tinerețe îți dăruieşte zi de zi clipe de neuitat şi de neegalat, clipe unice - vei zice - dar care vor păli în fața uneia singure, ziua aceea plină cât o întreagă viață, ziua în care devii mamă. Am simțit-o şi eu, Gabi atunci când am născut pe Costinel.

- Mariana, când vezi lângă tine minunea pe care ai adus-o pe lume, vezi ca-ntr-o oglindă propriile-ți trăsături, înțelegi că adaugi vieții tale o nouă viață şi te simți copleşită. Cu timpul descoperi puterea de a fi bună şi de a iubi cu toată ființa ta.

- Gabi, creşterea unui copil este calea cea mai sigură spre adevărata împlinire a părintelui, căci el trebuie să ştie, să facă şi să înțeleagă pentru doi deodată, această trudă ce nu-şi cere răsplată decât lumina din ochii copilului, un far ce îți spune că pe marea gândurilor sale nu e nici o furtună.

- Devii mai sentimentală atunci când eşti mamă, nu-i aşa Mariana?

- Gabi, în momentul când eu am devenit mamă, am fost cuprinsă de sentimentul contradictoriu, întrebându-mă: oare voi şti să-i transmit tot ceea ce am acumulat în anii din urmă, nu-l voi înăbuşi cu dragostea mea, voi ştii să-i călăuzesc paşii după liniile lui de evoluție sau voi vrea să fac din el ceea ce voi dori eu?

- Până la şaisprezece ani nu au conturate încă ce meserii vor îmbrățişa, iar camera lor este o lume într-o locuință fără vârstă. Pe pereți au lipit artişti, fotbalişti, cântăreți de muzică uşoară. Cu fiecare zi, fiii mei mă ajută să mă adaptez la ritmul lor, să-mi mențin pasul alături de ei. Şi nu pot spune că este uşor.

- Aşa este Gabi. Ei pot spune mai bine ca oricine că datorită lor învingem deseori boala, datorită lor trăim. Au atâtea întrebări, dar îşi vor primi răspunsul cândva, la timpul potrivit.
Nu vreau decât să devină oameni adevăraţi, să fie cinstiţi, să fie sănătoşi şi fericiţi în viaţă. Dumnezeu, sigur va avea grijă de ei. Întregul proces de creştere şi educare al unui copil este destul de îndelungat şi de dificil, de aceea trebuie realizat organizat şi conştient, nu improvizat şi la repezeală.

- Pas cu pas copiii învaţă să devină adulţi, urmărind comportamentul acestora şi trăgând concluzii asupra consecinţelor respectivului comportament.

- Cel mai adesea, modelul lor comportamental suntem noi, părinţii. Gabi, în familiile ideale, fiecăruia îi pasă de binele celuilalt şi încearcă să-l protejeze, fiecare se poate exprima şi este ascultat, fiecare are şansa de a-şi folosi talentele şi de a se simţi în largul său. În fiecare zi putem să facem câte un pas, pentru a avea o astfel de familie.

- Ca părinte, mi-am influenţat copiii, ajutându-i să-şi recunoască şi să-şi stabilească obiectivele. Mai mult chiar, le-am oferit siguranţa necesară pentru a le înfăptui.

- Ai dreptate, Gabi. Copiii au nevoie de un mediu sigur şi cald în familie, pentru a nu fi nevoiţi să asiste la un conflict între oamenii de care depind şi astfel lumea lor să fie zguduită, iar ei să devină nesiguri.

- Mariana, în faţa copiilor, trebuie să respectăm nişte reguli în momentele când pot interveni unele neînţelegeri. "Nu vă spălaţi rufele murdare în faţa copiilor!" - este o vorbă. Nu am încercat niciodată să demonstrăm nici eu şi nici Dinu, cine are dreptate şi cine greşeşte. Chiar dacă nu ne-am putut abţine, a trebuit să găsim o altă cale pentru a ne elibera de frustrări şi a nu fi nevoiţi să ne răzbunăm astfel pe copii.

- E bine să fim autoritari, dar în acelaşi timp să fim şi prietenoşi cu copii noştri, adică să nu depăşim limitele. Copiii au nevoie de

puțină autoritate, ca să-şi definească atitudinile şi să ştie să nu-şi depăşească măsura.

- Iar dacă ai doi sau mai mulți copii, ei trebuie să beneficieze de egalitate în toate privințele şi mai ales în sentimentele părinților. Draga mea, socializarea este unul din instrumentele care l-au ajutat întotdeauna pe copil să reuşească în viață şi de aceea eu i-am învățat să se joace cu ceilalți copii, să-şi împartă jucăriile sau să-şi aştepte rândul, să fie atenți la modul în care alt copil se joacă, învață, rezolvă alte activități şi astfel au putut învăța lucruri noi.

- Discuțiile au fost întotdeauna bilaterale, fiecare trebuind să învețe să-l asculte pe celălalt. Întotdeauna, conversația a avut partea ei frumoasă şi astfel copii nu s-au simțit vizați niciodată.

- E valabil pentru orice mamă. Le pot da un sfat: "încercați să fiți atenți la tot ce vă spune copilul vostru sau dacă vă arată o realizare de-a lui - desen, joc - încercați să ascultați împreună muzica lui preferată, faceți-vă timp să vizionați împreună filmul lui preferat cu eroul preferat, aflați care este animalul favorit, cereți copilului vostru ajutor pentru rezolvarea unor situații, tratați-l ca pe un partener şi atunci acesta se va implica mai mult şi va căpăta mai multă încredere în el; recunoaşteți-vă greşelile şi defectele deschis. În orice situație căutați şi evidențiați aspectele pozitive ale caracterului copilului. Dacă discutați în contradictoriu, aveți curajul de a-i respecta punctul de vedere, fără să ridicați vocea şi aveți grijă la limbajul pe care-l folosiți atunci când vă adresați lui. Nu trebuie să tolerați lipsa de respect numai ca să păreți un părinte modern, stabiliți anumite limite pentru a restricționa tonul şi atitudinea copilului"

- Gabi, pe unde ai mai fost tu? - schimbă Mariana cursul discuției noastre.

- Săptămâna trecută am fost la Lacul Roşu. Era o zi după ploaie, iar razele soarelui se încurcau în pletele brazilor. Am ajuns la cabana turiştilor, apoi am urcat la cabana Suhard. De pe acest vârf se vede Lacul Roşu, iar din partea vestică ai

panorama cheilor Bicazului. Am contemplat barajul natural care s-a format în urma închiderii văii a patru pâraie care au umplut imensul bazin cu o adâncime de zece metri.

- Cunoşti câte ceva despre acest lac! Am auzit că există şi o legendă a lui.

- Există şi o să ți-o spun acum. De mult, trăia o fată frumoasă foc, pe nume Estera, cu părul negru şi ochii verzi. Într-o zi, ducându-se la târgul de la Gheorghieni, a văzut un flăcău luându-se cu ursul la trântă. Era un renumit constructor de case, dar şi ştia să cânte la fluier. Cum s-au văzut, s-au îndrăgostit şi fata a fost cerută de soție. În ziua aceea el a fost chemat la cătănie, iar fata i-a promis că o să-l aştepte până se va întoarce. Într-o duminică, fata s-a dus la izvor, acolo unde se întâlneau ei mereu. A văzut-o un tâlhar care a luat-o cu el spre Suhardul Mic, între stâncile cu o mie de fețe unde locuia acesta. Îi promisese fetei un palat şi mult aur dacă îl va îndrăgi, dar gândul ei era la iubitul ei. Atunci el a amenințat-o că o va lua de soție chiar împotriva voinței ei. Ea a început să plângă şi să se roage munților să-i vină în ajutor. Stâncile cuprinse de strigătele ei au răspuns cu tunete şi s-a pornit o ploaie torențială, măturând tot ce întâlnea în cale. Munții s-au prăbuşit ascunzând pe Estera, apoi s-au adunat apele formând Lacul Roşu sau Ucigaşul - cum i se mai spune. Dacă te uiți mult timp în oglinda lacului, ai impresia că vezi ochii blânzi ai Esterei.

- Frumoasă legendă! Nu o cunoşteam. În afara de asta, ce mai faci?

- Citesc foarte mult, scriu poezii, proză.

- Serios?

- Da. Îmi place să scriu. Mă calmează şi mă destinde.

- Într-o zi ai trecut pe lângă mine, dar erai pe partea opusă a trotuarului, față de unde mă deplasam eu şi nu m-ai observat. Erai aşa de elegantă! Eşti atât de schimbată! În bine, bineînțeles.

- Ceea mai fundamentală transformare s-a întâmplat în momentul în care am înțeles că scopul vieții este viața în sine. Draga mea, eu nu mă îmbrac niciodată după modă, eu mă îmbrac cu ce cred eu că îmi stă bine.

- A te îmbrăca după gustul tău, este o dovadă că nu moda impune, ci femeia dispune. Doar femeile puternice, femeile libere au curajul să nu fie în tendință cu moda.

- Mariana, eu mă îmbrac cum îmi place şi mai ales cum îmi stă bine, iar în recomandările creatorilor, în munca lor sisifică, se vede mai ales dorința lor de a ne ajuta pe fiecare dintre noi să fim mai frumoase!

- Am văzut pe stradă, la opt dimineața, femei la şapte ace, machiate ca pentru un dineu festiv, parfumate din belşug, abia mergând pe tocurile cui, de ziceai că sunt la o prezentare de moda, nu în stația de autobuz. Asta nu e dovadă de bun gust în ale îmbrăcatului. Mă bucur că arăți foarte bine, eşti plină de viață, radiind o bună dispoziție molipsitoare.

- Femeia de azi este puternică, dornică să învețe, creativă, care tinde să arate bine şi să fie respectată, este lipsită de complexe, hotărâtă şi învingătoare, draga mea.

- Aşa este, Gabi. Femeia de astăzi ia asupra sa câteva roluri pe care le îndeplineşte cu succes pe orice poziție s-ar posta ea. Fie că e în carieră, în dragoste, în familie sau în relațiile cu cei din jur. În fiecare dintre noi există o continuă perfecționare. Femeia poate să îndeplinească orice rol, fie de fiică, soție, mamă, sau bunică.

- Mariana, e trist dar adevărat că femeia din zilele noastre nu se grăbeşte să devină mamă înainte de a-şi vedea cariera împlinită.

- Dar pentru asta are nevoie de încrederea în sine, Gabi.

- Draga mea, să îți mai spun ceva: o dată cu naşterea unui copil nu înseamnă că trebuie să uităm de celelate activități

avute înainte. Este foarte important să avem în continuare grijă de corpul nostru, să fim frumoase şi bineînțeles să nu ne pierdem cu firea în fața greutăților. Să nu uităm să mai iubim, oricâți ani ar trece peste noi. Să iubeşti şi să fi iubit - iată rețeta infailibilă a tinereții - dragă Mariana.

- Gabi, îmi place că ai un aer tonic, ai farmec, ai un suflet tânăr şi o bucurie de a trăi la turație maximă.

- Draga mea, procesul de împlinire ține de ceea ce ești tu în stare să faci ca individ. Totul pe lume este relativ, ca fuga spre noi înşine care devine insesizabil o goană după fericirea pe care o afli în propria-ți intimidate şi care nu se strigă în gura mare. Se simte şi atât!

- Nimic nu mai e ca altă dată, Gabi. Chiar şi timpul nu mai este de partea noastră. Să fie oare faptul că agățându-ne disperate de iluzia timpului care se scurge, uităm că ceea ce este adânc se exprimă simplu? Că banii sunt doar un mijloc, nu un scop în sine? Sa fie oare faptul că undeva, la capătul acestor întrebări, se află firul subțire de ață de care atârnăm? Şi de care depinde viața noastră interioară, până la urmă. De ce nu mai este lumea ca atunci când noi eram adolescente? De ce nu mai sunt oamenii romantici? E vorba de timp, de lipsa de idei, sau pur şi simplu oamenii nu mai simt nevoia de a-i surprinde pe cei de lângă ei cu un gest romantic?

- E o întrebare la care răspunsul e destul de greu de găsit. Poate că oamenii nu mai sunt romantici Mariana, pentru că nu mai văd rostul în a fi romantici. Şi nu vorbim aici despre a oferii un buchet de flori partenerei, vorbim despre lucrurile cu adevărat romantice, cum ar fi o plimbare sub clar de lună sau o excursie nepregătită pentru a lua cina pe malul mării. Mulți spun că romantismul, în zilele noastre, e supraestimat. Ce rost are să fii romantic, când poți mai bine să fii pragmatic?

- Gabi, e adevărat că într-o societate aflată într-o continuă schimbare, într-un ritm aproape nebun, uităm deseori că

lucrurile simple sunt şi cele mai frumoase. Poate că gesturile romantice nu mai au un rol chiar atât de important într-o relație. Sunt deja multe altele care contează. Însă ideea de a-l surprinde pe celălalt într-un mod plăcut cred că rămâne una foarte bună.

- Unde este timpul în care aveam să ne întâlnim cu prietenii?

- E nevoie, din când în când, să fim doar noi înşine, să facem lucrurile care ne plac şi care sunt doar ale noastre. A fi tu însăți trece de verbul a avea... A fi tu însăți poate include şi a avea, dar a nu face paradă acestui lucru şi mai înseamnă a ştii că cea care primează este calitatea şi totuşi a păstra pentru tine acest lucru. A fi tu însăți înseamnă a-ți păstra valoarea individuală fără a-i leza pe cei din jurul tău şi fără a le ştirbi cu nimic propria valoare, Gabi.

- Timpul şi rutina sunt cei mai mari duşmani ai noştri, dar trebuie să rupem acest ciclu şi să ne aducem aminte că putem fi romantici. Ca adolescentă, nu aveam nimic din aerul femeii care sunt acum, dar eram amuzantă, dezinvoltă, răzvrătită, entuziastă şi foarte îndârjită împotriva vieții pline de frustrări pe care mama mea a dus-o toată viața. Acum sunt o femeie căsătorită, am doi copii, şi o carieră.

- E cu siguranță o echilibristică în care totul depinde de felul în care fiecare reuşeşte să-şi conducă şi să-şi administreze viața, timpul şi aspirațiile.

- Dinu ştiu că e romantic, dar mai ştiu că este şi foarte gelos. Şi asta mie nu-mi place deloc.

- Gabi, cred că este unanim acceptată ideea că gelozia nu e un lucru prea bun. Evident, dacă e vorba de gelozia extremă. Dar nici lipsa completă de gelozie nu e un lucru bun, pentru că se traduce prin indiferență.

- Nu putem, în nici un caz, să controlăm cât de geloşi vom fi cu adevărat. Dar celălalt trebuie să vadă doar atât cât credem noi că e bine să vadă. Arătându-i partenerului că suntem

interesați de ceea ce face şi de oamenii cu care umblă, nu este un act de gelozie, dar poate degenera, de multe ori, într-unul.

- Este normal să vrem să ştim cât mai multe detalii legate de ceea ce partenerul face, dar numai pentru a nu fii luați prin surprindere niciodată.

- Mi se pare aiurea să ne manifestăm public, gelozia. Nu există situație mai jenantă decât a ne certa în public, datorită unui schimb de priviri sau a unui telefon primit la o ora întârziată.

- Pentru a preveni certurile ulterioare, trebuie să-i cerem partenerului detalii despre orice problemă care ne trezeşte sentimente de gelozie. Daca reuşim să comunicăm atunci când apar subiecte de acest gen, vom reuşi să evităm momente dificile în relația noastră.

- Sunt de acord cu tine, draga mea.

- Gabi, o să încheiem discuția noastră aici - zice Mariana. Costi o să se întoarcă de la facultate şi vreau să fiu acasă.

- Bine, Mariana, mi-a părut bine că ai mai trecut pe la mine şi am putut să mai stăm de vorbă.

- De câte ori trec pe la mama, am să trec să te văd; nici pe la ea nu trec prea des. Nu ştiu, parcă nu mai e timp ca altă dată.

- Aşa este, nimic nu mai e ca altă dată, doar am discutat despre asta.

Am condus-o până la uşă unde ne-am luat rămas bun. Dinu a ieşit din cameră frecându-se la ochi.

- Dac-ai şti ce bine am dormit!

Mi-a cuprins capul cu amândouă mâinile şi m-a sărutat apăsat pe buze.

- Cine eşti tu, Găbițo?

- Un om cu bune şi cu rele, cu calități şi cu defecte...Cariera cea mai potrivită - avocat în devenire, doar ştii asta. Vreau să dau la Drept Dinule, apoi nu mai vreau nimic de la viață decât să îmi văd copiii oameni mari, la casa lor. În căsnicie am avut

noroc de un om bun, am doi copii minunați şi ce va mai fi, vom vedea.

- Ce bine ar fi ca în viața cotidiană să putem alege numai ce ne place să facem şi cum să fim. Să ne construim eu-l nostru, întotdeauna fascinant.

- Din păcate, pe acest pământ unde am ajuns fără să ni se spună cum şi în ce scop, nu ni se dă decât o singură încercare. Şi totuşi, oricât de aleatoriu ne poartă viața, fiecare din noi, se gândeşte la sine însuşi, ca la o ființă dragă.

- E bine să ştii ce zace cu adevărat în tine. Eu sunt în cele din urmă, în căutarea mea de sine. În fiecare zi mă caut pe mine şi mă regăsesc. Deci exist!

- Iar eu sunt fericită alături de tine şi tare mult mi-ar plăcea să opresc timpul, să păstrez acest moment pentru eternitate.

- Într-un fel, viața noastră a avut sens dacă, în şirul nesfârşit de momente triste, cenuşii, plicticoase din care orice viață este compusă, s-a aprins scânteia cutremurătoare a fericirii.

- Oamenii uită adesea că li s-a dat un dar: cel de a exista, de a fi viu. Nu vreau decât să am o viață decentă. Alături de tine mă simt împlinită. De ce mă iubeşti, Dinule?

- Pentru că ai o față ca a unui copil mic, pentru că ai buze care te îmbie să le săruți, pentru că întotdeauna miroşi a primăvară, pentru că iubeşti toți copii, pentru că mergi pe stradă dreaptă, cu capul sus şi pentru că treci peste toate servituțile cu curaj.

- Şi?... Şi?... mai spune.

- Pentru că în pat eşti îndrăzneață şi inventivă, şi asta ca să îmi arăți mie că mă iubeşti.

- Pentru că fac toate treburile mărunte şi sâcâitoare din casă fără să cer recunoştință, sau ajutor, completez eu.

- Pentru că ai un anume fel de a rezolva problemele care, pe mine, m-ar scoate din minți - continuă Dinu.

- Pentru că iau viața în serios.

- Pentru că eşti femeie şi dai țării, oameni, iar eu mă topesc de dragul tău. Din străvechea antichitate femeia a fost globul de aur în jurul căreia s-au desfăşurat întotdeauna toate clipele şi dorințele omenirii. Azi, mai mult ca oricând, acest simbol sacru, care ne ajută să existăm prin procesul de perpetuare a speciei umane, merită respectul, recunoştința şi iubirea noastră! Femeia este icoana acestei lumi, căreia trebuie să ne închinăm, să o sărutăm, să o respectăm şi să o iubim mereu.. Alintul este doar un mic semn că o dorim. Îți mulțumesc pentru că exişti!... De ce mă priveşti aşa?

- Pentru că te iubesc, Dinule!

Dinu mă strânge în brațe şi mă simt ocrotită.

- Gabi, aş vrea să mergem prin parc?

O dată ajunşi în stradă, Dinu m-a luat de mână şi după un drum nu prea lung, am ajuns în parc.

Ne-am plimbăm câtva timp pe aleile umbrite ale parcului, apoi ne-am aşezat pe o bancă, privind cum două lebede plutesc pe luciul lacului. Vântul adie uşor aducând o briză răcoroasă dinspre lac. O dată întorşi acasă, Dinu pleacă după cumpărături, iar eu fac puțină ordine prin casă. Cineva bate la uşă de parcă soneria nu ar funcționa. Privesc cu uimire la persoana din fața mea şi nu-mi vine să cred că e Violeta.! Ce surpriză deosebită! Ne luăm în brațe şi ne lipim sufletele unul de altul şi atunci simt ce puternică sunt! Este îmbrăcată toată în roşu.

- Ce ți-a crescut părul! Îmi spune cu atâta duioşie că mă cuibăresc la pieptul ei. Ce bine îți stă!

- Ce bine îmi pare să te văd, surioară! Stai să te țin în brațe. Am atâta nevoie de tine!

- Îmi pare rău că nu am putut să ajung la tine, de ziua ta. Dar nici acum nu este târziu să-ți ofer cadoul pe care ți l-am cumpărat. Ce fac copiii? Ce face Dinu?

- Sunt bine toți. Dar să nu îmi spui că numai prentru asta ai venit până aici.

- Am venit şi pentru asta, dar şi pentru a-mi vedea fetița pe care o am la socri.

Amândouă trecem de la o vorbă la alta, se întretaie întrebările cu întrebări, răspunsurile cu răspunsuri. Şti cum e? Parcă ți-ar aduce pe tavă un album de familie şi te-ar pofti imperios să ilustrezi şi tu o pagină cum te pricepi. Fără să vrei, întorci filele din urmă; unele abia se mai pot desluşi. Cauți cu disperare să faci legătura... urmarea...

- Unde sunt copiii?

- Sunt la nişte prieteni, la țară. Mâine vin şi ei acasă. Leonard a luat bacalaureatul cu opt patruzeci.

- Felicitări! Bacalaureatul este începutul primului mare examen al vieții elevilor. Parcă mai ieri erau mici şi se jucau prin casă cu jucăriile.

Şi ne punem la taină de ne uită sfinții!

- Dar... hai să mâncăm surioară, că ți-am făcut capul calendar. Trebuie să-ți fie foame.

- Ce bunătăți ai făcut?

- Sunt convinsă că o să-ți placă. Doar ştii că întotdeauna îmi spui cât de bine gătesc.

– Doamne, abia aştept să mănânc. Îmi e o foame...

Şi în timp ce mâncăm, vorbim într-una. Eu îi povestesc cum mi-am sărbătorit ziua de naştere, ea îmi povesteşte de-ale ei...

- Dinu unde e?

- E după cumpărături. Trebuie să vină.

Afară se pornise un vânt de rupea copacii din rădăcină. Fulgera de parcă o funie sclipitoare tăia noaptea în două. Ne-am făcut amândouă cruce, am închis uşa la terasă deoarece se auzeau stropii ploii îndesați şi grei care cădeau năbuşit la pământ. A durat puțin această vijelie iscată ca din senin şi cerul

s-a înseninat. Am deschis iar uşa ce dădea spre terasă şi o răcoare cu miros plăcut a împrospătat camera.

- Ce-o fi cu Dinu de nu mai vine?

Nu terminai de spus aceste cuvinte, că Dinu apăru în pragul uşii. Violeta întinse brațele către Dinu.

- Dinule, credeam că nu mai vii. Ce-ai întârziat atâta? - sar eu cu gura pe el.

- Am trecut pe la Ion şi am mai stat cu el şi cu Stela de vorbă.

- Hai să mănânci, că noi am mâncat.

- Nu îmi e foame. Când am ajuns la Ion, Stela prăjea nişte peşte şi am mâncat puțin cu ei; ştii că de ei nu poți scăpa când îi găseşti la masă. Când ai venit cumnată?

- Nu de mult timp. Ce mai faci? Cum te înțelegi cu surioara mea?

- Foarte bine. Suntem aşa de fericiți!

- Mă bucur să aud asta. Aşa să fiți şi peste douăzeci de ani.

- Mai încape vorbă?

- Gabi, ce e cu caietele astea? - mă întreabă Violeta.

- Scriu... - îi răspund eu, imediat.

- Ce scrii?

- Un roman căruia i-am împrumutat din firea mea.

- Uită-te la ea! Nu ştiam că eşti şi scriitoare... Mi le dai să citesc şi eu? Şi despre ce e vorba?

- Aştern aici spuma de frumusețe a simțurilor care-mi fierb în sânge, migălesc scrisori patetice, sau din impulsul unei deprinderi făuresc versuri în care senzualitatea alternează cu duioşia şi extazul.

I-am întins manuscrisul, iar Violeta, răsfoindu-l cu vădită curiozitate mă întreabă:

- Şi chiar vrei să-l publici?

- Abia aştept să-mi văd romanul în librării.

- Hai, fetelor, ați povestit destul. Nu vreți să bem o bere? E aşa de rece!

- Dragii mei, vă las pe amândoi, deoarece eu mai am puţină treabă – zice Gabriela.
- De o oră tot vorbiţi şi nu mai terminaţi!
Surioara mea împreună cu Dinu s-au întins la o taină mai ceva ca noi, două!
- Ştii ce cumnate? Aş mai sta dar îmi e un somn... Berea asta parcă a avut pietre, că s-au aşezat pe pleoape - şi începu să râdă.
- Hai, că mai vorbim şi mâine. Mi se închid ochii. Noapte bună! Şi închise uşa la cameră.
Ploaia se oprise.
- Dinule, tu nu te duci să te culci?
- Ba o să mă duc dar tu nu vii?
- Eu mai zăbovesc puţin pentru a mai adăuga câteva file la romanul meu.
Somnul şi mâncarea erau pentru mine pe furate. Scriam zeci de pagini pe zi corp la corp cu timpul, călcând printre cele văzute şi nevăzute. De pe hol, o auzii pe Violeta sforăind. Nebunia şi sforăitul sunt două activităţi independente de voinţa noastră. Sforăia Violeta, de ziceai că rupe barajul de la Cernavodă.
A dormi, înseamnă a muri puţin - somnul fiind numit şi mica moarte. Somnul este felia de nefiinţă pusă precum parizerul, pe bucata noastră de pâine zilnică. Somnul spală şi topeşte. E speranţa noastră de zi cu zi, că o dată ce am dat cu flit la coana viaţă, mai avem vreo speranţă de întoarcere.
Când respiri diafan ca un şoricel alunecând pe nucile din cămară, nu te gândeşti că "Dânsa" stă la capul patului şi aşteaptă un semn de la "Vatmanul Ceresc".
În somn, sforăitul e singurul nostru semn că existăm, că ne agăţăm cu furie de viaţă. Clocotitor, uneori agasant, enervant, sforăitul e un elogiu adus vieţii în momentul în care moartea ne dă târcoale cu paşi de pisică. E strigătul grobian al plămânilor

şi al beregatei care, horcăind, nu vor să cedeze; al inimii care în somn bagă benzină mai puţină în carburator.

Sforăitul e triumful organic al nesimţirii de a trăi împotriva mult prea sonavei mortificări. El ne leagă nocturn de slaba speranţă a Mântuirii, sau e bucuria de a respira cu forţă şi zgomot. Este singurul semn care leagă fragila existenţă nocturnă a trupului de travaliul existenţei cotidiene. A sforăi, este cel mai frumos cadou pe care viaţa îl poate face nopţii.

M-am oprit o clipă din scris doar pentru a face un popas între trecut şi viitor, ca un drumeţ obosit care ştie că mai are drum lung de făcut şi m-am uitat la ceas - se făcuse deja unu noaptea. Am închis caietul în care scriam şi m-am întins în pat lângă Dinu şi până să mă fure somnul, mintea îmi rătăceşte prin noianul de sentimente trăite de eroii mei.

*

A doua zi, m-am trezit pe la şase. Cu toate că dormisem puţin, mă simţeam odihnită. Mă apucai să pregătesc masa de dimineaţă. Am deschis radioul, lăsând să pătrundă în bucătărie o melodie ritmată. Ascultam şi mă gândeam...

Pătrunsă de această melodie, parcă dimineaţa era mai frumoasă. După terminarea ei, o altă melodie îi luă locul - "Nu-mi lua iubirea" - cântată de Angela Similea. Este solista mea preferată şi de câte ori o ascult, mă fascinează glasul ei, cuvintele cântecelor melodioase. Melodiile ei mă fac să uit de toate neplăcerile vieţii. Întotdeauna am fost o sentimentală.

După ce pregătesc micul dejun, merg în camera unde doarme Violeta. Dar ea se trezise deja.

- Oo... te-ai trezit deja! Hai, că masa e gata.

- Doamne, ce bine am dormit! E aşa de bine la tine!

- Hai, că avem ceva bun la masă. Să nu se răcească.

- ... Măi să fie! Aşa mâncaţi voi dimineaţa? Ai făcut şi cafeaua! - se miră Violeta.

- Da. De ce? Tu nu mănânci dimineața?
- Ba da, dar nu aşa ca voi, consistent.
- Am o soție tare vrednică, cumnată!
- Ştiu cumnate, aici ai dreptate.
- Este o desăvârşită gospodină. Îi cunosc şi firea ei romantică şi calitățile.

Luptele din sufletul meu nu le ştia nimeni. Arareori dai cum vrei, ci cum se poate; faci un rău într-o parte, un bine în alta. Impulsiv, plăteşti mereu greşit. Satisfacția ar fi desigur mai mare să poți închide rănile deschise de tine, dar se întâmplă foarte rar.

După ce mâncăm, ne luăm cafeaua şi trecem în sufragerie. La radio cântă ABBA! Lăsai muzica în surdină şi sorbeam din cafea cu gândul la timpurile când ascultasem pentru prima dată această melodie. Dinu se pregăteşte să plece la Bucureşti. Au un caz foarte greu, o fetiță de trei ani care va fi operată pe inimă. Violeta ia manuscrisul în care scriu şi citeşte câteva rânduri.

- Să ştii că îmi place cum scrii. Dar când ai timp de scris?
- Când apuc - mai mult noaptea.

Inima îmi bate câteodată neregulat, dureros sau prea repede, lărgindu-şi culcuşul între coapse. Inima ca şi calul, oricât de credincioasă ți-ar fi, trebuie să o cravaşezi din când în când, altminteri te azvârle în prăpastie.

- Lumea cărților se va îmbunătăți cu încă o carte, îmi spune Violeta. Bogat e cel care primeşte.
- Sărac e doar cel care nu are ce da. Hai să-ți spun o poveste pe care am auzit-o zilele trecute la radio. Un om avea un diamant despre care îşi amintea că o dată a fost foarte frumos, dar care de-a lungul anilor s-a acoperit de atâta praf şi mizerie, încât acum arăta ca o piatră oarecare. I se părea atât de urât, că nu îl mai arăta nimănui. Într-o zi a hotărât să-l vopsească în alb şi văzându-l cum arată vopsit şi-a zis că poate să-l arate şi la lume, dar nu mai avea strălucirea de altă dată.

- Vezi, Gabi, şi noi avem un diamant; e partea cea mai bună din noi, cea mai autentică, liberă, cea prin care putem accesa talentele, resursele, creativitatea, dragostea. Şi diamantul nostru este acoperit de frică, îndoială, comportament impus, gelozie, şi de câte ori îl privim nu ne place.

- Mai rău, surioară, îl acoperim cu o mască convențională care nu are nici o legătură cu noi şi nu are nici cea mai mică strălucire, dar ni se pare acceptabilă. Chiar ne identificăm cu ea. Găsirea diamantului interior, e un drum către eu-l tău care poate fi uneori dureros mai ales dacă, în afara de tot ce ne-a fost impus de părinți, societate, profesori, preoți, trebuie să dărâmăm zidurile de protecție pe care noi ni le-am clădit. Adevărul este că sunt îngropate în treburile zilnice, minciuni, probleme...

- E un drum care cere voință şi curaj, dar care merită să fie parcurs. De fapt, e singurul drum care merită. Câteodată, prin această mizerie a vieții de zi cu zi, percep uneori o scânteie a infinitului, care îmi spune că drumul merită să fie parcurs. Viața mi s-a părut întotdeauna fără înşelăciune, fără mârşăvie. Dar nu e tocmai aşa, Gabi.

- Asta e părerea ta!

- Gabi, eu am să plec că am tren peste o oră.

- Cumnată, drum bun şi să auzim de bine!

- Drum bun şi ție cumnate şi succes în sala de operație!

- Mulțumesc!

L-am petrecut pe Dinu până la uşă, luându-mi rămas bun de la el, apoi m-am întors la Violeta.

- De ce te uiți aşa la mine? - o întreb pe Violeta.

- Mă uit şi mă minunez cât de mult te-ai schimbat de când sunteți împreună. Mă bucur că te-ai căsătorit cu el.

- Căsătoria este o amenințare sau o promisiune, un prag dincolo, unde nu ştim ce ne aşteaptă. Viața e o luptă, auzim adesea. Dar hai să lăsăm modestia şi să recunoaştem că,

deseori o câştigăm. Sunt momente care-ți schimbă viața, dacă le trăieşti la maxim. Îl iubesc pe Dinu şi de la el am căpătat strălucirea din suflet şi de pe față. Mă simt minunat şi mă străduiesc să păstrez starea asta cât mai mult timp dacă va fi posibil. Nu accept viața fără iubire. O femeie ne iubită este ca o plantă ne udată, ne îngrijită, ofilită şi ne înflorită. Tu nu simți la fel?

- Sigur ca da, Gabi. Cred că ne aflăm la vârsta iubirilor mature, profunde şi intense. La vârsta noastră ştim cel mai bine cine suntem, ce avem de oferit şi ce înseamnă cu adevărat împlinirea.

Violeta, am văzut în jurul meu atâta răutate, încât am învățat să fiu bună şi să ofer tot ce am mai bun în mine. Sunt atâtea familii destrămate, încât mi-am propus să pun familia pe primul plan, ca să rămânem împreună o viață. În fiecare zi mă rog la Dumnezeu să fim sănătoşi, să ne vedem copii la casa lor şi să ne gângurească nepoții prin casă. Viața e frumoasă!

Mă duc la bucătărie după farfuria cu fructe şi i-o întind Violetei.

- Hai, ia şi mănâncă.

Atrasă de anunțul pe care-l făcea crainicul de la radio, am fugit să-l dau mai tare.

- Ce s-a întâmplat? - zice Violeta.

- Crainicul Gigi Olteanu anunță un concurs cu premii, cu tema: "Cea mai interesantă poveste din viața ta".

- Pe ce post este?

- Pe "Radio Craiova".

M-am aşezat la masa de scris, am luat o coală de hârtie şi m-am apucat de ticluit o poveste.

- Ce faci surioara, acolo?

- Scriu o poveste şi ai să vezi că eu voi câştiga concursul. Şi m-am apucat de scris. Aş putea începe cu a fost o dată ca niciodată... eu cu fratele meu geamăn, am crescut la orfelinat.

La vârsta de trei luni am fost înfiați de familii diferite. La şase ani am fost dată la şcoală, unde am învățat până în clasa a douăsprezecea. La sfârşitul liceului, a avut loc banchetul. Eu, fiind mai săracă, mi-am făcut o rochiță din hârtie albă, creponată şi o reprezentam pe Ileana-Cosânzeana. Bineînțeles că acolo era şi Făt-Frumos, cu care am dansat toată seara. Fiecare purtam mască prin care nu ni se putea vedea chipul. Am fost atât de fericită să constat că eu, Ileana Cosânzeana, fusesem aleasă regina balului.

Făt-Frumos a venit pe scenă şi mi-a pus coroana pe cap, după care toți au cerut să ne dăm măştile jos. Am fost fascinată, atât eu cât şi cei de față, să constat că pe scenă, în fața mea, se afla el, fratele meu geamăn, o copie fidelă mie. Cei din sală au început să murmure..."Sunt gemeni!" Mamele noastre au început să plângă - pentru că vreau să vă spun, că se aflau amândouă în sală. Încremeniseră! Am aflat apoi, că şi el învăța tot la acest liceu, dar el era după-masă, iar eu învățam dimineața şi în toți aceşti ani, noi nu ne întâlnisem niciodată.

Făt-Frumos a coborât de pe scenă cu mine de mână şi m-a prezentat mamei lui - o doamnă frumoasă şi foarte elegantă. Purta o rochie albă de mătase. Am înțeles că sunt foarte bogați. Mama s-a apropiat de noi şi a început să plângă. Ştia că este fratele meu geamăn. Uitându-se când la mine când la el, a zis: "Da, sunt frați gemeni!"

Părinții lui ne-au invitat la ei acasă. Ne-am urcat în maşina lor - o Volgă neagră - şi ajunşi acasă, ne-au ospătat regeşte. De atunci am rămas nedespărțiți. Cu toate că el stătea în cartier cu mine, destinul a făcut să nu ne întâlnim în toți aceşti ani. Peste timp, căsătorindu-mă, am muncit împreună cu soțul meu şi am ajuns să avem un standard de viață ridicat. Avem doi copii frumoşi, cărora nu le lipseşte nimic. Astăzi, fratele meu, este căsătorit ca şi mine, are o fată studentă şi ne vizităm foarte

des. În fiecare zi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce am acum".

După ce am terminat de scris povestea, am sunat la redacția postului de radio, iar crainicul mi-a zis: "Sunteți în direct! Vă rog să relatați povestea dumneavoastră". După ce am terminat de povestit, crainicul mi-a zis: "Interesantă poveste şi inedită în acelaşi timp! Vă mulțumesc pentru participare şi vă rog să ascultați emisiunea noastră până la sfârşit, pentru a afla cine este câştigătorul acestui concurs". Am închis telefonul şi m-am uitat la Violeta, întrebând-o din ochi: "Ce e?"

- Până la sfârşitul concursului mai sunt treizeci de minute. Te rog să fii atentă la emisiune, că eu mai am puțină treabă, dar să mă chemi pentru a afla şi eu rezultatul.

- Gabi, vino repede că anunță câştigătorii... "Premiul trei - Alexandru Mihai, premiul doi - Diana Popescu, iar premiul întâi - Gabriela Goma. Mâine la ora treisprezece, vă aşteptăm la studioul Radio Craiova cu buletinul pentru a vă ridica premiile".

- Ura! Strig eu cât mă ține gura. Am câştigat! Am câştigat!... Ştiam că aşa va fi!

- Violeta o priveşte pe Gabi cu încântare, zicându-i: "Povestea ta a fost cea mai interesantă, dar, ştii ceva, mă întreb, când ai timp să faci toate astea?"

- Eh! - zice Gabi. Omul numai ce nu vrea nu poate face.

Afară bătea un vânt rece şi ploua mărunt cu picături care pătrundeau până la piele.

- Ce rău îmi pare că nu pot merge şi eu cu tine ca să ridici premiul, zice Violeta.

- Ba cred că mergi, că vreau să te păcălesc să rămâi până mâine. Diseară vine Dinu şi sărbătorim toți trei.

- N-aş mai vrea să plec de lângă tine, dar cei de acasă au nevoie de mine. Dar ştii ceva? O să plec mâine, m-ai convins.

- Dacă ai şti cât te iubesc, surioară! N-ai vrea să mergem prin parc, să luăm puțin aer?

- Da, Gabi. Hai, că n-am mai fost de mult timp în parc.

Ieşise soarele care strălucea printre crengile pomilor. Fără să ne dăm seama am ajuns în Parc. Am mers până la lac. Erau atâția copii cu bicicletele! Încântarea lor dezinvoltă şi glasurile pline de bucurie îmi umpleau ochii de lacrimi. Aceşti copii sunt darul cel mai frumos adus de Dumnezeu unei lumi reci ca aceasta în care trăim. Am dat ocol lacului, apoi ne-am îndreptat către casă.

Când am ajuns acasă, Dinu sosise deja şi veniseră şi copiii de la țară, de la prieteni.

- Cred că avem un intrus, Violeta.

Când am deschis uşa, toți trei ne aşteptau în hol.

- Sărut mâna, ne spun ei deodată.

Dinu ne îmbrățişează pe amândouă. Ne schimbăm şi trecem la bucătărie, unde bărbații mei pregătiseră masa.

- Surioară, vezi ce bărbați vrednici am eu? Ne aşteaptă cu masa pusă. Ai tăi nu fac aşa?

- Ba da... mai stai pe-aci... Dacă nu le pun eu masa, mor de foame.

După ce am mâncat pe îndelete, copiii au chemat-o pe Violeta în camera lor.

- Moşică - deschide discuția Leonard, cum ați supraviețuit copilăriei voastre?

- Măi, copii, pe timpul nostru mergeam în autobuze sau maşini care nu aveau centuri de siguranță, sau ne duceam la "munci patriotice" în tractoare şi ni se părea o excursie foarte specială, nu aveam capace de siguranță la medicamente, dulapuri sau uşi, beam apă de la fântâna din curte, nu din sticla cu apă plată, ieşeam la joacă cu singura condiție: să ne întoarcem înainte de a se lăsa întunericul afară, aveam ore până la prânz şi veneam direct acasă să mâncăm, nu aveam celulare,

aşa că nimeni nu ştia unde suntem, ne tăiam, ne rupeam un os, pierdeam un dinte, dar nimeni nu căuta un vinovat. Era numai vina noastră. Mâncam pâine cu untură, luam din grădină o roşie, o ştergeam de rochie şi o mâncam şi nimeni nu era bolnav de vreo boală şi nu luam în greutate, pentru că mâncarea nu avea "e-uri". Împărțeam câțiva copii o sticlă cu apă, bând toți din ea şi nimeni nu murea din asta. Nu aveam televizor, radio, xbox, internet... dar aveam prieteni. Mergeam până la casa prietenului, sunam la uşă sau intram încet fără să sunăm şi ieşeam la joacă acolo, afară, fără gardian. Aici, aveam tot felul de jocuri de echipă: fotbal, țările, v-ați ascunselea şi nu toți ajungeam să fim aleşi, dar nu se supăra nimeni.

- Nu toți erau elevi silitori şi când unu dintre ei rămânea repetent, pur şi simplu repeta anul - intervin eu, care intrasem fără să fiu observată.

- Aşa este surioară - zice Violeta.

- Hai, mai spuneți-ne - zice Octavian.

- Nimeni nu mergea la psiholog, nu avea dislexie, nici hiperactivitate, doar repeta anul şi atât - zice Violeta.

- Aveam libertate, eşecuri, bucurii, responsabilități... şi am învățat să ne descurcăm cu ele - intervin eu.

- Cred că erați plictisitori...

- Ştiu că eram tare fericiți!

Violeta iese din camera copiilor, zicând:

- Dinule, nu vrei să-mi povesteşti ce ai făcut pe unde ai fost?

- Sunt în sufragerie, vino să stăm de vorbă.

- A fost grea operația? - îl întreabă Violeta pe Dinu. .

- E vorba de o fetiță de trei ani, înaltă de nouăzeci şi cinci de cm şi cântăreşte douăzeci de kg; are un păr creț şi nişte ochi căprui, ca de veveriță. Este frumoasă foc! Pentru optzeci la sută, nivelul de saturație cu oxigen din sângele ei, arată chiar bine. Uneori îşi pierde sufletul, mai ales atunci când țopăie sau se joacă. S-a născut cu un defect al inimii care apare la un copil

dintr-o sută. O inima normală are două ventricole - unul pentru a pompa sânge către plămâni, celălalt pentru a pompa sângele oxigenat din plămâni în corp. Ea, de fapt, nu are decât o jumătate de inimă - unul dintre ventricule e sub mărimea normală şi absolut inutil. Fără operaţie pe cord, acest copil nu ar mai avea de trăit probabil, decât vreo câţiva ani. A suferit prima operaţie când avea un an. Mai rămânea operaţia de acum. Tatăl ei o părăsise. Nu fusese în stare să facă faţă acestei situaţii, însă mama ei o însoţise peste tot, până şi în sala de operaţie. Anestezista i-a pus masca pe gură fetiţei, a scos un ţipăt uşor şi după câteva secunde a închis ochii. Mama ei a ieşit din sala de operaţie, iar uşile batante s-au închis în urma ei, apoi a izbucnit în lacrimi.

- Câţi aţi fost în sala de operaţie?

- Cinci doctori: un profesor de cincizeci şi nouă de ani din Belgia; nu are decât 1,65m. În ciuda reputaţiei sale impresionante, este o prezenţă discretă. În fiecare zi face câte o operaţie. Foarte des face simpozioane sau conferinţe ca să-şi determine gazdele să-i propună cazuri dificile ca şi acesta. Intervenţia era planificată să dureze patru ore. O serie de monitoare înregistrau tensiunea arterială, ritmul cardiac şi vreo câteva alte funcţii.

- Ce-mi place sa te ascult! Nu e mai greu să operezi pe inima unui copil decât pe cea a unui adult?

- Normal că e mai greu.

- Cumnate, profesorul ăsta parcă repară jucării, nu oameni.

- Exact asta i-am spus şi eu - zise Dinu zâmbind. Operaţiile sunt viaţa lui.

- Hai, mai spune-mi, că-mi place.

- La câţiva centimetri în interiorul pieptului, era aşezată inima acestei fetiţe. Nu va arăta niciodată ca o inimă normală, dar va funcţiona la fel. Profesorul i-a oprit inima şi în locul ei a pus un aparat care a preluat funcţiile inimii. Inima ei adevărată se

afla la un metru distanță de corpul ei. I se făcea ceea ce se numeşte reanimare suspendată.

- Cum adică... suspendată?

- Viața este suspendată 30 - 40 de minute; dacă se întârzie mai mult de atât, s-ar putea ca pacientul să nu îşi mai amintească nici cum îl cheamă. Cei care operează copii, cos vasele de sânge care arată ca diametrul unei mine de creion, iar cusătura trebuie să fie perfectă. Aici trebuie să fi cel mai bun! După ce a fost operată, a fost dusă în sala de reanimare, iar la câtva timp după aceasta, prinsese deja culoare. De aici în colo, va avea o viață normală.

- Cumnate, să faci numai bine în viață, iar acolo unde nu poți face bine, să nu faci rău! Că nu există judecător mai mare decât mustrările de conştiință, căci toți suntem sortiți să avem un ceas al judecății din urmă.

- Dinule, cred că eşti foarte obosit. Merg să-ți fac patul, iar noi te vom scuza dacă vrei să te culci.

- Da. Cred că aşa am să fac. Mai vorbim şi mâine.

- Nu-mi pare rău că am rămas, că am mai stat de vorbă. Noapte bună cumnate!

- Somn uşor! Şi închise uşa în urma lui.

- Gabi, cred că am să mă culc şi eu - zise Violeta. Cât e ceasul?

- Este unsprezece. Hai să-ți fac patul.

După ce am făcut ordine peste tot, m-am băgat lângă Dinu, care răpus de oboseală, dormea dus. Recunosc că în sufletul meu, Dinu este singurul clopoțel de argint care vreau să cânte numai pentru mine. Am adormit ducând în visele mele, chipul lui. L-am luat în brațe şi am adormit şi eu.

Spre ziuă, am avut un vis ciudat, dar, cu tot efortul, nu am putut să îmi amintesc acest vis. Bineînțeles că nu am putut să mai adorm şi furişându-mă afară din cameră, am plecat la

bucătărie. Am profitat de faptul că m-am trezit devreme şi am pregătit micul dejun pentru noi, toți şi bineînțeles - cafeaua.

După ce am mâncat, noi am rămas să servim cafeaua, iar copii au plecat în camera lor.

- Tu, când ai tren, Violeta? - zice Gabi.

- La 14,30.

După ce ne-am băut cafeaua, Dinu şi-a luat rămas bun de la Violeta şi a plecat la serviciu, iar noi, două, am plecat prin magazine să-mi cumpăr ceva, trecând după aceea pe la Radio Craiova să-mi ridic premiul, urmând să o conduc pe Violeta la gară.

Ajunsă acasă, nu vroiam decât să stau la orizontală, deoarece mă simțeam obosită. După ce m-am odihnit puțin, m-am hotărât să merg pe la mama-soacră. Îi cumpărasem un capot. De cum ajung acolo, mă întâmpină o femeie trecută de a doua tinerețe, deosebită, cu vorba blândă, în a cărei privire se oglindeşte bucuria de a mă vedea.

- Sărut mâna, mamă. Îmi era aşa dor de mata!

- Gabi, tu eşti, mamă? Azi dimineață vorbii cu Leana despre tine...

- Ți-am adus câte ceva. Hai în casă.

- Hai, fata mea.

Dar, înainte de a intra în casă, îşi aruncă privirea la poartă zicându-mi: "Dinu nu veni cu tine?"

- Probleme ce nu au putut fi amânate l-au reținut la spital, dar cu siguranță data viitoare va veni şi el cu mine.

Am scos din plasă ce aveam şi i le-am pus pe masă.

- De ce dăduşi mamă, atâția bani pe astea?

- Lasă mamă, că nu e cine ştie ce. Meriți mai mult de atât! Hai să-ți pun un pahar de bere, că ştiu că-ți place.

- Chiar îmi era sete. Tu nu bei?

- Nu mamă, că sunt cu maşina.

Am stat de vorbă cu ea două ceasuri încheiate.

- Nici nu ştiu când a trecut timpul - îi zic eu.

Afară era senin şi înserarea curgea blând, o înserare albastră venită dinspre Jiu. Mi-am luat rămas bun de la mama-soacră şi am plecat spre casă. Ajunsă aici, mi-am făcut un duş, am mâncat puțin şi m-am aşezat la televizor. Copiii erau la mama. Mă uit la ceas: e ora douăzeci şi trei. Pe ecranul televizorului se derula un film. Nu apuc să văd nici cinci minute din film şi aud cheia în broasca uşii de la intrare. Sar din pat ştiind că este Dinu. Îi ies în întâmpinare, sărutându-l.

- Ce fac copiii? Dorm?

- Sunt la mama. În seara asta dorm la ea.

- A... suntem singuri...

- Da. Hai să mănânci ceva, apoi îmi povesteşti cum a fost ziua de azi pentru tine.

- Tu ce ai făcut azi?

- Am condus-o pe Violeta la gară, apoi am fost pe la mama soacră. Ce s-a bucurat! I-a părut rău că nu ai venit şi tu cu mine, dar i-am explicat de ce nu ai venit şi eşti motivat.

Dinu mă luă de mână şi intrarăm în dormitor. Abia aşteptam să-l strâng în brațe. El este omul care nu ştie nimic, care ghiceşte uneori, care află adesea, care uimeşte întotdeauna. Legăturile cu care mă legase, intraseră în carnea mea. Mă trezisem precum Guliver în Liliputt, simțindu-mă pierdută. La un moment dat mă trezeşte din vis, sărutându-mă. Mirosea atât de frumos!

- Gabi, mi-a fost aşa de dor de tine!

Aprinsă de îmbrățişările lui, puterea energiei mele slăbea.

Tăceam, ascultându-l pe el. În absolutul meu, orice concepție se anulează de la sine deoarece, sub vraja lui îmi pierd limitele.

Eram o prizonieră. El apărea înaintea ochilor mei ca muiat în aur de soare şi dacă rămâi o vreme sub influența sa, aceasta devine mortală. Mă înlănțuie cu brațele lui puternice şi mă

duce în pat. Ne iubim ca atunci când ne-am cunoscut. Această iubire e cuprinsul, e sensul vieții noastre.

Iubirea te poate duce în adâncul prăpastiei cu viteza lacrimilor sau te poate duce în paradis. A iubi înseamnă să fi uman în primul rând, a iubi înseamnă să laşi să inunde din tine bunătatea şi înțelegerea, sacrificiul şi renunțarea, să laşi orgoliul şi să accepți că toți suntem imperfecți iar viața nu este o linie dreaptă.

Iubirea e un imbold, pentru ca fiecare dintre noi să ne desăvârşim, să devenim cineva, să devenim o lume, noi, înşine de dragul cuiva. Oricine a iubit, a suferit. O dată, în viață, cunoaşte omul dragostea cea mare. Într-un anume spațiu şi timp s-au întâlnit două forțe: tinerețea şi dragostea. În sfârşit, bătuse pentru noi orologiul acelei mari şi unice iubiri din existența fiecărui om. Dragostea arde dar lipsa ei usucă. Atenție refractarilor!

De când îl cunoscusem pe Dinu nu mai aveam nevoie de nimeni, pretinzând că niciodată nu am acceptat viața mai plenar decât acum, atingând echilibrul perfect. De-ar fi fost să merg până la el, străbătând tot drumul plin de şerpi, aş călca peste ei cu tălpile goale.

- Te simți bine, iubito?

- Ca în paradis!

- Eee... pentru asta, mie să îmi mulțumeşti. În weekend-ul ăsta îți propun să mergem toți la Olăneşti. Dacă eşti de acord, mâine fac rezervare la hotel.

Cu gândul la excursia ce ne aşteaptă, am adormit. Somnul ne învăluie cu puterea lui purificatoare. Afară începe să plouă. Ploile sunt ca sentimentele: unele te stropesc, altele te udă, iar altele te pătrund până la oase.

*

Chiar dacă săptămâna asta am muncit pe rupte, weekend-ul a venit mai repede decât mă aşteptam. Ne-am pregătit cu grijă bagajele de cu seară şi a doua zi, dimineața, am plecat spre Olăneşti.

La început, mi se părea că nu e suficient timp pentru tot ce ne-am propus. Cu toate astea, am făcut şi drumeții, am făcut şi plajă pe malul Oltului. După-amiază am ascultat fanfara în parc, iar seara copiii au mers la film, iar noi doi am mers la o terasă.

La o masă alăturată, am observat o persoană ce mi se părea cunoscută. Era Paula - o fostă colegă de liceu - cu care nu mă mai întâlnisem de cinci ani. I-am spus lui Dinu despre prietena mea şi i-am cerut permisiunea să o chem la masa noastră. Bucuroasă, mă îndrept către Paula care e uimită când mă vede.

- Bună, Paula.

- Ce mică e lumea! Nici nu mă gândeam că tocmai aici o să mă întâlnesc cu tine - îmi zice ea.

- Sunt într-o excursie cu familia. Hai, te rog la masa noastră.

A acceptat bucuroasă, iar eu i l-am prezentat pe Dinu.

Încântate de întâlnirea aceasta neprevăzută, am început să depănăm amintiri.

Discuția rula ca într-un film, unde foştii colegi de şcoală generală şi liceu, reveneau în fața noastră. Băieți şi fete prindeau contur pentru o clipă pentru a se topi după câteva secunde în calmul amintirilor.

- Ce mai şti de colegii noştri? - o întreb eu pe Paula.

- Nu mă întreba, că nu ştiu mai nimic. Pot doar constata că viața ne-a despărțit irevocabil. Colegii şi colegele noastre s-au risipit care încotro, fiecare având probleme de sănătate sau de viață.

- E trist, Paula! Astăzi, gândul omului e acaparat de creşterea valutei, de faptul că mâine va rămâne şomer sau, şi mai grav, va deveni cerşetor într-o țară atât de bogată ca a noastră, pe

care au supt-o cât au putut cei care s-au perindat la conducerea țării. Nu mai sunt oamenii de altădată când, îmbrăcați cu paltonul plecau prin viscol la teatru, la film, la filarmonică sau pur şi simplu în oraş pentru aşi cumpăra o carte bună.

- Draga mea, cultura în democrația asta este inexistentă.

- Astăzi, au prioritate muzica dezlănțuită şi vocabularul mahalalelor. Vorba unui mare scriitor: problema noastră nu este că nu zărim luminița de la capătul tunelului, dar noi nu am găsit nici până acum intrarea în tunel. O să crezi că sunt pesimistă datorită celor evocate mai sus, dar crede-mă, că asta e realitatea.

- Ironia şi umorul sunt forme ale gândului pozitiv. Şi, totuşi, eu cred în oameni - mai zise Paula.

- Ce mai ştii de Eva? Ştiu că sunteți prietene de familie.

- Nu ştiu, nu am văzut-o de câteva luni de zile. Am auzit că a făcut a doua facultate. Lucrează în Bucureşti E căsătorită cu Dan, fostul nostru coleg.

- Zău? De unde şi până unde? Dan era un afemeiat când era în facultate, pe când ea era o timidă, o fată cuminte.

- Nu ştii că Dumnezeu împreună oameni diferiți? Nimeni nu credea că în viața Evei va interveni o schimbare radicală.

- Despre ce schimbare este vorba?

- De cum s-a însurat Dan, s-a făcut om de casă. Pe când Eva...

- Ce e cu Eva? - o întreb eu curioasă.

- Eva s-a îndrăgostit de curând, nebuneşte de un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea. O dragoste cumplită, cu furie, cu patimă, cu încrâncenare.

- Şi soțul ei ce zice?

- Se face că nu ştie. O iubeşte prea mult, pentru a o pierde. Începuse să-şi neglijeze copiii. Afacerile îi mergeau din ce în ce mai prost; nu-i păsa că pierde prestigiu, bani, familie.

Iubitului ei îi cumpărase o garsonieră şi mai tot timpul şi-l petrecea cu el. Într-o zi şi-a luat toate lucrurile de valoare din casa unde locuise cu soțul ei - blănuri, bijuterii - şi dusă a fost.

Iubea cu o pasiune nefirească pentru vârsta ei. Peste tot, pe unde mergea cu el, ea cheltuia şi lui îi convenea. Orice capriciu al lui, devenea realitate pe banii ei. Conturile i se subțiau îngrijorător. Aşa cum a fost de aşteptat, sfârşitul a fost dramatic.

- Şi el de ce nu a pus punct acestei căsnicii?

- A pus ea. Şi pentru asta a primit şi răsplata: într-o zi, pe când se întorcea de la serviciu, şi-a găsit hainele puse în valize, în fața uşii; uşa încuiată şi yala schimbată. Iubitul ei plecase cu o vecină - proaspăta lui iubită - la munte. Eva, l-a rugat, l-a implorat. Nimic! Câteva nopți, a dormit la o prietenă, după care a plecat în Hunedoara, la bunici. N-a mai avut curaj să-şi privească soțul şi copii în ochi. I-a fost frică şi ruşine.

Am întâlnit-o acum cinci luni în Hunedoara. Nu ştiu dacă ştii, părinții mei sunt de acolo. Era nefardată, mirosea a băutură şi trăgea dintr-o țigară. Avea o mică afacere pe plan local, din care îşi ducea zilele. Era foarte tristă, nu mai ținea legătura cu rudele, cu familia, cu prietenii. Trăia singură.

- Nu-mi vine să cred ce aud... O credeam mai deşteptă. De ce oare se întâmplă aşa? A cui e vina când unul din parteneri trişează?

- Bărbatul ei era foarte gelos, dar niciodată nu i-a făcut vreo scenă până când nu a prins-o în fapt. Şi soțul meu este gelos, dar în limitele admise. Cum ne putem vindeca de gelozie?

- Paula, o cantitate mică de gelozie este normală, dar trebuie să luptăm împotriva geloziei extreme şi astfel orice relație poate fi salvată, numai daca cei doi parteneri vor fi dispuşi să se preocupe mai mult de ei şi de relația lor. Nu este simplu, dar merită! Alarma sună când relația începe să scârțâie.

- Draga mea, adevărul este că după câțiva ani, dragostea spontană cedează iar dacă partenerii nu vorbesc deschis despre

această problemă, viețile lor încep să se despartă şi apare senzația că te trezeşti dimineața lângă un străin, deşi este partenerul pe care l-ai iubit. Nu-l mai recunoşti pentru că nu îl mai priveşti ca altă dată cu adevărat.

- Nu este normal ca după atâția ani, relația să nu mai funcționeze.

- Sigur că nu este normal. Dar se întâmplă de cele mai multe ori.

- Îmi pare rău pentru Eva. O credeam mai deşteaptă. Dar de tine nu îmi spui nimic, Paula?

- Poate altă dată... Şi-mi întinde cartea ei de vizită.

În timp ce noi discutam aprins, au venit copiii împreună cu Dinu, care plecase de ceva timp în calea lor. Se terminase filmul şi el îi aşteptase, ducându-se apoi să cumpere câteva suveniruri. I-am prezentat Paulei, după care aceştia mi-au pus în brațe un buchet de flori de câmp, zicându-mi:

- Pentru cea mai bună soție!

- Şi pentru cea mai bună mamă! - adaugă copiii.

- Doamne, ce copii frumoşi aveți!

Ne luăm rămas bun de la Paula şi alături de Dinu şi copii, ne îndreptăm spre camerele unde am fost cazați pentru a ne odihnii. Am dormit două ore, duşi... Eram tare obosiți! Peste creasta muntelui sub care se clădea barajul hidrocentralei de la Ostrov, un nor călător îşi scutura bogăția apei. Oraşul era înțesat de lume.

Soț şi soție! Ani mulți de armonie petrecuți împreună! Căsnicia noastră a fost întemeiată pe principii simple. Primul dintre acestea este că în casa noastră se găseşte întotdeauna ceva de făcut, iar al doilea este că o soție bună are multă considerație pentru bărbatul ei, iar un bărbat dovedeşte că îşi iubeşte soția respectându-i personalitatea.

- Gabi, eşti minunată! Câteodată mă simt inferior ție; am multe carențe.

- Dinule, sunt foarte tolerantă în raport cu defectele oamenilor, căci nimeni nu e perfect. Sunt foarte încăpățânată şi asta o consider o calitate, nu o tară de caracter. Tenacitatea m-a ajutat întotdeauna.

- Sunt fericit alături de tine, Gabi!

Cele două zile cât am stat la Olăneşti au trecut mai repede decât ne aşteptam. Ajunşi acasă destul de târziu, ne-am culcat. Mâine începe o nouă săptămână de muncă.

*

Săptămâna asta am emoții mari. Leonard susține examenul la facultate. Am stat de vorbă cu el şi mi-a zis să nu am emoții deloc, deoarece este foarte bine pregătit. Am mare încredere în el şi încerc să-mi înving toate emoțiile şi să fiu încrezătoare.

Azi e vineri şi nici nu ştiu când a trecut săptămâna. Abia aştept weekend-ul şi cu toate că am destule de făcut prin casă, sunt sigură că am destul timp şi pentru mine. O să îmi fac timp să îmi aranjez părul - asta însemnând să îl vopsesc - deoarece au început să-mi apară ghiocei la tâmple. Şi bine înțeles, voi dedica câteva ore bune, eroilor din romanul pe care mai am puțin şi-l termin.

La începutul săptămânii viitoare, se afişează rezultatele la examenul susținut de Leonard.

E o vreme minunată şi am hotărât cu Dinu să mergem pe la părinții lui. Ajunşi aici, mă interesez dacă fetița vecinului Vasile a sosit acasă, întrebând-o pe mama soacră. Îmi confirmă că e de două zile acasă, dar, nu se simte foarte bine. A suferit foarte mult, datorită faptului că şi-a pierdut tatăl în urmă cu ceva timp - mai spune soacra mea.

- Cum, adică, e bolnavă? Ştii cumva ce are? O întreb eu, cu vocea tremurată de emoție, de teamă... de parcă mi-ar fi rudă.

Şi în timp ce noi, două stăteam de vorbă în curte, o vecină vine într-un suflet să ne înştiinţeze că fata lui 'nea Vasile nu se simte bine şi că ar avea nevoie de ajutorul unui medic. Atunci, soacra mea intră ca o vijelie în casă, strigând la Dinu.

- Dinule, mamă, nu vrei să mergi cu Gabi la fata lui 'nea Vasile, deoarece nu se simte prea bine. M-am gândit că dacă voi sunteţi medici, aţi putea să o ajutaţi.

- Da, mamă, cum să nu. Merg să o caut pe Gabi.

- Vezi că e la poartă, te aşteaptă.

Când Dinu şi Gabi au ajuns acolo, Diana era leşinată. Lângă ea, soţul ei se precipita şi nu ştia ce să facă. Când l-a văzut pe Dinu şi Gabi, i s-a luminat faţa. S-au grăbit să o suie în maşină şi au plecat de urgenţă cu ea la spital. Aici, o aşteptau doi brancardieri care au pus-o pe targă şi au dus-o într-un salon, unde i s-a dat primul ajutor.

Gabi, privi mai cu atenţie chipul fetei şi ceva îi atrase în mod special atenţia. Lângă sprânceana stângă a observat un semn care semăna mult cu cel pe care îl avea fetiţa ei, care fusese înfiată. Era ceva atât de asemănător, încât lui Gabriela îi dădură lacrimile.

Fata era palidă şi acuza dureri puternice în zona ficatului. Îngrijorată, Gabriela îl rugă pe Dinu să se ducă la directorul spitalului care - îi era prieten - şi să facă tot posibilul să intervină, pentru a i se face de urgenţă analizele acestei tinere.

Analizele au fost gata în câteva zeci de minute şi s-a constatat că fierea ei nu mai funcţiona deloc. Au dus-o cât au putut de repede în sala de operaţie. Operaţia s-a terminat cu bine iar Diana şi-a revenit chiar înainte de a fi dusă în rezerva ce fusese pregătită chiar de directorul spitalului.

Câteva momente, cât a durat operaţia, Gabriela a avut chiar impresia că întreaga încăpere se învârte cu ea şi, că ar putea ceda psihic în faţa neprevăzutului ce bătuse la uşa ei în această după-amiază. Murmura în sinea ei ceva ce aducea a rugăciune,

neluându-şi ochii de pe chipul Dianei. Amândoi au fost tot timpul alături de aceasta, care de un an de zile era o femeie căsătorită.

După ce a fost operată, au dus-o în sala de reanimare iar Gabriela se uita la ea şi credea că visează. Semnul de sub sprânceana stângă era un fapt evident, dar asta nu însemna că fetița aceasta ar putea fi a ei. Parcă se uita în oglindă iar oglinda îi reda chipul aşa cum fusese cu mulți ani înainte. Nu-şi putea lua privirea de la persoana din fața ei care între timp, deschisese ochii şi mărgăritare se prelingeau din ei.

Poate că a fost doar o părere, însă inima îi spunea că este mult mai mult decât atât. O privea năucită şi de atâta emoție, o apucă tremuratul. I se uscase gura şi întinse mâna după un pahar cu apă ce se afla pe noptiera de la capul patului. Suferea şi se chinuia în nesiguranța care pusese stăpânire pe toată ființa ei. Ea a fost singura care a rămas să mai stea alături de Diana şi să urmărească evoluția operației, timp în care o privea cu atâta atenție, că la un moment dat avu impresia că fata se ridică din pat şi o ia în brațe.

"Doamnă asistentă, veniți repede în salonul cu numărul şapte, că i s-a făcut rău cuiva." Două asistente ce se aflau vis-a-vis de salonul unde fusese adusă Diana, s-au grăbit să ajungă cât mai repede acolo. Gabriela zăcea întinsă pe jos, lână patul în care dormea aceasta. Au ridicat-o de jos şi au pus-o în patul alăturat, fiind liber.

Într-un târziu şi-a revenit şi privind speriată în jur, a întrebat ce s-a întâmplat, de ce e atâta lume adunată lângă ea? "Vi s-a făcut rău" - a spus una dintre asistente. S-a uitat în jurul ei şi încet, încet şi-a revenit.

La câteva minute de la acest incident, Dinu a intrat în salon unde Gabi se odihnea alături de fetița vecinului lui.

- Am auzit că ți s-a făcut rău şi am alergat într-un suflet. Ce s-a întâmplat?

- Dragul meu, nu îmi dau seama ce e cu mine. Cred că am fost prea afectată de starea Dianei, se mulțumi ea să răspundă, din amalgamul gândurilor ce o purtau în trecut, pentru ca în clipa următoare să o întoarcă în prezent.

Şi timp de câteva momente, privirea îi alunecă pe gresia din încăpere.

- Cine a spus că fericirea nu doare?

- Nu prea înțeleg ce spui, Gabi.

- Nici nu ai avea cum.

Gabriela este tentată să-i spună soțului ei, adevărul, să se descarce de o povară.

- Lasă, draga mea, vom vorbi acasă pe îndelete despre tot ce îți apasă sufletul. Dar este ceva, ce nu îmi dă pace şi nu suferă amânare, iar dacă nu te întreb simt că am să explodez.

- Dragul meu, te rog să mă întreb şi eu dacă am să pot, îți voi răspunde.

- Asemănarea dintre tine şi Diana este surprinzătoare şi am observat că te tulbură enorm de mult acest lucru. Nu pot găsi nici o explicație. Nu mi-ai spus niciodată că ai cunoaşte-o pe aceasta.

Gabriela simte cum lacrimile o sufocă şi sunt gata să cadă ca o ploaie purificatoare pentru a-şi răcori sufletul greu de atâta fericire. Curiozitatea lui a enervat-o, considerând-o un abuz față de părticica ei de suflet în care n-a pătruns nimeni niciodată. Tăcerea ei era atât de adâncă, precum fundul mării.

- Ştii doar că eu nu am secrete față de tine şi nici de data asta nu voi avea, dar acum sunt epuizată şi aş prefera să discutăm acasă.

Dinu, luând-ui mâna într-a lui, i-o mângâia cu atâta delicatețe, că lacrimile începură să curgă şiroaie din ochii Gabrielei.

- Te rog să te linişteşti. Nu am să te mai întreb nimic, iar dacă tu vei avea ceva de spus, voi încerca să fiu cel mai bun ascultător.

De câte ori nu şi-a imaginat întâlnirea cu Diana, câte scenarii nu făcuse, de câte ori nu spunea uitându-se în oglindă - cuvinte pe care îşi închipuia că i le rosteşte ei. Şi dintr-o dată, memoria avea să scoată din cutiuța unde păstra toate amintirile, ziua când aflase de această fetiță.

Tot acum îşi amintea şi ziua când auzise la radio despre o anume fată de liceu care se numea Diana Miulescu, ce luase locul întâi la olimpiada de matematică pe țară. Trecuse ceva timp de atunci şi nu-şi putea răspunde cum de îşi amintea tocmai acum despre acest interviu, de parcă ar fi fost ieri. A mişcat-o până la lacrimi fără măcar să bănuiască identitatea propriei drame, care relata starea de spirit a acestei copile.

Cu aceste gânduri şi cu inima mai grea ca niciodată se îndreptă spre uşă. Se ruga adeseori pentru sănătatea ei, dar nu de puține ori, gânduri sumbre o împresurau. Nu a cochetat niciodată - nici măcar în glumă - cu moartea care obişnuia să mai bată la uşa vreunui salon, dar acum gândul că i s-ar putea întâmpla ceva acestei tinere, o speria.

Gabriela ar fi dorit să o trezească, să o ia în brațe şi să-i mărturisească toată suferința care a măcinat-o atâta amar de vreme.

Se făcuse destul de târziu, când directorul spitalului a intrat în salon şi văzând că nu au plecat, le-a zis:

- Încă n-ați plecat? Vă rog să mergeți acasă şi să aveți încredere că Diana rămâne pe mâini bune.

Era fericită? Fusese vreodată? - îşi zicea Gabriela în gând Fericirea atârnă de moment, de savoarea clipei chiar dacă asta durează o zi, o lună sau toată viața. Ce contează un pic de suferință - pentru că într-o viață de om există şi aşa ceva.

*

- Nici tu nu ai somn? - îl întreb pe Dinu.

- Parcă nu ai ştii că mai mult de două-trei ore nu pot dormi. Te văd abătută şi mă doare că nu îți deschizi sufletul să ştiu cum aş putea să te ajut.

- Au fost clipe când, fără să vreau ți-am zdruncinat încrederea, dar tu ai fost nedezlipit de lângă mine.

- Poate că în felul acesta, Dumnezeu a pus în balanță trecutul meu - pe un taler - iar pe celălalt, trecutul tău, pentru a se compensa una cu alta.

- Nu cred că este chin mai sfâşietor, decât chinul unei mame. Nu-mi căuta motive care să mă disculpe.

- Lasă prostiile. Oare nu realizezi că nu îți voi reproşa absolut nimic referitor la trecutul tău? Şi eu am un trecut pe care tu nu l-ai adus niciodată în discuția noastră.

- N-am considerat necesar sau poate nici nu am vrut să se facă lumină în sufletul meu, încât bâjbâi şi acum prin noaptea amintirilor şi nu mai ştiu ce e bine şi ce nu e bine să fac. La început mi-a fost cumplit de greu dar cu timpul, durerea s-a estompat. M-a mistuit mulți ani, dar nu credeam că mă va izbii din nou.

- Nu mai are rost să rătăceşti prin trecutul care ți-a făcut atâta rău, sufleteşte - zice Dinu.

În zilele care au urmat, Gabriela a trecut în fiecare zi pe la Diana să se asigure că totul merge bine. Timp de o săptămână a fost alături de ea, având grijă să nu-i lipsească ceva, sau să-i facă nenumărate analize pentru a fi convinsă că operația se va vindeca fără probleme. Şi câte nu au discutat, câte apropouri nu a bătut Gabriela... doar, doar Diana şi-o da seama că mama ei este mai aproape de ea ca niciodată. Dar i-a lipsit curajul de a-i spune că ea - Gabriela - este mama ei bună pe care a pierdut-o şi pe care spera să o găsească cândva.

A fost fericită cât timp Diana a fost internată în spital, deoarece s-au apropiat foarte mult una de alta.

Nesperat de repede, fetița şi-a revenit şi a fost externată. A doua zi urma să plece cu soțul ei la Bucureşti, unde locuiesc de un an de zile.

În seara aceea, Diana a discutat pe îndelete despre toate astea cu soțul ei. Dimineața a fost o despărțire ca oricare alta.

Când trenul s-a pus în mişcare, am simțit că această despărțire este definitivă, că nu o voi mai vedea niciodată. Şi ea şi soțul ei, dispăruseră ca şi când n-ar fi fost niciodată. Privind în depărtare după ei, am mai putut zări ceva... ca un punct ce foarte bine ar fi putut semăna cu o vedenie.

Târziu în noapte am adormit cu gândul la ea şi tot ce am visat, aş putea să jur că a fost aievea.

*

Spre dimineață m-a furat somnul. M-a trezit mirosul puternic de cafea pe care Dinu o făcuse şi care mă aştepta fierbinte în ceşcuță. Apoi, împreună cu el, am plecat prin piață după cumpărături.

Nici unul, nici celălalt nu deschidem capitolul "Diana". Cred că ştie că am sufletul făcut praf şi tocmai din acest motiv nu zice nimic. Şi ăsta e un motiv în plus să îl iubesc atât de mult pe soțul meu.

La întoarcerea din piață, eu am coborât cu o stație mai înainte decât ar fi fost necesar ca să ajung acasă, deoarece vreau să mă opresc la o prietenă. Dinu a mers direct acasă deoarece mai avea de făcut câte ceva la maşină.

Mă înființez la poarta ei, undeva, pe lângă Piața Mare, pe Vasile Alecsandri. Sun şi apare în pragul uşii, o fată aproape "îmbrăcată" într-un păr negru ca nişte gânduri sumbre. Se apropie, îmi dă binețe şi zâmbeşte.

Când îşi înfige privirea în mine, regimente de fluturi îmi defilează prin stomac. O urmez teleghidată. Mă uit de jur -

împrejur la casa prietenei mele. Este o casă ieşită brusc din timp. Grădina, pare un pic răvăşită ca o amintire veche.

Împreună cu Sorina - pentru că despre ea este vorba - urc o scară veche spiralată, care duce spre camera ei. Un hol mic apoi...altă viață ! Mobilierul modern şi aparatura electronică de cea mai bună calitate, te aduc brusc în prezent.

E o zi rece, dar frumoasă. Pe pereții camerei, sunt aşezate grupat, o mulțime de tablouri. "Aici e mama cu tata" - îmi spune Sorina. Mă uit mirată!!!!

- Te miri!?

- Da. Mi-ai văzut reacția?

- Cum să nu. Tatăl meu, când m-am născut eu, avea şaizeci de ani, iar mama douăzeci şi patru de ani. A fost un om deosebit, tot timpul, un om deschis în gândire, chiar modern până în ultima clipă a vieții lui. Era cel mai bun prieten al meu, mi se confesează Sorina, iar zâmbetul i se topeşte o secundă într-un gând încercănat ca o ploaie de toamnă.

Tot agitându-se pentru a-mi arăta casa, mătură aerul cu părul lung de peste un metru. Mă invită să iau loc pe un fotoliu de răchită şi ne întindem la taclale. Aproape că uitasem de ce venisem la ea. Nu ne mai săturam, vorbind. După o oră, îmi iau rămas bun de la Sorina, o fată spontană şi veselă, căreia nu-i plac artificiile sau jumătățile de măsură.

Privirea îmi alunecă în jos, iar mintea se întoarce la vârsta când eram elevă. Multe speranțe îşi pun părinții în copii pe care-i cresc, iar copii reprezintă pentru părinți, un fel de armonie, o împlinire a lumii în care trăim.

Gândul mă duce cu mult timp în urmă. Eram elevă şi la o oră de matematică, eu şi cu un coleg de bancă, Cristi, jucam poker pe sub masă şi fără să-mi dau seama, am zis cu voce tare: "Trei-doi". Profesoara - doamna Constantinescu - care mă auzi, îmi zise: "Unde dracu vezi tu, Gabi, pe tablă, trei-doi? Şi mă scoase la tablă.

Mi-am revenit imediat şi am reluat firul problemei de unde îl lăsase dânsa. "Ai avut noroc că ai ştiut altfel, luai un doi cât tine de mare!" - mai zice ea şi mă trimite în bancă. Era materia care-mi plăcea cel mai mult şi la care avea numai note mari.

Sau îmi amintesc altă fază întâmplată tot la ore: eram în bancă cu Cristi şi în loc să fim atenți la ce ne explica profesoara, noi făceam "broasca". De cum ne văzu, ne scoase afară din clasă, zicându-ne: "mâine să veniți cu părinții la şcoală". Dinu se furişă prin spatele meu şi-mi spuse ca şi când ar fi strigat la mine:

- Pe unde colinzi, frumoaso?

- Doamne, cât m-am speriat! Dinule, tu vrei să scapi de mine?

- Ce prostii sunt astea? - zice el, luându-mă de mână.

- Lasă-mă, să nu te mai văd. Răule!

Nu fac doi paşi şi mă sperii când sună soneria. Deschid uşa, iar în pragul uşii, Simina.

- Nu te-am văzut de o veşnicie - îi zic eu.

- Da. E ceva timp de când nu ne-am întâlnit.

- Ce faci aici, la uşa mea?

- Am fost la o prietenă şi mi-am zis să dau şi pe la tine, fiind prin zonă. M-am mutat în oraşul tău natal.

- Hai, te rog, intră şi fii binevenită! De când te-ai mutat, draga mea?

- De două luni. De săptămâna viitoare voi lucra şi eu aici.

- Aici, unde?

- Aici, în Craiova. Sunt notar. M-am căsătorit cu un oltean. El este avocat.

- Zău? Cum îl cheamă?

- Mihai Paraschiv - îmi răspunde Simina.

- Am auzit de el.

- Am fost colegi - mai zice ea. La şcoală făcea parte din gaşca mea.

-Simina, aveți copii? - dau să o întreb repede.
- Da, avem o fetiță. Tu?
- Am doi băieți.
Am stat de vorbă mai mult de o oră cu ea.
- Gabi, mă cam grăbesc, dar mai pe seară v-aş invita pe la noi, să punem de un grătar. Cu cine să petrec, dacă nu cu prietenii?
- Bogăția noastră o reprezintă prietenii. Dar adversarii nu trebuie transformați în duşmani. Şi aşa e scurtă piesa în care jucăm.
Şi scoțând cartea ei de vizită mi-o întinde, zicând: "Aici ai numărul meu de telefon, sper să ne vedem diseară". Ne luăm rămas bun, asigurând-o că pe înserate vom fi la ea. Dinu iese din baie înfăşurat într-un prosop alb şi îl întreb:
- Ce faci, Dinule, aşa dezbrăcat?
- M-am bărbierit, că îmi crescuse barba. Ce caută Simina în Craiova? Parcă locuia la Braşov.
- Dinule, s-a mutat aici. Şi-a făcut o casă şi ne-a invitat diseară la un grătar. Vrei să mergem? Te roggggg!
- Mergem iubito, cum să nu. Ce nu fac eu pentru tine!
- O să o sun pentru a-i spun că venim... pe la ce oră să-i spun Dinule, că suntem la ea?
- Pe la nouăsprezece e bine?
- Da, da. Ce bine! Dinule, te iubesc, ştiai, aşa e?
Am luat telefonul, am format numărul Siminei şi am anunțat-o că la ora nouăsprezece vom fi la ea. M-a asigurat că ne vom simți foarte bine. Dar până să plecăm la ea, mi-am făcut manichiura, m-am coafat şi la ora stabilită, am ajuns acolo.
Simina ne ieşii în întâmpinare. Stăteau la casă.
- Ascultă Simina, cum ai reuşit să părăseşti oraşul Braşov, unde te-ai născut tu şi să vii aici, în Craiova? - o întreabă Dinu.
- Viața mea în Braşov era foarte liniştită, dar a trebuit să-l urmez pe soțul meu care s-a mutat cu serviciul. Am vândut apartamentul cu patru camere pe care îl aveam în Braşov şi

aproape toată mobila. Am făcut un împrumut în bancă; terenul îl aveam deja, iar planurile casei le-am făcut singură. Le-am prezentat unui arhitect, care mi-a făcut câteva modificări, după care au început imediat lucrările.

Soțul meu m-a susținut din prima clipă. Casa am construit-o puțin câte puțin, deoarece n-am putut să dau dintr-o dată toată suma. E adevărat că, plătind în etape te costă mai mult. În schimb, am trăit o dată cu casa asta şi am avut o satisfacție extraordinară când am văzut-o ridicându-se sub privirea mea.

Am investit foarte mult - e adevărat - dar sunt mulțumită. De afară, casa pare mică dar are zece camere: şase dormitoare, living, bucătărie, cramă, terasă. Casa e ca un fel de labirint pe trei nivele, dar e intimă. Am acoperit-o cu şindrilă pentru că este mult mai durabilă la intemperii şi izolează termic casa, iarna şi vara. În interior e amenajată în stil rustic. Mobila este din lemn natur... dar turui ca o moară - iar voi nu mai aveți loc de mine să spuneți nimic şi începu să râdă.

- Hai, mai spune şi tu ceva, că ți-am împuiat capul cu ale mele - îmi zice mie.

- Nu, nu... chiar suntem curioşi, zice Dinu, ținându-mă de mână.

- Îmi place că ai casa aşezată lângă un râu - zic eu.

- Râul acesta este un medicament pentru nervi. Dormitorul meu dă spre râu, iar în momentul când eu dorm, clipocitul apei acționează asupra mea ca un somnifer. Somnul e foarte odihnitor aici. Săptămâna trecută am fost într-o excursie, în Italia - divaghează Simina de la subiect.

- Și cum sunt tratați românii acolo? Am înțeles că nu prea bine.
- Andrei Pleşu avea dreptate! Nu poți fi mândru, sau ruşinat de o calitate pe care n-ai op
- inut-o prin merit sau prin opțiune. Nu te-a întrebat nimeni dacă vrei să te naşti român şi n-ai fost declarat român de un

juriu care ți-a evaluat, în prealabil, virtuțile. Te-ai trezit român, așa cum te-ai trezit bărbat sau femeie, blond sau brunet, înalt sau scund. A fi român nu e o alegere personală şi nici un premiu acordat prin concurs, ci o determinare înnăscută.

- Mândria, jena, recunoştința, sau insatisfacția nu au ce căuta aici. Există oameni care justifică mândria de a fi om dar există şi cazuri care ne fac specia de râs. Simina, mă pot mândri cu Eminescu, cu Adrian Păunescu, cu Pavel Coruț...

- Dar nu pot fi mândru de Râmaru - zice Dinu - repede. Unii se comportă ca şi cum meciul câştigat de o echipă românească e o victorie personală.

- Copiii care se disting la olimpiade, campionii, gimnastele, scriitorii, muzicienii care ajung la o notorietate transnațională, sunt resimțiți ca alibiuri ale propriilor valori. Chibițul e mândru de talentul celui din teren şi ajunge să se identifice cu el.

- Exact. Au câştigat "ai noştri", i-au bătut "românii noştri", "suntem cei mai buni" - sunt expresiile candide, dincolo de unde se ascunde convingerea absurdă că cel care le proferează, e el însuşi subiectul succesului. Românul e când Hagi, când Brâncuşi, când Mircea Eliade, când Nadia Comăneci...

- Câtă vreme vom trăi de pe urma meritelor altor români, nu vom face din România o țară de care să fim mândri ,completează soțul Siminei. Fiecare român ar trebui să-şi pună problema meritelor, a succeselor, a eforturilor sale personale. Mândria de a fi român e ceva care trebuie luat nu ca punct de plecare, ci ca scop de atins. Altfel, în loc să fie un combustibil energizant, România va rămâne ceea ce este de multă vreme: un drog sau un somnifer.

- Hai Simina să mâncăm - zice Florin, doar i-ai invitat la un grătar, nu?

- Aşa este dragul meu.

Simina mă luă de-o parte şi-mi spuse: "Am o rețetă de salată făcută din țelină şi morcov, felii de ghebe (ciuperci de pădure) şi gogoşar - toate murate - de îți înghiți limba! Este grozavă!"

Am fost serviți cu afinată şi, bineînțeles nu a lipsit salata "minune".

- Afinele sunt puse la macerat în palincă din Ardeal - începe Florin să ne explice despre cum a făcut el afinata - iar băutura, dacă ai gustat-o, vei constata că este un adevărat medicament. Vă rog să serviți!

Ne-am înfruptat din mâncărurile tradiționale şi franțuzeşti. Săracul, soțul ei, nu a putut vorbi mare lucru; nu a apucat de Simina. Am stat până târziu cu ei şi ne-am simțit minunat. Când ne-am întors acasă, copiii dormeau. Am intrat la ei în cameră şi i-am sărutat pe amândoi.

- Gabi, mai poți să-ți iei o săptămână de concediu? Vreau să mergem la Ierusalim. Am o colegă cu care lucrez şi ne-a invitat pe la părinții ei.

- Stai puțin... tu, cu serviciul... paşapoartele?...

- Stai liniştită! Am aranjat totul din timp. Am vrut să-ți fac o surpriză, căci ştiam cât de mult îți doreşti să ajungi la Mormântul Sfânt.

Stăteam întinsă-n pat alături de Dinu şi-n liniştea din cameră mă gândeam la cât de fericită sunt alături de Dinu!

- M-am simțit foarte bine la prietena ta, mă trezeşte din visare Dinu. Au o casă superbă! Sunt nişte oameni minunați!

Aproape că adormisem, când Dinu îmi spune:

- Văd că eşti tare obosită. Hai să ne odihnim, că mâine avem drum lung de făcut Şi mă ia în brațe.

- Aşa este iubitule, sunt tare obosită şi dau să îl sărut pe buze.

- Dacă nu stai cuminte, ne apucă zorile - zise Dinu râzând.

Mă întorc cu spatele la Dinu, iar el se aşează cu fața în sus şi începe să-şi legene capul pe perină, aşa cum face de când m-am căsătorit cu el. Adormim imediat.

*

Cu gândul la drumul pe care-l aveam de făcut, ne-am trezit foarte devreme. Am ciugulit ceva în fugă, ne-am luat bagajele, am chemat un taxi şi în zece minute eram la prietenii noştri care ne aşteptau cu cafeaua făcută, înainte să plecăm la aeroport.

Nu trebuie să mă uit în calendar ca să ştiu că vine primăvara. O nelinişte blândă mă pune în gardă. Cu o grabă de invidiat, natura iese din hibernare, mugurii plesnesc, copacii renasc iar pământul râde o dată cu florile de tot felul care îşi întind rădăcinile, ca brațele unei femei frumoase! Toate cresc cu o viteză miraculoasă. O secundă dacă nu eşti atent, ai pierdut totul.

Dumnezeu a pictat lumea în culori şi forme fără egal. Parcă ar fi smulse din straiele îngerilor! Numai mestecenii îşi plâng melancolia cu lacrimi de sevă dulce. În oraş nu vezi aşa ceva; trebuie să trăieşti la țară. Bătrânii satelor văruiesc casa, prispa, gardul şi pomii.

- Ce ai Gabi? Ți-e frică? - mă întreabă Dinu.

- Nu. Dar am emoții. E prima oară când merg cu avionul.

- Să iei o piatră în gură! - mai zise el şi începu să râdă. Sper să nu ai probleme în timpul zborului.

- Şi eu sper...

M-am aşezat alături de Nancy pentru a ne cunoaşte mai bine.

- În curând se împlinesc trei ani de când suntem căsătoriți - începe Nancy să-mi povestească cum s-au cunoscut ei. Ne-am cunoscut la un concurs hipic în Tel Aviv. Hassan participa la un concurs de dresură - e înnebunit după cai. Acasă are o crescătorie de cai. Eu îmi însoțeam elevii la cursurile de călărie. M-au impresionat calmul şi blândețea lui.

- Şi cum ai ajuns medic? Am înțeles că eşti colegă cu Dinu.

- Eram profesoară la o şcoală de călărie şi în acelaşi timp, studentă la medicină. Era visul mamei. Nu i-am supărat pe părinții mei niciodată.

- Mai ai frați, surori?

- Da. O soră şi trei frați.

- Îmi place să te ascult. Hai, povesteşte-mi.

- Îți vorbeam despre soțul meu, Hassan. Preşedintele clubului hipic, ne-a făcut cunoştință. Eu mă pregăteam de plecare, când Hassan m-a întrebat: "N-ai vrea să predai nişte ore de călărie?" Mi-a zâmbit şi mi-a întins o bucată de hârtie pe care scrisese numărul lui de telefon.

- Şi aşa am aflat că el este student la drept. Trei zile mai târziu, am intrat în grajdurile lui. În acea seară, m-a sărutat pentru prima dată. Pentru amândoi, aceea a fost ziua care ne-a schimbat complet viața.

Unul din frații mei locuieşte aici, la Ierusalim, şi la el ne întâlnim în fiecare an cu toții.

- Puneți-vă centurile pentru coborâre - se auzi glasul stewardezei.

Când am intrat în aeroport să ne recuperăm bagajele, era un du-te, vino amețitor. De la aeroport am luat un taxi care ne-a dus la destinație. Gazdele ne-au întâmpinat bucuroase şi ne-au condus în camera ce ne-o pregătiseră. După ce ne-am schimbat, am fost invitați la masă. Bucatele care ne-au fost servite, au fost deosebite.

La ora şase-seara, am mers la Sfântul Mormânt.

- Să vedeți şi voi, ce nu ați văzut niciodată! - zise Nancy.

- Nu-mi vine să cred că mă aflu aici! Mi s-a împlinit un vis!

- Ți se vor împlini multe vise - zise Dinu şi îmi sărută mâna.

- Ce faceți porumbeilor, aici sunteți? - ne întrebă Hassan.

- Voi sunteți porumbei, noi avem mai mulți ani de când suntem împreună - zice Dinu.

Am ajuns la slujbă mai devreme cu o jumătate de oră. Dar şi aşa, era atâta lume! Câtă frunză şi iarbă... A început slujba cu citirea prohodului Mântuitorului.

- Cât durează slujba aici? - întreb eu.

- Până dimineață. N-avem voie să vorbim aici.

După slujbă, se pecetluieşte Mormântul. Atunci intră armata în Biserică şi sting cele patruzeci de candele de aur de la Sfântul Mormânt ce are 3,5 m. lungime şi 2,5 m. lățime. Pe lespedea Sfântului Mormânt se pune pecetea. Preoții pun vată groasă în candele ca atunci când va veni Minunea, s-o ia şi s-o dea aprinsă la popor.

După Prohod se închide biserica până sâmbătă la ora unsprezece (la noi, ora douăzeci şi trei) şi toți se duc acasă. La întoarcere, armata te întreabă: "Eşti ortodox, treci aici, eşti catolic, treci dincolo!" Apoi intră toată lumea deodată în Biserică, după care intră douăzeci mitropoliți îmbrăcați în veşminte şi patru sute de preoți. Nu este voie în Mormântul Sfânt cu aparate foto, cu bliț.

Fiecare are în mână, treizeci şi trei de lumânări, exact câți ani a avut Iisus. La ora douăsprezece, la amiază, vine şi Patriarhul desculț şi cu capul gol. Este îmbrăcat cu o cămaşă albă de mătase, cu mâneca largă. Cele treizeci şi trei de lumânări sunt lipite deodată şi au pictate pe ele, Învierea lui Hristos. Se vând în magazinele din Ierusalim. Patriarhul este controlat de armată în fața a mii de oameni, pentru a nu avea ceva de aprins la el, iar la ora treisprezece, se roagă în trei limbi: "Să ne rugăm să vină Sfânta Lumină!". Apoi stă în genunchi şi zice: "Lumină lină a Sfintei slave a Tatălui Ceresc!" Intră un nor azuriu-albastru în Biserică, la care nu te puteai uita, că te orbea. Din nor iese de trei ori câte un fulger, trece peste Catapeteasmă şi se duce direct la Mormântul lui Iisus.

Când atinge piatra de pe Sfântul Mormânt, toată vata de pe El, ca de altfel şi candelele se aprind singure, la fel şi lumânările.

Patriarhul a chemat armata care a rupt sigiliile şi când au deschis uşile de la Sfântul Mormânt, înăuntru era un cuptor mare de foc, o văpaie alb-albăstruie. Patriarhul a luat vata aprinsă şi a băgat-o în nişte cutii cu găuri, iar lumina ţâşnea prin aceste găuri. Soldaţii au luat cutiile în mână, au mers prin mijlocul Bisericii şi au început sa strige: "Veniţi de luaţi Lumină!"

Când lumânările se aprind, toate toacele de argint încep să înconjoare Biserica. Încep să bată şi clopotele făcute de Constantin cel Mare, apoi se cântă: "Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule, îngerii o laudă în ceruri!". Când cântă atâtea coruri în mireasma de tămâie şi în marea de flăcări, parcă nu mai eşti pe pământ, parcă eşti în cer! Această cântare se cântă până Duminică dimineaţa, apoi se cântă "Hristos a înviat!" în toate limbile pământului.

Lumina este imaterială timp de două minute; dai cu ea pe faţă şi nu te arde. Această lumină ce vine singură din ceruri, în Sâmbăta Paştelui, este Lumina cu care Hristos s-a coborât la iad. Iisus a predicat în iad Evanghelia, timp de treizeci şi trei de ore şi trei zile. Clopotul cel mare de la Mormântul cel Sfânt, făcut din aur, în Vinerea Sfintelor Paşte, îl plânge pe Mântuitorul pentru că a murit. El se trage singur, rar şi cu jale. Uiţi că eşti pe faţa pământului auzindu-l!

În jurul Sfântului Mormânt sunt scaune pentru ambasadorii fiecărei ţări, care are câte un reprezentant. Când s-a făcut rugăciunea pentru Sfânta Lumină, a apărut deodată un stâlp de foc, de ne-am speriat atât de tare... şi cu noi, toată lumea! A venit deasupra Sfântului Mormânt, s-a despicat în trei: un stâlp de foc a mers la Golgota, unul aici, la Mormântul Sfânt şi unul la Biserica Sfintei Învieri. Nu vine în fiecare an lumina la fel. Aici sunt taine mari! Iată o minune care de două mii de ani se tot repetă! Nancy nu m-a slăbit din ochi. Plângeam în hohote şi

mă rugam. Dinu avea şi el lacrimi în ochi, dar când m-a văzut plângând, s-a speriat.

- Ce s-a întâmplat, iubito, eşti bine? - m-a întrebat, luându-mă de după mijloc.

- Da, sunt bine, dar sunt copleşită de acest spectacol. E minunat! Ai impresia că eşti cu Iisus, în cer.

- Aşa este. Şi pentru mine, această procesiune este unică. Sunt fascinat de câte am văzut! Hassan şi Nancy se apropie de noi cu lumânările aprinse. "Hristos a înviat!" - spun amândoi deodată. "Adevărat a înviat!" - le răspundem şi noi.

- Cum vă simțiți? - zice Nancy.

- Am rămas fără cuvinte, îi răspund eu.

- Hai să mergem - ne spune Hassan.

Cu lumânările aprinse, fiecare se îndreaptă către casă. Aici, părinții lor pregătiseră o masă ca pentru sărbătoare. Ouăle roşii erau puse în coşulețe, cozonacii cu nucă făcuți de mine pe care i-am adus cu noi, erau tăiați felii şi puşi pe platou; aveam şi pască şi vin roşu şi carnea de miel adusă de noi, fusese prăjită pe grătar şi mirosea aşa de bine! Masa era aşezată afară, sub un pom.

Doamne şi ce de flori aveau! Era o privelişte minunată, pe care nu o vom uita niciodată. Am ciocnit ouă roşii, am băut vin roşu, pentru că în ziua de Paşti se bea numai vin roşu. Ce mai, ne-am ospătat pe cinste, aşa cum îi stă bine unui credincios într-o astfel de zi. Nici nu ne-am dat seama când s-a înserat.

Am vorbit până târziu despre ce am văzut în noaptea Învierii şi am adormit cu Iisus în suflet şi în gând. Ne-am trezit foarte târziu. Toată familia ne aştepta cu masa pusă. După ce am servit masa, am povestit despre noaptea învierii. Toți sunt nişte oameni minunați! Hassan la rugat pe Dinu să meargă cu el la grajduri, să vadă caii.

- L-am auzit pe Dinu că şi tu ai trei cai şi un mânz. Aşa este? - o întreb eu pe Nancy.

- Nancy... strigă Maia.
- Gabi, aşteaptă-mă puțin, îmi zise Nancy - mă duc să o iau şi pe sora mea.

Dinu se apropie de mine şi cu glasul duios îl întreb:
- Unde ai fost Dinule?
- Am fost să văd caii şi mânzul. Dacă l-ai vedea pe ăla mic ce frumos este! Mânzul este atât de frumos! Are părul maro cu pete albe. E o frumusețe!

Nancy se apropie cu sora ei de noi şi o îmbrățişarăm.
- Ce ochi frumoşi ai! - îi spun eu.

Maia pune capul în pământ şi se roşeşte toată. Am trecut în spatele căruțului şi i-am zis: "Vrei să ne plimbăm puțin?" Ea a dat din cap ruşinată. "Ce frumoasă eşti, Maia!" - i-am mai spus eu.
- Mulțumesc pentru compliment! - mi-a răspuns ea. Cum a fost la Înviere? V-a plăcut? Mi-a spus sora mea că ați plâns.
- Da. Am fost impresionată de tot spectacolul acela. E pentru prima oară când văd aşa ceva şi e firesc să fii uimit.

Nancy a venit să ne ia în casă.
- Maia, o să te simți rău daca o să mai stai în soare - îi zise ea

Intrăm toți în casă, unde era aşa de plăcut! Dinu şi Hassan au trecut pe terasă şi s-au aşezat în fotoliile de papură.
- Aici erai? - mă întrebă Nancy.
- Nici nu te-am văzut când ai intrat; ce m-ai speriat! - i-am răspuns eu. Dar ziceai că mai ai trei frați. Ei unde sunt?
- Sunt căsătoriți, fiecare la casa lor.

Amândouă de mână, am mers să vedem caii şi mânzul.
- Doamne, cât e de frumos! Ce nume i-ai pus?
- Piciu, că e mic.

Stăteam cu ochii la cai, dar gândul meu era la Maia. Nancy mă văzu şi mă întrebă: "Ce e cu tine? Parcă eşti absentă. Te macină ceva?" Am tresărit şi i-am răspuns automat:

- Da. Am vrut să te întreb de azi dimineață, dar nu am avut curajul.

Nancy m-a luat de mână şi mi-a zis.

- Te rog sa mă întrebi orice şi dacă pot, îți răspund.

La început am şovăit, însă curiozitatea era prea mare şi până la urmă i-am zis:

- Ce s-a întâmplat cu sora ta, de acum este în cărucior?

Cu privirea umbrită de durere, Nansy îmi spune:

- Pleca spre Timişoara să-şi viziteze o prietena şi un nefericit accident de tren i-a fracturat piciorul drept pe care acum îl are în ghips, iar stângul i-a fost amputat. Câteva luni s-a deplasat cu ajutorul cârjelor. O prietenă a ei i-a promis că îi va face rost de o proteză, cu ajutorul căreia va învăța să meargă altfel decât până acum. Mulțumim lui Dumnezeu că nu a fost decât atât. Puteam să o pierdem şi nu putea fi nimic mai dureros.

Ochii mi s-au umezit de tristețe. Şi i-am dat dreptate. Nansy a plecat cu sora ei să se plimbe, iar eu am rămas singură pentru câteva minute, timp în care m-am tot gândit la accidentul acela stupid al acestei tinere.

- Ți-a plăcut Gabi aici, mă întreabă Dinu, care venise de afară.

- O călătorie la Ierusalim, înseamnă o călătorie în trecutul plin de strălucire şi mister. Oboseala mea este la fel de reală ca şi semeția păsărilor care stau pe creanga aceea - şi arăt cu mâna într-acolo. Poate că e timpul să vedem ce mai fac prietenii noştri.

Nancy ne ieşi în întâmpinare.

- Ce faceți dragii mei?

- Ne-am făcut bagajele. Mai avem câteva ore până plecăm. Ne-am simțit aici minunat! Nici nu ştiu când au trecut zilele. Dar, cât ar fi de bine şi frumos aici, îmi e dor de casă şi de cei dragi pe care i-am lăsat acolo.

- Te cred - zice Nancy. Uite, v-am pus câte ceva de mâncare, că e drum lung până ajungeți acasă şi avem şi noi un cadou pentru voi.

Îmi puse în brațe o cutie legată cu fundă albă. Le-am mulțumit celor doi prieteni şi i-am rugat să ne întoarcă vizita cât de curând.

- Vom veni negreşit - ne asigurară Nancy şi Hassan.

Când am ajuns la vamă, călătorii se înghesuiau pentru a-şi ridica bagajele. Dinu a găsit repede valizele şi a chemat un hamal să-l ajute să pună bagajele în taxiul tras lângă bordură. Îi spuse şoferului adresa, şi în timp ce taxiul luneca de-a lungul oraşului înțesat de lume, noi priveam cu nesaț orice colțişor pe care-l revedeam cu mare drag. Parcă trecuse o veşnicie de când plecasem de acasă.

Pe tot parcursul drumului, m-am gândit la zilele petrecute cu prietenii noştri. Sentimentul nu trebuie răscolit, trebuie păstrat, iar prin el trăim fiecare zi din viața noastră şi încercăm să îl dăruim mai departe prin farmecul ce a fost şi ce va fi.

- Păstrează restul, băiete - îi zise Dinu, şoferului. Am luat bagajele din maşină şi am urcat scările. Când am sunat la uşă, nu ne-a răspunse nimeni. Dinu a scos cheile şi a descuiat uşa.

- Or fi la mama - zice el, punând bagajele în hol.

M-am dus în sufragerie să dau un telefon mamei. Copiii erau la ea. I-am spus că am ajuns acasă, iar mâine vom veni să îi vedem. Obosiți după drum, nici foame nu ne mai era, aşa că ne pregătim de culcare.

- Nicăieri nu e mai bine ca acasă! - zic eu, uitându-mă prin toată casa, pentru a-mi întării şi mai mult convingerea că aşa este.

Viața de familie ne vine ca o mănuşă. Ne considerăm norocoşi pentru că nu avem probleme. Încă! Prietenii de familie joacă şi ei un rol important în viața noastră. Ieşirile în oraş sunt şi ele acțiuni care ne detensionează. Dacă suntem întrebați fiecare

dintre noi, ce ne face fericiți în afara de faptul că te simți împlinit alături de persoana iubită, am putea spune: soarele când răsare, primăvara când înverzesc pomii, păsările ciripind, copii şi animalele jucându-se şi aş putea adăuga - proiectele noastre când se împlinesc. Ne înveselim la fel de uşor precum ne întristăm atunci când vedem copii necăjiți şi fără un cămin, sau animale chinuite. Împlinirea sufletească ne-o dă familia, prietenii şi faptele noastre.

Ce ne relaxează pe fiecare în parte? Pe Dinu, o carte de specialitate citită în linişte, un pahar de vin băut cu prietenii, o partidă de şah cu copiii, iar pe mine după o zi încărcată, mă face să mă simt mai bine un masaj şi nişte mângâieri - când e cazul, o carte citită în linişte şi faptul că mă descarc emoțional, scriind poezii şi proză. Ca fiecare femeie, simt nevoia să fiu alintată, răsfățată şi de ce nu, protejată.

Îmi place să mi se ofere flori, care sunt o dovadă nobilă a faptului că o rază de frumusețe valorează mai mult decât orice lucru folositor din această lume. Cel mai mult îmi plac trandafirii galbeni; aceste flori când le privesc, când mă uit într-adevăr la ele cu sufletul, se preschimbă pentru moment în lumea mea.

Era o dimineață frumoasă şi liniştită. Am pregătit cafeaua şi am mers în sufragerie să o beau alături de Dinu.

- Hai să bem cafeaua şi să mergem la mama. Îmi e tare dor de copii! - îi zic eu lui Dinu.

- Şi eu abia aştept să-i văd.

- Dinule, îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine, îți mulțumesc pentru că exişti!

- Draga mea, vor mai fi astfel de surprize şi altădată. Ne cunoaştem de foarte mult timp, iar asta a făcut ca dragostea noastră să devină puternică, iar noi să nu ne dorim nimic mai mult de atât.

E un sentiment unic să aştepţi cu nerăbdare, să auzi sunetul pe care-l face cheia, atunci când "el" descuie uşa să vină acasă. Îţi dă un sentiment de siguranţă, de protecţie şi îţi spui în gând: "soţul meu se întoarce acasă!" Îi ieşi înainte, te ia în braţe, te sărută, te bucuri de fiecare clipă petrecută împreună.

Când am ajuns la mama, Leonard şi Octavian ne-au ieşit înainte, bucurându-se. Ne-am aşezat la poveşti vreo câteva ceasuri, apoi mama a aşternut masa şi ne-am înfruptat din bunătăţile cu care ne aştepta. Se însera când noi am plecat acasă, împreună cu copiii.

- Iubito, pentru că mai avem două zile de concediu, mâine vom merge la Sinaia.

- Dinule, eşti un şir nesfârşit de surprize!

M-am întors către Dinu, l-am luat în braţe şi l-am sărutat cu foc. Obosiţi, dar foarte fericiţi că suntem iar împreună cu cei dragi, am adormit mai repede decât ne aşteptam.

*

Bucuroşi că Leonard a luat notă mare la examenul pe care l-a susţinut, ne pregătim de drum. Aici se găsesc locuri bune de schiat, dar e şi un loc amenajat, unde cei bolnavi pot fi trataţi de anumite forme de reumatism. Această excursie oferă dincolo de plăcerea de a te plimba într-un decor montan, atâtea şi atâtea satisfacţii. Ce imagine minunată!

E o dimineaţă înfăşurată în nori. Iarba fusese cosită de curând. E plină de rouă şi atunci când o calc, îmi stropeşte pantofii. Toate simţurile vibrează! Soarele fură o bucată de loc. Parcă vrea să mă orbească. E atâta linişte în jur că, de îţi ţiuie urechile!

Din faţa parcului, am urcat pe o serpentină, la Mânăstirea Sinaia. Aici am întrebat cum să ajungem la părintele Gherontie Puiu şi am fost sfătuiţi să o luăm la dreapta şi să suim "o

coastă". Am suit cu maşina până în curtea mânăstirii. Era lume multă, care se aşezase la rând, pentru a vorbi cu părintele. Fiecare dădea un acatist iar părintele îți punea mâna în cap şi se ruga pentru tine.

Cu ajutorul telefericului care leagă Sinaia de Cota 2000, pot urca pe munți oamenii vârstnici sau cei mai puțin sănătoşi.. Am urcat şi noi cu telefericul, iar de la "fereastră" am putut admira frumusețea acestei stațiuni. Copiii, sunt mai mult decât încântați. Vârfurile munților, murmură tainic din cocoaşele lor un mulțumesc soarelui dimineții. Clopotele cu dangătul lor hodorogit ale mânăstirilor de prin apropiere, descântă ora monoton şi sever, ca şi canonul ce se citeşte acolo de către maici. Muşchiul inimii se strânge sau se dilată, aşteptând să ia comenzi uşoare.

Departe, pe deasupra noastră, soarele pătează câmpurile. Vizităm cu ajutorul telecabinei, următorul traseu: Sinaia Cota 1400, apoi mergem la Vârful cu Dor, Cota 1500.

Deoarece lumina cade acum din altă parte, ne oferă o privelişte inedită. Bucuroşi de cele văzute, ne-am întors pe acelşi drum şi târziu am ajuns la hotel. A doua zi, de dimineață, am plecat către casă... În drumul nostru am făcut o mulțime de fotografii pentru a le avea lângă sufletul nostru, oricând.

În sfârşit acasă! Un cămin adevărat ne poate ocroti, ne poate vindeca întocmai ca şi un medicament, sau ne poate remodela. Casa în care locuieşti este exact ca un om cu caracter puternic. Aş putea adăuga: e ceea ce numim noi "acasă!"

Excursia la Sinaia a fost frumoasă şi nu o vom uita prea curând. Noaptea-şi adună sprâncenele negre şi din spatele perdelelor admirăm stelele. Şi bate ceasul calm al mulțumirii!

Într-o seara mă pomenesc cu Crina la uşă. Era atât de supărată, încât m-am speriat.

- Draga mea, ce e cu tine, nu te recunosc! Hai, poftim înăuntru. Ce ar putea să fie atât de grav, încât te văd desfigurată de durere?

- M-am despărțit de soțul meu, deoarece mă înşela.
- Hai, povesteşte-mi.

Într-o zi am sesizat o anumită încordare în glasul lui. În plus şi gesturile mele pline de afecțiune păreau să îl stingherească. Am crezut că e foarte obosit, stresat, dar el era din ce în ce mai nervos. Mă evita şi era mereu tăcut. Până într-o zi, când m-am întâlnit pe stradă cu o colegă a lui care m-a întrebat ce mai face Mişu.

Am fost surprinsă şi am întrebat-o: " Nu lucrați împreună?" Şi atunci am aflat adevărul: soțul meu trăia cu soția şefului şi fiind prinşi, fusese dat afară din întreprindere. Nici nu ştiu cum am ajuns acasă. Am crezut că mor! Abia aşteptam să-l văd. Oare, pe unde umbla, când pleca de acasă? Când am auzit cheia în uşă, l-am întrebat direct: "Cum ai putut să-mi faci una ca asta?" Mi-am pus câteva lucruri în geamantan şi am plecat la mama. A urmat divorțul, apoi partajul. De atunci nu mai îmi revin.

- Acum stai tot cu părinții, Crina?
- Nu. Mi-am luat o garsonieră.
- Super! Dacă eşti singură şi vrei să întâlneşti iubirea, trebuie mai întâi să renunți la trecut. Fă curățenie, zugrăveşte pereții în nuanțe de roz sau piersică şi aruncă tot ce îți aminteşte de vechea dragoste: poze, scrisori, cadouri. Cumpără un pat cu o saltea dublă şi nu cu două saltele înguste, alăturate, pentru că în acest ultim caz, pot apărea probleme. Pune pe pat lenjerie roşie şi pături noi, tot roşii. Într-un vas pune bujori, pentru că sunt considerați simbolul iubirii. Şi să-ți mai spun o vorbă: vine o vreme când numai vântul îți mai ridică fusta... Aşa că, ai grijă!

Crina o luă de după umeri pe Gabi şi începură să râdă amândouă, apoi se uită la ceas şi spuse: "Am stat mai mult decât mi-am propus. Mă simt mai relaxată după discuția cu tine. Să nu uităm că mai avem şi serviciu".

- Aşa grea şi obositoare cum e munca, pare a fi sarea vieții, sensul ei. Nu degeaba se spune: "Cine şade degeaba, moare de urât!" Bunica mea avea o vorbă: "Cine nu lucrează, cu lipsa iernează şi cu ea vărează". E o plăcere să conversez cu tine.

- Am venit la tine, ştiind că numai ție îmi pot descărca sufletul.

- Crina, să ai grijă de tine! - i-am strigat eu când cobora scările.

În afara noastră se petrec anumite lucruri; este lupta crâncenă pentru existență, pentru o bucată de pâine, viața reală plină de muncă de furnică, de gesturi, de patimi, eforturi zilnice - viața palpitantă, plină de zgomot, vuind şi frământându-se ca marea. Dinu se apropie de mine în vârful picioarelor şi îmi puse mâna la ochi, întorcându-mă spre el.

- Unde te gândeşti, Gabi? Îmi spui şi mie?

- Vezi tu, Dinule, noi stăm parcă veşnic pe nişte terase ca aceasta, discutând despre artă, literatură, iubire, departe de adevărata viață. Cufundați într-un diletantism comod, ca într-o baie călduță, trăim pe jumătate în vis, pe jumătate în realitate, suntem ca puful de păpădie dus de vânt. Ne considerăm culmea civilizației, treapta cea mai de sus, dar dacă am pierdut definitiv încrederea în noi, nu mai avem nici o valoare.

*

- Ce e cu tine în dimineața asta? Simt că nu ai dormit bine - îmi zice Dinu.

- Ba da, am dormit foarte bine. Bei cu mine o cafea?

Dinu dădu din cap şi zise:

- Îmi trebuie un efort de voință să nu te iau în brațe şi să nu te duc departe de ochii lumii.

La vârsta noastră, văpaia inimii înfrântă de focul moralei, duce o luptă lăuntrică ce explică lipsa oricăror calcule meschine, trăsătură specifică tinerilor a căror inimă şi viață sunt curate.

Prin mine, Dumnezeu îl hrănea ca să trăiască. De fapt şi pentru mine era aceeaşi revelație. Cel mai important lucru în viața cuiva este dragostea. Îmi place ca relația să fie intensă. A fi cu o persoană este similar cu a fi căsătorit. Cununia civilă nu este necesară; importantă este relația, importante sunt iubirea, încrederea, respectul şi romantismul care nu trebuie să dispară.

- Îți place cafeaua, Dinule?

- Pământul către Dinu...

- Da iubito, e bună ca tine.

- Erai total absent. Unde te gândeai?

- La tine... Mă gândeam la ziua când am sunat la uşa ta pentru prima oară; am fost mai emoționat decât atunci când mi-am dat doctoratul. Nu te grăbeai să-mi deschizi, dându-mi astfel prilejul să-mi mai potolesc bătăile inimii şi să admir covoraşul din fața uşii, lăsat acolo pentru a fi torturat de picioarele vizitatorilor. Aşteptând să mi se deschidă uşa mă gândeam, ce minunat ar fi dacă oamenii ar putea inventa un dispozitiv care, plasat la intrare, să-ți ia cu mâna necazurile, grijile, îndoielile ce te năpădesc în cursul zilei, redându-ți buna dispoziție din momentul în care ai păşit pragul uşii. Pe când mă pregăteam să sun pentru a treia oară, uşa s-a deschise brusc - poate prea brusc pentru vremuri de pace şi...

- Ştiu Dinule, eram pe terasă şi nu am auzit când ai sunat. Şi dacă nu ar fi fost să duc ceşcuța de cafea la bucătărie, ai fi stat mult şi bine, pentru că de acolo e mai greu să auzi soneria, datorită zgomotului care răzbate din stradă.

Dinu mă trase spre el, sărutându-mă.

- Gabi, m-am îndrăgostit de tine de cum te-am văzut. Tu eşti omul pe care mă pot baza în orice situație; te faci luntre şi punte ca să ajuți dacă e nevoie şi unde e nevoie. Îți respecți toate promisiunile, chiar şi pe cele mai neînsemnate, eşti

generoasă, altruistă, renunți cu bucurie la clipele libere dacă e nevoie de tine undeva. O dată ce ți-ai deschis sufletul şi ai lăsat uşa deschisă, cei care te cunosc nu au ce regreta. Când te țin în brațe, nu-mi mai trebuie nimic.

- Întotdeauna gândul meu e numai la tine. Ştii ce spunea Tudor Muşatescu? "Dragostea - bătăi de inimă pentru dureri de cap. Este sentimentul care vine în galop şi dispare în vârful picioarelor."

- Aşa e Gabi.

Dinu, e cea mai plăcută companie în orice stare de spirit ar fi. Ştie să se plieze perfect pe starea mea sufletească. Cu cât mă priveşte mai mult, cu atât îi par mai frumoasă, mai dezirabilă şi mai... ireală. M-am smuls din reverie şi vrând să-i răspund, am fost întoarsă spre el cu amândouă mâinile, dar în momentul acela a sunat telefonul.

- Salvată de clopoțel!

Am ridicat receptorul şi am spus: "Alo!"

- Sunt Irina, aş veni până la voi daca nu deranjez.

- Da, Irina... Aş vrea să-l întreb mai întâi pe Dinu dacă are alt program... Imediat...

După câteva clipe am răspuns Irinei, invitând-o să urce la noi.

- Bine, urc imediat că sunt în fața casei tale.

Din pragul uşii, Dinu o salută, invitând-o în casă.

- Hai, intră. Vine şi Gabi imediat. Cine e bolnav? - întreabă Dinu, văzând-o supărată.

- Soțul meu. Nu mai am răbdare cu el. Suntem căsătoriți de zece ani, dar de două luni a luat-o razna. O să vă spun câte ceva din "ciudățeniile" lui. Când cumpără pâinea, o dă pe flacăra aragazului, apoi o bagă în pungă şi o leagă bine; se spală pe mâini foarte des şi spală clanța de la uşi. Nu suportă nici un fel de dero şi mă trimite la vecina să întind rufele.

Dacă vorbesc la telefon, mă obligă să mă spăl pe mâini cu spirt medicinal. Deschide geamul când aprinde aragazul; nu se rade decât la trei zile şi atunci o face de trei ori - dimineața, la prânz şi seara. Toate uşile le închide, că-l trage curentul şi dacă îi cade o haină din mână, o pune imediat în apă... Nu ştiu ce are şi aş vrea să mă lămureşti şi pe mine ce se întâmplă cu el. Mi-e milă de el!

- Când începe să ne fie milă de o persoana pe care am iubit-o înseamnă că elanul nostru nu mai poate susține lupta împotriva evidenței. Mila est o iubire în oboseală; de aceea în milă ne dăm seama atât de bine de condiția altuia. Mila este ca o cenuşă ce acoperă ultimele pâlpâiri de foc ale iubirii. Cu cât mila creşte, cu atât ireparabilul ce desparte două ființe se adânceşte mai tare şi intensitatea ei nu face decât să arate cât de mare este în noi regretul de a nu mai putea iubi.

- Nu am ajuns chiar atât de departe, încât să nu îl mai iubesc. Mi-e milă de felul cum se poartă, cum procedează zilnic şi din acest motiv am venit la voi. Vreau să fac ceva pentru el, că nu vreau să-l pierd. Nu vreau să ne îndepărtăm unul de altul. Cred că există pentru fiecare boală şi un tratament.

- Ai fost cu el la un control? - o întreabă Dinu. Poate are o formă de alergie, iar dacă nu are nici una nici alta, atunci sigur, suferă de o afecțiune psihică, cum ar fi de exemplu, nevroză obsesivo-fobică şi te sfătuiesc să mergi la un specialist care să-i pună un diagnostic corect şi să-l ajute în a depăşi acest puseu. Altfel, boala lui se va agrava şi mai rău. Ți-l recomand pe doctorul Veroiu, care este un specialist desăvârşit.

- Irina, şi eu cunosc pe cineva care, după ce a fost scos forțat la pensie, s-a făcut "gunoier", adică adună toate gunoaiele din cartierul în care stă el. Şi asta face de dimineața şi până seara. A fost inginer la o fabrică de confecții şi faptul că a fost "eliminat" din câmpul muncii forțat, l-a şocat.

- Săracul de el! - zice Irina.

- Şi de soția lui - completez eu. Îți dai seama cum se simte şi ea? Şi unde mai pui că are doi copii realizați: unul este inginer agronom, iar celălalt este jurist.

- Să nu o iei în glumă şi să te duci neapărat cu el la medic - zice Dinu. Pe mine vreau să mă scuzați, că e meci la televizor. Aşa că eu mă retrag. Pa Irina şi să auzim numai de bine!

- Mulțumesc, Dinule. Chiar mâine am să merg cu el la medic. Cu boala nu e de glumit!

- Scuză-mă Gabi, sună telefonul meu. Irina scoase mobilul din geantă, îi dădu "busi-ton" şi "Alo! Da... Da"... şi închise telefonul. Se ridică de pe scaun şi spuse:

- Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mulțumesc pentru timpul acordat.

- Vai, Irina, se poate? Îmi pare bine că am putut măcar cu un sfat să te ajutăm.

- E mai mult decât un sfat. Am să te țin la curent cu ce se va întâmpla.

- Bine Irina, să ai grijă! Pa.

- Pa, Gabi.

După ce plecă Irina m-am dus la Dinu în dormitor să văd ce face.

- Ce faci iubitule?

- Mă uit la meci.

- Mai durează mult, că aş vrea să mâncăm.

- Vreo zece minute.

- Bine. Merg să pregătesc masa.

- Îmm... ce miroase aici? - întrebă Leonard.

- Hai, pregătiți-vă să mâncăm, că vine şi tati.

După ce am servit masa, am luat o revistă de integrame pentru a mă delecta puțin după o zi întreagă.

- Ce faci, draga mea?

- Vreau să-mi pun puțin mintea să lucreze.

- În ceea ce priveşte integramele - intervine Dinu - eu sunt sceptic, fiindcă majoritatea cuvintelor încrucişate au un nivel scăzut. Ți-aş recomanda mai degrabă, lectura sau învățarea unei limbi străine.

Mă uit la Dinu care adormise în timp ce eu mă delectam cu această revistă. Renunț mai devreme decât mi-aş fi pus în gând şi mă cuibăresc la pieptul lui, iar somnul mă ia pe aripa lui, ducându-mă în lumea viselor.

Murisem oare? Eram pe alt tărâm al vieții? Ori poate mă scufundasem într-un somn bântuit de vise şi imagini bizare? Şi ce sete mă chinuia! Ațipisem cu revista pe piept şi pixul în mână şi când Dinu mi le-a luat, m-am trezit.

- Ce faci? Unde te duci? - mă întreabă Dinu.
- Mi-e sete. Tu vrei apă?
- Nu, mulțumesc.

După ce îmi potolesc setea, pun cana la capul patului să o am aproape în caz că îmi va mai fi sete peste noapte. Mă întorc lângă Dinu şi mă ia în brațe. Plutesc!

- Iubita mea, eşti obosită! - îmi spune Dinu, mângâindu-mă, după care adorm iar.

Am luat cu mine, în somnul de plumb aceste cuvinte şi m-am pomenit într-o pădure. Se-nserase şi alergam, trăgându-mi sufletul fugărită de câțiva câini, gata să mă prindă. Le aud lătratul la câțiva paşi de mine. Mă aflu pe malul Jiului, luând-o pe o potecă ce şerpuia până departe, la celălalt mal. Simțeam o durere ascuțită în piept; buzele îmi erau uscate de sete. Mă ridic din pat cu greu, aprind veioza şi întind mâna după cană. Aş fi băut o găleată de apă, dar rațiunea îmi era sănătoasă.

*

Ziua se revarsă peste noi, găsindu-ne cu puteri înzecite. Mă uit la Dinu şi zăresc în ochii lui căprui două raze de soare. E

august. Prin geamul deschis pătrunde un vânt cu miros de pelin care îmi aminteşte de anii copilăriei. N-ar mai trebui să cânte ciocârliile şi poate nici nu mai cântă. Poate dorul meu de viață se înalță tot mai sus spre înaltul cerului, ore în şir şi cântă...

- Toată noaptea te-ai frământat - îmi zice Dinu.

A ieşind din cameră, lăsându-mă ca pe un semn de întrebare.

"Oare ce vroia să îmi zică?" - îmi spun în gând. Ceva mai târziu, mi-am adus aminte că am avut un coşmar şi mă gândeam la visul din noaptea ce tocmai se terminase. A fost un gând ca o scânteie în beznă. Şi tot ca o scânteie s-a stins.

- Am făcut cafeaua şi nu vreau să o bei rece. Ce zici, mergem după aceea la pădure? Luăm şi copiii şi pe mama, vrei?

Peste o oră eram toți la pădure, şi grătarul sfârâia. Cerul era senin. Boarea unui vânt călduț plana peste pădure. Magia pădurii exercită asupra noastră un anume farmec prin viața ei, prin frumusețea ei plină de mişcare şi freamăt, încărcată de mister.

Pădurea e un catalizator sufletesc foarte puternic, care ne umple de energie. Înainte, vreme, copacii erau considerați ființe cu personalitate, cu sentimente. Țăranii ştiau să nu se culce noaptea sub soc pentru că li se "betegeau" oasele; după amiezile să nu doarmă sub nuc, că-şi vor pierde vigoarea, ci să stea la umbra paltinului să se odihnească, să ia în brațe un trunchi de brad pentru a se încărca cu energie.

Că sunteți săraci sau bogați, buni sau răi, întoarceți-vă cu fața la natură! Învățați s-o vedeți, s-o folosiți.

Viața este o clipă între două veşnicii! Ea se compune din zile, nu din ani. Fiecare zi este o mică viață, în care e musai să descoperim toate bucuriile ei. Trebuie trăită ca atare! Nu vă izolați, nu fiți reci, respingători. Trăiți în mijlocul oamenilor, a celor ce ştiu să întrețină o atmosferă plăcută. Fiți la rândul vostru prietenoşi, acordați încredere, iubire, celor în jurul cărora vă aflați. Oamenii sinceri, prietenoşi, nu se îmbolnăvesc niciodată,

pe când cei nesinceri, închişi în ei cu lacăte grele, sunt predispuşi la orice boală.

Am ajuns după lăsarea întunericului acasă. Am râs, am cântat, ne-am simțit minunat! Am pus capul pe pieptul lui Dinu şi îi simțeam bătăile inimii.

- Auzi cum bate? - mă întreabă Dinu. Bate numai pentru tine!

Ce rost ar fi avut vorbele când, tăcând, puteam să-mi exprim mai profund sentimentele de iubire pe care le am când omul drag se află lângă mine. Mă strângea în brațe şi era suficient. Somnul ne-a învăluit în mrejele lui, imediat.

Fiecare zi are frumusețile ei şi de cele mai multe ori, le descoperim fără să vrem, în treacăt. Nu trebuie decât să privim în jur. În orice ne înconjoară este un motiv de satisfacție. Depinde de noi să-l descoperim.

Schimbați trotuarul, cu parcul, şoseaua cu cărarea de munte, muzica de proastă calitate cu cântecul păsărelelor, oameni buni! Bucurați-vă pentru fiecare zi! Dăruiți-vă celor din jur! Când vă treziți, deschideți ochii cu lumina pe față şi zâmbiți. Dați la o parte ura, invidia, tristețea, răutățile lumii. Nu e uşor, dar dacă le lăsați să vă stăpânească, deveniți răutăcioşi şi vă îmbolnăviți.

A doua zi, când ne-am trezit, soarele ne mângâia fețele.

Văzând că Dinu nu se mai trezeşte, deschid uşa la dormitor...

- Bună dimineața Dinule!
- Bună, iubito!
- Eu credeam că dormi şi tu...
- Am făcut patul şi puțină ordine.
- Meriți un pupic.
- Numai atât?

Ceea ce te izbeşte când stai de vorbă cu Dinu, sunt modestia şi naturalețea. Recunoaşte că femeile cu fascinația lor l-au cucerit din totdeauna.

- Gabi, pe unde îți umblă gândul - zice Dinu, apropiindu-se de mine pe la spate.
- Vai! Ce m-ai speriat...
- Dar ce, eu sunt sperietoare?
- Da - zic eu râzând cu poftă.
- Uită-te în oglindă să vezi cine e sperietoare - zice Dinu şi mă ia de mână, ducându-mă în fața oglinzii. Pe cap ai o întreagă instalație de tuburi din metal ca nişte antene, de zici că în felul ăsta comunici cu OZN-urile!
- Ce te uiți aşa la mine? Ce, nu ai mai văzut o femeie cu bigudiurile în cap?
- Parcă eşti un cosmonaut cu punga aceea în cap!
- Îmi fac părul permanent - îi răspund eu.
- Da?- se miră Dinu, privindu-mă cu ochii holbați.

Avea o expresie de groază care mă băgă în sperieți, crezând că din spate mă pândeşte o mare primejdie şi pe care el o zărise cu o clipă înainte de a fi gâtuită, sau din care mă voi alege cu capul spart. Neavând altceva mai bun de făcut, am leşinat. Norocul meu - dacă se poate spune aşa - este, că Dinu fiind lângă mine, mă prinse în brațe şi mă puse în pat.

- Eşti nebun?...

Aud o voce pe care nu ştiu de unde să o iau.

- Mă lovişi în cap!
- Ce voce ai! - zice Dinu. Groaznic de impersonală şi rece ca gheața.

Încep să-mi revin încet, încet.

- Detest masajul la coloana vertebrală, mai ales în regiunea sacrală, îi zic lui Dinu, neluându-mi ochii de la el. Mă copleşeşte cu sărutări, zicându-mi:
- Gabi, m-am pierdut cu firea şi nu ştiam ce să-ți mai fac, să-ți revii. Ce ai? Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu, Dinule...

Duc mâna la frunte şi mă podidesc lacrimile.

- De ce plângi? Ce te doare?
- Nu mă doare nimic, doar simt că am un nod în gât.
- Mâine vreau să mergem la medic, să faci nişte analize - îmi zice Dinu.
- Dă-mi puțină apă, te rog. Nu mai vreau cafea, ia-o de aici.
- După ce mă mai liniştesc un pic, Dinu mă întreabă:
- Dau drumul la televizor?
- Dinule, vreau linişte, te rog.

Soneria zbârnâi, anunțând că cineva e la uşă.

- Dinule, acum nu vreau să văd pe nimeni, aşa că oricine ar fi, să plece.

Dinu deschise uşa de la intrare şi în pragul uşii aştepta o doamnă.

- Bună ziua - zise aceasta. Doamna asistentă este acasă?
- Da, dar nu se simte tocmai bine; vă rog să o căutați mâine la serviciu. Îmi pare rău, dar asta este situația.
- Mă rog, dacă nu se poate... Mă scuzați că v-am deranjat.
- Nu-i nici un deranj - mai zise Dinu şi închise uşa de la intrare.
- Cine era, Dinule?
- Cineva a greşit uşa apartamentului. Gabi, cum te mai simți?
- Mă simt mult mai bine.
- O sun pe mama soacră să vină aici?
- Nu, Dinule. Ți-am spus că mi-e mai bine.

Soneria de la intrare începu să sune iar.

- Iulia, ce vânt te aduce pe la noi? - o întreabă Dinu. Hai, intră, te rog. Gabi, te caută cineva.
- Ce mai faci, Dinule? Bună, Gabi.
- Bine ai venit, Iulia! Suntem bine amândoi, hai intră, te rog!
- Dinule, aşa frumos, cum eşti, nu s-a dat nici o femeie la tine? - îl întreabă Iulia.
- Nu cred că sunt în targhetul lor... Şi-apoi, nu am eu o femeie frumoasă acasă? Iulia, ai grija că soția mea nu se simte tocmai bine, dar vă las să stați de vorbă. Am să trec în dormitor.

- Ce vânt te aduce pe la mine, Iulia?
- Am avut drum prin zonă şi am zis să văd ce faci. Ce ai de nu te simţi bine?
- Nu ştiu Iulia, mi s-a făcut rău aşa, dintr-o dată.
- Gabi, să faci nişte analize, să nu stai aşa.
- De unde vii? - o mai întreb eu.
- Am fost la azilul de bătrâni, că am acolo o mătuşă.
- De ce e la azil? Ea nu are copii?
- Are un fiu. După o viață de muncă, de realizări, după o viață în care au râs, au plâns, ai putea zice că a trecut prin toate. Pentru ea, fericirea a ajuns o utopie.
- Dar unchiul tău, unde este?
- A murit în urmă cu cinci ani. Mergeau la Olăneşti, la un tratament. Când să se suie în tren, i-a alunecat piciorul de pe scară, trenul s-a pus în mişcare şi piciorul i-a fost tăiat de tren. După un timp a făcut cangrenă, apoi septicemie, după care a decedat. După ce s-a căsătorit băiatul, nu a mai fost acelaşi. S-a schimbat şi nu în bine.
- Câți ani are mătuşa ta?
- Şaizeci şi doi de ani.
- Pensie are?
- O nimica toată! Toți banii îi dădea în casă pentru cheltuieli zilnice. Un atac de cord a pus-o la pământ, paralizând-o. Se vedea o povară pentru copilul şi nora ei. Într-o dimineață, pe când nora era în concediu, a dus-o la spital pentru a i se face nişte investigații. A doua zi a venit şi băiatul pe la ea, aducându-i prăjituri, fructe şi un buchet de flori. I-au dat lacrimile, văzându-l.

De fapt, ea fusese dusă la sanatoriu, nu la spital cum fusese mințită. De atunci a trecut o săptămână, au trecut două, au trecut nouă, iar el, băiatul ei nu mai vrea să vină să o vadă. Stă mereu cu ochii plini de lacrimi, privind uşa salonului. Doar, doar s-or îndura să vină să o vadă.
- Doamne, Iulia, ce om fără suflet!

- Când intri în salon, primul lucru care te izbeşte este mirosul bătrâneții şi al deznădejdii - mai zice Iulia. Ajunşi aici, bătrânii sunt pierduți. Vorbesc singuri, râd aiurea, plâng des, fără nici un motiv. Vorba vine... fără motiv. Cel mai dureros lucru pe care l-am simțit, a fost acela că un bătrân îşi căuta băiatul printre trecătorii străzii, zicând: "Viorel, băiatul tatei, ai venit să mă vezi?" Privea printre gard şi plângea. Un trecător auzindu-l, s-a speriat aşa de tare, că a ocolit locul şi uitându-se în urmă, şi-a grăbit pasul. El se apropie de mine, zicându-mi: "Seamănă cu Viorel al meu!" Pune capul în piept şi se îndreaptă spre salon, mai trist de cum venise.

Dinu băgă capul pe uşă şi zise:

- Gabi, dacă nu ai nimic împotrivă, eu aş pleca pe la Ion.

- Du-te, Dinule. Eu mai stau cu Iulia de vorbă.

O salută pe Iulia şi plecă.

- Cred că s-a pus ploaia şi o să-l ude pe Dinu - zice Iulia.

- Pentru el, e o desfătare să meargă prin ploaie. Nu pot înțelege cum ploaia poate dispune pe cineva aşa de mult, cum o face cu Dinu. Îl calmează, îi dă o pofta nebună de făcu tot felul de planuri, îl stimulează dacă ploaia este monotonă.

- Doamne, ce tragedie cu aceşti oameni uitați aici - revin eu la discuția ce o lăsasem neterminată.

- Ai dreptate. Nu-mi iese din minte acest bătrân. În cameră avea câteva fotografii, scrisori cu file rupte şi îngălbenite de vreme, sau lucruri mărunte: o casetă în care, cândva soția lui îşi ținea bijuteriile. Acum el îşi ține medicamentele pe care, de cele mai multe ori, uită să le ia. Priveşte în gol ore în şir, aşteptându-şi băiatul care nu mai vine. Îi trimit bătrânului, bani - fiul şi nora - lunar. Şi la două trei luni dau câte un telefon şi întreabă dacă mai trăieşte.

În camera alăturată mătuşii mele, sunt adăpostite cinci persoane. Unul e aşa de bătrân, că nu mai ştie nici câți ani are, altul are picioarele tăiate. L-am întrebat dacă are copii şi mi-a spus că unul dintre copii, locuieşte în Grecia, celălalt e un bețiv, iar cel de-al treilea e un criminal, închis pe viață şi... începe să plângă.

- Doamne, Iulia, nu ştiam că sunt oameni aşa de necăjiți! Când mai mergi pe la mătuşa ta, am să-ți dau şi eu un câte ceva pentru cei de acolo.

- Când să plec de la mătuşa mea, dintr-o cameră - vis-a vis de camera ei, se aud țipete, zgomote, de ți se zbârleşte părul în cap. O femeie, are nişte crize şi când o apucă, sparge tot ce întâlneşte. Nu prea mai are ce, pentru că medicii au pus-o singură într-o rezervă. Nici medicamentele nu îşi mai fac efectul. Cândva a fost profesoară de muzică şi desen. Nu are pe nimeni; a avut o fată, dar i-a murit în ziua nunții. Am plecat plângând de acolo, mai zice Iulia.

- Doamne, Iulia, câte tragedii sunt pe lume... şi începui să plâng.

- Ce este cel mai trist, este că mulți dintre cei internați aici au copii, dar aceştia uită că au părinți.

- Cum pot unii copii să-şi arunce părinții în stradă? Pentru copii, părinții fac totul şi care le e răsplata ce-o primesc după ani de trudă şi zbucium?

Am stat mult timp de vorbă amândouă. Până la urmă am încheiat discuția într-o notă mai optimistă.

Dinu nu a întârziat prea mult şi a venit cu un platou de prăjituri, punându-le pe-o farfurie.

Iulia nu a mai stat mult şi a trebuit să plece. I-am mulțumit pentru vizită şi am rugat-o să treacă pe la mine de câte ori va merge la căminul de bătrâni. Mi-a promis că aşa va face, luându-ne rămas bun. O linişte neobişnuită m-a învăluit din toate părțile. În aerul proaspăt ca după o curățenie generală, mă simțeam în siguranță şi eram optimistă din toate punctele de vedere.

După plecarea Iuliei, am ieşit pe terasă. Acolo am o mulțime de flori frumoase. De la etajul trei unde stăm noi, admir forfota de afară. Soarele binefăcător ne încălzeşte trupurile şi sufletele. Este mijlocul lunii august, un anotimp cu cântec de greieri şi zumzet de albine. Din stradă, ajung până la noi, frânturi de fraze. Le caut locul în mozaicul părerilor proprii.

Flanez adânc în închipuire şi am impresia că eu conduc grupul din stradă. Din când în când mă întorc cu fața către soarele care făcuse câțiva paşi pe boltă şi închid ochii din cauza strălucirii lui puternice.

Mănânc cu poftă din prăjitură. Nu cu măsuri de genul stropului, ci pe săturate, uitând pe moment de colesterol.

Soneria de la intrare ne trezeşte pe amândoi din meditație. Surprinsă, ridic privirea din farfuria pe care o molestasem. Bucătura pe care mă străduiam să o înghit, îmi rămăsese în gât. Dinu îmi întinde paharul cu apă apoi merge să vadă cine a putut să ne trezească din visare. Era Mina, vecina de la parter. Vroia să ştie dacă noi avem imagine la televizor, că ea nu avea.

- Cine a fost Dinule?

- Mina. Nu are imagine la televizor.

- Şi televizorul nostru are imagine?

- Nu - îmi răspunde Dinu cu gura plină şi cu ochii la prăjitură.

Mă aşez pe scaun, iau ceşcuța cu cafea în mână şi o duc la gură, dar nu apuc să iau nici o înghițitură, că sună iar soneria de la intrare.

- Lasă Dinule, că mă duc eu, să văd cine este.

Merg să deschid şi în fața mea îşi făcu apariția un bărbat destul de înalt, cu o privire blândă.

- Sărut mâna! Trebuie să fiți soția lui Dinu. El este acasă?

- Bună ziua! Da, este acasă. Dinule, te caută cineva - strig eu din pragul uşii.

Dinu veni în întâmpinarea persoanei ce abia sosise la uşa noastră.

- O! Ce faci, doctore? - zice Dinu.

- Bine. Nu te-am văzut de câtva timp şi, având trecere prin zonă mi-am zis să urc până la tine. Te-am deranjat?

- Nicidecum! Intră, te rog.

- Gabi, el este Marius, un fost coleg de facultate, doctor la criminalistică.

Marius îmi luă politicos mâna şi mi-o sărută.

- Încântat de cunoştință! - zise acesta.

- Gabi, faci o cafea pentru prietenul meu?
- Da, dragul meu.

Dinu aduse pe o tavă, o sticlă de Alexandrion şi două păhărele şi o puse pe colţul mesei, invitându-l pe Marius să se servească.

- Hai, ia loc Marius şi simte-te în largul tău. De unde vii la ora aceasta?
- De la morgă.

Dinu făcu ochii mari şi-l privi cu oarecare îndoială. Îi vorbea într-un stil propriu - alambicat şi parfumat de nostalgii nestinse. O uşoară iritare care-l încercase avea să se transforme încet, dar sigur, într-o banală indispoziție.

- Ce cauți la morgă?
- Avem un caz. Sincer să fiu, când am coborât scările de la morgă aş fi vrut să nu se mai termine niciodată acele trepte din beton. Am ajuns într-o încăpere, în care totul era vopsit în alb. Nu vroiam să se observe cât eram de tulburat, dar am schițat un zâmbet aproape idiot. Doar ştii că e singurul loc în care nu îmi place să fiu.
- M-ai ții minte când ai leşinat la o disecție pe cadavre?
- Asta era la începutul studenției. Am fost primul pacient al doctorului Popescu Viorel, care s-a sculat după ce a fost "tratat" de el. Comic, nu?
- La dracu! Nici în glumă să nu provoci destinul.
- Ne îndreptam spre una din mesele pe care zăcea decedatul din cazul nostru. Murise într-un accident de tren. Cu două zile în urmă, un bărbat depusese o plângere precum că i se furase maşina din fața blocului. Mergând la fața locului, maşina era distrusă. Asupra victimei nu se găsise nici un fel de acte. Deci, nu ştim cine este.
- Cel care a furat maşina - zice Dinu, a plătit gestul chiar în noaptea aceea cu viața! Identificarea lui se poate face şi pe baza amprentelor.
- Şi a urechilor - zice Marius.

- N-am ştiut - răspunde Dinu.

Simt un gust în gât, ca o amărăciune ce mi se strecoară uşor în suflet, la fel ca şi ploaia printr-un acoperiş spart.

- Mi se pare că ceva nu e în ordine la accidentul acesta - zise Marius, privind undeva, în zare. Dinule, dacă maşina a fost surprinsă de vagonul de tren, chiar în momentul când încerca să treacă peste calea ferată, şoferul se afla la volan. Toți se grăbeau să găsească decedatul şi atunci când a fost găsit, eu, mergeam mai mult cu încetinitorul către acel loc. Am descoperit la câțiva metri de noi un spectacol care nici ziua nu ți-ar face plăcere să-l vezi, dar la ora când cântau cocoşii şi luna părea rece.

Decedatul stătea rezemat de un pom şi cu capul în piept. Aveai impresia că e de ceva timp acolo şi ațipise. Am chemat acolo şi un procuror - cel care era de serviciu - şi pe medicul care era cu ambulanța. De asemenea, am anunțat să vină un echipaj de la circulație care să se ocupe de accident.

Marius vorbea când tare, când încet, cu pauze mari. Pauzele aveau legătură cu starea lui sufletească. O asemenea veste, i-a trezit un zâmbet lugubru lui Dinu. Cuvintele se destramă de la sine. Fiecare cu gândurile lui.

- N-aş vrea să fiu în locul proprietarului când îşi va vedea maşina. Este un morman de fiare! - zice Marius.

- Marius, dragul meu prieten, dac-ar fi să cred identificarea făcută după ureche, nu ar fi deloc plictisitor să păşeşti în urma unui individ şi să-i studiezi urechile - zice Dinu zâmbind.

- Dinule, ştiința a ajuns departe - şi-i aruncă un zâmbet bonom sau chiar uşor ironic.

- Plecând de acolo pe drum mi-am zis: "Dacă vrei să-ți alungi decepția de astă seară, sunt sigur că un strop de alcool mi-ar prinde bine". Şi ştiam că la tine găsesc aşa ceva şi pe deasupra, o discuție la subiect. Nu-i aşa?

- Aproape nici n-ai gustat cum trebuie din acest coniac care-ți țopăie pe creier. E cumplit de bun - zice Dinu.

- E ulei... nu alta - completează Marius.

- Am făcut nişte mici pe grătar - zic eu - întrerupându-le discuția. Veniți la bucătărie, sau serviți aici?

- Iubito, servim micii aici. Hai, că vin şi eu să te ajut.

- Nu vă mai deranjați, doamnă. Şi aşa v-am deranjat prea mult.

- Stai liniştit colega, nu e nici un deranj şi-apoi, "uleiul" acela cum îi zici tu, merge cu ceva carne.

Marius era un tip gras. Dinu jubila când vedea că alții sunt mai nesăbuiți la mâncare. "Asemenea osânză nu se pune dacă mănânci roşcove sau post negru - îşi zise Dinu în gând, privind la prietenul din fața lui.

- Şi zici că nu ați găsit nimic în buzunarele decedatului? - reia Dinu discuția de unde o lăsaseră amândoi.

Când Dinu deschise gura avea un ton peremptoriu.

- Un asemenea caz n-am mai întâlnit. Ce i s-a găsit prin buzunare? - întreabă iarăşi Dinu.

- I s-au găsit nişte fotografii şi mulți bani. Mi s-a părut a fi un om de o nulitate meschină şi asta se vedea după aspectul lui exterior.

Deodată tresar amândoi când sună telefonul lui Marius.

- Alo! Da... Sigur. Da, domnule maior, da. Imediat. Să trăiți!

Şi se ridică în picioare ca la comandă.

- Sunt chemat de urgență... Ce mult îmi plac mie situațiile neprevăzute!

- Să mă ții la curent cu povestea asta, te rog. Sunt curios cum se va termina - zise Dinu. Mi-ar fi plăcut să mai stai; abia ne-am încins!

- Da, Dinule, ai dreptate. Şi mie îmi pare rău, dar... datoria mă cheamă! Ținem legătura. Mulțumesc pentru tratație. Transmite-i soției tale, salutările mele.

- Sigur că da. A fost o plăcere să te văd şi să discut cu tine. Nu ne văzusem de mult timp. Mergi sănătos şi nu uita să mai treci din când în când pe la mine.

Afară începuse să plouă mărunt. Gabi adormise cu televizorul aprins. Aşezându-se alături de ea, în pat, Dinu îi sărută părul blond şi o luă în braţe. Doar bătăile pendulei din hol se mai auzeau în toată casă.

*

Astăzi este ziua mea de naştere! E sâmbătă, şase iulie. Mă pregătesc să merg la Radio-Craiova, unde voi sărbătorii cu cei de acolo. Ajunsă aici, sunt întâmpinată de directorul acestei instituţii, Sebastian Domozină.

- Sărut mâna şi bine aţi venit! Câţi ani împliniţi, scumpă doamnă?

- Patruzeci şi cinci de ani - zic eu radiind de fericire.

- Aveţi copii?

- Da. Am doi băieţi: unul are douăzeci de ani, celălalt are douăzeci şi patru.

- Nu se poate... aveţi copii aşa de mari?

Toţi, cei de faţă îmi urează: "La mulţi ani!" Sunt înconjurată cu multă dragoste de Lucian Iordăchescu, Maria Gheorghiţa Mitran, Maria Stănescu, Liliana Hinoveanu, Ştefan Lăzărică, cântăreţul de muzică populară - Ion Lupu şi alţii pe care nu-i cunosc. Se toarnă şampanie în pahare şi se cîntă: "Mulţi ani trăiască!" Se poate spune fără a minţii, că frumuseţea şi eleganţa şi-au dat întâlnire în această zi deosebită aici, la Radio-Craiova. Toţi mă sărutau, mă felicitau şi se minunau de unicitatea clipei, aceea de a-mi sărbătorii ziua mea de naştere aici, împreună cu ei. Liliana Hinoveanu se apropie de mine şi-mi zise:

- La ce anume visezi azi, punându-ţi o dorinţă cum e obiceiul, atunci când sufli în lumânările de pe tortul pe care noi l-am adus pentru tine?

- Întotdeauna am avut sentimentul că pot face orice lucru temeinic, atât cât depinde de mine şi am încredere în forţele proprii, iar dorinţa mea este să îmi văd copii, oameni mari!

Maria Stănescu se apropie de mine şi cu vocea ei caldă, mă întreabă:

- Ce program de întreținere corporală foloseşti?

- Încerc să mențin un echilibru şi să nu renunț la dorința de a fi o femeie îngrijită, elegantă, cu un tonus bun.

- Care este secretul echilibrului între viața personală şi cea profesională?

- Să te cunoşti bine şi să te împaci cu tine însuți, să îți accepți defectele şi să te străduieşti să faci lucrurile mai bine, zi de zi, în special pentru cei dragi. Să ştii că nimeni nu îți ridică statuie pentru ceea ce faci, dar nu pentru asta fac bine în viață. Fac totul din inimă şi rezultatul este pe măsura aşteptărilor mele.

- Cred că toată ziua stați cu ochii în oglindă, completează Maria Gheorghița Mitran.

- Poate că nu fiecare consideră important faptul de a te uita zilnic în oglindă, dar eu cred că este o dovadă de respect pentru tine şi pentru ceilalți, ca atunci când ieşi din casă, să arăți impecabil.

- Ce vă doriți pe plan profesional?

- Să ajung avocată şi să public romanul pe care îl voi termina în curând.

- O! Scrieți un roman? Să nu ne ocoliți atunci când va fi publicat. Cred că veți face vânzare serioasă aici, la noi, pentru că sunt sigură, că toți vor vrea câte un exemplar cu autograful d-voastră. Şi pe plan personal?

- Să fiu iubită şi la optzeci de ani aşa cum sunt iubită acum.

- Îmi place de tine, zice Maria Stănescu şi-mi întinde un buchet cu trandafiri galbeni.

- Aceştia sunt din partea mea! Ce mai face Violeta? Ştii că am fost colege de clasă?

- Da, ştiu. Violeta, sora mea, locuieşte la Slatina. Este contabilă, are doi copii - un băiat şi o fată, şi e căsătorită cu Vladi, un coleg de clasă.

- Da, ştiam că au fost colegi şi că sunt căsătoriți - zice ea.

- Ce faceți aici? - zice Domozină. Ați monopolizat-o pe doamna?

- Domnule director, mă bucur că am pe lângă mine, oameni deosebiți ca cei de față - răspund eu într-o notă optimistă. E o plăcere să am alături de mine atâția oameni de calitate!

- Plăcerea e de partea noastră, zice domnul director Domozină - şi mă sărută pe obraz.

Toți ridică cupa cu şampanie şi închină în sănătatea mea. O doamnă îmi întinde mâna şi se recomandă: "Eu sunt Mogoşanu, iar acest coş cu flori sunt din partea acestui minunat colectiv care vă transmit toate urările de bine". Mă sărută şi mă îmbrățişează toți cei de față. Este aici, o atmosferă de neuitat, cu glume, râsete, veselie. Domnul Iordăchescu, care se ocupă cu dedicațiile muzicale, îmi promite că la ora optsprezece voi primii din partea colectivului acestei unități, un potpuriu de melodii cu dedicație. Am fost condusă până la poartă de câțiva dintre cei care sărbătoriseră cu mine. Aici mă aştepta maşina, care mă duce acasă unde, în după masa aceasta voi sărbătorii cu prietenii şi familia.

Am petrecut până târziu. Am primit o mulțime de cadouri şi flori. Zorii m-au prins dansând cu Dinu alături de câțiva prieteni şi rude care nu se mai îndurau să plece. Când toți au plecat, ne-am luat în brațe şi am adormit fericită că am mai adăugat un trandafir la buchetul vieții.

PARTEA A PATRA

Rătăciți printre cuvinte...

Dimineața, când am deschis ochii, linia orizontului apărea ca un cerc stacojiu şi, privind în depărtare, aveai impresia că zările au luat foc.

Ai simțit vreodată cum te rupi de realitatea cotidiană şi evadezi într-o lume aflată departe de casă, departe de agonia care parcă te face părtaş la nebunia societății de astăzi?

La adăpostul dimineții, am consemnat în prietena mea, Mariana - asistentă medicală, ca şi mine - intersecții memorabile dintr-un trecut ireversibil. Ultima dată am întâlnit-o pe stradă, în fața fabricii de confecții. Era singură, mergea încet, şi vorbea mocnit, "cu cine ştie cine", gesticulând arareori. Am salutat-o, dar nu m-a auzit. Avea privirea undeva la orizont, dincolo de infinitul vremii.

Înaltă şi solitară, despica în două indiferența pietonilor matinali, ca o brazdă adâncă lăsată pe ogor. Avea un ziar la subraț şi două sacoşe care le muta din când în când, dintr-o mână într-alta.

S-a oprit în dreptul trecerii de pietoni. Pe stradă, doar noi două şi zorii dimineții. Am vrut să intru în discuție cu ea deoarece nu o văzusem de ceva timp, însă semaforul şi-a schimbat culoarea. Ea a traversat strada, iar eu mi-am continuat drumul spre casă, lăsând în urmă o dâră de regret. Dar mai există timp pentru revedere.

Din urmă sunt ajunsă de o prietenă - Adriana.

- Ce matinală eşti! Încotro?

- La tine, dacă mă primeşti.

- Nu dau consultații la domiciliu - îi zic eu, râzând.

- Doar nu vorbeşti serios?! Sunt distrusă...

- Hai sus, să-ți consult sufletul.

- Aşa mai merge... Chiar am crezut că nu vrei să mă asculți.

- De unde vii la ora asta ?

- Din piață... nu se vede? Stai să pun plasele astea la bucătărie şi să mă schimb. Intră şi fă-te comodă.

- Eşti singură?

- Da. Dinu a plecat acum o oră la Bucureşti, iar copiii sunt la mama. Stai să fac o cafea. Cred că nici tu nu ai băut-o până la ora asta.

- Nu. Nu am băut-o. Gabi, dacă ai şti de când nu am mai băut cafea cu frişcă...

- Ce s-a întâmplat? Hai, povesteşte-mi!

- De câtva timp nu mai prezint interes pentru soțul meu. Mi-e teamă să nu aibă pe altcineva. Pasiunea lui pentru mine nu mai este aceeaşi ca la început.

- Draga mea, nici nu are cum să fie la fel, dar pentru orice există o rezolvare. Renunță la rutină.şi fă o schimbare. De exemplu, în dormitor pune câteva lumânări parfumate, sau ascultați împreună melodia care să vă amintească de prima voastră întâlnire şi pune pe tine ceva surprinzător, sau atunci când sunteți în pat poți chiar să nu ai nimic pe tine.

- Şi încă un alt amănunt, Adriana: încetineşte ritmul şi trăieşte clipa, savureaz-o! În timp ce faci dragoste, încearcă să te relaxezi.

Inventează metode noi de stimulare a partenerului tău; oferă şi primeşte plăcere şi lasă ca totul să vină de la sine, fără a te grăbi.

Încearcă noi poziții; fă dragoste oriunde, în afară de dormitor, iar după aceea relaxați-vă, stând unul lângă celălalt şi stați de vorbă unul cu altul, cât mai mult. Într-o relație, comunicarea este primordială; spune-i ce îți place şi cum îți place.

- Am o prietenă forte bună care se află în aceeaşi situație ca şi mine. M-a durut foarte tare starea ei emoțională în care se găseşte - zice Adriana. Şi, sinceră să fiu, nu ştiu cum să o ajut, pentru că eu nu mă pot ajuta în primul rând pe mine.

- După ce femeile sunt părăsite, în sufletul lor se instalează "stadiul de protest", producându-se o explozie a substanței chimice, responsabilă cu stările de bine pe care le au. Asta le face să se aprindă şi mai tare după fostul partener pentru a câştiga dragostea pierdută.

- Dacă ai vedea-o, Gabi, cum îi dă telefoane peste telefoane... E penibilă!

- Şi cu toate astea, Adriana, un lucru bun ce face ea. Acest comportament o face să se înstrăineze de fostul partener şi o ajută şi pe ea şi pe el de a-şi căuta alți parteneri. Următorul episod este resemnarea. Nivelul dopaminei scade, se simte tristă

şi fără nici un scop, dar ajută organismul să se odihnească şi să se refacă.

- Eu consider că nici o femeie nu trebuie să stea din comoditate cu un bărbat care nu-i mai spune nimic. Trebuie să-ți umpli viața cu gesturi mici dar necesare, pe care să le anticipezi şi care să formeze această țesătură a vieți.

Cum ai încredere în podeaua pe care calci că nu te poți prăbuşi la etajul de sub tine, la fel să ai încredere şi într-o iubire.

- Gabi, mai crezi şi la vârsta asta în iubire?

- Dacă mai cred în iubire? Am crezut întotdeauna în iubire. Cred în instinct, în pereche, în ceea ce Dumnezeu a lăsat de la început: două jumătăți în căutare. Când eşti ținut în brațe de cel drag, când îl priveşti, când îl săruți, şi eşti sărutată, încerci să afli ce îşi doreşte, îl atingi, îl înveți pe dinafară. Abia atunci poți spune că faci dragoste.

Cred în căsătoria în fața lui Dumnezeu. EL este singurul în fața căruia dau socoteală şi singurul care ştie dacă am făcut o alegere bună. Respect valorile familiei, cred în responsabilitățile pe care femeia şi bărbatul trebuie să şi le asume într-un cuplu. Când iubim, devenim mai poeți. Iubirea este o energie magică; ea depăşeşte spațiul şi timpul, vindecă boli sufleteşti şi trupeşti. E minunat să crezi în bunătate, în prietenie, să crezi că foarte complicata ecuație a vieții se rezolvă cu un singur cuvânt: iubire.

- Lumea de astăzi s-a schimbat enorm de mult! - mai zice Adriana.

- Ai mare dreptate, Adriana. Lumea de astăzi îşi pierde valențele afective. Nu ți se pare că oamenii comunică tot mai greu? Că au uitat să iubească? Că nu mai citesc, nu se mai întâlnesc cu prietenii, nu mai merg la teatru... nu mai cumpără o carte...

- Asta cam aşa este. Lumea noastră se degradează în mod evident. Gabi, speranțele mele se leagă de integrarea în spațiul european, în care vulgaritatea şi disprețul permanent al oamenilor să nu mai aibă căutare. Viața la noi este isterică.

- Cu toate că am divagat uşor de la subiect, cred că discuția cu mine te-a mai liniştit într-un fel şi că, altfel vei vedea relația voastră de acum înainte. Totul în viață este să ierți. Eu sunt fericită că Dumnezeu mi-a dat puterea să iert.

- Doamne, nu m-aş mai sătura să te ascult! Gabi, tu poți vindeca sufletul omului. Îți mulțumesc că m-ai ascultat şi mi-ai redat încrederea în mine. Iar acum am să plec, pentru că ți-am răpit atâta timp prețios!

- Mi-a făcut plăcere să conversez cu tine şi sunt bucuroasă că am putut să-ți fiu de folos. Mai treci din când în când pe la mine.

Ne luăm rămas bun şi nici nu apuc să iau tava de pe masă, că soneria de la intrare mă face să tresar. Credeam că s-a întors prietena mea, dar...

- Bună Gabriela! Am trecut să te văd, că tu nu îți mai faci timp pentru o vizită.

- Nu am timp Corina. Sunt foarte solicitată la serviciu, încât ajung târziu acasă şi... doar ştii că am trei bărbați de hrănit. Dar tocmai a plecat Adriana de la mine. Acum îți stau la dispoziție.

- Ce noroc am! E ca la tribunal, la tine!

- Asta, cam aşa e, dar ce să fac Corina, dacă am multe prietene?

Cu Corina nu ai cum să te plictiseşti. Dialogul decurge spontan şi o întrebare derivă din alta. Stilul ei franc îți atrage simpatia, fiindcă Corina nu se sfiieşte să-ți vorbească deschis despre viața intimă a ei. Are treizeci şi doi de ani şi anul acesta a trăit o dublă împlinire: s-a împăcat cu soțul ei şi a rămas însărcinată. Radiază de fericire fără să-şi piardă însă echilibrul.

- Mi se pare mie, sau eşti gravidă?

- Copilul acesta care e pe drum, reprezintă apogeul împlinirii mele ca femeie, dar, sinceră să fiu, cred că voi realiza acest lucru în momentul când îmi voi ține copilul în brațe şi voi deveni mămică - îmi zice Corina. Atât de neaşteptat s-a petrecut

totul, încât nici acum nu realizez cu adevărat ce mi se întâmplă. Mă simt atât de bine! Nu mai îmi doresc decât să fim sănătoşi.

- Ai fost la ecograf să vezi ce este?

- Nu vreau să merg. Vreau să fie surpriza noastră sau "minunea" noastră, aşa cum îi spune soțul meu.

- El ce a zis când a aflat că eşti însărcinată?

- Dacă l-ai fi văzut... Nici nu-l mai recunoşteam! Nu mai ştia ce să-mi facă, ce să-mi aducă, radia de fericire. Cred că asta ne lipsea şi noi nu realizam. Apoi şi tu ai contribuit la această fericire. Am ascultat de tine atunci şi Dumnezeu ne-a răsplătit. Ne vom ruga pentru familia ta, amândoi.

- Corina, nu există în viață decât o singură fericire - să iubeşti şi să fii iubit, restul vine de la sine.

- Aşa este. Cine spunea asta? Parcă George Sand. Ce mai face prietena noastră, Crina?

- Acum o lună a fost pe la mine; avea probleme ca şi tine, iar săptămâna trecută am văzut-o cu soțul ei de mână pe stradă. Râdeau! M-am făcut că nu-i văd dar am stat în loc să îi privesc. Ce bine le stătea ținându-se de mână! Cât mă bucur să văd că oamenii sunt fericiți!

- Vom merge într-o excursie, în Istambul - schimbă vorba Corina.

- Am fost şi noi în Istambul anul trecut. A fost prima mea ieşire din țară. Istambulul fascinează şi captează prin unicitatea şi farmecul său. Oraşul este împărțit de strâmtoarea Bosfor. Din turnul Galata, ai panorama întregului oraş cu muzee, moschee, biserici, bazare şi palate. Am făcut baie în Marea Marmara, am fost în Marele Bazar în care se intră dintr-o parte a oraşului şi se iese în partea opusă. Vizitarea acestui oraş este un pas peste pragul trecutului.

- Gabi, mi se pare mie sau se întunecă afară?

- Cred că este eclipsă de soare; ne-au avertizat cei de la radio, aseară. Luna muşcă cu poftă o bucată din soare. Hai pe terasă, să o contemplăm. E un eveniment rar şi nu aş vrea să-l pierd. Am cumpărat ochelari speciali pentru această eclipsă. Am să ți-i dau pe ai lui Dinu, să te uiți cu ei.

- Poate i-a luat cu el când a plecat la serviciu.

- Da, ai dreptate. Nu sunt acolo, unde i-am lăsat eu, dar o să ne uităm amândouă cu aceştia. Cine are ocazia să fie martorul unei eclipse de Soare ca aceasta, nu o va uita niciodată. Înainte, în vremurile străvechi, lumea considera un asemenea eveniment drept semn al unei mari nenorociri. Discurile aparente ale celor doi aştri - Luna şi Soarele - sunt aproape egale şi ca urmare, în timpul eclipselor de Soare, discul întunecat al Lunii poate acoperii în întregime sau parțial discul luminos al Soarelui. Şi aşa ia naştere eclipsa totală sau parțială de Soare.

Se apropia ora când trebuia să merg la serviciu, aşa că eu şi Corina suntem nevoite să întrerupem discuția şi să coborâm în stradă. Aici ne despărțim, deoarece Corina merge acasă iar eu la serviciu.

E atâta animație aici, că simți viața pulsând mai bine ca oriunde de cum pui piciorul pe treptele spitalului. Pe coridor mă întâlensc cu o colegă.

- Ce faci, draga mea?

- Ce să fac Gabi, stau.

- Stai, că statul e la putere, îi zic eu şi mă îndrept către camera de gardă unde mai erau câteva colege. Nici nu am auzit când Dinu a intrat pe uşă. Ținea în mână un buchet mare de trandafiri. Când mi-am ridicat privirea de pe fişa medicală pe care o aveam în față, am rămas surprinsă. Am sărit de gâtul lui.

- Ce faci Dinule, aici? Când ai venit?

Dinu, sărutându-mi mâna, îmi întinde buchetul cu flori, zicându-mi:

- Doamne, ce frumoasă eşti! Ce dor mi-a fost de tine! Parcă a trecut o veşnicie de când nu te-am văzut...

- Cum a fost la Bucureşti? - îl întreb eu.

- Bine. Hai, că nu vreau să te rețin. Te aştept acasă să povestim. Să vii cât poți de repede.

După ce m-a sărutat, a ieşit pe uşă, uitându-se încă odată înapoi. Dacă nu aş fi avut florile în mână, aş fi zis că visez şi am zâmbit, însă zâmbetul meu era trist. Mi s-a părut mie sau Dinu era amețit? Ce-i cu el? A început cam des să bea. "Poate că mi s-a părut" - mi-am zis eu privind în gol.

Am trecut pe la saloane pentru a vedea pacienții şi starea lor de sănătate. După o zi încărcată de lucru ajung acasă. Dinu era în halatul de casă. Pe masă avea un litru de vin. A luat sticla în mână, a turnă vin în pahar şi dintr-o înghițitură, l-a dat peste cap. Am rămase cu privirea fixă pe pahar. Cu limba împleticită, Dinu mă întreabă: "Când ai venit? Mi-era dor de tine!" Şi mă ia de gât.

- De ce bei, Dinule? Ai probleme, sau avem vreun eveniment şi eu nu ştiu?

- Beau de plăcere, ce n-am voie? De ce te întuneci şi te frământi ca o pădure cuprinsă de furtună?

- Ba da, ai voie, dar...

- Dar... ce?

Am scăpat un oftat şi m-a apucat tremuratul.

- Dinule, nu mai bea. Cred că ai băut destul, nu crezi?

- Sunt fericit şi de aceea beau.

- Păi... de ce eşti fericit?

- Am avut o operație grea: transplant pe inimă. Un copil de optsprezece ani a avut nevoie de mine şi am reuşit. De data asta eu am fost cel care a operat pe cord. Nici nu-ți dai seama ce operație grea a fost...

- Dinule, eşti tare obosit, aşa-i?

- Da. Mă ierți dacă mă culc puțin?

- ... Şi discutăm când te trezeşti, îi zic eu.

- Da, iubito. Vezi, de aceea te iubesc eu! Şi închise ochii.

L-am acoperit cu un cearceaf şi am ieşit din cameră. Am vrut să mănânc dar am ciugulit doar puțin, deoarece foamea îmi dispăruse instantaneu.

Am luat din sertarul bufetului un caiet cu rețete de prăjituri, pentru că aş fi vrut să fac o prăjitură, însă gândul îmi era numai la Dinu şi la faptul că de ceva timp băutura la el devenise ceva de care nu se putea lipsi. De felul lui e cumpătat, însă de la un timp lucrurile au început să o ia razna.

Lent, gradual, devenea treptat dependent de alcool. Dar cred că el nu conştientiza pericolul. Dacă şi-ar fi dat seama spre ce se îndreaptă poate s-ar fi lăsat de "sportul" ăsta. Astăzi aşa, mâine aşa, zilele treceau şi el îşi diversifica gusturile în materie de alcool şi unde mai pui că creşteau şi cantitățile. Mi-am zis că ceva nu e în regulă cu Dinu şi i-am sugerat, la început subtil, apoi din ce în ce mai disperat să se lase de băutură.

- Dinule, ai grijă ce faci? Renunță până nu este prea târziu. Ai să te faci de râs şi-apoi, ai doi copii de crescut.

- Ce ți-a venit? Mă faci bețiv? Ai văzut că vin acasă pe două cărări?

Am vrut să deschid gura dar un nod mi-a rămas în gât şi nu am putut decât să oftez. Ochii îmi înotau în lacrimi. Încercam să prind zadarnic ceva care îmi scăpa printre degete, gând pe care-l reluam îndârjită de zeci de ori, realizând mereu începuturi ca-ntr-o construcție care se dărâmă invariabil de la primul cat.

Era o noapte caldă. Dinu nu avea de gând să se trezească şi nici eu nu am făcut nimic în sensul acesta. M-am aşezat la televizor să privesc un film, însă gândul ca un tiran, fugea numai într-acolo - la Dinu! Am închis televizorul şi m-am cuibărit la pieptul lui.

*

Dimineața când m-am trezit, am resimțit o întoarcerea bruscă la realitate, ceea ce este adesea un efect al unui somn sănătos. Soarele mândru în văzduhul umed, a apărut mai întâi enorm şi

roşu, ca să piardă încetul cu încetul din volum şi să devină mai palid. Dinu se trezise şi el şi se bărbierea, după care a venit lângă mine şi mi-a zis:

- Gabi, o să sparg loteria națională. Să vezi ce am visat azi noapte. Îmi zicea cineva: "Ai răbdare, că peste doi ani îți vine rândul!"

Când l-am auzit, m-a trecut un fior din cap până în picioare şi i-am zis:

- Dinule, dar... dacă mori?

- Domnule, dar tu nu poți să te gândeşti decât la ce e mai rău?

Mă luase un tremurat de nu mă puteam opri. Dinu se apropie de geam. La fereastra de vis-a-vis zări o fată care admira natura sau răsăritul soarelui. În clipa aceea am avut senzația că e un şcolar care se uită după fete. Se depărtă grăbit de la fereastră şi întoarse capul când eu îi zâmbii.

- Ce faci Dinule, faci ochi dulci fetelor?

- Nu, Gabi. Tu ştii vorba mea...

- Da, da... "O nevastă şi-un Dumnezeu!"

- Păi vezi că ştii...

- Dar la fereastra aia cine se uita, eu?

- Ei, de aceea are omul ochi, să se uite!

Astăzi, fiind weekend, am hotărât să mergem la mama. Sunt copiii acolo şi vrem să mâncăm cu toții. Uitasem episodul de aseară cu Dinu, când venise băut acasă. Am ajuns la mama , iar copii alergară înaintea noastră şi ne îmbrățişară pe amândoi.

- Leonard, unde este mama? - îl întreb eu.

- La bucătărie, pune masa să mâncăm. Ce se va bucura când va afla că ați venit şi voi!

Mă îndrept către bucătărie pentru a o ajuta să pregătească masa.

- Tati, când ai venit?- îl întreabă Leonard.

- Am venit de ieri. Hai în casă că v-am adus ceva de la Bucureşti. Ce faci Octavian?

- Ce să fac, tati, mă uit la televizor; este formula unu. Ce ai în plasă?
- Nişte daruri pentru voi.
- Mulțumesc, rostesc amândoi în cor.
- Bunica, unde este? - întreabă Dinu.
- Este la bucătărie cu mami.

Dinu se îndreaptă către bucătăria de vară, unde ne găseşte pe amândouă, pregătind masa.

- Sărut mâna mamă - zice Dinu. Ce faci? - şi îi întinde punguța.
- Ce să fac, mamă? Iată, vă aşteptam cu masa. Ce e Dinule, aici?
- O atenție din partea mea. Ți-am luat un capot frumos; am văzut că nu prea mai ai...
- Mulțumesc, mamă! Vino să te pup. Gabi, cheamă copiii la masă.

După ce mâncăm, bem o cafea şi mai stăm de vorbă toți trei.

- Mă simt aşa de bine aici! - zice Dinu. N-aş mai pleca de la mata. Şi o ia de gât pe mami. Copii, mergeți acasă, cu noi?
- Nu tati, mai stăm pe la bunica...
- Lasă-i, Dinule, aici - zice mama, că am eu grijă de ei. Voi să aveți grijă de voi! Aici ies în curte, au aer curat, au prieteni.

Târziu, ne luăm rămas bun de la ei şi plecăm spre casă, nu înainte ca Dinu să lase nişte bani, mamei.

Oraşul se învăluia în mantaua lui de ceață galbenă. Ajunşi în fața casei, Dinu parchează maşina. Când cobor din maşină, mă opreşte un vecin.

- Noroc, Dinule!
- Noroc!
- Sărut mâna, Gabi. Ce faci?
- Bună Vladimir. Venim de la mama.
- Aş vrea să te rog ceva.
- Cu mare plăcere. Dacă depinde de mine, te ajut.
- Am o verişoară, care este internată în spital, pe secție la tine.

- Gabi, eu o iau înainte. Te aştept sus, zice Dinu, dând mâna cu vecinul şi plecă.

- Bine, Dinule, vin şi eu imediat. Unde rămăsesem, Vladimir?

- Te întrebam dacă poți să mă ajuți cu ceva? Telefonul... Te sună cineva... Cât de des te sună?

- Un moment... Da. Sigur... Vă aştept mâine la cabinetul meu. Da, de dimineață. Nu face nimic. O seară bună şi dumneavoastră!

- Vezi, sună îngrozitor de des.

Nu pun bine telefonul în geantă, că sună iar. De data asta e Dinu.

- Trebuie să plec - îi zic eu lui Vladimir, care îmi întinde un bilețel pe care scrisese numele verişoarei lui şi salonul unde este internată.

-... Deci, mă rezolvi?

- Da. Nu e mare lucru. Voi face tot ce pot.

- Mi-a părut bine că am stat de vorbă, Gabi; îți mulțumesc pentru timpul acordat.

- Oricând... La revedere!WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW WWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWWW

- Sărut mâna, Gabi!

- S-a întâmplat? - îi zic eu lui Dinu de cum intru în casă.

- Dar ce, iar ai băut?

- Un pic... Te deranjează?

- Nu, dar mi se pare că o faci cam des în ultimul timp. Ce motive ai ca să te amețeşti? E din cauza mea?

- Nu mai poate omul să bea un pahar de vin că...

- Suge, suge, că doar nu te-a îmbătrânit calea bisericii...

- Tot tu eşti supărată? - zice el.

- De la un timp, îmi dai motive; exemplul este în fața mea. Eşti medic şi ştii foarte bine ce se spune despre băutură: Alcoolul face nasul roşu, ochii vineți, ficatul cenuşiu, nopțile albe, zilele negre, inima albastră şi viitorul... întunecat.

- Nici eu nu realizez ce mi se întâmplă. Mă simt ca un înger cu aripile tăiate, cerşind iertare în zadar, în fața uşii inimii tale ferecate - zice Dinu, lăsându-mă cu gura căscată la auzul acestor cuvinte.

- Pentru tine inima mea nu este ferecată, nu ştiu ce vei alege tu să faci de acum înainte, dar fără a fi ceva premeditat am ajuns să te iubesc aşa cum iubesc aerul fără de care nu pot trăi. Acest sentiment se actualizează pe zi ce trece. La început am luat totul în joacă, dar joaca s-a transformat în dragoste, apoi în iubire profundă.

Nu sunt femeia perfectă, nu am valori materiale, poate o mulțime de probleme de tot felul, dar ştiu că sunt dispusă să o iau oricând cu tine de la capăt. Ştiu că nu toate zilele vor fi pline de soare, că poate uneori, durerea te va împiedica să-mi zâmbeşti, că vor fi şi nopți când vei dormii cu spatele la mine, dar cu toate astea eu te iubesc şi sunt gata să îți ofer umărul meu, drept sprijin atunci când picioarele îți vor tremura.

Dinu se întoarse cu fața către fereastră şi privea undeva... departe în zarea arămie.

-... Mai ştiu că sunt dispusă să învăț să am grijă de tine, să fac din noapte zi şi să uit să mă supăr chiar dacă uneori nu îmi va conveni ceva în purtarea ta. Promit să mă bucur de fiecare clipă petrecută împreună, să uit că în viață am avut şi clipe mai grele. Dar mai mult decât pot oferi şi pot învăța, eu ştiu că am nevoie de dragostea ta, de mângâierea ta, atunci când lacrimile îmi îneacă ochii sau de sărutările tale când îmi este bine. Vreau să faci parte din viața mea atâta timp cât va mai fi posibil.

Acestea sunt doar un crâmpei din visele şi dorinţele mele pe care vreau să le trăim împreună, Dinule, până când moartea ne va despărţii!

- Viaţa e frumoasă când eşti alături de mine, viaţa e la fel de frumoasă când plouă şi e cald în casă şi mai ales când îmi spui că mă iubeşti, Gabi.

- Ce-ţi veni, Dinule! Cred că eşti conştient în orice clipă de tot ce se întâmplă. Comportările tale nu-ţi anulează viaţa cerebrală, care comentează mereu. Asta îţi dă şovăiri, nehotărâri, interzicându-ţi să fii propriu zis un om de acţiune. De prea multe ori mi-ai spus că pentru eforturile tale eu am fost motivaţia. Când rolurile s-au inversat mi-ai spus ca eşti slab. Şi că este de datoria mea să...

- Ştiu foarte bine ce ţi-am spus dar nu credeam că te voi dezamăgi. Întotdeauna am crezut că pot fi, sau că măcar pot deveni ceea ce ţi-ai dorit. Mă gândeam... oare am să fiu la înălţimea dorinţelor tale? M-am străduit... dar asta nu înseamnă că am şi reuşit. Mi-ai spus că fiecare avem o cruce de purtat. Cred ca am să o las pe a mea alături, lângă cărare şi nu pentru că ar trebui să o cari tu. Nu. Nu este de datoria ta. Ai deja una. E timpul să îmi fac propriile alegeri la fel cum le-ai făcut şi tu. Gabi, nu ţi se pare că mă judeci prea aspru?

Mă invidiezi cumva pentru impulsivitatea mea? Tu n-ai cunoscut niciodată această "năpustire exterioară", această prăvălire din tine însuţi care implică riscurile similare cu ale beţiei, când viaţa conştientă dispare absorbită de acţiune?

- Dragul meu, n-aş putea să trăiesc gândindu-mă la ceea ce s-ar întâmpla dacă...

- Gabi, mă tem că tu îţi exagerezi zbuciumul şi cauzele exterioare care-l provoacă. Vezi o tragedie antică în ceea ce nu-i decât un fapt divers al universului uman. Dragostea noastră nu trebuie să ne fie un pat al lui Procust, nu trebuie să ne mutilăm personalităţile şi să ne înfrânăm sentimentele ca să devenim identici.

- Eu respect ființa ta așa cum este, Dinule. Vreau doar să nu cauți să mă cruți. Am apreciat fair-play-ul de care ai dat dovadă când mi-ai spus că trebuie să fiu conştientă că relația noastră se poate termina oricând. Şi te rog chiar, să nu faci ceva, ce o să ne doară mai târziu.

- Doamne, uite la ce discuție am ajuns cu tine! - zice Dinu.

M-a luat de gât şi a vrut să mă sărute, dar l-am împins uşor cu mâna şi am plecat în dormitor pentru a mă schimba de hainele cu care eram îmbrăcată, după care m-am întors în sufragerie unde era Dinu.

- Ce ai avut de discutat atâta timp cu "ăla"? - mă întreabă el ofensat.

- Verişoara lui este internată la mine şi m-a rugat să vorbesc cu doctorul.

- Aha, aha...

- Ce-i cu tine? Niciodată nu ai lăsat impresia că eşti gelos.

- Eu gelos? Fii serioasa!

- Eu am încheiat discuția pe acest subiect - îi zic eu şi ies din cameră.

Mă duc în dormitor, mă aşez în pat şi dau drumul la televizor. Rula un film de dragoste. Privirea îmi era pe ecran dar gândul îmi era la discuția de dinainte. De multe ori privindu-l pe Dinu, î-l surprindeam îngândurat. Dinu deschide uşa la cameră şi mă întreabă dacă îi dau voie să vină şi el lângă mine.

- Ia zi-mi, ce simți atunci când te îmbeți? Tu tinzi doar să cânți perene vise. De ce te-ai schimbat? Ce e cu tine de bei de la un timp de vreme?

- Soarele îmi pare verde şi cerul mov, iarba şi pomii - flăcări... M-am rătăcit între zări şi mă doare gândul, vorba... Mă pierd pe drum... Şi începe să râdă isteric.

- Spune-mi de ce doare atât de tare când ştiu că te-ai schimbat? Unde este viața noastră plină de vise şi de iluzii? De ce mă chinuieşti? Nu vezi cum mă târăşti când într-o lume, când într-alta?! Şi de fiecare dată iei o parte din mine. De ce

îmi iei zâmbetul şi în schimb îmi semeni lacrimi, îmi aduci neliniştea în suflet?! Nu ştii că băutura este o iluzie ce te ameţeşte, ce te fură? Când te văd aşa, mă simt ca şi când aş avea aripile rupte şi nu mai pot zbura. Îţi place să te hrăneşti din suferinţa mea?

- Gabi, parcă văd ursitoarea înaintea mea, nu tânără şi frumoasă ca ursitoarele fericite, ci bătrână şi zbârcită, cu degetul noduros şi uscat întins spre mine, zicând: "Pentru tine, nimic din ce se numeşte fericire... ci singurătate şi mizerie, lacrimi şi suferinţă. Ochii tăi să nu strălucească de bucurie şi niciodată să nu se şteargă cutele frunţii tale!"

- De ce eşti negativist? De ce nu mai este totul ca înainte? Ce s-a întâmplat cu tine? Ce se întâmplă cu noi? Încearcă să mă lămureşti! Simt că e ceva care nu merge... care-i cauza?

- Am probleme mari, dar le rezolv eu.

- Aşa, dintr-o dată ai probleme...

Dinu nu răspunde. Se uită la mine şi parcă priveşte dincolo de mine, undeva într-o altă lume, apoi pleacă şi închide uşa după el. Uitându-mă la uşa care rămâne închisă, simt în mine o slăbiciune, nevoia de a uita hotărârile vechi, de a mă lăsa să alunec pe o pantă lungă să-mi dea puţină ameţeală şi puţină bucurie... Nu fac decât să meditez în agonia singurătăţii din cameră. Mă scald apoi în memoria amintirii şi visez, visul nescris.

Dinu revine în cameră, se aşează lângă mine, pe pat şi în ochi are lacrimi.

- Ce e, Dinule? Nu-ţi mai place viaţa? De ce eşti nepăsător la tot ce e frumos în jurul tău?

- Privesc fără să pot face ceva. De dorul tău amuţesc, de dorul tău urlu şi cânt, ucid cu privirea uneori, îmi beau paharul suferinţei. Atunci când eram în braţele tale înconjurat de iubire, mă rugam lui Dumnezeu să ţină în loc luna cu stele cu tot, să mă satur de dragoste. Din păcate nu toate dorinţele şi visele devin realitate.

- Cum să nu devină realitate, Dinule, dacă şi tu doreşti acest lucru? Nu ziceai tu că alături de mine o să ți se îndeplinească orice dorință? De ce taci cu glas tare? Eşti sau nu eşti fericit cu mine, asta mă interesează. De ce trebuie să ajungem la asemenea discuții?

Mă priveşte ciudat şi-mi răspunse:

- Întotdeauna te-ai gândit numai la tine. Ai uitat, se pare, că exist şi eu lângă tine. Tu ai întrebările tale, necazurile tale la care vrei să afli răspunsul imediat. Şi ca să te descarci, mă acuzi pe mine, şi eşti mulțumită. Dar eu... eu nu am oare aceleaşi probleme - poate chiar mai multe ca tine?

- De ce vrei să schimbi întrebările mele în alte întrebări?

- Femeile pe care le-am văzut sau pe care le-am cunoscut, n-au fost decât o copie după femeia fără contur, fără formă, până te-am găsit pe tine, Gabi.

- Nu divaga de la subiect. Răspunde la întrebare: de ce bei?

- Sufletul meu îmi pare o ruină în mijlocul pustiului, o ruină pe care doar luna îşi aruncă razele ei palide.

- Viața de dinainte de tine nu a însemnat mai nimic, Dinule! De când te-am cunoscut pe tine, viața mea este alta, mai bună, mai frumoasă. Mă simt împlinită alături de tine. De ce îmi faci una ca asta? Care este motivul acestei schimbări?

- Nu ştiu să-ți spun. Simt cum încetul cu încetul, trupul meu îşi pierde puterea; devine din ce în ce mai inert, mai supt de viață.

- Of! Cât aş da... cât aş da să am puterea să te întorc înapoi, să fii doar al meu... să fi cel de altădată!

M-a luat în brațe, dar îl simțeam străin, fals. Buzele noastre s-au unit într-un sărut lung. I-am răspuns cu tandrețe, lipindu-mă de el şi mai mult, lăsându-mă purtată de beția plăcerii. Abia atinsă de mâinile lui, cămaşa de mătase îmi lăsa umerii goi, până când căzu ca razele de lună la picioarele mele. Strălucirea trupului meu l-a fascinat. M-a purtat aşa încolăcită de trupul lui, până la pat, fără a înceta să ne sărutăm. Mă simțeam în al

nouălea cer, dorind să mă contopesc într-o singură ființă cu el... Cu o zvâcnire, m-am lipit cu sânii de pieptul lui şi l-am simțit tresărind, de parcă prin sângele lui a trecut un curent electric.

Întinsă pe cearceaful alb de mătase, trupul meu descria o linie perfect, feminină, privirea mea era numai şi numai dorință şi iubire... A prelungit momentul... Palma lui mângâia tandru mâinile, fața, coborând spre sâni, apoi a explorat conturul rotunjit al şoldurilor, încet de tot, degetele îi alunecau între coapse, odihnindu-se pe cea mai dorită parte a feminității mele.

În timp ce urmărea jocul de lumini şi umbre al trupului meu, cu respirația aproape tăiată, l-am auzit şoptind: "Te vreau, te doresc... Acummm"... Şi ca un singur trup, păşeam împreună în dragoste, oferind şi luând, bucurându-ne şi suspinând... Prin sărutări lungi şi mângâieri fierbinți, ajunsesem la clipa când ne contopeam într-o singură ființă... şi mă privea cu ochi nesătui de dragoste.

În timp ce făceam dragoste, am observat ceva, am observat că Dinu îmi scăpa de sub observație, eram pierdută lângă el, mă abandonam pornirilor lui, fără să mă mai gândesc la altceva.

Într-o seară, fără să vreau, am făcut o descoperire care m-a înfuriat. În timp ce făceam dragoste, Dinu stătea cu ochii deschişi şi mă supraveghea. Nu i-am spus nimic, dar am devenit mai atentă, controlând şi după ce m-am convinse că nu este vorba de o întâmplare, am început să îmi fac serioase temeri în felul meu de a primi îmbrățişările lui.

"E puțin rigid, sau prea controlat" - mi-am zis în gând, neplăcut surprinsă de constatarea făcută. Încercam să înțeleg ceea ce consideram nefiresc; aş fi fost bucuroasă să mă înşel în presupunerile mele, dar de fiecare dată el mă convingea de contrariu. Îl iubeam pe Dinu câteodată prea mult, ca o bucurie găsită din copilărie. Ştiam că mă pot baza pe el, pe caracterul lui, pe sinceritatea lui în relațiile cu mine. Şi nu mă înşelasem

în intuițiile mele. Doar că acum se întâmpla ceva şi nu puteam să înțeleg ce.

Gândindu-mă la discuția de dinainte, încercam să străbat dincolo de vorbele nerostite, să le găsesc rațiunea legându-le de timpurile acelea, acum, atât de îndepărtate, cu gesturile şi cuvintele de atunci. Şi imaginile mă luară cu asalt.

Am văzut un bărbat tânăr, cu ochi de bucurie, căutându-mă, trecându-mi mâna prin păr, luându-mă în brațe şi sărutându-mă uşor, iar eu, dăruindu-mă în îmbrățişarea lui şi topindu-mă în privirea aceea plină de bucurie... Dinu, cel de astăzi s-a schimbat. Nu mai este cel de altădată.

Mă reculeg în prezent alături de un bărbat nehotărât şi absent. Câteodată este foarte gelos şi ceea ce lui i se părea deplasat sau frivol, pentru mine nu este decât un act de bravată sau de cochetărie. Mă deranja faptul că mă controla. Nu i-am dat niciodată motive dar el tot ce ştia făcea. Erau momente când țipa la mine şi-mi spunea că sunt capricioasă, ca apoi să-mi ceară iertare.

Am ieşit din cameră, pentru ca Dinu să nu vadă că am lacrimi în ochi. Am mers la bucătărie să îmi fac de lucru pe acolo. Aud televizorul mergând şi pe el înjurând. Pe cine?... Nu ştiu, dar când intru în cameră, îl găsesc adormit. Îl acopăr, dar el mă simte şi deschide ochii împăienjeniți de băutură, zice ceva ce eu nu desluşesc şi adoarme iar.

Mă apuc să scriu. Poate, scriind, voi mai uita de toate astea. Târziu, în noapte, sting lumina şi mă bag în pat, lângă Dinu, iubirea vieții mele! Îl iau în brațe şi adorm cu el în gând şi în suflet.

*

În fiecare noapte am un vis. Coşmarul începe mereu la fel. Eu, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă, tresar în somnul din vis şi mă trezesc. În picioarele goale mă îndrept spre uşă, o deschid încet, să nu mă audă mama care doarme în camera alăturată şi păşesc în curtea luminată de o lună mare.

Mă îndrept spre fundul curții, unde sunt o mulțime de pomi fructiferi. Îmi e teamă! Ştiu că am îngropat ceva acolo şi daca s-ar descoperi, cu siguranță aş fi pedepsită. Teama nu îmi dă pace. Picături de transpirație îmi curg pe şira spinării, pe frunte, pe tâmple. Merg din ce în ce mai repede şi mă rănesc pe mâini, pe picioare, de crengile aplecate, dar nu am timp să simt durerea. Vreau să ajung mai repede acolo, unde am îngropat ceva... nici eu nu ştie ce, dar simt că e de rău pentru că mă doare sufletul când mă gândesc.

Eu... am omorât ceva... şi am îngropat aici. Ajung sub un măr înflorit ce-şi desenează umbra pe iarba umedă. Îmi curge transpirația pe față şi sunt tot una de răni pe corp. Mă aplec deasupra unei grămezi de pietre şi le dau la o parte. Tresar când cade câte o floare din pom şi răscolesc repede pământul încă umed. Sub unghii am pământ, pe față lacrimi, în suflet o durere sfâşietoare. De sub pământ scot o bucată de pânză albă, apoi apare o mână, în pumnul căreia se află ceva, ce nu pot vedea deoarece pumnul este strâns şi nu pot să îl desfac.

Acum ştiu ce am îngropat acolo... este jumătate din inima şi sufletul meu, este iubirea! Mă privesc cu teamă şi încep să plângă. Mă aplec şi ating cu mâna pământul şi la atingerea mea, totul se fărâmițează. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji şi îmi privesc palmele pline de răni şi pământ. Nu pot înțelege când am ucis iubirea.

Reuşesc să deschid pumnul rigid şi să iau ce era acolo, dar în mâna mea, acel... ceva se transformă într-un petec de hârtie pe care sunt scrise câteva cuvinte: "Iubita mea, oare de ce ne dăm seama de ceea ce pierdem, doar în momentul în care nu se mai poate face nimic? Cred că nu mai este cazul să-ți spun că tu ai fost totul pentru mine. Atâția ani petrecuți alături... Ai fost soția ideală, asumându-ți toate obligațiile. Te voi iubi mereu şi dincolo de moarte! Nu vei mai putea fi un întreg fără mine, ştiu, dar aşa a fost să fie... Să nu mă uiți niciodată! Ştiu că ai să te descurci fără mine. Să ai grijă de copii!"

Mă trezesc speriată, plângând în hohote. Inima îmi bate cu putere, îmi privesc mâinile şi văd că nu am pământ pe ele, mă pipăi şi văd că sunt întreagă. Doar luna plină, de afară îmi aduce aminte de coşmarul prin care am trecut şi de petecul de hârtie pe care l-am citit. Locul de lângă mine e gol. Mă ridic din pat şi îl caut pe Dinu, dar el...nicăieri. Iar a plecat la cârciumă! Mă uit pe geam şi mă apucă plânsul. Unde o fi Dinu al meu şi mai ales, de ce oare a început să bea?...

O patimă grea, o dramă care nu mai ține seama de vârstă, de moralitate, de familie, de credință. Îi place să stea într-o stare de apatie. Parcă îi văd mâna care se întinde tremurând spre pahar. Este o realitate crudă şi din ce în ce mai prezentă în vremurile noastre. Oricum, pentru el nu mai contează nimic, urmărind numai efectul.

Timpul se rătăceşte prin timp, nopțile şi zilele îşi amestecă orele într-un ceas bolnav care ticăie haotic, fără a mai putea să pună hotar între întuneric şi lumină. Întunericul cotropeşte pas cu pas mintea, sufletul şi trupul. Cătuşe grele închid libertatea şi voința într-un pahar cu alcool. Şi calea de întoarcere se rătăceşte mereu prin tot felul de justificări cu gust de amăgire.

Am întâlnit în viața mea mulți oameni prizonieri ai acestei licori. Înverşunată şi neîndurătoare, i-am tratat mereu cu ostilitate, acuzându-i în fiecare clipă. Erau bărbați şi femei alungați din cuvântul OM, sfidând oglinda în care ar fi putut vedea chipul umilit de neîndurarea propriei patimi.

Stăteau zilnic în fața unei sticle cu alcool care, încet dar sigur, ucide diavoleşte şi ultima fărâmă de speranță şi linişte... Erau trupuri dependente de această licoare care nu mai interesează pe nimeni, nici măcar pe ei... suflete goale şi ucise care nu mai simt hăul în care alunecă tot mai adânc.

Ce păcat că nu m-a învățat timpul la timp, să înțeleg ce e dincolo de mâna care se întinde tremurândă spre pahar... Lacrimile mele cred că pot îngheța cerul şi nădejdea, la disperarea la care sunt condamnată de a

trăi fiecare clipă, între nenoroc şi pedeapsă. Până la ziuă nici nu am mai putut adormi. Mă gândeam la Dinu şi la coşmarul prin care trecusem azi noapte.

*

Soarele e de mult pe cer şi Dinu nu se mai trezeşte. Eu sunt la bucătărie şi pregătesc micul dejun. Dinu îşi face apariţia şi uitându-mă la el, văd un om abătut şi trist. Câtă diferenţă între omul de acum şi cel pe care l-am cunoscut cu mulţi ani în urmă!

După ce servim micul dejun, mă îmbrac să merg la Flori - prietena mea. O găsesc singură şi mă bucur că pot discuta în voie cu ea. Este puţin îngândurată, dar nu-mi vine să cred că e în starea asta. Pe Flori nu am văzut-o niciodată supărată de când o ştiu eu.

După ce pune nişte dulceaţă pe o farfurie şi mi-o întinde, lasă privirea în jos. Nu mă pot abţine să n-o întrebe, ce naiba are? Şi cu puţină reţinere mi se destăinuie.

- Nu ştiu dacă îţi vine să crezi ce îţi voi spune. Am un verişor, care, de la o vreme bea foarte mult şi lasă să se creadă că nu se va opri aici. Am stat cu el de vorbă, dar discuţiile devin certuri interminabile. I-am zis să-şi găsească şi el o fată bună, să se aşeze la casa lui, că nu mai este tânăr. S-a căsătorit a doua oară cu o profesoară; era fată cu facultate şi cu apartament proprietate personală.

Toţi erau fericiţi, numai el, nu. Nu ştiu ce a făcut sau nu a făcut, că a fost dat afară şi de la serviciu. Soţia lui era dispusă să-l ţină şi acasă, fără să muncească, numai să nu mai bea. Dar el nu da importanţă decât băuturii. Nu mai avea nici prieteni; singurul lui prieten era paharul. Ajunsese să vândă din casă când soţia lui era la serviciu. Săraca fată a răbdat, până nu a mai putut şi a dat divorţ de el.

El s-a întors din nou acasă, la părinţii lui. A încercat să lucreze în mai multe rânduri, dar toţi cereau recomandări de la

fostele locuri de muncă şi astfel nu a reuşit să se rupă de acest viciu şi continuă aşa de o jumătate de an. Într-o zi l-am găsit dormind pe banca din faţa blocului unde locuia. Doamne, ce ruşine mi-a fost când l-am văzut! M-a ajutat-o un vecin din să-l duc în casă. "De multe ori a dormit pe bancă", îmi spune vecinul.

Dacă ai şti ce bărbat frumos a fost şi, dacă l-ai vedea cât e de buhăit acum... Nu-l mai recunosc. Se ceartă tot timpul cu părinţii că nu îi dau bani să bea. În casă totul e ţinut sub cheie; beciul, şifonierul cu haine, chiar şi bucătăria de când a schimbat o sticlă de ulei pe un ţoi cu rom.

A fost dus şi la dezalcolizare. Degeaba! Ţipa de îl auzeai de afară: "Ce aveţi cu mine dacă beau? Ce, sunt beţiv? Beau şi eu un pahar." Dacă nu bea, tremura. Găsea el ceva să vândă şi se rezolva.

- Unchiul meu a murit acum trei luni din cauza lui. Într-o zi i-a cerut bani de băutură şi dacă nu i-a dat, el l-a împins pe scări şi a căzut cu capul de balustradă. Nu a murit imediat. Săracul de el, la optzeci şi cinci de ani nu a mai rezistat mult. A stat o vreme la pat şi el striga la unchiul în fiecare zi: "Ce faci boşorogule, nu mai mori?" Unchiul l-a ascultat şi s-a dus! Acum e doar cu mătuşa care îi face mâncare, îl spală şi îl plânge. A vândut tot ce a găsit mai de preţ în casă; chiar şi prosoapele de înmormântare ale mamei lui. A ajuns să îşi dorească moartea: a ei şi a fiului ei nerecunoscător.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, ascultând această tragedie. Mă gândeam la Dinu, dar eu nu avusesem curajul să-i vorbesc despre drama în care soţul meu trăieşte de doi ani. Mă gândeam că eu nu am ajuns în situaţia aceea şi nici nu vreau să ajung.

Ne-am luat în braţe şi plângeam amândouă. Ne-am şters lacrimile când am auzit soneria de la intrare. Era soţul ei. Îşi uita-se cheile acasă. O luă de mijloc şi o sărută.

- Iubitule, avem musafiri. O bună prietenă a mea este la noi. Soțul ei a intrat împreună cu ea în camera în care eram eu, mi-a sărutat mâna, salutându-mă şi s-a scuzat, ieşind din cameră.

- Gabi, mă scuzi puțin? Vreau să-i pun soțului meu să mănânce. Tu nu vrei să serveşti ceva?

- Flori, eu am mâncat când am plecat de acasă, aşa că fii ospitalieră cu soțul tău. Am să mă uit pe aceste reviste până revii.

- Vin imediat, mai zice ea.

După puțin timp, Flori reveni alături de mine şi mai povestirăm câtva timp.

- Am stat cam mult pe la tine şi mai trebuie să mai dau pe undeva în drum spre casă - îi zic eu lui Flori.

Când ajung acasă, îl găsesc pe Dinu dormind. Îl sărut în timp ce el dormea, dar mă simte şi când dau să ies din cameră, mă prinde de mână, zicându-mi: "Stai aşa, unde fugi?" Tresar şi mă întorc către el.

- Credeam că dormi.

- Chiar dormeam, dar atingerea ta, m-a trezit. Tu eşti cântecul care mă adoarme, vocea care mângâie tristețea, vântul ce-mi răsfiră părul, o ultimă silabă pe care vreau să o rostesc înainte de a visa şi... ultimul gând. Vreau ca tu să reprezinți visele mele, vreau ca tu să fii motivul pentru care trăiesc, vreau ca tu să fii... TOTUL!

- Şi eu vreau să îmi petrec viața toată alături de tine. Dar nu înțeleg de ce, uneori...

- Da. Ştiu ce vrei să spui, Gabi. De ce uneori mai beau. Am fost tare încordat săptămâna trecută. Am avut o operație grea ...

- Da, iar operația a fost un succes şi pentru asta a trebuit să bei atât? Zău, că nu te înțeleg.

Dinu începu să plângă. Plânsul este o modalitate foarte bună de relaxare nervoasă ,dar numai atunci când nu se asociază cu

"a-ți plânge de milă". Văzându-l, m-am speriat foarte tare şi l-am luat în brațe.

- Dinule, mă sperii! Ce e cu tine? Vorbeşte cu mine. Nu sunt eu iubirea vieții tale? Parcă aşa îmi spuneai acum câtva timp. Trebuie să ai încredere în tine, căci altfel nici nu mai are importanță dacă ai fi avut sau nu motive. Dinu continua să plângă, fără să scoată un cuvânt. Îl luai cu amândouă mâinile de umeri şi îl zgâlțâi puțin, zicându-i:

- Unde este Dinu al meu, cel care îmi aducea flori zilnic?

Dar el... nimic. Atunci m-am hotărî să-l las în pace. Poate aşa se va linişti. Şi am ieşit pe terasă.

Soneria mi-a risipit gândurile într-o secundă. Era Ileana de la telefoane pe care am poftit-o înăuntru.

- Hai Ileana, simte-te ca acasă! Nu te-am văzut de astă-vară. Ce mai faci?

- Nu am fost în țară.

- Ce vrei să bei? O cafea, un nes, o bere sau o tărie?

- Un gin cu gheață.

Dinu veni cu tava pe care pusese o sticlă cu gin, un castronel în care pusese cubulețe de gheață şi două păhărele.

- Mulțumesc, Dinule! Tu nu stai cu noi?

- Sărut mâna, Ileana! Gabi, aş vrea să vă las să vorbiți în linişte; eu mă duc pe la Ion.

- Cum doreşti tu, iubitule!

- Aşa... acum suntem singure.

- Gabi, pot să aprind o țigară?

- Da Ileana, dar numai una...

Ileana făcu ochii mari iar eu am început să râd.

- Am glumit. Fumează dragă, cât vrei. Doar afumi plămânii tăi, nu pe ai mei.

- Aici, ai dreptate.

- Ziceai că nu ai fost în țară...

- Da, am fost în Italia, la fratele meu.

- Dar el, nu lucra la Electro?
- E plecat de trei ani din ţară. Acolo şi-a făcut o casă, are o afacere, e căsătorit şi are doi copii.
- Bravo lui. Şi tu? Cum o duci cu soţul tău - Adrian - parcă ziceai că-l cheamă?
- Da, ai o memorie foarte bună. Ne înţelegem foarte bine şi sunt gravidă în două luni.
- Mă bucur pentru tine.
- Ieri am fost la mama, la Rimetea, zice Ileana.
- Acolo te-ai născut tu, dacă îmi aduc bine aminte.
- Da, Gabi. E o aşezare curată, din inima Ardealului.
- Te-ai născut acolo unde soarele răsare de două ori. Printre atracţiile preferate de turişti ce vin să-şi încarce bateriile acolo, se numără vechea moară de apă, casa cu balauri, excursiile la Piatra Secuilor, Muzeul Satului sau ruinele castelului din Colţeşti ce dăinuie de peste şapte sute de ani.
- O!... Dar văd că şti multe despre Rimetea. Un lucru îţi mai spun: există un fenomen natural care are aici o frumuseţe unică - momentul Răsăritului. De aceea se spune că la Rimetea soarele răsare de două ori.
- Nu am fost niciodată acolo, Ileana, dar citesc mult şi în felul acesta am aflat câte ceva despre Rimetea. Poate ne inviţi la botezul fiului tău.
- Sau al fiicei mele...
- Tu ce ai vrea să fie?
- Ce o fi, numai sănătos să fie!
- Aşa este, ai mare dreptate. Dragoste mai faceţi?
- De ce nu?

Dinu deschise uşa şi spuse: "Sărut mâna!"
- Nici nu am auzit când ai intrat. Nu vii şi tu aici, cu noi?
- Nu. Am puţină treabă. Şi închise uşa.
- Ce mai ştii de Eugenia? Parcă lucra cu tine, zice Gabi.
- Îţi vine să crezi că o înşeală soţul ei?

- Cine, urâtul ăla?

- Câte femei nu sunt în situația asta! Câte nu stau lângă soțul lor ca o floare fără apă, agonizând într-un ghiveci cu pământ nisipos! Cazul e banal în lumea asta cu fundul în sus, în care trăim. Oare câte femei își așteaptă spășite bărbații plecați în crailâc nopți întregi. Nici nu au curajul să-i spună măcar: "Știu că ai o amantă!"

- Prietena ta ce zice?

- Chiar mi-am amintit ce mi-a spus ieri că i-ar fi zis soțul ei: "Când sunt cu tine nu mai am sânge în instalație!"...

- Ce l-aș da dracu cu instalația lui cu tot...

Și începurăm să râdem amândouă.

- Gabi, mă uit în ochii tăi și văd un copil mai mare, un copil inocent, o combinație inedită de voință, sensibilitate și feminitate.

- Auzi, Ileana, atunci când alții au intrat cu bocancii în viața mea, eu am avut puterea și curajul să iau totul de la capăt, să mă autoprotejez împotriva răutăților acestei lumi. Eu nu umblu cu jumătăți de măsură.

- Ai avut noroc în căsnicie, așa este, Gabi?

- Așa este, zic eu cu gura mai moale. Relația mea cu Dinu este una specială. Îl simt în tot ceea ce face, stă în preajma mea ca un înger păzitor. E, mai sunt uneori și nori pe cer... că, de... asta e viața!

- Îți mai aduci aminte Gabi, de prima întâlnire?

- Uf, cât de penibilă poate fi prima întâlnire! Emoții, tăceri... O primă întâlnire poate fi un coșmar și dacă iese rău îți distruge încrederea în tine pentru următoarele întâlniri pe care o să le ai.

- Da, Gabi, dar prima impresie nu spune neapărat totul despre tine. O persoană poate părea la prima întâlnire tăcută, morocănoasă sau indiferentă, când de fapt este doar emoționată.

- Ileana, mie nu mi-a plăcut ca la prima întâlnire să fiu sufocată cu atenții, cu semne pe sub masă făcute cu piciorul,

chiar dacă a vrut să mă impresioneze cu o masă festivă, foarte rafinată, sau cu nişte flori foarte scumpe. La prima întâlnire mi-a plăcut ca el să fie, el însuşi şi nimic mai mult.

E bine ca el să aibă întotdeauna la îndemână alternative în privința locului şi modului în care îşi vor petrece seara. Un bărbat care îi lasă femeii toate alegerile, poate fi privit ca amabil, dar îşi pune partenera într-o situație dificilă.

- Ai multă dreptate, Gabi - zise Ileana uitându-se la ceasul din perete. Trebuie să plec deoarece mă întâlnesc în oraş cu soțul meu pentru nişte cumpărături.

Ne-am luat rămas bun din uşă, apoi m-am întors la ale mele. Dinu mă privea din hol, înmărmurit.

- Doamne, ce sâni frumoşi picură prin dezabieul bleu, ca cerul senin!

M-am simțit mai îndrăgostită ca niciodată.

Se apropie de mine să mă cuprinse în brațe, dar mirosea a băutură de te trăsnea. M-am uitat puțin la el, apoi am dus tava la bucătărie, după care mi-am scos dezabieul şi am început să mă îmbrac. N-am ştiut niciodată să mă îmbrac sau să mă dezbrac ca o femeie. Încercam cu greu să prind copcile de la sutien una de alta. Dinu veni pe la spate, în vârful picioarelor şi-mi puse mâinile la ochi, iar eu tresării.

- Dinule, m-ai speriat!

- De ce fugi de lângă mine, Gabi?

- Nu fug, dar ai uitat că am treabă?

- Hai, vino aici - încercă Dinu să mă aducă lângă el.

- Îmi pare rău iubitule, dar trebuie să plec. Gata!

- Te-ai şi îmbrăcat... Vii târziu?

- Nu dragul meu. Am să trec şi pe la mama să văd copiii. Poate vii şi tu acolo.

- Bine, Gabi. Pa.

- Te sărut.

Şi cobor scările în grabă.

O jumătate de soare mi se împrăştiase pe diagonala trupului, trecând din alb în variaţiuni ceva mai intangibile.

Am ajuns devreme la mama, unde mă aşteptau copiii. I-am îmbrăţişat, apoi le-am dat un platou cu prăjituri, zicându-le: "Să opriţi şi bunicilor, că sunt destule. Da?" Ei au dat din cap, având gura plină. Am ieşit în curte, îndreptându-mă către bucătărie unde ştiam că e mama, dar poarta se deschise şi Dinu se apropie de mine, ţinând în mână un buchet de flori.

- Sunt pentru tine, iubito! Şi mă sărută pe obraz. Ce fac copiii?

- Sunt în casă. Le-am adus prăjituri.

- Mami, unde este?

- Cred că e la bucătărie. Mă duceam să o caut.

Nu am stat prea mult aici, deoarece aveam un eveniment, pe care i l-am adus la cunoştinţă lui Dinu ceva mai târziu.

- Dinule, ştii că astăzi avem ceva deosebit de făcut?

- Ce anume, Gabi? Nu ştiu de nici un eveniment.

- Azi voi putea pentru o zi să dau timpul înapoi. Mă voi întoarce pe o stradă plină cu castani, în pavajul căreia mi-au rămas întipăriţi paşii făcuţi ieri spre azi, spre acum şi spre mâine, cât o mai fi din ei. Azi este întâlnirea de douăzeci şi cinci de ani de la terminarea liceului.

- Iubita mea, îi vei da gata pe toţi cei de acolo cu prezenţa ta. La cei patruzeci şi cinci de ani, eşti o femeie frumoasă!

- Sunt emoţionată, la fel de emoţionată ca în prima zi de liceu. În invitaţie scrie ora douăzeci. Astăzi clopoţelul va suna şi pentru mine. Aşa că trebuie să te faci frumos, să îi dăm gata pe toţi cei de acolo. Sunt sigură că la braţul tău, voi radia de fericire şi nu vreau să mă dezamăgeşti. Dinule, faci parte din peisaj.

Încerc să-mi imaginez întâlnirea cu colegii. În timp ce mă dichisesc, visez: sunt din nou elevă cu uniformă, bentiţă pe cap şi matricolă. Mă uit după Ţiburschi, colegul meu de clasă, ce

timp de cinci ani mi-a zâmbit din spatele autobuzului fără să aibă vreo-dată curajul să vină mai aproape, trimițându-mi în loc de o floare câte un zâmbet timid, ca apoi, în clasă, rar să privească spre mine.

M-am îndrăgostit iremediabil de el - în ziua când domnul profesor de română ne-a dat o compunere despre un animal ales la întâmplare. Aşteptam nerăbdătoare să citească notele. Ştiam că făcusem cea mai bună compunere şi speram să iau zece. Stupoare! Nota zece în ziua aceea o primise Țiburschi! Ne-a arătat compunerea. Titlul: "Azorel. L-am găsit pe stradă, aruncat într-un boschet. Avea piciorul rupt; cred că dăduse vreo maşină peste el. L-am învelit în haina mea, deoarece ploua atât de tare iar el tremura. M-am suit intr-un taxi şi m-am dus cu el la doctor. Aici a fost îngrijit cu foarte mare atenți şi pot să spun că în două săptămâni s-a făcut bine. Azi, este un câine în toată puterea cuvântului şi nu uită niciodată să îmi mulțumească - pentru grija ce i-o port - de câte ori vin de la şcoală". Atât şi nimic mai mult! Doar domnul profesor şi cu mine, am înțeles câtă sensibilitate era în sufletul acelui copil cu ochii verzi, cu părul bogat şi ondulat.

Atunci credeam că m-am îndrăgostit, fără să ştiu de câte ori aveam în viața mea să mă mai îndrăgostesc de ochi verzi, dar mai ales de suflete romantice şi de fiecare dată, tot... iremediabil.

Sunt cu Dinu în maşină şi mi se pare că zboară şi asta, deoarece abia aştept să-mi văd colegii. Liceul este pe strada Popa Şapcă şi pot să spun că s-au schimbat multe pe aici. În locul chioşcului de la care ne cumpăram eugenii, acum este un supermarket, de unde elevii ies râzând în mână cu câte ceva ca pentru un mic dejun. Doar castanii au rămas aceeaşi. Au trecut peste ei ani, ca şi peste noi.

Emoția îmi creşte, inima îmi bate din ce în ce mai tare în timp ce păşesc spre aleea pietruită cu dale mici. În curtea şcolii, elevii umplu văzduhul cu larma lor. La un loc cu ei, sunt

şi oameni maturi. Abia când mă apropii, îmi dau seama că sunt colegii mei. Am în mine un amestec de sentimente: să mă bucur că-i văd, sau să mă întristez pentru paşii timpului imprimat pe chipurile lor?

Îmi sare de gât Graţiela - colega mea de bancă. S-a căsătorit din interes. Ştiţi cum arată o femeie dominată de interese? Arată ca o vioară aruncată la gunoi, cu corzile împrăştiate pe caldarâm. E bolnavă de nervi pe lumea asta crudă, care nu i se mai aşterne odată la picioare. Toate colegele se uită la ea cu ironie. Îşi dă nişte aere de cucoană de Bucureşti... La şcoală era mediocră, dar... tocmai astea au noroc. Dar nu vreau să mânii pe Dumnezeu - fiecare are norocul lui pus deoparte!

Doina, al cărei somn este în radicali de vis, mă ține de mână. De la înălțimea celor aproape doi metri, mă salută râzând, fotbalistul clasei - Cristi. Filozoful aerian Stoicea, se întreține cu Călin ce zâmbeşte şăgalnic de sub mustața albită de ani. Din când în când, mai trece câte un profesor spre cancelarie.

Pentru o clipă am uitat că suntem oameni în toată firea şi unii dintre noi țin ascunse instinctiv țigările aprinse la spate. Realizează ce fac, râdem toți, ne întrerupem unii pe alții, întrebările curg asemenea unor ape scăpate de zăgazuri. Am o tristețe nedefinită. Da, aş fi vrut să îmi zâmbească cineva cu ochii verzi, dar Țiburschi nu a venit. Întreb dacă ştie cineva, ceva de el. Dana îmi răspunde că l-a văzut cu vre-o trei ani în urmă, s-au întâlnit pe stradă, nu arăta prea bine şi nici nu a stat prea mult de vorbă cu ea. Era grăbit.

Se apropie ora să intrăm în clasă, aşteptăm să sune clopoțelul, mai salutăm pe coridor câte un profesor şi iar întrebăm, povestim, râdem. Dinspre poartă, un bătrân, sprijinit de un baston se îndreaptă spre noi. Încercăm să ne aducem aminte dacă era pe vremea noastră sau e nou. Se apropie, spune un bună ziua timid şi atunci secunda de tăcere se dilată în mii de

semne de mirare, şi de-ntrebare. Tăcerea de o clipă este întreruptă de o voce cunoscută şi dragă:

- Ce vă uitați aşa la mine? Sunt eu, Țiburschi! Am plecat de la azil să mă-ntâlnesc cu voi...

Doamne, ce tare m-a durut clipa aceea! Nu ştiam ce doare... Gândul că băiatul frumos, cu ochii verzi, era acel om îmbătrânit şi bolnav, gândul că poate şi pe noi ne vedea la fel de schimbați, gândul că viața nu e aşa cum o visezi în anii tinereții... I-am privit ochii. Avea aceeaşi ochi verzi de care mă credeam cu mult timp în urmă, îndrăgostită iremediabil. Aş fi vrut să-i spun că îl iubisem cândva în taină, dar fața lui tristă nu mi-a dat voie... şi în fond, ce rost mai avea. Atunci am realizat că sunt la brațul unui bărbat frumos - soțul meu.

Clipa dureroasă a fost risipită de sunetul clopoțelului. În ziua aceea pentru Țiburschi, clopoțelul a sunat pentru ultima oară. Fiecare ne aşezăm pe locurile unde am stat când am fost elevi.

Peste o bancă se scutură frunza de toamnă. Banca e goală. Aici a stat Ionescu Marian care nu mai este de trei ani. Era solist într-o formația de muzică uşoară. Eu stăteam în prima bancă, pe rândul din mijloc. Soții noştri sau soțiile colegilor, stăteau în picioare, pe lângă perete.

Aceeaşi atmosferă în clasă până să sosească dirigintele. Visez, sunt din nou elevă. E multă gălăgie pe coridor şi în clase. "Băi, ce am avut de învățat la Istorie?"... "Auzi, dacă mă ascultă, nu ştiu nimic!"..."Eu am învățat că trebuie să-mi îndrept nota, altfel mă lasă ăsta corigentă"...

Mă trezesc din visare, când dirigintele intră în clasă cu catalogul sub braț. Toți spunem într-un glas: "Bună ziua!" El ne spune să stăm jos. Deschide catalogul şi face prezența. Câțiva dintre colegii noştri sunt absenți. În timp ce dirigintele face prezența, mă uit la colegii din jurul meu. Unii sunt veseli, alții trişti... Şi mă gândesc, că treci prin viață aşa cum îți e dat să treci, cu bune, cu rele, cu întâmplări care pentru alții par ireale,

poate mai mult singur, sau uneori având pe cineva drag lângă tine, cu necazuri, cu bucurii, cu prieteni sau fără, depinde în ce măsură le ai pe toate.

După ce am stat de vorbă cu colegii şi cu dirigintele, am trecut în sala de sport, unde cineva pregătise această încăpere ca pentru sărbătoare. Am luat loc la o masă, unde, pentru fiecare dintre noi era o invitație cu locul rezervat. La masa la care am fost noi repartizați, a stat Cristi - "fotbalistul clasei" cu soția lui şi Stoicea, venit la această întâlnire cu unul dintre nepoței. Soția lui decedase cu trei ani în urmă. Am făcut cunoştință cu cei pe care nu îi cunoşteam, dar gândul meu îmi rămăsese la Țiburschi şi la felul cum viața îl schimbase atât de mult. Cu paşi greoi se apropie de mine şi îmi spuse:

- Gabriela, nu te-ai maturizat absolut deloc. Eşti la fel de frumoasă ca şi acum... mulți ani în urmă.

- Maturitatea unei femei se raportează categoric la alegerile sentimentale din viața ei, dragul meu. Experiențele, fie ele de scurtă sau de lungă durată, emoționale sau de altă natură, o ajută să aleagă mai târziu. Indiferent de cel de-al şaselea simț care - se presupune - i s-ar atribui femeii atunci când la bord se arată un bărbat, şansele ca ea să nu ştie sau să poată alege sunt destul de mari.

La douăzeci de ani când ştie că poate deschide şi închide orice uşă, lumea e a ei. E la început de drum, are pielea netăbăcită de ceea ce are să vină, iar peste toate astea, mai are loc de învățat. Inima ei nu suportă încă dezamăgiri şi iubiri fugare. La vârsta asta totul este posibil: să plângă, să râdă, să se arunce cu capul în față, să se topească de dor şi de amor chiar dacă ele nu sunt neapărat reciproce. Şi cu cât vremea trece şi merge prin viață, lucrurile capătă contur, uneori sens, dar inima ei vrea în continuare, caută, doreşte.

Aşa că, la douăzeci şi cinci de ani când rodajul s-a făcut, ecuaţia începe să se schimbe. Deja sunt pretenţii justificate, iar căutările nu se mai fac pe întuneric.

- Femeia însă, nu se opreşte din căutat niciodată - intervine Cristi Voiculescu.

- Aşa este Cristi. Este ceva în consistenţa ei care nu-i dă pace. Spre deosebire de bărbaţi, femeia are un virus în plus, o dischetă care procesează mult mai mult. Relaţiile unei femei sunt precum scările. Dacă ieri a urcat şapte deodată, azi se opreşte undeva la mijloc să-şi tragă sufletul. Mâine mai urcă două, iar poimâine coboară cinci pentru că înălţimea îi face rău.

- Femeia de treizeci de ani este mult mai previzibilă şi mai stabilă în sentimente - spune Diciuc Ghizela. Ea - femeia - se opreşte pentru câteva momente din alergat, întoarce o pagină din trecut şi o ia de la capăt. Însă frământările, întrebările în ceea ce priveşte un bărbat sunt cam aceleaşi la orice vârstă. Deşi nu are sens, ea îşi caută argumente nefondate şi se crede nepotrivită - completează Călin.

- Dacă o relaţie merge, suspiciunile nu îşi au rostul. Până la vârsta de treizeci de ani tot ceea ce a trebuit parcurs, a fost parcurs iar acum rămâne echilibrul, cel pe care noi, toate, îl aşteptăm indiferent de câţi ani avem. După această vârstă lucrurile se complică. Sunt paşi care se fac în mai mult de două persoane, iar relaţiile ei nu mai sunt simple orientări sau focuri de văpaie, adaug eu.

- Gabi, femeia de 40 de ani are stabilitate şi are putere clară de decizie, are o flexibilitate majoră în gândire, iar emoţional nu poate fi uşor manevrată, nu mai e dispusă să joace totul pe o carte, are fler - intervine Mateescu Constantin Romulus - un bărbat încă frumos la anii pe cate îi poartă cu mândrie.

Măi oameni buni, totul ţine de experienţă iar relaţia femeie - bărbat, este o degustare a unei bucăţi din viaţă exact aşa cum ne este ea oferită. O luăm, o testăm, ne place sau ne face greaţă, ori ne topim după ea şi la sfârşit o digerăm sau nu.

Relațiile femeii sunt până la urmă un cumul de trăiri, sau experiențe, sau o încrengătură de regrete amestecate cu lacrimi, rațiune, pasiune şi amor. A fi o femeie îndrăgostită nu ține de vârstă.

- Despre ce discutați voi aici? întreabă Dinu care ieşise la o țigară cu unul dintre colegii mei, cu care se cunoscuse de cum ajunsesem în curtea şcolii.

- Vorbeam despre femeie şi vârsta pe care o parcurge ea de-a lungul anilor. Dar tu pe unde îmi umbli? Am crezut că mi-ai fost răpit.

- Am stat cu câțiva colegi de-ai tăi la o țigară.

A fost o seară de neuitat şi ce m-a bucurat cel mai mult a fost că Dinu nu a băut peste măsură. Am dansat toată seara cu Dinu şi cu unii dintre colegii mei. Lui Dinu i-a plăcut atmosfera. A fost ceva deosebit. Am ajuns acasă după ora unu noaptea. Copii dormeau duşi.

- Să ştii că m-am simțit tare bine la întâlnirea cu colegii tăi.

- Nu-i aşa că a fost frumos?

Intru sub duş. Apa e aşa de plăcută, că nu aş mai ieşi de aici. Dinu bagă capul pe uşă şi îmi spune că nu se culcă până nu vin lângă el.

- Să nu crezi că ai să scapi aşa uşor astă seară; hai, nu îți mai face "coada colac"...

Şi râde. Îl asigur că vin imediat. Nici nu apuc să mă dau cu săpun, că Dinu vine în cadă, lângă mine.

- Frumoasa mea, nu am putut rezista ispitei şi iată-mă!

După duş, ne suim în pat, iar Dinu mă ia în brațe şi mă ține strâns, de parcă i-ar fi teamă să nu mă smulgă cineva de lângă el şi să dispar.

- Ce bine este lângă tine!

Şi începe să mă mângâie, să mă sărute... Mă întorc cu fața către el şi îl iau în brațe. Mâinile lui alunecă pe trupul meu şi mă priveşte lacom.

- La petrecere, am avut nevoie de multă putere să nu te despachetez ca pe un cadou de Crăciun. Erai cea mai frumoasă!

- Hai, Dinule, să fim serioşi. Au fost câteva colege foarte elegante şi frumoase, nu am fost eu singura de acolo...

- Dar, ce ai? Ți-e frig?

- E cam răcoare după baie. S-a răcit timpul!

- Lasă, Găbițo, că te încălzesc eu.

Şi începu să îmi facă masaj, punându-mi sângele în mişcare.

- Mai avem câteva luni şi facem douăzeci şi cinci de ani de căsnicie, Dinule.

- Viața este ca o soție - zice el - eşti dator să trăieşti cu ea.

- Uneori este nevoie ca viața să-ți dea nişte palme, ca să fii treaz, când va încerca să-ți tragă pumni. Azi, oamenii nu se mai obosesc să afle cum eşti de fapt, ci adoptă propria lor părere despre tine.

- Dragul meu, în trecut frumusețea reprezenta sănătate şi fertilitate; semnificația s-a pierdut dar criteriul a rămas, deşi nu mai este funcțional. Trebuie că există o tristețe care să umbrească fericirea celui care învață păsările să zboare, şi asta de fiecare dată când îşi dă seama că el nu poate zbura atât de înalt.

- Fiecare om este o rotiță unică într-un mecanism complicat : Lumea.

- Omul se aseamănă cu un pui de pasăre: are nevoie de coaja oului pentru a-l apăra, dar vine o vreme când trebuie să găsească puterea s-o spargă, altfel nu va zbura niciodată.

- Lângă tine voi putea zbura, Gabi. Tu mi-ai fost destinată! Tu ai fost norocul meu! Eu nu te iubesc pentru ceea ce eşti, ci pentru ceea ce sunt eu, când sunt cu tine!

- Noi am fost buni prieteni, Dinule, iar acum suntem doi oameni maturi, legați pe viață. Şi formăm o familie armonioasă. Ce înseamnă asta? Înseamnă înțelegere, ajutor reciproc, dragoste şi colaborare constructivă. Nu numai că ne iubim, dar suntem şi prieteni.

- Alături de tine sunt optimist - îmi zice Dinu.

- Şi totuşi, nu înțeleg de ce bei? De ce uneori eşti demoralizat? Dacă stau să mă gândesc, la serviciu ai numai realizări. De ce să dai în depresie? Psihicul are şi el un sistem imunitar împotriva depresiilor, dar când nu mai face față, tratează-l cu soția - în cazul de față. Dinule, sper că nu mai există o altă femeie în viața ta...

- A-mi trăi viața alături de tine, nu înseamnă a avea un scop, Gabi.

- Nu ai dreptul să respingi ajutorul pe care ți-l oferă cineva, decât dacă o faci doar din convenție socială - şi nu cred că la tine e cazul, dar, dacă îți face chiar plăcere este aproape o datorie să accepți.

- De ce îți faci tu probleme? S-a întâmplat rar, să beau ceva mai mult decât de obicei şi tu faci din asta o tragedie. Eu sunt împăcat cu viața şi sunt foarte fericit alături de tine.

- Pentru a te putea împăca cu viața, trebuie mai întâi să lupți cu ea, Dinule, sau poate tu ai altceva pe suflet şi nu îmi poți spune. Există lucruri de care nu se vorbeşte, şi este lăudabil să fie aşa; există lucruri de care ne temem să vorbim, şi este scuzabil să fie aşa; dar există şi lucruri la care ne este frică să ne gândim, şi este foarte grav să fie aşa, pentru că este vorba întotdeauna de o problemă, pe care n-o putem rezolva decât înfruntând-o. Iar tu mă ai alături, Dinule, nu uita!

- Uneori te poți simți ca într-un lift care nu urcă dacă nu are destulă greutate, şi nimeni nu vrea să se urce alături de tine în lift.

- Vorbeam de prietenie, Dinule. Prietenul este omul alături de care poți fi aşa cum trebuie să fi, adică sincer. Trebuie doar să ai voință. Voința este capacitatea de focalizare a energiei, de regulă asupra unui scop conştient.

- Gabi, nimic măreț nu se poate realiza fără trecerea printr-o stare de criză. Fiecare centimetru care mai este de urcat, contează mai mult decât tot urcuşul făcut până acolo.

- Nu uita niciunul din obstacolele pe care le-ai ocolit, pentru că va trebui odată să te întorci şi să le treci. Dragul meu, viața este foarte simplă, dar nu trebuie luată ca un joc. Un grup fără lider îşi pierde caracterul social şi este condamnat la mediocritate şi destrămare. Sensul vieții este să răspândeşti lumină şi căldură în jurul tău dar nu strălucind ca o stea, ci arzând ca o candelă, pâlpâind ziua şi despicând negura nopții.

- Gabi, mai sunt şi momente critice în viața unui om câteodată.

- Ai dreptate, Dinule, trebuie să lupți pentru viață. Efortul, merită! Bătălia se câştigă cu îndârjire, iar războiul cu calm. Dacă sufletul îți este ca fulgul, nu poate fi doborât cu pumnul.

- Gabi, eşti o femeie minunată! Şi frumoasă şi deşteaptă. De ce râzi?

- Femeia este ca mâncarea: nu este necesar decât să fie hrănitoare dar cei mai mulți oameni o preferă pe cea gustoasă.

- Alături de tine, eu am toate şansele să reuşesc în viață. Nu-i aşa, Gabi?

- Dragul meu, să nu-ți pierzi speranța niciodată, căci mulți şi-au pierdut-o şi de aceea se spune că nu duce nicăieri. În viață nu trebuie să regreți decât atât cât te ajută să nu mai repeți altădată greşeala.

Uitându-mă la Dinu care adormise instantaneu, mă cuprinse şi pe mine somnul, un somn bine meritat.

*

- Nu, nu vreau! Nu vreau, Doamne... Nu, încă...

- Ce ai, Dinule? Trezeşte-te! Iar ai coşmaruri?

Reuşesc până la urmă să îl trezesc şi îmi răspunde:

- Nu... Nu a fost coşmar, a fost încă o şansă.

- Ce şansă? Despre ce vorbeşti?

Am visat că eram pe malul unui râu şi eram tare trist, obosit şi sătul de viața asta şi vorbeam singur, zicându-mi: "Sunt

obosit de atâta muncă şi de văzut aceiaşi oameni şi nimeni nu mă înțelege şi aş vrea să dorm! Vreau linişte!"

Şi deodată mă pomenesc cu cineva lângă mine, care îmi spune: "Am venit să te iau". "Cine eşti tu?" - îl întreb eu. "M-a trimis Dumnezeu după tine!" "Dar pentru asta ar trebui să mor" - i-am spus eu, iar el mi-a confirmat că aşa se va întâmpla, iar eu nu voi mai vedea aceeaşi oameni pe stradă, acasă sau la serviciu şi nu mă va mai supăra nimeni.

Apoi l-am întrebat, ce se va întâmpla cu tine, cu cei doi copii ai mei şi cu serviciul meu... şi m-a asigurat că va avea El grijă de toate.

M-am ridicat în picioare de acolo, de unde eram şi m-am răstit la el,: "Nu, nu pot să mor!" Şi mi-a răspuns aproape urlând la mine: "Îmi pare rău, dar decizia e deja luată", iar eu repetam întruna: " Nu, nu vreau să mor, vreau să trăiesc, nu vreau să mor încă"... "Dar... nu asta spuneai că vrei? Linişte! Aici vei avea câtă linişte vrei." "Nu, nu vreau să mor, Doamne!"

- Astea sunt cuvintele pe care le-am auzit, când te-am trezit, Dinule. Hai, linişteşte-te! Să îți aduc puțină apă.

- "A cu coasa" mă avertizează...

- Nici în glumă să nu mai spui asta!

Şi după ce se mai linişti, adormi din nou. Pentru că somnul mi-a fugit iar afară se făcuse lumină, merg la bucătărie să beau puțină apă. Îmi era aşa de sete! Apoi merg pe balcon să văd ce fac florile mele dragi. Am balconul plin de flori de toate felurile şi culorile.

Begonia şi trandafirul japonez, stau într-un colț retras, feriți de arşița soarelui puternic. Au în ele, frumusețea unui miraj ce pentru o clipă m-au făcut să uit de arşița ce mi le oboseşte.

Doar un cactus, rămâne mereu verde. Într-o zi, i-am pus şi lui un strop de apă. Timid, după un timp, a dat un mugur, apoi, încet, încet mugurul a devenit floare, o floare ce adunase în ea toată splendoarea furată suratelor ocrotite până atunci. Am

simțit trăirea unui călător în deşert, căruia oaza îi potolise setea.

Uitându-mă la el, vedeam liniştea şi frumosul ce mă înconjura. Am mutat cactusul la un loc mai răcoros, aşteptându-i înțelegerea şi iertarea pentru egoismul de care am dat dovadă. Şi m-a iertat deoarece, înmugureşte iar. Şi cât de puțin a cerut!

În arşița vieții, un picur de apă poate face şi în sufletele noastre, floare albă de cactus să răsară. Ne lipseşte uneori sufletul de copil ascuns în noi, care să ne mai aducă o lacrimă de ploaie şi să scoată la lumină frumusețea unei flori...

*

Astăzi este opt martie. Un soare vesel topeşte puțina zăpadă, căzută săptămâna aceasta. Mă grăbesc să ajung la timp la întâlnire. Colegele au plănuit ca după serviciu să mergem la clubul „Femina" situat în centrul oraşului. În drum spre club mă întâlnesc cu două colege. Înăuntru, mese de fier forjat, pe mese vaze viu colorate, pline cu flori de primăvară: ghiocei, viorele, zambile, tămâioare. Celelalte colege ne întâmpină exploziv.

- Oo! Ia uitați-vă la ele, mai ales la Gabi! E toată îmbrăcată în galben.

- Şi-a schimbat şi look-ul! - zice Dana. Cum de ți-ai lăsat părul pe spate, Gabi, tu care porți părul numai în coc? - Ce bine îți stă! Asta da, schimbare! - îşi dă cu părerea Ileana.

Las comentariile să cadă în gol şi mă aşez lângă Georgeta.

- Da, mi-am schimbat coafura. Ce frumos este aici! - schimb eu subiectul.

Conversația lâncezeşte. Câteva dintre colegele mele ar vrea să fumeze, dar undeva scrie cu litere mari: "Fumatul interzis!" Vine aperitivul şi încep evaluările: dacă e bun, aspectuos, proaspăt...

Se înfiripă o mică discuție: care, cine şi-a mai cumpărat şi ce, cine are pe cine... Vine friptura şi tot aşa alunecă discuțiile. Oana le-o taie.

- Dar azi, este ziua femeii, hai să vorbim şi altceva.
- Despre ce vrei să vorbim? - intervine Nina.
- Despre bărbați nu vreți să vorbim? - propune Ioana. Ia spuneți, cum o duceți cu dragostea? Gabi...
- Ascult. Inițial, despre bărbați, numai de bine. Ne scutură covoarele, ne aduc salariul, ne ajută la cumpărături, ne aduc flori...
- Bine, dar vă mai iubiți? - întreabă curioasă Dana.
Toate încep să râdă.
- Asta-i bună! - rosteşte Oana.
- Ei, ce vorbă este asta? - ne înțelegem, rezumă realist Iulia.
- Dacă se apropie clipa unui mic scandal în familie, ce faceți? Gabi, ai cuvântul.
- Dacă începeți disputa pe un ton ridicat, atacând frontal partenerul, o veți încheia într-o atmosferă cel puțin tot atât de tensionată. Însă, dacă începeți pe un ton blând, exprimându-vă nemulțumirea argumentat, fără proliferări de jigniri şi insulte, e _Ț
- Georgeta, tu nu ai scos nici un cuvânt până acum - intru eu cu ea în vorbă.
- Gabi, de ce vrei sa mă întristezi? Chiar îmi e bine aşa cum îmi este acum...
- Fii mai obiectivă. Să cred că te-ai despărțit de prietenul tău? Hai, Georgeta, vorbeşte cu mine; îți va face bine!
- Crezi că o cafea neagră şi un peisaj superb, aburi şi o respirație nostalgică mă vor face mai fericită? Gabi, toate acestea mă pot duce cu gândul la el, deşi refuz să o iau de la capăt cu amintirile. Povestea mea a luat sfârşit acum şapte luni... A ținut un an şi două luni şi ce am trăit cu Dan - pentru că aşa îl cheamă pe iubitul meu - a fost minunat, a fost un vis scris în fiecare noapte, dar nu ştiu când a zburat timpul ăla. Doar ştiu că noi am fost doi pescăruşi care au zburat împreună până la țărm, iar de acolo fiecare a pornit pe drumul său.

Eram la facultate iar el mai avea o jumătate de an şi termina facultatea la Bucureşti. L-am aşteptat cu lacrimi în ochi săptămâni la rând să se întoarcă în brațele mele şi totul dispărea pentru amândoi când eram împreună.

Nu mai exista timp şi spațiu, prieteni şi familie, probleme şi greutăți... existam unul pentru celălalt şi atât! Şi acum am memoria acelor nopți, când la geam cântau greierii şi ploaia ne bătea în geam, când luminile se stingeau rând pe rând şi melodiile curgeau iar noi ne pierdeam unul în brațele celuilalt, ca apoi să ne regăsim unul în privirea celuilalt...

Învățam să ne iubim cu acea pasiune cu care înveți să mergi, cu disperarea că totul se poate termina într-o zi... dar noi eram prea îndrăgostiți ca să înțelegem ce este despărțirea. Eram convinşi că drumul nostru nu poate avea o astfel de finalitate.

Îmi amintesc prima noapte... Am mers la munte doar noi doi... Nu voi uita niciodată acele momente! La fel am sărbătorit şi împlinirea unui an... apoi, îmi amintesc noaptea în care stăteam goi şi îmbrățişați în camera lui.

Mai târziu ne-am logodit, jurându-ne credință şi prin această logodnă am devenit un tot.

- Georgeta, dar tu chiar îl iubeşti şi acum. Nu am ştiut... iar acum te-am făcut să răscoleşti cenuşa trecutului.

- Da, Gabi, şi focul ei încă mă arde... îmi amintesc crâmpeie din tot trecutul... nici nu pot să exprim în cuvinte, vorbele ce-mi spunea... apoi a terminat facultatea şi după o jumătate de an în care l-am aşteptat, după atâta chin şi dor, am mers cu părinții lui la Iaşi, unde a depus jurământul... apoi l-am primit în brațele mele de unde nu a mai vrut să plece...

Am trăit zi de zi o viață simplă când nu aveam nevoie decât unul de celălalt. A fost repartizat în oraşul în care locuiam amândoi. Închiriase o garsonieră care a devenit "cuibuşorul nostru de nebunii", unde ne întâlneam în fiecare week-end. Am început acolo să construim ceva numai al nostru. L-am ținut în

brațe, l-am încălzit, l-ar alintat... ziua mergeam la plimbare. Îi plăcea să meargă cu mine în oraş. Zicea că e mândru de mine.

Am fost prima lui dragoste şi prima lui relație de lungă durată... Nu am crezut niciodată că am să mă îndrăgostesc de Dan şi credeam că o să țină o veşnicie. Îl iubeam prea mult şi nu credeam că o să-l pierd vreodată.

Am trăit o iubire veşnică, o fericire pe care nu o s-o mai întâlnesc niciodată, o fericire pe atunci eternă, până când mi-a spus foarte pe scurt că ține foarte mult la mine, dar trebuie să ne despărțim, deoarece eu sunt prea repezită, prea orgolioasă, iar el are nevoie de o femeie calmă, tăcută... şi aşa s-a şi întâmplat. Nu am să-l iert niciodată... Dacă aş putea să-l uit... Dar nu pot.

Îmi aduc aminte că într-o zi m-am supărat pe el şi m-am îmbrăcat să plec, iar el m-a implorat să rămân. A îngenunchiat în fața mea, cerându-şi iertare şi plângând în hohote că nu vrea să mă piardă. I-am spus că am nevoie de spațiu, vreau să mă reculeg, vreau să fiu o perioadă singură, să privesc în sufletul meu şi el să facă la fel, apoi... vom mai vedea ce va mai fi.

Şi m-am întors la el mai devreme decât aş fi vrut şi iar m-a supărat. Î-mi prinsese slăbiciunea şi făcea ce vroia din mine. Dar într-o zi am hotărât să nu mă mai întorc, să nu mă mai uit în urmă. Şi azi, iată-mă singură.

- Dar, deşi te-a făcut să suferi, tu nu-l urăşti...

- Nu îl urăsc, pentru că mai ştiu ceva: roata vieții se învârteşte şi într-o zi va plăti cu aceeaşi monedă. Ce m-a durut cel mai tare pe lângă despărțirea aceea din senin, este despărțirea de acea căsuță unde era o parte din mine, din sufletul meu. În cămăruța aceea ne amestecasem cu secundele şi lunecam uşor printre sutele de ore petrecute acolo în linişte aceea dulce, tulburată de televizor sau de radioul ce-i plăcea să cânte până adormeam.

Şi acum, dacă închid ochii, revăd fiecare amănunt al camerei de parcă aş fi acolo. Îmi aduc aminte că înainte de a pleca de la el, l-am privit pentru ultima dată şi am uitat să mai respir de durere. L-am pierdut pe el, dar m-am pierdut şi pe mine şi nu mă voi mai regăsi niciodată.

- Georgeta, nu mai contează trecutul pentru că acum trăieşti numai în prezent. Nu te mai gândi la clipele acelea pentru a te scuti de nopți albe şi stafii ce te-ar bântui continuu.

Nu există zi în care Dan să nu fie în gândul meu şi nu există clipă în care nu aş renunța la totul în viață, doar să mai fie o zi aşa cum era înainte. Nu a înțeles niciodată că eu eram în stare să fac absolut totul pentru el, că eu eram cea care l-a iubit aşa cum nu îl va mai iubi nimeni, niciodată!...

Am fost sufletul lui pereche şi-mi spunea că se regăseşte în mine. Ştiu că totul s-a consumat. De ce să trag de nişte sentimente deja îngenunchiate? Ce să fac?

- Draga mea, nu te gândeşti, că dacă faci acest lucru, asta înseamnă să le răscoleşti şi să le întorci împotriva ta? Ştiu că te simți sleită de atâta dorință pe care vrei să ți-o înăbuşi cu toată forța. Însă de multe ori dorințele nu pot fi înăbuşite, doar le amăgeşti cu o fărâmă de amintire.

- Deşi nu vreau să accept, îmi dau seama că totul s-a terminat. Am încercat tot ce s-a putut, dar în zadar.

Tu eşti cea mai bună prietenă a mea, Georgeta. Ne cunoaştem din liceu şi ție îți vorbesc sincer. De ce nu te împaci cu gândul? Nu a fost să fie!

- Ştiu că altă variantă nu am. Am tras cu dinții de o imagine construită în mintea mea, imagine care nu se mai potriveşte demult cu chipul lui. Mi-a spus de atâtea ori să îmi văd de treaba mea, dar nu poate să priceapă că asta e viața mea.

- Georgeta, mă întreb, cum poate fi o minte atât de încăpățânată, oarbă şi în acelaşi timp crudă. El e surd, la fel cum şi sentimentele tale sunt surde la ruga ta patetică de a nu te mai face ridicolă. De ce ne este atât de greu să acceptăm

"nu" - ca refuz - şi de ce ne amăgim cu iluzii efemere şi de prost gust? Poate adevărul să fie atât de dureros încât să acceptăm să ne denigrăm visând cu ochii deschişi la cai verzi pe pereți?

- Câteodată visele sunt mai importante decât realitatea în care trăim. Gabi, viața este crudă şi te pune la multe încercări, te gândeşti că poți pierde totul dar... nu amintirile şi dorințele tale.

Dacă ni s-ar lua şi visele am fi goi şi întunecați, bolnavi într-o continuă convalescență. De multe ori te trezeşti că te gândeşti la un lucru, fiind sigură că e o întâmplare ce tocmai a avut loc, asta pentru că ai repetat şi ai repetat de atâtea ori în minte, încât începi să crezi că e aievea. După un timp însă, realizezi că totul a fost doar o plăsmuire a imaginației tale. Simți un gol în stomac... simți un alt vis distrus.

Cafeaua s-a terminat, o ceață adâncă a şters peisajul, stropii mari de ploaie îți pătrund până în sufletul ce plânge mocnit. "Totul s-a terminat!" - îți spui tu, în timp ce soarele îți mângâie fața.

Ospătărița se apropie de noi, îmi pune mâna pe umăr şi ne întreabă: "vă place aici?" Răspundem toate în cor: "daaa", iar ea ne urează petrecere bună în continuare şi pleacă la o altă masă. Fiecare dintre colegele mele încep să spună în câteva cuvinte povestea lor. Deoarece toate îşi întorc privirea către mine, le întreb: "Ce vreți să ştiți?"

Stau o clipă dusă pe gânduri. Să le spun? De ce nu! Doar aşa adevărul spus până la capăt despovărează sufletul. Dar timpul trece cu şnurulet cu tot. Ne simțim bine, numai noi, femeile stând la bârfă. Nici nu ne-am dat seama când au trecut trei ore de când sporovăim, într-o zi atât de frumoasă.

Este 8 martie, ziua noastră. Se înserase şi fiecare dintre noi a trebuit să plecăm spre casele noastre. A fost frumos! Să nu uităm să iubim!

În drum spre casă mă gândeam la poveştile colegelor - unele triste, altele vesele. Mă stăpâneşte o stare de linişte unită cu

puterea dominatoare şi-mi inundă sufletul asemeni unui răsărit de soare... şi grăbesc pasul către casă, către el! Ştiu că mă aşteaptă cu un buchet mare de trandafiri galbeni şi câteva cadouri.

Cel mai mult mi-a plăcut lănțişorul de aur de care era atârnată o plăcuță cu înscrisul numelui meu: "GABI". Ne uitam pe cerul plin de stele; o stea căzătoare ne-a făcut să ne punem o dorință, nemărturisită unul altuia dar eu am simțit că ne gândeam la acelaşi lucru. Totul a devenit dorință. Ne-am trezit atinşi de patimi fecundative şi astfel, steaua îndeplinătoare de dorințe ne-a binecuvântat noaptea de dragoste făuritoare de fericire şi linişte. Mă simțeam uşoară ca somnul unui fluture!

Toată viața noastră e făcută din întâlniri, dar când îți iese în cale iubirea, se întâmplă o implicare tacită, un stimul, o plăcere care îți aduce starea de bine, o dorință de a prelungi întâlnirea, de a construi o relație. Întâlnirea este o trambulină de relansare a sufletului, o şansă unde îți poți cultiva clipele fericite. Numai ea naşte acel cântec de dragoste în care mintea şi sufletul se întâlnesc într-o conectare unică şi devine în timp, povestea vieții tale de mai târziu.

Când te întâlneşti cu persoana pe care mai târziu ai s-o iubeşti, inima o ia razna, la galop. Este un strigăt de fericire tot ce simți, iar persoana iubită devine unică.

*

La ora opt Dinu are tren spre Bucureşti. E o vreme aşa de frumoasă că e păcat să nu merg la serviciu, pe jos, aşa că las maşina acasă. În drum spre serviciu, îmi cumpăr două cornuri. Nici nu apuc să îmi iau halatul, că sună telefonul. Este sora mea. Mă anunța că astăzi, la ora şaptesprezece va fi la mine acasă. Cât m-a bucurat această veste! Nu o văzusem de două luni.

La spital, timpul a trecut foarte repede. Am avut o zi uşoară şi, iată-mă din nou acasă, unde mă aşteaptă Violeta. Mi-o iau în brațe şi mi-o strâng la piept cu multă dragoste.

- Surioară, abia aşteptam să te văd! Mi-a fost tare dor de tine! Ce bine arăți! Ai mâncat?

- Gabi, nu am mâncat cu toate că mi-a fost foame, dar am vrut să mâncăm amândouă.

Am încropit ceva la repezeală cu ce am găsit prin frigider. După această cină completată cu fructe, am stat pe terasă, admirând trecătorii. Ne uitam la ei şi discutam despre vrute şi nevrute...

- Violeta, tu ştii că bărbatul lui Dorina este în spital?

- Boala este o înfundătură ce trebuie transformată în etapă , Gabi. Aşa de puțini oameni merită să fie bolnavi!

- O dereglare psihică, o viciere a echilibrului afectiv, băutul necontrolat de alcool, pot determina modificări fiziologice, care declanşează modificări morfologice. Mulți oameni clachează din cauza băuturii şi din această scurtcircuitare, apare boala. Violeta, pentru boală trebuie să fi pregătit ca pentru viată. Viața şi moartea îți întăresc prestigiul. Nu-ți dai seama ce deschişi şi buni sunt oamenii în această cumpănă! Ce uşor le poți fi aproape! Cum se uită la cer!

- Nu toți sunt buni şi deschişi la suflet atunci când sunt bolnavi, surioară. Dimpotrivă, unii sunt invidioşi că nu sunt sănătoşi şi-ți pot face viața de nesuportat.

- Pe secție, la mine, am un caz dureros. O fată suferă de o boală groaznică: sechele neuroviroză paralitică membru inferior drept".

- Ce are fata asta, mai pe-nțelesul nostru? Spune clar, ca să înțeleg şi eu, nu mă lua cu termeni din ăştia...

- A paralizat la opt luni, are stări nervoase, are piciorul drept mai scurt cu patru cm, e mai slab, iar degetele nu s-au dezvoltat

normal. Pe zi ce trece, picioarele i se anchilozează de la mijloc în jos.

- Doamne, câte tragedii pe lumea asta!

- Violeta, voi coborî la căsuța poştală să văd dacă mi-a venit ziarul. Vin imediat.

În cutie am găsit trei plicuri: unul era de la lumină, celălalt era de la telefon iar al treilea, nu prea am înțeles de la cine era. Poate că poştărița a greşit adresa şi l-a lăsat în cutia mea, dar voi vedea sus dacă este aşa sau nu - îmi zic eu în gând şi urc scările încet ca să nu obosesc.

Citesc şi nu îmi vine să cred: expeditor - Diana Miulescu. Deschid scrisoarea cu un simțământ de teamă. "Stimată doamnă, Gabriela. Sunt sigură că aşteptați această scrisoare. Echilibrul sufletului meu s-a prăbuşit din ziua în care am înțeles cine sunteți. Cred că era bine ca amândouă să fi avut o discuție tet-a-tet, dar ne-a lipsit curajul...

După douăzeci de ani am simțit cu adevărat că am o mamă dar nu speram să o mai întâlnesc vreodată. Nu pot concepe ca o mamă să se debaraseze de propriul copil ca de o geantă ruptă. Visam la ziua când mama va veni după mine, strângându-mă la pieptul ei şi cerându-şi iertare pentru nesăbuința de a mă da.

Toată viața am avut sufletul îndoit că cea care m-a crescut ar fi mama mea, însă ea va rămâne femeia care s-a sacrificat şi care m-a crescut ca o adevărată mamă, care a fost lângă mine când am învățat primele cuvinte, tot ea m-a învățat să fac primii paşi şi... câte nu m-a învățat ea! Tot ea a fost femeia care m-a luat de acolo, nevrând să rămân într-o casă de copii, mi-a dat numele ei, dar cel mai important lucru care l-a făcut pentru mine, a fost acela că mi-a dat dragostea ei şi eu, la rândul meu îi sunt mai mult decât datoare.

Cred că ar trebui să spunem adevărul, chiar dacă doare. Am înțeles că tu eşti adevărata mea mamă şi asta am aflat-o mai mult de la lumea care "vorbeşte"...şi ştiu că nu există nici un

dubiu. N-am să te judec pentru ceea ce ai făcut, dar să nu îmi ceri să-ți spun ce simte un copil care se întâlneşte cu mama ei pentru că aşa a vrut soarta, aflând că trăieşte în lux şi cu conştiința împăcată.

Asemănarea dintre noi, este de necontestat, până şi vocea şi râsul... Avem aceleaşi apucături, aceleaşi semne. Ai renunțat de bună voie la mine - un copil care te-ar fi putut compromite pe atunci. Am fost probabil rezultatul unei greşeli din tinerețe. Ştiu că nu eşti primul caz. Erai tânără şi fără experiență - vei spune. Până la urmă cred că ar fi mai bine să nu te judec, doar să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine atunci când mi-a fost rău, redându-mă soțului meu şi vieții. Am o singură rugăminte: aş vrea să ştiu cine este tatăl meu, iar în ceea ce ne priveşte pe noi două, cred că nu mai este cazul să-ți spun, că nu are rost să mă mai cauți niciodată. Dumnezeu să te aibă în paza lui şi să te ierte pentru ce ai făcut cu voia sau fără voia ta! Diana.

M-a apucat un plâns de nu mă mai puteam opri, iar sora mea s-a speriat într-atât, încât era să leşine. Mă întreba ce am, dar eu tăceam. Până la urmă i-am întins scrisoarea pe care a citit-o şi mi-a zis:

- Te rog să încetezi o dată! Poate într-o zi, Diana se va întoarce la tine pentru a-ți cere iertare pentru felul greşit în care te-a judecat. Termin-o! O să te vadă Dinu şi nu ştiu ce îi vei spune când te va întreba de ce plângi.

- Îi voi spune adevărul, zice Gabi.

- Ce să faci? Asta îți trebuie ție acum? Nu trebuia să-ți scrie aşa ceva. Doar i-ai explicat din ce motive ai pierdut-o. Eu nici nu m-aş m-ai gândi la ea. Este prea intransigentă. Hai să ne culcăm puțin. Parcă se învârte totul cu mine. Mai stăm de vorbă după aceea, că e timp suficient.

Închid ochii şi rămân cu gândurile mele, analizându-mi problemele, planificându-mi activitățile pentru a doua zi şi la

un moment dat, ridic ochii spre sora mea zâmbindu-i şi aproape instantaneu îmi întoarce zâmbetul.

M-am întors spre ea şi am luat-o în braţe, adormind amândouă. Aveam în colțul gurii un zâmbet trist, iar privindu-mă, îți dădeai foarte uşor seama că, viaţa mea avusese şi obstacole peste care, chiar dacă am trecut, nu de multe ori am căzut şi acolo unde m-am lovit, au rămas cicatrici.

După un ceas ne trezim amândouă. Violeta ia de pe măsuță "manuscrisul" meu şi se apucă să citească, iar eu mă apuc să îi răspund Dianei.

"Draga mea, De când te-am văzut, nu mai am pace. Rănile sufletului mi s-au adâncit în clipa când am constatat că tu eşti fetița pe care am pierdut-o cu mulți ani în urmă. Indiferent ce vei crede despre mine, tot ce s-a întâmplat atunci nu a fost din vina mea.

Eşti de neclintit în momentul când crezi că ai dreptate şi aici pot să spun că semeni foarte mult cu mine. Mă pedepseşti şi nu merit acest tratament atât de dur. De un an de zile te-am pierdut pentru a doua oară şi dac-ai şti cât mă doare!... Nu aş vrea să crezi despre mine că am fost o femeie destrăbălată. Nu am fost decât o femeie!

În privinţa tatălui, pot să-ţi spun că a fugit ca un laş. Nu a vrut să te naşti. Târziu, am aflat de la fratele lui - întâlnindu-mă întâmplător cu acesta - că este căsătorit. Să nu mă-ntrebi în ce oraş stă că nu aş şti să îți spun şi are doi copii gemeni.

Ce aş putea să mai adaug, decât să îți urez să ai o viață fericită şi liniştită alături de soțul tău. Nu te voi căuta niciodată, dar mă voi ruga mereu pentru tine. Adio, Diana!

- Ce tot faci acolo, Gabi? - mă întreabă Violeta.
- Îi scriu Dianei o scrisoare. Poate...
- De ce trebuie să te umileşti atât?
- Nu pot să fac altfel, de ce nu mă crezi?

Am pus scrisoarea în plic, iar plicul în geantă, ca în drum spre serviciu să trec pe la poştă, să o pun la cutie.

- Hai, că mai ai timp până pleci la serviciu.

- O să mă îmbrac, că mai am treabă.

Când ajung în oraş, pun scrisoarea în cutia poştală şi mă grăbesc să ajung la serviciu. Trec pe la farmacie, apoi pe la doctorul Virgil Popescu în legătură cu ceea ce mă rugase Vladimir. Nu fac doi paşi şi mă întâlnesc nas în nas cu Emilia, fata de la bucătăria spitalului, pe care am căutat-o ceva mai devreme şi nu am găsit-o.

- Ce faci draga mea, pe unde umbli? Te-am trecut absentă.

- Am fost la o pacientă că are regim strict şi trebuie să am grijă de ea. Este o verişoară a soțului meu.

- Ce faci ? Ai treabă?

- Chiar mă gândeam să te caut deoarece nu ai mai venit pe la noi, la bucătărie cam de mult timp. De ce, nu îți mai place mâncarea făcută de noi? - îmi zice Emilia, prefăcându-se îmbufnată.

- Cu mâncarea am lăsat-o mai încet că asimilez foarte repede şi nu vreau să mă îngraş, iar în ceea ce priveşte timpul, nu mai îmi ajunge deloc Emilia.

- Aşa e, Gabi. În jurul meu văd tot mai mulți oameni care, după o perioadă ajung să spună că se simt copleşiți de faptul că, pentru a se adapta vieții de fiecare zi, sunt obligați să facă cât mai multe lucruri în timp din ce în ce mai scurt.

- Avem deseori tendința de a ne pierde în amănunte nesemnificative în aproape tot ceea ce facem, în detrimentul esenței. Suntem sclavii formelor şi ne scapă fondul.

- Ai dreptate. Superficialitatea ne guvernează de cele mai multe ori viața. Ne reducem la simple formalisme sau le înlocuim sensurile cu altele mai adaptate nevoilor noastre imediate - zice Emilia.

- Totul începe de la punerea în discuție a grabei şi a nebuniei generate de dorința de a avea orice în cantitate cât mai mare, neținând cont de calitatea lucrurilor pe care le facem, calitatea nivelului vieții sau calitatea umană.

- Gabi, unii au o viață armonioasă, îmbelşugată, alții se simt constrânşi să muncească mai mult decât pot şi mai mult decât vor să o facă.

- Nu mi-am propus să conving pe nimeni să-şi schimbe felul cum îşi împarte cele douăzeci şi patru de ore ale zilei.

- Oricât de mult mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, timpul nu-mi permite, pentru că trebuie să pregătesc masa de prânz pentru bolnavi. Cu tine nu ştie omul când trece timpul.

- Mă bucur că am mai stat de vorbă. Eu mai am puțină treabă pe aici, după care voi pleca acasă. Mâine poate vin să mănânc ceva bun la tine. Pa!

- Gabi, te aştept cu mare plăcere. Pa!

Mă duc în sala de operații să văd care mai e treaba acolo, după care merg la farmacie să ridic medicamentele prescrie în foaia pacienților şi abia apoi voi pleca acasă. Dar nu fac doi paşi spre sala de operații că mă întâlnesc cu Paul, un prieten din copilărie.

- Ce mai faci străine? Ce vânt te aduce pe aici? Eşti cumva bolnav?

- Eu? Doamne fereşte. Dar am pe tata internat aici de o săptămână şi am trecut să îi aduc ceva mâncare şi nişte bani pentru telefon.

- Tatăl tău este internat aici, pe secție la mine?

- Nu, Gabi, este la etajul trei, la cardiologie. Doctorița Mariana Preoteasa este verişoara mea şi este sub supravegherea strictă a ei.

- E bine când mai ai cunoştințe în spital, că altfel... Ai rămas acelaşi pe care îl ştiu de treizeci de ani. Nu te-ai trecut deloc!

- Mă simt flatat, dar am îmbătrânit, nu mai sunt acelaşi. Nu vrei să mergem undeva să servim şi masa şi să stăm şi de vorbă amândoi? Chiar îmi era dor de o discuția cu tine.
- Îmi pare sincer rău că trebuie să te refuz, dar mai am cam două ore treabă pe aici şi mi-e imposibil să plec. Însă, dacă revii stăm de vorbă.
- Este ora paisprezece, peste două ore înseamnă şaisprezece. E tocmai bine, ca după ce termin ce am de rezolvat cu tata, merg până la poştă să pun un pachet unui prieten, apoi revin şi ne întâlnim jos, în fața spitalului, la florărie. Dacă ştiam că mă întâlnesc cu tine, îți aduceam o floare...
- Lasă Paul, nu trebuie să te scuzi, eu primesc zilnic flori. Mi le dăruieşti cu altă ocazie.
- Mă revanşez eu. Deci peste două ore te aştept jos.
Am întârziat un sfert de oră, dar Paul era la locul stabilit, cu un buchet de flori în mână.
- Nu te-ai putut abține! Unde mergem?
- Unde vrei tu, Gabi.
- Nu eu te-am invitat.
- Da, ai dreptate, dar trebuie să țin cont şi de preferințele tale.
- Hai să mergem la o terasă; acolo putem sta afară, şi au şi cea mai bună muzică.
Ajunşi acolo, abia am găsit o masă liberă. Era o vreme superbă şi multă lume!
- Chiar îmi place aici, Paul.
- Mă bucur că îți place. Acum spune-mi tu, ce mai faci? Care mai e viața ta particulară? Nu te-am văzut de mulți ani.
- Paul, sunt căsătorită cu un medic, am doi copii, studenți şi o meserie pe care o fac cu dragă inimă. Tu, ce faci?
- Eu sunt despărțit de cinci ani, am o fată care stă la soția mea, iar acum sunt implicat într-o relație cu cineva, dar nu prea ne potrivim, dintr-un anume punct de vedere.
- Adică? Fii mai concis.

- Nu prea ne potrivim la...

- Nu e nevoie să continui. Cred că am înțeles ce vrei să spui Desigur, găsim în literatură sonete şi poezii de dragoste scrise de poeți mai mult sau mai puțin celebri. Dar, ne-am pus vreodată întrebarea ce spun ei în momentele culminante când, fac dragoste?

- Aproape sigur: "Ah!" "Oh!" "Daaaa!" Motivul este parțial şi fizic, cu cât plăcerea este mai intensă, cu atât ritmul respirației creşte şi devine tot mai dificil să reciți fraze metaforice printre gemete.

- Dar există şi o cauză mentală. Paul, în general jocul amoros ocupă câmpul atenției, focalizându-se strict asupra trăirilor intense ce se reverberează în toate cutele ființei noastre.

- Nu o dată am sesizat în acest dans amețitor, ca mod de comunicare cum ar fi vorbirea obişnuită, că este incapabilă să exprime inefabilul simțirii noastre. Există şi o motivație psihologică. Gemetele şi interjecțiile sunt excitante pentru bărbați. Despre expresiile vulgare, unele femei consideră un astfel de limbaj ca fiind respingător.

- Femeia este mai sentimentală şi nu întotdeauna ştiți cum să vă purtați cu ea.

- Poate că, discutând cu tine, voi înțelege ce îmi e neclar până acum în comportamentul iubitei mele. Ştiu că tu ai făcut şi psihologia şi altfel vezi viața de cuplu. Am zis să merg la o curvă. Poate astfel voi înțelege mai bine femeia şi felul ei de a se dărui în pat.

- Paul, curva este o ființă liberă, inconfortabilă. Nu te relaxezi lângă ea, pe ea nu o fentezi, ea e logica lui da sau nu fără posibilități. Pe iubită poți să o prosteşti, spunându-ui că o iubeşti când faci sex cu ea, ca apoi să îți urmăreşti comod meciul ori serialul, ori dracu mai ştie ce măgării.

Curvei nu îi faci figuri de genul ăsta, cu ea nu ține. Te iubeşte atât de mult, atât de acum, încât vei face ca "bubi" în fața ei.

Instinctiv o vei iubi. O lămâie mâncată în fața ta te face să salivezi, fără echivoc, curva te face să o iubeşti, ori mai bine zis să iubeşti.

A iubi e superlativul absolut, când iubeşti nu decizi până unde se întinde, iubeşti lumea toată. Ai fost îndrăgostit, ştii despre ce vorbesc. Când iubeşti îți vine să sari, să urli, să îi strângi pe toți în brațe şi îți vine să faci orice pentru asta. Dar iubita ta nu se compară cu curva şi ştii din ce cauză?

- Iubita ta e liberă! Curva s-ar putea să nu ştie nimic despre libertate, etică, şi alte amănunte teoretice, ea este elementară, arhetipală. E liberă prin definiție până în ultimele consecințe, într-adevăr liberă, înfricoşător de liberă! În evul mediu o numeau vrăjitoare şi o ardeau pe rug, astăzi i-au spus curvă şi au redus-o la numele ăsta, au făcut tot posibilul să ardă orice legătură a numelui cu realitatea, să înlocuiască realitatea cu un nume.

- Prietena mea mă iubeşte... doar că de la un timp...

- Curva nu îşi face păreri, te iubeşte aşa, îți iubeşte toate potențele. Ea nu are aşteptări de la tine, ştie de la început că în cele din urmă o vei abandona şi totuşi speră, crede, vrea ca tu să fii întâmplarea finală, definitivă. Curva ştie ce e, nu poate fi altceva.

- Gabi, curva pierde toate bătăliile războiului...

- Dar niciodată războiul! Eroismul curvei e absolut gratuit însă nu e niciodată o gratuitate. De ce e gratuit, e foarte simplu de priceput, iubeşte total ştiind că treaba asta nu va avea finalitate. Câte eforturi, cât chin, cât devotament pentru ceva ce e absolut cert că se sfârşeşte! Şi totuşi ca şi cum niciodată nu s-ar sfârşi! Curva, din punct de vedere ontologic suferă, dar suferă atât de mult, încât toți sfinții ar invidia-o. Tristețea ei e ca o boală fără răutatea bolnavilor. Cu siguranță Kant a cunoscut ceva curve înainte de a inventa imperativul

"categoric". Cu toate astea, bunătatea curvei depăşeşte limitele normelor kantiene.

- Iubita mea e pudică... foarte pudică şi asta o face să nu se relaxeze şi să nu poate participa total, cu trup şi suflet atunci când facem dragoste.

- Prejudecățile îndoctrinate nu ne lasă să ne dezbrăcăm. Întotdeauna mai rămâne ceva, ceva care să ne acopere...Nici singuri nu avem curajul să ne privim, să ne analizăm pentru că dacă nu ştim şi nu îndrăznim să ne privim trupul, atunci mai rămâne vreun pic din "bravura" de a ne cunoaşte sufletul?

Nu ştim nimic despre viață, nu ştim nimic unii despre alții, iubim persoane pe care nici măcar nu le cunoaştem. Pe care nu vrem să le cunoaştem, ne temem de deget. Ne temem că dacă vom îndrăznii, toți vor arăta umilitor spre noi! Curva e cea care se dezbracă total, cea pe care o au toți aşa cum este, ea nu păstrează nimic pentru ea.

- Gabi, tind să cred că la punctul de frontieră dintre realitate şi vis, nu stă doar o simplă curvă, indiferent că ea este imagine arhetipală sau simbol.

Curva despre care vorbeşti aici, tind să cred că este mai mult decât atât. Poate fi o idee, o concepție despre viață, sau orice altceva. Pentru că termenul reflectă ce vrea fiecare să înțeleagă prin curvă. În nici un caz nu cred că vorbeşti despre "curva" mileniului douăzeci şi unu, la modul concret.

- Paul, să-ți spun pe înțelesul tău. Curva nu este curva de pe stradă, aşteptând să treacă tirurile, stând să-şi fluture corpul şi nici soția care înşeală. Curva, din discuția noastră este imaginația, este dragostea fiecăruia aşa cum şi-o închipuie fiecare.

Realitatea are de cele mai multe ori conotații uzuale, comune şi devine interesantă abia atunci când fiecare înțelege ce vrea prin termenii folosiți. Ce minunat ar fi să o înțelegi întotdeauna

pe iubita ta! Poate că nu întotdeauna are chef să facă dragoste şi asta nu din cauză că nu te mai iubeşte, ci că e obosită, stresată sau doreşte o schimbare.

- Ce fel de schimbare?

- Dragul meu, când eşti în compania iubitei, trebuie să cauți, să îți exprimi toate sentimentele pe care le ai ea. S-ar putea ca începutul să ți se pară puțin stânjenitor. Poate că eşti încă în sufragerie cu lumina aprinsă şi discutați ce ați făcut la serviciu, dar, când soseşte momentul potrivit, trebuie să-i dai de înțeles cu discreție, dar suficient de clar că jocul poate începe, dacă nu cumva ea ți-a luat-o deja înainte.

Acest semnal poate şi este chiar indicat să nu fie verbal. Poți să te întinzi sugestiv pe pat, poți stinge unul din becuri, sau poți face orice gest care să-i sugereze în mod blând, dar incitant intențiile tale. Coboară vocea până la tonalitatea cea mai caldă şi mai seducătoare, ia-o de mână şi sărut-o cu tandrețe şi astfel poți să spui că începi pur şi simplu să faci dragoste cu ea.

- Ce trebuie să spun în astfel de momente?

- Ei bine, de ce să nu-i spui ce minunată a fost seara până acum? Sau ce dor ți-a fost de ea la serviciu, sau ce relaxat şi fericit eşti când te afli în compania ei. O afirmație de genul: "Ai produs o transformare în sufletul şi viața mea!" are în general un efect deosebit, copleşitor.

Este timpul să retrăiți şi să evocați în cuvinte ce v-a atras mai mult unul către celălalt, încă de la început. Poți fi jucăuş şi chiar copilăros căci aceasta te poate ajuta să depăşeşti mult mai uşor inhibițiile şi tensiunile acumulate în timpul zilei.

Evocați momentele cele mai frumoase petrecute împreună. Nu ocoliți nici momentele comice apărute în tot felul de situații mai delicate. Râsul vă apropie unu de altul, restabileşte intimitatea şi spulberă orice tensiuni. De fapt, aici se află cheia succesului: să creezi intimitate.

- Gabi, acest lucru este adesea cel mai greu de realizat. De obicei în această fază, noi, bărbați suntem avizi de o cucerire reuşită şi adoptăm atitudini false, discutând cu iubita noastră după un scenariu bine pus la punct cu ceva timp în urmă.

- Voi credeți că e necesar să fiți reci, duri şi impunători pentru a nu rata oportunitatea ivită. De aceea simțiți nevoia să afişați o expresie falsă. Şi dac-ați şti cât greşiți, Paul!

- Gabi, acest moment este un adevărat test de compatibilitate cu iubita.

- Cu cât eşti mai natural şi mai sincer, fără să spulberi şansele de a mai face dragoste cu ea, cu atât eşti mai potrivit pentru ea. Însă, dacă trebuie să joci un adevărat teatru pentru a o convinge să meargă cu tine în pat, atunci, în mod sigur nu sunteți făcuți unul pentru celălalt, cel puțin nu pentru o perioadă lungă de timp. Dragul meu, ai înțeles bine până aici?

- Cred că da.

- Sfatul pe care ți-l dau, este să nu cazi în ridicol Paul, ci să fii tu însuți, sincer, deschis şi plin de dragoste. Este foarte important să comunicăm şi să arătăm ființei iubite prin diferite gesturi, sunete şi exclamații, fericirea şi plăcerea ce se trezeşte în noi, în timpul când facem dragoste cu ea.

Să nu ai niciodată greşita impresia că dacă vei trăit cu intensitate şi vei pune multă pasiune într-un act amoros, acesta îl poate deranja sau inhiba pe celălalt. Dimpotrivă, atât bărbații cât femeile simt nevoia să li se confirme într-un fel sau altul că ceea ce fac şi mai ales, cum fac, este pe placul celuilalt.

Noi, femeile, preferăm diminutivele, cuvintele simple pornite din inimă. În acest caz, este bine să învățați de la femei că sexul înseamnă mai mult decât un act fizic, animalic. Ele, femeile, vă pot ajuta foarte mult să înțelegeți acest lucru şi să trăiți mai profund nu numai strict fizic, ci şi din punct de vedere afectiv şi mental.

Gemetele şi exclamațiile de plăcere s-au stins treptat. Acum stai întins în pat, în brațele iubitei. Ce împlinire! Dar vouă, bărbaților, vă vine somn. Treziți-vă, căscați, clipiți din ochi!

- Ai dreptate, Gabi! Această tendință survine în mod normal.

- Dar fă un efort, Paul. Femeile trăiesc în altă lume sau au un alt ritm. În acele momente iubita ta doreşte cel mai mult să-i vorbeşti, să o admiri, să o copleşeşti cu complimente, cu vorbe tandre de iubire. Spune-i ce ai simțit în timp ce făceați dragoste şi cum te simți acum, descrie-i toată fericirea şi împlinirea pe care le simți acum. Continuă să o atingi, să o mângâi, să o alinți. Nu-i întoarce spatele ca şi cum ai fi terminat cu ea.

În astfel de momente, dacă bărbatul nu este deosebit de atent şi plin de iubire față de iubita sa, se pot produce rupturi emoționale, nebănuite şi iremediabile. Aici poate începe declinul sau despărțirea într-un cuplu.

Şi dacă bărbatul nu este destul de abil să constate aceasta, este foarte probabil ca el să nu afle niciodată ce a supărat-o pe prietena lui, de ce ea îl evită şi nu mai vrea să facă dragoste cu el.

- Acesta este deci timpul comunicării. Gabi, ai fi un bun profesor, deoarece ştii atât de bine să explici, încât oricine ar pricepe ce are de făcut dacă ar participa la un curs predat de tine.

- Dragul meu prieten, într-o astfel de "lucrare" trebuie să fii abil, să te strecori în sufletul iubitei, să-i simți corpul vibrând de plăcere, să simți că eşti totuna cu ea. Trebuie să fii sincer şi vei câştiga iubirea ei de care ai atâta nevoie!

- Gabi, sper din tot sufletul să fie mai bine de acum înainte.

- Lumea e atât de ocupată cu aparența, încât la prea puține persoane le pasă de realitate.

- Aparența face adesea ca soldatul să devină general, canonicul, episcop şi dracul, călugăr, completează Paul râzând. Instinctiv mă uit la ceas.

- Mi s-a părut că timpul zboară alături de tine!

- Aşa e, Gabi. Şi eu am simțit acelaşi lucru. Cu tine aş sta de vorbă o zi întreagă şi nu m-aş plictisi. E o plăcere să despic firul în patru pentru că şi tu ai o cultură vastă şi îmi răspunzi la întrebări de parcă mi le-ai ghici. Dar, pentru că am înțeles că nu mai poți rămâne, îmi voi lua rămas bun de la tine, dar fii sigură că ne vom mai întâlni.

- Plăcerea a fost de partea mea şi fi sigur că nu am să te ocolesc, când te voi întâlni. Îi doresc multă sănătate tatălui tău! Rămâi cu bine, dragul meu şi ai grijă de voi!

- Şi eu îți doresc tot binele din lume şi Dumnezeu să te aibă în grija lui!

Ajunsă acasă, l-am găsit pe Dinu citind ziarul. Când am deschis uşa la sufragerie, a sărit ca ars.

- Gabi, nu am auzit când ai intrat.

- Acum am intrat şi am crezut că nu eşti acasă. E atâta linişte aici! Unde sunt copiii?

- Sunt la facultate. Îți este foame?

- Nu prea îmi e foame. Dar... de ce te uiți aşa la mine? Am spus ceva?...

- Te iubesc, Gabi, şi mi-e frică să nu te pierd.

- Dar, ce teamă e asta?

- Habar n-am. Pur şi simplu îmi e teamă. Şi daca-i ştii cât de mult mă atragi! Am stat şi m-am tot gândit dacă e un detaliu sau întreaga ta ființă este cea care mă atrage. Dacă ar fi un detaliu, ar fi în primul rând, ochii. Mă pierd în ei, iar vocea ta, e o voce care mă face să închid ochii şi să mă văd cu tine de mână până la adânci bătrânețe. Ție ce îți place la mine?

- Şi tu mă atragi, Dinule! Ai un miros specific, miroşi a bărbat hotărât. Îmi plac mâinile tale care îmi inspiră putere.

- Mie, totul îmi place la tine, Gabi, iar mâinile tale cu degete lungi şi unghii îngrijite, miros a femeie curată. Inspiri tandrețe

şi încredere în tine şi în faptele tale. Întreaga ta ființă îmi place! Şi mai îmi place ceva la tine: inteligența ta!

- Dinule, eşti cu adevărat inteligent, dacă reuşeşti să soluționezi probleme care nu ți-au mai fost niciodată cunoscute, dacă ai simțul umorului, dacă te poți juca în voie cu situațiile în care te pune celălalt, dacă...

- Chiar dacă eşti o femeie bine şi ai la picioare bărbații, ai nevoie de ceva minte pentru a ține lângă tine persoana iubită.
Iar tu, Gabi, nu numai că eşti inteligentă, dar eşti şi deşteaptă şi asta înseamnă să ai un anumit grad de cultură dobândită prin experiență sau alte căi cognitive.

- Nu e nimic mai frumos, Dinule, decât să spui un "te iubesc!" din suflet şi faptele tale să aibă putere de seducție maximă. Dragostea câştigă uneori în ciuda argumentelor pe care le aduce cu orice preț, drept contraargumente.

- Gabi, ai ochi frumoşi... gura mică, iar respirația... te simt până-n suflet. Mi-ai intrat acolo...te-ai strecurat uşor, secundă cu secundă... Îmi plac momentele de linişte dintre doi oameni.

- Unii caută dragostea, alții o aşteaptă. Pentru unii ca să îşi găsească perechea trebuie să treacă ani mulți de aşteptare, iar pentru alții - timp, răbdare şi iar răbdare. Dinule, ai putea să-mi spui care ar fi de fapt atitudinea cea mai bună față de întâlnirea cu dragostea?

- Răspunsul cel mai bun este : "depinde., Gabi..." Depinde de tipul de personalitate al celui ce-o caută şi de rolul proiectat de viitorul cuplu. Mai depinde şi de temperament, iar prin temperament, tendința celui ce-şi doreşte un partener poate fi aceea de a-i spune fără ocolişuri, ci pur şi simplu: "te plac!" sau dimpotrivă, reversul acesteia.

- Caracterul este cel care aduce educația între tine şi partener. Nu neapărat în interesul tău, dragul meu. Dacă ai fost învățat să renunți, să-l prețuieşti pe celălalt mai mult decât pe tine

însuți, vei putea să-l accepți şi să-i tolerezi capriciile, însă dacă ai fost educat să lupți, te vei lupta chiar şi cu partenerul tău.

În concluzie, dragostea vine când vrea ea, ca o chestiune de noroc sau ca un destin capricios, iar de la un timp de vreme, este tot mai mult o chestiune de interes, de atitudine tranşantă, contra cronometru. Astăzi, dragostea nu se aşteaptă, nu se cucereşte, ci se achiziționează.

- Eşti atât de documentată, încât te poți descurca oriunde şi cu oricine ai sta de vorbă.

- Dragul meu, am citit mult la viața mea şi am memorat unele fraze aşa cum le-am citit, altele le-am modificat, adăugând cuvinte simple de la mine. Fiecare carte pe care o citesc este o "halteră" ridicată, fiecare poezie - un "extensor", orice plimbare pe jos - un şir lung de flotări, orice privire - un exercițiu de concentrare pentru noaptea ce urmează.

Am fi discutat mult şi bine amândoi, dacă nu ar fi venit copii de la facultate. Şi mie şi lui Dinu, ne plac dizertațiile pe teme de: dragoste, sex, iubire, viață. L-am lăsat pe Dinu să îşi termine ziarul de citit şi am trecut la bucătărie să pun masa. După ce am mâncat cu toții, copii au trecut în camera lor, iar eu şi Dinu am mai stat de vorbă în sufragerie.

Există limite şi timpul este una dintre ele dar poți să-l priveşti ca şi când ar lucra în favoarea ta. Uneori, timpul este cel care îți aduce încă o şansă., îți deschide noi uşi sau care te ajută să treci peste situațiile dificile din drumul tău.

*

Dimineața ca o pisică sălbatică, albă şi roşcată, se cațără pe ziduri, pe mobile apoi cade moale pe covor. Soarele ne dă binețe, sărutându-ne fața. E ora şase. Dinu nu s-a trezit, dar eu nu mai pot să dorm şi merg să pun de cafea. Când să pun cafeaua în ceşti, Dinu mă ia în brațe pe la spate de era cât pe ce să mă opăresc.

- Domnule, ce obicei ai!... Aşa de rău m-am speriat!

- Ce, eu sunt sperietoare?
- Eşti rău! M-ai supărat şi nu mai vorbesc cu tine!
- Până când?
- Să nu mai vorbeşti cu mine, ai înțeles? - îi mai zic eu.

Îmi iau ceaşca cu cafea şi mă îndrept spre terasă. Dinu, după mine.

- Cafeaua mea unde este? - zice el. Mie nu mi-ai făcut?
- Nu. Şi nici nu-ți fac.

Se uită la mine atât de frumos, că mi s-au înmuiat picioarele. Îi dau ceaşca mea cu cafea şi merg la bucătărie pentru a-mi pune şi mie una. După ce ne bem cafeaua, pregătesc micul dejun că se vor trezi şi copii.

Dinu se îmbracă si pleacă la spital, iar copiii merg la facultate.

După ce rămân singură, mă aşez la masa de scris să mai adaug câteva file acestui roman. Nici nu apuc bine să scriu, că soneria: Țîrrr! Mă duc să văd cine este şi când deschid, rămân uimită - Marga - o fostă colegă de liceu, pe care nu am văzut-o de zece ani. "Mai scrie şi tu dacă mai poți" - îmi spun în gând şi mă grăbesc să-i deschid uşa.

- De unde ai ştiut unde stau, Marga? Ce bine îmi pare că te văd! Hai, intră !
- Dac-ai ştii de când te caut!... Norocul meu a fost că m-am întâlnit cu o prietenă care ştia unde stai şi mi-a dat adresa ta. Te-aş fi sunat, dar nu ți-a ştiut numărul de telefon.
- Hai draga mea, fă-te comodă. Ai băut cafeaua?
- Să ştii Gabi, că nu am avut când, deoarece te caut de un ceas.
- Am adus şi frişcă Marga, în caz că doreşti cafeaua cu frişcă...
- Parcă mi-ai ghicit gândurile, Gabi. Eu chiar prefer cafeaua cu frişcă.
- Gabi, soțul tău unde este?

A plecat la spital. Putem vorbi în voie. Spune-mi, te-ai căsătorit?

- Nu. Ajunge vreodată un bărbat să caute femeia vieții lui?

- Poate, doar dacă ar vrea să-şi regăsească mama, căci dintre toate femeile vieții lui, ea este cea despre care poate spune că este unică. În rest, când caută femeia vieții lui, bărbatul se duce la femei. Nici nu are habar că va rămâne înțepenit cu una dintre ele şi nici nu va şti vreodată cum de s-a întâmplat una ca asta.

- Ce îl opreşte în preajma celei care-i va deveni consoartă?

- Atâta timp cât nu ştie răspunsul acestei întrebări, bărbatul riscă să-şi treacă viața fără să aleagă, sau dacă a ales şi nu a ales bine, să-şi treacă viața cu o soție pe care o urăşte tot mai mult.

- Uneori bărbații uimesc prin alegerea făcută, pentru că sunt stimulați mai degrabă de vulnerabilitatea unei femei decât de frumusețea ei.

- În acest fel, putem categorisi bărbații în două grupe: cei care au stima de sine scăzută şi care caută femei vulnerabile şi cei care se încred în sine şi caută femei care le opun rezistență.

- Eu nu caut şi nici nu vreau să fiu căutată.

- De ce vorbeşti aşa, Marga? Omul este o ființă socială. Ar fi dificil să te ții departe de oameni, deoarece ei sunt pretutindeni.

- Şi atunci, ce înseamnă a fi singur aşa, în general?

- Vezi tu, Marga, omul care trăieşte singur, are anumite nevoi care devin tot mai presante pe măsură ce trece timpul. Mulți le confundă cu nevoi de natură sexuală. Şi asta fac mai ales bărbații, considerând că au nevoie să simtă ceva profund față de o persoană sensibilă la rândul ei, că trebuie să impresioneze pe cineva, că tânjesc după atingeri şi după stimulări de tot felul, ba chiar că trebuie să se dedice cuiva. Toate acestea sunt nevoi pur emoționale şi totuşi bărbații le consideră nevoi sexuale.

- Ceea ce mă întristează cel mai tare Gabi, e faptul că, de la o vreme încoace şi femeile au preluat această confuzie masculină, învățând destul de repede de la bărbații cu care au de-a face că, pentru a primi tandrețe, trebuie să facă sex, pentru a avea o discuție interesantă, trebuie să vorbească despre sex, că bărbatul se ține în cuplu doar cu sexul şi tot aşa.

- Sunt documentată, Marga! În ultimii ani s-a conturat un profil al femeii singure care este conştientă de "obligațiile" ei sexuale la întâlnirea cu un bărbat dezirabil. De cealaltă parte apare bărbatul singur care include accesibilitatea sexuală printre virtuțile femeii căutate de el, iar după ce o identifică, îi cere o exclusivitate sexuală drastică care nu figurează în profilul ei.

Mulți bărbați care sunt singuri, preferă să conviețuiască cu o femeie imaginară pe care o au în gând şi multe femei singure îşi caută bărbatul după criterii eliminatorii, prin expresia "să nu fie aşa... sau... aşa"...

- Gabi, să ştii că am încercat şi eu să am un partener, dar când mi-a fost lumea mai dragă mi-a întors spatele. Dacă ai fi învățat la şcoală, cuvinte care să exprime fidel ce simți când cineva îți întoarce spatele după ce l-ai aşteptat îndelung, atunci înțelegi ce vreau să spun.

- Sau ce simți când auzi respirația de dinaintea unei mărturisiri... Marga, poate că lumea ta ar arăta altfel, iar în preajma ta ar fi oameni care ți se potrivesc şi viața ta ar curge de la sine spre ceilalți, dacă ai fi puțin mai indulgentă.

- După toate câte le-am trăit?... Nu. Mai bine singură! - mai zise ea, întinzând mâna spre caietul de pe masă.

- Pot să arunc o privire, sau e secret? E al tău?

- Da, Marga, scriu un roman.

- Cum pui în cuvinte sentimentele tale? Scrii un roman? Cauți complimente prin scrinul vocabularului tău?

- Da, Marga. Scrii bine, să ştii. Aş putea să te ajut să îl publici, dacă vrei. Un verişor al meu are o tipografie. Locuieşte la Iaşi. O să te iau o dată, cu mine în oraşul meu natal.

- Nu ştiam că eşti din Iaşi. O să mă gândesc la propunerea ta. Acum, însă, vreau să revenim la "oile noastre".

- Gabi, draga mea, unii bărbați învață să facă operații pe cord deschis, dar nu învață să asculte respirația dintre vorbele unei femei.

- Aş putea spune că unele femei învață să citească în cafea, dar nu învață cum să interpreteze faptele unui bărbat. Totul ține de comunicare.

- Gabi, e adevărat, cuvintele pot fi mari. Ele pot distruge speranțe, sau pot produce revelații. În fața sentimentelor, cuvintele sunt însă neputincioase, mici, ridicole chiar.

- Aşa cum adevărata muzică nu are prea multe texte, tot cam aşa şi un sentiment adevărat este fără cuvinte, Marga. Îl poți comunica pe alte două căi: prin fapte şi prin simboluri. Poți înțelege destul de uşor de ce pleacă cineva pe neaşteptate, de ce te ia peste picior aşa de des, de ce se uită la omul lângă care stai în timp ce vorbeşte cu tine, cum de nu s-a căsătorit până acum şi aşa mai departe.

- Dragă Gabi, eu cred în puterea dragostei dar când văd atâtea cupluri că se despart din cauza violenței, a infidelității sau a alcoolului, nu îmi vine să mă mai gândesc la căsătorie niciodată.

- La baza acestei situații se află inteligența emoțională, suficientă pentru a susține formarea cuplului, dar insuficientă pentru a o susține în timp - zice Gabi.

- Şi după tine, ce crezi că poate asigura succesul unei relații conjugale?

- Cred că eu aş pune în balanță iubirea, condițiile bune de locuit, sprijinul reciproc şi încrederea. Aceste elemente sunt legate de inteligența emoțională. Am citit într-o carte de

filosofie, că un bărbat poate spune multe despre sentimentul lui, punând sentiment în floarea pe care o dăruieşte unei persoane, făcând un desen despre paşii acelei persoane, sau spunându-i orice cuvânt frumos.

Suntem un popor latin, cu mult temperament şi cu emoții puternice. De aceea, într-o relație trebuie discutat deschis, iar fiecare dintre noi trebuie să cunoască ce îi place şi ce nu.

Dacă în timp ce faci dragoste cu partenerul ai încercat ceva nou şi nu îți place, spune direct şi sincer, căci dacă ceva ce unul dintre voi şi-ar dori se dovedeşte de neacceptat pentru persoana iubită, puteți încerca alte modalități prin care atingerea, plăcerea, mângâierea pot fi obținute, prin respectul limitei celuilalt.

- Într-un cuplu trebuie să te simți în siguranță, Gabi.

- Pentru asta este nevoie ca orice schimbare importantă să fie anunțată şi explicată şi astfel, persoana de lângă tine va cunoaşte care este intenția ta. Aminteşte-ți mereu de ce te-ai îndrăgostit, spune-i persoanei iubite ce anume apreciezi la ea, fi alături de persoana iubita când se confruntă cu situații deosebite. Acesta este legământul de a fi împreună "la bine şi la rău" pe care l-ai făcut atunci când ai spus "DA" din tot sufletul. Vorbiți despre dorințele voastre, despre aşteptările voastre...

- Oamenii sunt învățați de mici să-şi fixeze anumite scopuri în viață şi să nu se lase până nu şi le realizează.

- Şi scopul tău, care este, Marga?

- Dacă nu găsesc un om care să mă facă să vibrez, nu mă încurc cu el. Unei femei îi place, ca înainte de a face dragoste, să discute cu bărbatul, să o mângâie, să glumească cu ea, apoi să ajungă în pat. Atâta vreme cât bărbații vor crede că actul amoros constă doar în a-şi mişca penisul în vaginul iubitei până când ejaculează, vor mai exista multe femei nesatisfăcute şi frustrate.

- Aşa este, Marga. Unii bărbați spun că ei ştiu ce au de făcut fără să mai fie nevoie să li se spună nimic, însă bărbații au chiar mai multe de învățat despre sexualitate decât femeile, deoarece ele au răspunsuri erotice diferite sau nuanțate, încât, nici un bărbat nu poate fi sigur că reuşeşte să satisfacă orice femeie, până când ea nu comunică suficient cu el. Cei doi trebuie să fie deschişi unul față de celălalt şi mai departe, realitatea se contopeşte cu visul.

- Gabi, spiritul este acela care guvernează simțirea.

- Ce poate fi mai frumos decât să iubeşti, în timp ce în surdină se aud acordurile unei melodii? Lasă armonia să-ți încânte sufletul iar trupul nu va întârzia să reacționeze. Nu te da în lături de la a face dragoste totală. Nu trebuie decât să te laşi dusă de val. La baza acestora stă totuşi iubirea.

- Din fire bărbatul este competitiv, controlat, defensiv şi singuratic.

- Ca apărătoare a cuibului, femeia are un creier structurat pentru a fi deschis, încrezător şi cooperant. Tu poți fi Marga, aceea care să-l ajuți să nu îşi ascundă starea emoțională.

- Atunci când un bărbat sau o femeie sunt confruntați simultan cu diverse probleme, fiecare este uşor dezorientat de reacția celuilalt.

- A iubi cu trupul şi cu sufletul este ceva de nedescris, un sentiment profund, un drum pe care mergem din ce în ce mai rar, astăzi. Dragostea e viață, iar viața e dragostea ce ne înconjoară, Marga. Mirosul şi parfumul îl are fiecare după propriul gust şi farmec şi prețuim acest efect mistuitor pentru că el ne face să trăim visele pustietoare şi adânci din sufletul nostru. De câte ori am să pot iubi, de câte ori am să pot săruta, de câte ori am să pot zâmbi, voi simți acest parfum căci, încă nu cunoaştem adevărul despre noi înşine şi ce puteri avem.

- De ce nu acceptă bărbatul sfaturi, Gabi?

- Draga mea, bărbatul simte nevoia să fie convins că este capabil să-şi rezolve singur probleme şi consideră că a le discuta cu alții ar însemna o povară pentru el.

- Numai dacă el are nevoie de acel sfat de la tine oferă-i-l, spunându-i în acelaşi timp că ai încredere în capacitatea lui de a rezolva totul şi singur. Dacă vei încerca să-l convingi să discute cu tine despre problemele lui, va bate în retragere, considerând că aceasta e o modalitate de a i se aduce reproşuri sau, că tu îl vei crede incompetent, ori că vii cu o soluție mai bună.

- Scopul va fi să se simtă bine, pentru că atunci când o femeie dă un sfat, ea crede că pune bazele încrederii într-o relație, nici de cum un semn de slăbiciune al celuilalt. Am întâlnit bărbați cu doua entități, adică acasă era un om, iar în societate alt om - mai zice Marga.

- Tu însuți reprezinți o multitudine, draga mea. dacă vei privi mai atent înlăuntrul tău, vei găsi acolo mai multe persoane, care pretind - toate - că sunt "eu". Când eşti furios, o anumită personalitate te ia în stăpânire şi pretinde că este "eu". Când eşti plin de iubire, o altă personalitate te domină, pretinzând că este eu-l tău. Acest joc nu te induce în eroare numai pe tine, ci şi pe toți ceilalți care intră în relație cu tine.

- În astfel de condiții, războiul devine permanent, deoarece foarte rar se întâmplă ca eu-l meu să se întâlnească cu eu-l celeilalte persoane.

- Şi astfel, ratezi mereu. Tu eşti plin de iubire, însă celălalt e trist, nervos sau îngrijorat. Atunci când el este plin de iubire, tu nu eşti. Şi nu există nici o cale de a face aceste personalități să se întâlnească.

- Ele se mişcă independent una de alta.

- Să şti că ai dreptate, Gabriela. Atunci când în interiorul tău se produce o anumită mişcare de rotație, este bine să nu te amesteci în ceea ce fac ele, deoarece acest lucru va crea şi mai

multă confuzie. Mulțumeşte-te să le priveşti şi atât. Ele sunt exact ca şi hainele noastre. Putem să le schimbăm, dar ele nu ştiu că au fost schimbate.

- Marga, mă completezi de minune. Urmăreşte aşadar aceste personalități şi dacă le poți urmării, ele vor începe să dispară. Pentru a rămâne în viață, au nevoie să te identifici cu ele. Dacă eşti furios, este nevoie să-ți observi cu atenție furia, să nu te identifici cu ea, şi atunci, din lipsită de energie, ea moare, dispare pur şi simplu. Înțelegi ce vreau să spun?

- Cum să nu. Trebuie să rămân mereu în această stare de observare, şi numai atunci starea mea va fi una de mulțumire. .Multe din problemele mele, probabil majoritatea lor, există datorită faptului că nu le-am privit în față, că nu le-am înfruntat; iar faptul de a nu le fi observat cu atenție, le-a dat amploare.

- Orice lucru care se întâmplă în viața noastră are nevoie de energie. Dacă nu ne identificăm cu nimic, lucrul respectiv moare. Totul pleacă din interiorul nostru, fie că e vorba de iubire sau de ură. Eu cred că noi suntem cei care putem controla cât de cât ce este în mintea şi în inima noastră şi că de noi depinde să fim fericiți - închei eu.

- Ai dreptate, Gabi, dar fericirea depinde şi de cel lângă care suntem sortiți să înfruntăm viața asta. Cunosc un cuplu: Georgeta şi Dan. Ea este olteancă, el este din oraşul cu miros de frunze moarte – adică din Bucureşti. Doi oameni aparent potriviți. Dar în adevăratul sens al cuvântului, ei nu se înțeleg deloc. Ea este o fire foarte expansivă, plină de viață, vulcanică, explozivă, căreia îi place să trăiască în curățenie şi armonie, îi place să aibă prieteni, îi place să se distreze.

"Cunosc şi eu acest cuplu" - îmi zic în gând, dar pentru că nu vreau să o întrerup, o las să continue discuția.

- El, este un om care spune că se regăseşte în ea, că simte ca şi ea, dar sunt total diferiți - continuă ea cu patos. Poate şi pentru faptul că el este bolnav şi nu se poate manifesta la fel ca

şi ea, nu poate fi vesel, vioi ca şi ea, pentru că nu îi dă voie boala.

- Dar, ar putea să fie bun, îngăduitor, şi fericit că a găsit-o pe ea, o femeie care poate face multe într-o gospodărie - zic eu.

- Draga mea, s-au ambiționat amândoi şi s-au certat, iar încercările de împăcare au fost formale, verbale. Nici unul nu a cedat şi nu a încercat să creeze o ambianță plăcută - în cazul acesta el ar fi trebuit să facă primul pas, deoarece ea era în vizită la el. El, fiind gazda, mi se pare normal să fie mai atent cu ea deoarece este musafir la el acasă.

Dan îşi petrece vremea în afara realității, perorând şi urmărind himere, nu trăind! Nu ştie să se poarte cu o femeie ca ea, care, alături de el se abandona năvalnic, golindu-se de gânduri, de cuvinte...

Armonia care ar fi trebuit sa existe între ei se obține cu eforturi zilnice, şi ar fi trebuit să ştie - el în mod special - că realizările în doi nu sunt posibile decât, dacă fiecare se străduieşte să-şi cucerească partenerul ca atunci când s-au cunoscut şi când, fiecare credea că este jumătatea celuilalt.

Micile conflicte şi contradicții zilnice îi îndepărtează treptat trupeşte şi sufleteşte unul de altul.

- Ea trebuie să dăruiască afecțiune şi voie bună, el, dovezi de dragoste şi încredere. Cel puțin eu, aşa cred că ar fi bine - completez eu.

- Compatibilitatea între doi oameni se face prin acomodare şi adaptare reciprocă, draga mea, Gabi. Unirea ideală între parteneri nu poate fi atinsă de la început. Ea se cultivă. Relațiile se stabilesc pe măsură ce se cunosc foarte bine, iar aceste relații sunt determinate de tactul şi gradul de înțelegere al fiecăruia. Dar la baza acestei relații trebuie să stea neapărat dragostea, iubirea.

Trebuie să iubeşti şi numai atunci ai să vezi la celălalt numai calități. Sau poate că el o iubeşte dar nu ştie să se poarte cu o femeie, iar în cazul acesta, cu ea. Nu prea mai vorbesc despre

dragoste. Şi în aceasta privință viața i-a despărțit. El n-a fost pregătit să locuiască cu cineva, fiind de atâta timp singur... Nu a fost pregătit să înfrunte viața în doi, nu a ştiut decât să renunțe. Privirea lui e mai puțin visătoare şi va deveni curând un tânăr bătrânicios. El nu a fost niciodată căsătorit. Poate de aici, toate astea...

- Şi cu toate acestea, nu are dreptul să o jignească, făcând-o să se simtă umilită.

- Şi dacă ai parte de un astfel de partener nepotrivit ca el, ce ar fi bine să faci oare? Să rămâi lângă el sau să-l părăseşti?

- Păi... ea s-a întors la el de câteva ori - după câte am înțeles eu din discuția cu tine - şi l-a iertat tot de atâtea ori şi nu mi se pare normal să faci acest lucru.

- Ar însemna să stea lângă el de milă şi asta aş numi-o eu dependență de iubire, Gabi.

- Măi, Marga, cum poți sta lângă un om din milă? După flăcările iubirii, mila devine ca o cenuşă ce acoperă ultimele pâlpâiri de foc ale acestui sentiment numit iubire. Cu cât mila creşte, cu atât ireparabilul ce desparte doi oameni ce se iubesc, se adânceşte şi astfel, acea persoană îşi va da seama mai devreme sau mai târziu că nu mai poate iubi.

Eu, una nu aş proceda ca ea, dar...cred că îl iubeşte îngrozitor de mult, poate simte că nu poate trăi fără el şi că orice acțiune a ei nu ar avea sens decât dacă el ar fi acolo, lângă ea.

- Sau poate că printre lacrimi, în clipele de singurătate, şi-a dat seama că relația lor nu are sens, că nu se potrivesc dar se încăpățânează să îi mai dea o şansă...Gabi, poate că el are momente proaste dar în adâncul sufletului, este exact aşa cum îşi doreşte ea.

- Poate este ea de vină, poate l-a provocat, poate mânia, lipsa de respect, incidentele tot mai dese nu sunt trăsăturile lui de personalitate, ci sunt simple întâmplări, rezultate ale unor circumstanțe pe care intenționează să le evite de acum încolo. Poate...poate...poate...

- Gabi, s-au despărţit, de atâtea ori şi s-au reîntâlnit, deschizând un nou capitol al povestirilor lor de iubire. Primele luni au fost perfecte dar după un timp el a devenit din ce în ce mai posesiv şi într-un acces de gelozie, a jignit-o o dată, de două ori, de mai multe ori. Şi cu toate astea ea nu a putut niciodată să pună punct. Simte că pentru ei nu poate exista decât punct şi virgulă.

Este conştientă de relaţia pe care o au, ştie că ar fi mai bine dacă şi-ar vedea de drumul ei, dar nu se simte complet vindecată. Vrea să îl aibă lângă ea pe parcursul perioadei de convalescenţă, după care va renunţa la el - dar eu nu sunt sigură că va face asta. Cred că îl iubeşte prea mult.

- O altă posibilă explicaţie ar putea subzista chiar în natura relaţiei ei şi în modul în care suntem educaţi să iubim.

- Gabi, eu asta cred. Îmi aduc aminte că scriam poezii din copilărie; eram poetă până-n vârful dinţilor. Eram o fată slăbuţă, mică şi ştearsă. Nu reuşeam să atrag atenţia vreunui coleg decât foarte rar şi nu puteam să înţeleg de ce, colegele mele, grase şi urâte se lăudau cu succesele lor. Terminasem clasa a şaptea şi credeam că am apucat pe Dumnezeu de picior, când un vecin - cu cinci ani mai mare decât mine - îmi dă semne vagi de simpatie. Într-o seară m-a sărutat şi am crezut că a căzut cerul pe mine.

- Cel puţin, era ceva de capul lui?

- Era urât, şlampăt, de parcă totul era aruncat pe el, ca şi când ai arunca vopsea cu pensula, pe o coală de hârtie. Era un închipuit. Eu vorbeam în citate, el despre tabieturile lui. Mă îndrăgostisem foarte tare de el. Avea cei mai frumoşi ochi albaştri din lume şi un păr cârlionţat! Într-o zi s-a întâmplat să mă privească în ochi cu cel mai natural aer cu putinţă Am avut sentimentul limpede, ne mai repetat vreodată, că visez.. În următoarele zile am înţeles că şi el avea un sentiment ciudat

când îmi întâlnea privirea. Nu ştiu care pe care a sedus, dar pentru amândoi a fost o experienţă unică.

Prima noastră zi de dragoste a fost sublimă, el, aflând pentru prima oară, atunci, cât de dulce la mângâiat este părul pubian al unei femei. A fost ca un vis, iar timpul care a urmat, vise unul într-altul. La început, pentru mine a fost ca o curiozitate, ca o joacă, apoi totul s-a amplificat.

Într-o seară, conducându-mă acasă, s-a oprit în faţa mea. Locul unde ne aflam noi, era luminat doar de un bec chior. Şi-a strecurat mâinile îngheţate în buzunarele pantalonului meu şi m-a privit în ochi fără să spună nimic. De sus cădeau fulgi mari şi grei. Ningea aşa de frumos! M-am aplecat să iau zăpadă şi l-am frecat cu ea pe obraji. El a făcut un bulgărea mare de zăpadă, a mai făcut unul şi l-a pus peste celălalt şi, cât ai clipi din ochi, am făcut un om de zăpadă. Adevărul este că m-a sedus prin gingăşie şi persuasiune - aşa cum un bărbat seduce o femeie prin puterea ei specială de a visa.

- Eşti o romantică, Marga! Nu este suficient să cunoşti pe cineva şi să te îndrăgosteşti. Relaţia trebuie menţinută. Conflictele sunt inerente, cunoaşterea celuilalt este un proces îndelungat şi dificil. Este atât de greu să deschizi ochii larg, aproape imposibil. Nu întotdeauna avem control asupra evenimentelor zilnice pe care le trăim, pentru că nu suntem singuri. Viaţa înseamnă şi circumstanţe şi destine diferite pe care le putem influenţa, dar pe care nu le putem controla în totalitate. De aici vine poate şi absurditatea. Ne putem schimba pe noi înşine, dar nu-i putem schimba pe ceilalţi. Dacă nu ne iese cum am vrea noi, dăm vina pe mediu, circumstanţe, sau pe personaje. Într-un început de toamnă, a fost luat la armată şi astfel, situaţia în sine ne-a ajutat fără să vrem să se termine o relaţie şi aşa firavă.

- Ţi-am povestit ceva mai devreme, povestea unei prietene. Eu

am fost alături de ea atunci când a avut nevoie şi i-am deschis ochii şi ea, la rândul ei, mi-a întors favorul.

- Ştii care e problema ta, Marga? Nu cauți pe cine trebuie, atâta tot. Trăieşti în continuare în universul închis al vechii iubiri şi îl cauți pe fostul partener în viitorul. Cauți acelaşi tipar şi te străduieşti să găseşti în celălalt, trăsăturile celui pe care tocmai l-ai pierdut.

- Niciuna din relațiile în care m-am aventurat nu a mers şi am refuzat orice relație cu un bărbat care este diferit de el. Şi eu făceam greşeala prietenei mele. Îmi doream un alt final pentru trista mea fantasmagorie pe care o numeam iubire. Vroiam un final fericit, vroiam să demonstrez că merit să fiu iubită.

Prietenele mele îmi spuneau de câte ori aveau ocazia, că cui pe cui se scoate, dar eu dădeam cu ciocanul şi fărâmam orice speranță în iubire. **AICICIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII**

- Dragă Marga, am avut şi eu parte de poveştile mele de iubire şi de fiecare dată când iubeam, aveam impresia că niciodată nu am iubit atât de mult, până la un punct, când nu am mai fost în stare să pornesc la drum într-o relație stabilă.

- Explicația pe care mi-am dat-o în primele luni de convalescență a fost aceea că poate am iubit prea mult, că sunt secătuită şi că trebuie să mă pun pe picioare pentru a putea dărui din nou. De prea mult timp, după prea multe căutări, iată-mă tot singură, Gabi.

- Crezi ca tu ai nevoie de iubire, că vrei să fi îndrăgostită până peste cap, dar să-ți mai spun ceva Marga, ți-ai creat un anumit profil al persoanei pe care o consideri ideală pentru tine şi în momentul în care ți-a ieşit în cale un posibil candidat, îți

deschizi brațele, închizi ochii şi îți trăieşti visul. Nu vei ajunge niciodată să îl cunoşti pe partener, dar acest fapt nu te deranjează.

Cauți şi vei căuta semnificații ascunse ale gesturilor partenerului, încercând să îți reconfirmi imaginea vădit idealizată a necunoscutului de lângă tine. Vezi în partener doar potențial. Şi mai cred că nu ai încredere în tine. Fie ai nişte conflicte în legătură cu modul în care arăți, fie te simți victimizată. Ai în permanență nevoie de cineva care să te sprijine. Simți că nu poți reuşi prin forțe proprii.

Dragă prietenă, cred că nu te iubeşti îndeajuns şi eşti uimită atunci când cineva se apropie de tine, dăruindu-ți ceea ce tu refuzase-i iubirea. Chiar dacă partenerul pare a fi total nepotrivit, chiar dacă relația voastră este total nepotrivită sau însoțită de conflicte, tu continui să stai alături de celălalt, de teamă că nimeni nu te va mai dori.

- Gabi, ai dreptate, simt uneori că nu ne mai potrivim, dar mă încăpățânez să resuscitez o relație deja pe cale de a fi o simplă amintire, exact aşa cum face şi prietena mea, Georgeta. Sunt atât de dependentă de iubire, încât refuz să merg mai departe. Îmi e teamă să discut cu cineva problemele mele şi de aceea cred că aleg o persoană nepotrivită, un partener care nu îşi dovedeşte afecțiunea...

- Încapsulată, trăind într-un univers imaginar, în care personajele reale nu au dreptul de a interveni, tu îți alegi acea persoană cu care nu poți comunica şi tocmai aici greşeşti, Marga.

- Dragostea înseamnă suferință, Gabi. Dacă nu suferi, nu poți spune că ai iubit cu adevărat. A iubi înseamnă a suferi şi cum mulți fug de suferință... puțini ştiu să iubească. Suferința este testul pe care nu toți îl trec şi, astfel sunt condamnați la banale îndrăgosteli.

- Îți dau o soluție, Marga: ziua neagră curăț-o cu o noapte

albă! Faptul că în dragoste, sexualitatea câştigă teren în detrimentul senzualităţii, provocând moartea pasiunii, nu vei constata decât că apare rutina, frustrarea şi stresul deoarece lipseşte tandreţea. Ştiu că nu există manual de tandreţe şi mai ştiu că mângâierile nu sunt o ştiinţă, iar zonele sensibile variază de la un corp la altul.

Important este să te laşi purtat de curiozitatea de a descoperi frumuseţea unui corp, de a comunica foarte mult cu persoana iubită. Nu ştiu ce trebuie făcut, dar consider că suferinţa trebuie să o elimini. Ea este necesară uneori, dar nu este condiţia supremă pentru reuşită. Nu sunt de acord cu automutilarea de dragul iubirii.

De ce nu te uiţi în jurul tău? Eu sunt o femeie independentă, puternică, dornică de succes şi mereu într-o continuă luptă cu timpul. Dar să nu crezi că fiind grăbită, am ajuns prea repede în patul unui bărbat, cedându-i acest lucru imediat şi gândindu-mă că pot sări cu uşurinţă peste unele etape ale iubirii. Răspuns greşit!

Am fost cât se poate de atentă să-mi aleg omul potrivit şi să fiu sigură că voi îmbătrâni lângă el. Dacă te vei îndrăgosti de el înainte şi vei rata şansa de a-l cunoaşte, sau - şi mai rău - vei amâna această cunoaştere, vei face o mare greşeală. Plăcerea fizică îţi va întuneca judecata, iar deciziile bune se iau când ai mintea liberă.

Marga se uită la ceas, apoi afară şi spune:

- S-a întunecat afară, sau mi se pare mie?

- Nu ți se pare Marga. Chiar s-a întunecat afară. Ne-a prins noaptea la discuții.

- Cu tine, chiar că nici nu şti când trece timpul. Uiți de foame, de familie şi de tot.

- Vrei să pun să mâncăm ceva?

- Nu, draga mea, chiar nu îmi este foame. Gabi, dacă ar fi să alegi din nou, te-ai căsători tot cu Dinu?

- Dacă forma de materie superioară organizată pe care o reprezintă conştiinţa mea, mi-a dat posibilitatea sa discern binele de rău - folosesc acest dar. Şi dacă tot am o conştiinţă, vreau să o am împăcată. Una la mână! Dacă aş ştii că pământul se năruie într-o catastrofă, aş trăii la fel cum trăiesc şi fără să ştiu acest amănunt. Nu s-a produs încă nici o mutaţie evidentă în constituţia femeii. Încă mai suntem romantice, nu putem disocia iubirea de plăcerea fizică.

- Şi, totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Sigur că da, dragă Marga, pentru că el este omul care poate şi ştie să mă facă fericită. El îmi spune multe despre sentimentul lui punând sentiment în florile pe care mi le dăruieşte foarte des, sau spunându-mi "La mulţi ani!" de fiecare dată când vine data în care i-am zâmbit prima oară. Or fi sentimentele de nespus, nişte aripi pe care poţi învăţa să le desfaci.

- Dar... vreau să îmi răspunzi la o întrebare delicată şi nu îmi e uşor să ţi-o pun. Voi, aţi fost la început prieteni apoi aţi trecut la partea "frumoasă"?

- Nu poţi cunoaşte o persoană după ce aţi experimentat amândoi cea mai puternică deschidere, altfel vei fi remarcat oricât ai dori să negi, lipsa sentimentelor.

- Tare mult îmi place să stau cu tine la taclale, Găbiţo, dar mai avem şi alte priorităţi. Aşa că o să te las, să îţi vezi de ale tale, iar eu să mă întorc la ale mele.

- Te mai aştept şi cu altă ocazie, pentru că îmi place să conversez cu tine.

- Să fi sigură că nu am să te ocolesc, când voi avea timpul necesar.

O petrec până la uşă şi îmi iau rămas bun de la ea. Copiii sunt în camera lor. Dorm de ceva timp. Mă îndrept către uşa de la terasă pentru a o deschide, dar mă întorc din drum, deoarece sună telefonul.

- Alo! Da. Te-am recunoscut, Dinule. Unde eşti?

- În drum spre casă. Dormeai?

- Te aştept. Nu , cum să dorm?

- Ajung imediat. Sărut mâna! Să nu adormi până vin.

Stau şi privesc de pe terasă, în stradă să văd când vine Dinu. Aproape de confecții, doi bărbați, beți se ceartă. Cu ochii la ei, nici nu am auzit când a intrat Dinu în casă şi tresar când mă aud strigată de el, din pragul uşii.

- Mă uitam la unii cum se ceartă şi nu am auzit când ai intrat. Bine ai venit! Ce ai în plasa asta de este aşa de grea?

- Cadouri de Moş Nicolae - zice el şi mă sărută.

- Ai dreptate, duminică este Moş Nicolae.

- Copiii unde sunt?

- În camera lor. Poate că deja au adormit şi nu aş vrea să îi trezeşti. Nu vreau să ştie că le-ai adus daruri. Nu ar mai fi surpriza aşa de mare.

- Bine Gabi, dar ştii că ei nu mai cred în Moş Nicolae. Sunt mari de-acum. Ce bine miroase!

- Îmi aduc aminte, Dinule, cu câtă grijă îşi pregătea Octavian ghetuțele lângă uşa de la intrare, şi de multe ori dormea iepureşte pentru a-l vedea pe Moş Nicolae. Era aşa de curios şi de nerăbdător! A doua zi, lângă ghetuțele făcute cu cremă,

copii găseau darurile. Doamne, câtă bucurie pe ei! Chipul lor senin şi fără patimă, luminează o lume întreagă - copii şi bătrîni - deopotrivă. La țară, la bunici, pe vremuri, Moş Nicolae dădea binețe, întinzându-le copiilor o felie de cozonac proaspăt. Mi-e dor de acele zile când copii noştri erau mici şi se bucurau de aceste daruri. Oare, de ce amintirile se refugiază într-un detaliu anume?

- După această sărbătoare, vine Crăciunul cu amintirile lui. Sper că nu le-ai uitat nici tu, Gabi.

- Mi se derulează pe dinaintea ochilor o întâmplare de Crăciun, când eu am apărut în pragul uşii cu gluga şi barba moşului, iar copiii mei m-au întâmpinat timizi. I-am întrebat dacă au fost cuminți ca să ştie moşul dacă le lasă daruri sau nu şi Leonard mi-a recunoscut vocea. Ei, bine, pe cât de mare mi-a fost bucuria când am păşit în casă echipată aşa, pe atât de mare mi-a fost dezamăgirea când l-am auzit pe Leonard zicând: "e mami, e mami!" Parcă înțepenisem şi nu mai puteam rosti un cuvânt. Până la urmă m-am detaşat de această întâmplare şi mi-am schimbat vocea, el a luat poziție de drepți şi a început să-mi spună o poezie, după care le-am dat daruri la amândoi şi am ieşit pe sală pentru a mă schimba.

- Crăciunul este un miracol Gabi, e ceva ce îl simți din aer.

- Parcă devenim mai buni, Dinule. Amintirile de atunci sunt ca o prăjitură din mai multe foi. Au culori şi gusturi diferite. Cele dulci mă întorc cu gândul înapoi, când copii mei aveau patru-cinci anişori. Parcă îi văd şi acum cum stăteau lângă brad şi desfăceau cadourile, iar eu punând pe masă toate bunătățile pe care mă străduisem să le fac. Acele vremuri, nu se mai întorc niciodată. Atunci oamenii nu erau atât de încorsetați ca acum şi se iubeau mai mult. Uneori darurile moşului au formă de situații în care alegerea noastră e pusă la grea încercare.

- Suntem în post şi prin post realizăm dacă avem control şi dacă mai putem să ne disciplinăm, dacă rațiunea noastră mai poate controla trupul. La începutul postului ni se recomandă "a ierta"; să începi să te rogi pentru cel care îți face rău. Rugându-te pentru el, simți că-ți iese ghimpele pe care îl ai în suflet. Poți să te rogi oriunde.

Dumnezeu este pretutindeni! Dacă stau să mă gândesc mai bine, Dumnezeu, pentru mulți dintre noi a devenit un fel de furnizor de sănătate, de bani, de succes, de maşini şi câte şi mai câte! Mulți dintre noi şi-au creat un Dumnezeu de consum la care apelăm doar când avem nevoie de ceva anume. De la Dumnezeu, tot unii dintre noi aşteptăm beneficii, dar uităm să mulțumim cât mai des pentru ceea ce cerem şi ni se dă de multe ori. Aceste sărbători sunt indisolubil legate de ideea de început, de renaştere, de revenirea asupra unui ciclu ce simte nevoia închiderii şi deschiderii deopotrivă.

Momentele speciale de peste an şi sărbătorile iernii, au o valoare mult mai mare decât celelalte. Crăciunul figurează la sfârşitul anului dar tradiţiile îl postează în frunte, refăcând astfel cursul firesc al vieţii, căci Naşterea Mântuitorului este primul eveniment în ordinea cronologică a desăvârşirii mântuirii noastre.

Ca substitut al soarelui, omului i s-a dat focul. Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, căminul este luminat mai mult ca de obicei, şi după caz, încălzit de focul din sobă. Spun - după caz - deoarece nu toți locuim la casă. Jarul şi cenuşa sunt cele două fețe ale vieții: mărirea şi decăderea, victoriile şi eşecurile, ziua şi noaptea, lumina şi întunericul, viața şi moartea, începutul şi sfârşitul. Tocmai de aceea simțim că viața pulsează mai mult ca oricând, iar sărbătorile de iarnă ne amintesc mai mult decât orice, acest lucru.

- Dinule, ştii de ce se pun brazi în case sau în oraşe, împodobiți? O dată cu venirea sărbătorilor de iarnă, duhurile

rele scapă din locurile unde sunt încătuşate şi bântuie risipite prin lume. Singura stavilă pe care oamenii o pun în fața amenințărilor sunt brazii verzi. Ei despart lumina de întuneric.

- Dar de unde ştii tu toate astea, înțeleapta mea?

- Am citit şi eu în cărți.. Toate poveştile au câte un grăunte de adevăr.

- Mă uit la tine şi cu toate că pari foarte firavă, eşti atât de puternică!

- Dumnezeu ne-a dat forța de a suporta bărbatul de lângă noi, în căderile sale şi de a-i rămâne alături cu aceeaşi tărie!

- Avem ani buni împreună şi ai ştiut să ierți de câte ori a fost nevoie.

- Aşa e, Dinule, am străbătut amândoi acelaşi drum timp de douăzeci şi cinci de ani. Am intrat de tineri în vâltoarea vieții şi am împărțit amândoi bucuriile şi greutățile de care am avut parte. Timpul care s-a scurs a dăltuit formele trupului şi ale minții noastre, modificându-le. Eu, nu mai am acelaşi trup subțire ca altă dată...

- Dar ai rămas aceeaşi femeie frumoasă şi harnică.

- Nici bărbatul nu rămâne acelaşi de-a lungul timpului: câteodată dormi prost, eşti neliniştit, nervos, uneori devii tăcut şi te retragi fugind de lumea din jur deoarece spui că te oboseşte, dar niciodată nu ai uitat de micile atenții care fac farmecul vieții. Faci totul cu plăcere şi acum, ca şi atunci când eram la început de drum.

- Gabi, ți s-a întâmplat vreodată să ai senzația de deja vu?

- Da. Să şti că am simțit pe pielea mea de câteva ori, senzația neliniştitoare de deja vu, acea răzvrătire a memoriei pe care o

trăieşti măcar o dată în viață. De câteva ori mi s-a întâmplat să trăiesc momente pe care credeam că le-am visat.

Atunci când se întâmplă acest lucru, e ca un stop cadru în care totul se opreşte şi ceva îmi spune că am mai trecut pe acolo. Nu ştiu dacă nu cumva îmi influențez singură viitorul.

- Nu poți stăpânii viitorul dar, oarecum îl simți cât de cât, Gabi. Şi mai cred că viitorul e unic, adică nu există alegere. Totul este de dinainte stabilit.. Tot aşa cum nu putem schimba trecutul, nu putem schimba viitorul. Atunci când trăieşti aşa ceva, nu aparenta repetare a unei scene din viață te impresionează, ci răvăşirea pe care ți-o produce acea magie, pe care fără să ştii de ce, o simți permanent într-o astfel de situație. Abia când acest moment trece, începi să te întrebi ce anume ți-a provocat acea stare furtunoasă. Rămâi doar cu impresia că ai trăit un moment prețios.

- Cu câțiva ani în urmă, mă trezeam în miez de noapte, deschideam ochii şi pe pat lângă mine, stătea cineva: ba era tata, ba era bunica - probabil nişte îngeri din alte timpuri. - care se uitau la mine cum dorm şi de fiecare dată săream în picioare din pat, întindeam mâna după lanternă, aprinzând-o. Mă îndreptam spre comutator, aprindeam lumina şi mă podidea plânsul de nu mă mai puteam opri. Mă uitam speriată spre pat şi un val de teamă şi iubire - cum n-aveam să mai simt vreodată - mă copleşea. Plângeam câtva timp până mă linişteam, dar nu mai puteam să mai adorm până la ziuă.

- Gabi, mi se face pielea de găină ascultându-te. Hai mai bine, să faci patul că acuşi ne prinde ziua.

A doua zi ne-am trezit foarte devreme. Era o dimineață caldă. Văzduhul atârna greu sub un cer care părea aramă topită. Frunzele abia se mişcau. În drum spre serviciu, un Mercedes

mă ajunge din urmă şi opreşte la picioarele mele. O tipă pe care nu mi-o amintesc, coboară din maşină.

- Ce mai faci, Gabriela? Ce frumoasă te-ai făcut! Eşti de nerecunoscut!

Cu cât mă uitam mai mult la ea, cu atât eram mai nedumerită.

- Ce faci mutra asta? Nu mă recunoşti?

- Nu ştiu de unde să te iau - i-am spus, zâmbind.

Era foarte elegantă, chiar epatant pe fondul blocurilor unde ne aflam noi.

-Sunt Ghizela. Diciuc Ghizela. Am fost colege de clasă... Chiar m-am schimbat atât de mult, încât să nu mă mai recunoşti?

- Da. Te-ai schimbat foarte mult. În bine - îi zic eu.

- Tu ce faci, Gabi?

- Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare zi pe care o încep pe picioarele mele şi pentru că nimic nu se compară cu miracolul de a trăi, de a te simți sănătos, că puterea minții mele este întreagă şi capabilă să înțeleagă că omul este o bijuterie, gândită şi creată de Dumnezeu, iar viața ne-a fost încredințată de Dumnezeu să o păstrăm şi să o desăvârşim.

"Parcă vorbeşti din cărți" - mi-a zis ea. Am zâmbit cam forțat, am schimbat câteva cuvinte, iar cel de la volanul maşinii s-a oferit să-i deschidă portiera şi după ce s-a suit în maşină, s-a pierdut în zare. Am rămas cu ochii după ea, ca după o nălucă.

Nu-mi venea să cred că s-a schimbat atât de mult! Nu semăna deloc cu cea pe care o văzusem la întâlnirea cu colegii. Apariția ei m-a lăsat cu gura căscată. Auzi tu... Ghizela în senatul american?!... Cum a ajuns ea acolo?

În scurt timp am ajuns la serviciu. Nu apuc să îmi iau halatul, că sună telefonul. Sunt anunțată de la spitalul militar, că Dinu este internat de o oră, la chirurgie. Nici nu mai puteam să respir când am auzit una ca asta.

M-am învoit la şeful meu şi am plecat într-acolo. Dinu era pe sală şi când m-a văzut a tresărit. Mirosea a băutură de la o poştă, dar nu i-am zis nimic. Am aflat că a căzut din picioare la serviciu şi l-au internat să i se facă nişte investigații. De ce la spitalul militar şi nu aici - la spitalul regional - unde lucrăm amândoi?

Nu-mi venea să cred că este bolnav. Niciodată nu a lăsat impresia că suferă de ceva. Am stat cu el de vorbă o jumătate de oră, după care a fost luat de un asistent şi dus pentru analize. Mi-am luat rămas bun şi i-am promis că am să vin şi mâine.

Eram tristă. Nu mai vroiam să mă întorc acasă. Fără el, casa era pustie, cu toate că eram cu mine copii. Am mâncat un măr, am făcut patul şi m-am băgat în pat, la televizor. Am stins televizorul şi am luat o carte. Citeam, dar rândurile mi se amestecau şi nu înțelegeam nimic aşa că am închis cartea şi m-am culcat. Nu prea am dormit toată noaptea.

*

Sfârşitul săptămânii stresante de lucru mă găsea în acea perioadă labilă, pregătindu-mă să traversez oraşul plumburiu cu o destinație nedorită, dar atât de necesară. La capătul acestui drum mă aştepta răvăşit de suferință soțul meu, internat de două săptămâni, suportând cu stoicism o operație la pancreas. Veneam aici de două ori pe săptămână.

Spitalul este o clădire cu holuri lungi şi reci unde sunt internați bolnavi, apărând ca nişte umbre pe lângă pereții vopsiți în verde - culoarea speranței. Salonul unde este soțul meu, copleşeşte prin

durerea lui mocnită, impunând totodată o tăcere apăsătoare. Cine a văzut privirea resemnată a unui bolnav operat de curând, înțelege foarte bine ce spun.

Cu un etaj mai sus erau internați bolnavii de cancer. Zece paturi, zece ruguri pe care arde, din ce în ce mai stins, flacăra speranței. Aici, insomnia este la ea acasă. Nu îndrăzneam să mă mişc, să întreb ceva, de teamă că aş putea sparge cu cuvintele mele, cristalul şlefuit cu trudă al linişti neliniştite din jurul meu.

Mi se părea că eram martora unui adevărat legământ al tăcerii şi sub protecția lui, realitatea crudă şi oribilă, rămasă nedezvăluită, ar putea fi ignorată.

Gândurile îmi rătăceau la ce a fost şi la ce va fi. Nu mai realizam decât partea bună a întâmplărilor pe care le trăisem alături de Dinu şi aveam să descopăr detalii care mi-au scăpat cândva. El este singurul bărbat care a însemnat ceva în viața mea şi căruia în aceste momente nu îi mai găsesc nici un cusur. Ce dor îmi este de felul lui curtenitor şi de firea lui grijulie!

PARTEA A CINCEA

Puterea din umbră!

Mă întorc acasă distrusă. Doamne, mă tot întreb, cum a ajuns Dinu în situația asta? Nu l-am auzit niciodată că l-ar durea ceva. De la un timp se cam luase băutura de capul lui dar, erau şi zile când nu bea nimic. "Numai să nu fie ceva mai grav, iar el să îmi ascundă acest amănunt" - îmi tot spuneam mereu. Fără el, casa e pustie. Copiii sunt la ziua unui prieten, iar eu sunt singură.

Nu prea am mâncat mare lucru nici astăzi. Mă aşez la televizor. Nu ştiu ce am - parcă nu am astâmpăr. Iau o foaie de hârtie şi mă apuc să aştern cuvintele aşa cum îmi vin în gând: "Abia am ajuns acasă şi sinceră să fiu, nu pot să dorm. Mă gândesc la tine... Nu reuşesc să înțeleg cum de ai ajuns în situația asta. Aş vrea să fii aici, să mă ții în brațe, să mă săruți, să îmi zâmbeşti dimineața când te trezeşti. Niciodată nu am simțit acest sentiment ciudat pe care îl simt acum, dar nu îl pot defini şi nici nu voi reuşi să-l înțeleg. Atât de mult aş vrea să mă ții în brațe!" Împăturesc hârtia şi mă gândesc la Dinu care a fost la un pas de moarte. Înțelegi câtă valoare are viața asta, doar atunci când dai mâna cu ea.

De două săptămâni e aici, dar astăzi va ieşi din spital. Mă trezesc de dimineață şi mă duc la spital. Înainte de a ajunge la Dinu, intru la doctorul care l-a operat să îl întreb dacă nu cumva are altceva decât mi-a spus el şi doctorul îmi confirmă că a fost operat la colon, dar nu au apărut complicații. Va trebui să țină un regim anume şi sper să se facă bine cât mai repede cu putință. În maşină nu discutăm mai nimic. E tare obosit, iar scările de la bloc abia le urcă. I-am făcut patul, s-a schimbat şi s-a aşezat la televizor. L-am lăsat adormit când am plecat la serviciu. Aici am multă treabă şi asta mă face să mai uit prin ce trecem amândoi de la un timp. Am plecat ceva mai devreme de la serviciu, deoarece o colegă a rămas în locul meu, că îmi era

datoare. Când ajung acasă, găsesc o sticlă de bere goală pe masa de la bucătărie. Dinu băuse... Am rămas uimită când am văzut sticla.

- Ce faci, Dinule, deja ai băut o bere? Nu ai decât două săptămâni de când te-ai operat şi tu consumi alcool?

- Ce e Gabi, o sticlă de bere? Nu am mai simţit de mult timp senzaţia aceea caldă de uşurare şi-apoi doctorul mi-a zis că am voie să beau câte o bere!

- Cum poţi să spui aşa ceva, Dinule? Nu ai văzut lista cu ce ai tu voie să consumi?

- Dacă te iei după doctori... nu trebuie să mănânci mai nimic. Şi-apoi viaţa asta...

- Dinule, Îţi mai spuneam cândva că viaţa e un lucru complicat, format din clipe fericite sau mai puţin fericite. Dacă nu ştii să profiţi de acele clipe, ai pierdut. Cel ce se târăşte ca un vierme, să nu se plângă dacă e strivit sub picioare!

Dinu tace şi priveşte undeva, departe...parcă prea departe şi cu toate astea mă întreabă:

- Ce tot scrii acolo?

- Un articol. O colegă m-a rugat să o ajut pe fata ei care are o lucrare cu o temă cam bizară. Ea nu ştie cum să dezvolte subiectul.

- Ce subiect? Ce temă?

- *"Dac-ai ştii că mâine nu vei mai fi... care ar fi ultimele rânduri pe care le-ai scrie?"* Chiar aşa, Dinule, tu ce ai scrie?

- Ce întrebare e asta?

- Îmi răspunzi la întrebare cu o altă întrebare? Te las să citeşti singur ce am scris.

Şi Dinu citeşte pe nerăsuflate: "Dacă Dumnezeu mi-ar spune că mai am câteva clipe de trăit, probabil că n-aş spune tot ceea ce gândesc, însă în mod categoric aş gândi tot ceea ce spun. Aş da valoare lucrurilor, dar nu pentru ce valorează ele, ci pentru ceea ce înseamnă aceste lucruri. Aş dormi mai puţin, dar aş visa mai mult, m-aş trezi când ceilalţi dorm, aş asculta când ceilalţi vorbesc. Aş uda cu lacrimile mele trandafirii, pentru a simţi durerea spinilor. Nu aş lăsa să treacă nici o zi fără să le spun celor pe care îi iubesc, cât de mult îi iubesc.

Oamenilor le-aş demonstra că se înşeală crezând că nu se mai îndrăgostesc când îmbătrânesc, neştiind că îmbătrânesc când nu se mai îndrăgostesc! Pe bătrâni i-aş învăţa că moartea nu vine cu bătrâneţea, ci cu uitarea. Atunci, în clipa aceea mi-aş aduce aminte de tot ceea ce am învăţat cât am trăit.

Dacă aş şti că asta ar fi ultima oară când te voi vedea dormind, te-aş îmbrăţişa foarte strâns şi l-aş ruga pe Dumnezeu să fiu păzitorul sufletului tău. Întotdeauna există ziua de mâine şi viaţa ne dă de fiecare dată altă oportunitate pentru a face lucrurile bine, pentru că ziua de mâine nu-i este nimănui asigurată. Aşa că nu mai aştepta, fă-o azi, întrucât dacă ziua de mâine nu va ajunge niciodată, în mod sigur vei regreta ziua când nu ţi-ai făcut timp pentru un surâs, o îmbrăţişare, un sărut şi că ai fost prea ocupat ca să le dai mai multă importanţă.

Să-i menţii pe cei pe care îi iubeşti aproape de tine, să le spui la ureche cât de mult îi iubeşti, cât de multă nevoie ai de ei, fă-ţi timp să le spui: "Îmi pare rău", "Iartă-mă", "Te rog" şi toate cuvintele de dragoste pe care le ştii. Nimeni nu-şi va aduce aminte de tine pentru gândurile tale secrete. Cere-i Domnului tăria şi înţelepciunea pentru a le exprima."

- Foarte frumos!. Câtă dreptate ai, Gabi!

- Aşa e Dinule, dar aceste cuvinte nu sunt ale mele, ci ale lui Gabriel Garcia Marquez, dar se potrivesc bine cu tema dată.

- Câte ar trebui să facem şi nu ne-ar costa nimic, dar noi suntem surzi şi orbi şi numai atunci când "a cu coasa" ne avertizează, realizăm că nu am făcut multe din ce ne propusesem sau că nu am spus multe din câte trebuiau spuse.

Am stat îmbrăţişaţi mult timp şi am promis că vom fi mai atenţi unul cu altul de acum înainte. Însă, timpul bucuriei s-a oprit brusc când Dinu, după patru luni de la operaţie, a hotărât să se despartă de mine. Şi-a luat câteva lucruri într-un geamantan şi dus a fost din motive numai de el ştiute.

În faţa atâtor purtări nelalocul lor nu mai putea exista nedumerire sau neîncredere. Auzisem că îşi găsise pe alta, dar mă durea sufletul că nu avusese curajul să-mi spună în faţă adevărul. Nu l-aş fi reţinut nici o clipă fără voia lui. Dinu avea o amantă! Îmi confirmase o bună prietenă care l-a văzut intrând în blocul unde îşi făcea apariţia zi de zi, dar nu l-a urmărit să vadă şi la ce apartament se opreşte. Adevărul iese la iveală şi triumfă, mai devreme sau mai târziu. În zadar m-am chinuit să înţeleg motivul plecării lui în grabă şi pe tăcute. Mă dedicam definitiv acestei meserii pe care o făceam cu drag şi care nu este deloc uşoară.

În viaţa mea n-am refuzat să ajut nici un bolnav, indiferent cât de sărac a fost el. Nu aş accepta nimic drept recompensă pentru că nu aş mai putea să mă uit în ochii lui.

Datorită acestor probleme mă dedicasem muncii asidue. Îmi doream competiţia cu profesionişti într-o lume a valorilor morale. Îmi propusesem să dau la drept şi să ajung cel mai bun avocat. Era un vis pe care, cu siguranţă că mi-l voi îndeplinii. "Numai ce nu vrea, nu face omul!" - mi-am zis. Mă apucasem să învăţ, dar nu puteam reţine mai nimic deoarece gândul îmi era numai la Dinu. Hotărârea lui a fost pentru mine, similară cu prăbuşirea Cerului. Dinu pleca fără a da vreo explicaţie. Îl iubeam atât de mult, încât preţul singurătăţii nu mai conta.

Mă întrebam zi şi noapte, cum poate un om să se schimbe într-atât? Doamne, cât am crezut în iubirea lui! Şi... uite ce se-ntâmplă acum. Ce aş putea să mai cred acum, când el e cu alta? Oare, m-a iubit vre-o dată? Sunt întrebări la care numai el ar putea răspunde. Aveam inima împărțită între zâmbet şi lacrimă, purtând în suflet îngrijorarea pentru el. Glasul şi paşii lui au fost înlocuiți de pustietatea din suflet şi noaptea de patul rece şi gol. Doar pozele cu el îmi mai ostoiau dorul, dar îmi umpleau ochii de lacrimile.

Talentul, munca îndârjită şi neobosită în care mă abandonasem, nu mai îmi dădeau nici o satisfacție sufletească. Ajunsesem o forță economică! După două luni, m-am pomenit cu Dinu în pragul uşii, cu geamantanul în mână. Era beat, aproape se mai ținea pe picioare şi era plin de nămol. L-am dezbrăcat, l-am luat de mână, am intrat cu el în baie şi l-am spălat ca pe copilaşul mic, apoi i-am dat pijama curată, i-am pregătit ceva să mănânce, dar el mai mult plângea decât să mănânce. Eram aşa de speriată de comportamentul lui, că nu îndrăzneam să îl întreb nimic.

Până la urmă a adormit. Pe mine nu m-a mai luat somnul în noaptea aceea. S-a trezit de două ori şi a cerut să bea. I-am adus o cană cu apă, dar el a vrut alcool. S-a dus la bucătărie, a luat din frigider o sticlă de vin şi a început să bea. M-a apuca tremuratul când vedeam că el a luat-o pe calea asta, dar ce aş fi putut face? Nimic. O ținea aşa două-trei zile, apoi îşi revenea şi nu mai punea pe gură alcool, câteva luni. Când ziceai că s-a lăsat de viciul ăsta, atunci bea mai abitir.

Paşii trişti rătăceau prin nopți şi doruri, căutând rezolvări. Naufragiat în nehotărâre, oscila între calea violenței şi cea a dialogului.

Dar dialogul aluneca tot mai des într-un monolog înfrânt. A doua zi când ne-am trezit, am făcut cafeaua şi ne-am aşezat amândoi la masă cu ceşcuța în față.

- Gabi, meritai o altă soartă!

M-a podidit plânsul. Dinu mă ia de mână şi mi-o sărută. Întoarce capul să nu-l văd că are şi el lacrimi în ochi.

- Trebuia sa nu mă mai întorc... Ți-am făcut atâta rău! Dar nu pot trăi fără tine! Am plecat pentru a nu te mai supăra, dar nicăieri nu e mai bine ca lângă tine!

- Ştiai că te voi ierta... Nu e prima oară când te iert. Aici am greşit eu de la început. Dar acum, e prea târziu. Poate că nici tu nu ai vrea să se întâmple ceea ce ți se întâmplă. Acestea toate se nasc din lipsă de contact cu subconştientul, această splendoare a unei mânii sau fatalitate, a unei porunci care depăşeşte puterea minții şi energia voinței. Mintea cade în genunchi şi se târăşte înfricoşată şi supusă...şi oarbă!

Luni întregi am apelat la soacra si cumnatul meu să vină, să se consulte cu mine şi să vedem ce e de făcut. Nici un argument rațional, emoțional, sau sentimental nu l-au făcut pe Dinu să-şi schimbe comportamentul. Aveam în mine un geamăt asemănător cu cel al lui Oedip după ce şi-a ars cu fierul înroşit, luminile ochilor.

Într-una din zile mi-a zis că se va spânzura.

- Nu vezi că nu mai sunt om? - a continuat el să-mi spună.

Şi am început să plâng de nu mă mai puteam opri.

- Găbița mea, de ce plângi? Uite, sunt aici, cu tine, nu mai plânge! Viața ta...

- Viața mea?... Un preludiu!... O făgăduință!...

- Gabi, îmi este peste puterile mele să cred că voi mai fi cel de dinainte. Nu-mi mai e îngăduit decât o clipă lângă tine.

- Dinule, fii tare! Eu voi fi alături de tine întotdeauna. Binecuvântarea mea să te urmeze şi să te apere!

- Ştiu Gabi, ştiu că îmi vrei binele. Nici eu nu ştiu de ce nu mă pot controla... Dar simt că nu o să mai fim împreună.

Am rămas încremenită în faţa lui şi nu înţelegeam de ce vorbeşte aşa...

- S-a sfârşit! Totul s-a sfârşit! Bucuria de a fi cu tine îmi este limitată. Astăzi nu mai sunt decât un om care nu mai înţelege rostul acestei vieţi. De prisos roua lacrimilor tale!

- Ai probleme la serviciu? Ce s-a întâmplat cu tine de vorbeşti aşa? Am greşit eu cu ceva? Iartă-mă, Dinule, dacă te-am supărat cu ceva!

- Dimpotrivă, eu sunt cel care trebuie să ceară iertare pentru că ţi-am făcut viaţa un calvar. Totul e să ştii să pierzi!

- Te-ai schimbat foarte mult şi nu ştiu motivul care stă la baza acestei schimbări. Nu mai eşti acelaşi om pe care l-am cunoscut cândva. Nu ţi-e milă de mine? Dacă în viaţa mea trudită am avut vreodată un sentiment egal şi statornic, acesta nu l-am pus decât la picioarele tale. Acest sentiment m-a ţinut nedezlipită de tine, poruncindu-mi să fiu tare.

- Sufăr la gândul că te supăr cu fiecare zi ce trece. Nu-mi rămâne decât să mă spânzur!

- Aceasta îţi este iubirea?

- Atât mi-a mai rămas din ea.

Am primit răspunsul ca un trăsnet. Am vrut să-l cuprind cu braţele, să-l mângâi, dar plânsul m-a înecat şi am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp. Am rămas împietrită, ca şi cum aş fi stat pe marginea unei prăpastii, neavând nici puterea să mă ridic, nici curajul să mă arunc în vâltoare. Printre lacrimi, cu fărâma de putere ce îmi mai rămăsese, i-am zis:

- Nu se poate! Nu-i adevărat! Spune-mi că glumeşti. Nu ştii cât am suferit, cum mă durea gândul că nu-ţi pasă şi cum

înnebuneam la gândul că te pierd! Şi asta am înțeles-o din clipa în care m-ai părăsit, ducându-te la altă femeie.

- Nu e ceea ce crezi tu. Eu nu pot iubi altă femeie, decât pe tine. Iartă-mi toate privirile care n-au fost ale tale, toate gândurile în care nu erai tu! Iartă-mi toate clipele pe care le-am petrecut fără tine, iubito! Nu mă dispreţui. Învaţă-mă să te iubesc!

Eram palidă. Cu vocea abia şoptită mi-a zis:

- Sunt al tău! Nu mă îndepărta...

- Tu eşti cel ce mă îndepărtezi. Dinule, spune-mi, ce să mai fac cu viața mea fără tine? Cum să mai trăiesc în lipsa ta?

Am vrut să întind brațele către el, dar mă îneca plânsul. Gestul a trăit numai în intenție. Inima a poruncit, dar trupul a refuzat să slujească gândul. Poate că în sufletul meu, în mod inconştient continuă să cânte melodia care tăcuse de mult timp.

- Mă voi spânzura ca să scăpați de mine. Astăzi nu mai sunt decât un pom uscat care nu mai poate rodii. Înțelege Gabi. E prea târziu!... Da. E prea târziu! Astăzi nu mai sunt decât o umbră. Dar să ştii că te-am iubit ca pe ochii din cap, dar ca orice om, am greşit şi eu. Nimeni nu e perfect, însă niciodată să nu te îndoieşti de sentimentele mele ce le-am avut pentru tine.

- Atunci când plângeam, tremuram şi mă prosternam ca o fanatică, când mă mistuiau fiorii temerilor, când ardeam ca o torță, atunci...tu unde erai?... Am aşteptat, am sperat, am crezut, dar tu ai preferat să te duci la alta... Şi mai spui că nu trebuie să mă îndoiesc de sentimentele tale...

- Am greşit rău, Gabi, şi vreau să plătesc. Rămâi acolo pe înălțimi, ca să te pot privii mereu ca un halucinat!

- Fiecare plătim pe lumea asta cu o moarte, dar nu aşa cum spui tu că vei proceda.

- Tocmai de aceea, Gabi, până acum am fost nedrept şi v-am făcut să suferiţi - pe tine şi pe copiii noştri - şi, sincer să fiu, nu mi-am dorit acest lucru niciodată, dar puteri nevăzute mă fac să mă port astfel şi regret enorm. Ai putea să te răzbuni...

- Mă bănuieşti de simţiri urâte, Dinule! Niciodată sufletul meu nu le-a cunoscut.

- Voi îndura orice din partea ta. Nu are rost să mă apăr!

Nu mai putu să rostească decât atât: "S-a sfârşit!" Cu privirea undeva, în zare, Dinu făcu un efort să se ţină pe picioare şi se îndreptă spre uşa care dădea în hol. Ne-am dat mâna, m-a sărutat pe obraji, pe ochi, pe gură şi amândoi am început să plângem în hohote. Dându-şi seama de adâncimea abisului pe care el însuşi îl săpase între noi avu o strângere de inimă, dar ca o împăcare îmi zise cu tristeţe în glas:

- Iartă-mă, iubirea mea! Fericirea nu-i nimănui îngăduită pe acest pământ. Întindem zadarnic mâinile s-o putem ajunge, înălţăm în deşert privirea implorând culmile unde palpită lumina şi nu putem desluşi nimic.

- Dinule, viaţa nu-i o sărbătoare... Viaţa e viaţă şi trebuie trăită! Rea, bună, e aşa şi nu poate fii altfel. Ni s-a dat fără să o cerem şi o vom pierde fără să fim întrebaţi.

- Gabi, viaţa mea nu a fost decât un popas de o clipă într-o grădină minunată.

Ne-am prins de mână ca doi copii care se ţin să nu se piardă. Cu lacrimi în ochi îi zic:

- Totul poate să fie ca la început dacă şi tu doreşti acest lucru. Avem doi copii minunaţi, care acum sunt studenţi. Acum, ei au nevoie de noi mai mult ca oricând, iar tu vrei sa lupt de una singură împotriva vieţii... Cum să fac una ca asta Dinule, fără tine? Mai putem fii fericiţi!

După ce s-a culcat, am luat un petec de hârtie şi am aşternut acolo cuvinte sincere care speram să-l aducă pe Dinu la viaţa de din-nainte: "Mi-ai zis c-ai să pleci şi că-n viaţa ta n-am să

mai fiu candelă ce-am fost... Nu te lăsa învins nici de data asta. Întotdeauna ai avut puterea să te ridici şi să o iei pe drumul cel bun, iar eu, de-atâtea ori ți-am întins o mână.

Mai înainte de toate uită-te la ce laşi în urma ta. Nu fă vreo necugetare care va lăsa amprente pe sufletul copiilor noştri, copii pe care i-am crescut cu atâta trudă. Vrei să crească fără cel puternic "Tata"? Nu fi laşi! Sunt destui oameni suferinzi în lumea asta care se roagă să trăiască iar tu îți bați joc de viața ta. Nu voi avea pe nimeni care să mă ajute când îmi va fi greu şi-mi va fi de multe ori, fără tine. Azi, fiecare îşi vede de viața lui.

Citeşte poezia lui Adrian Păunescu... Îți doresc să ai multă putere de decizie de a discerne răul de bine, pentru că eu îți vreau tot binele din lume. Fă un efort de dragul nostru şi schimbă-te! Atât de mult mi-aş dori să fii ca atunci când te-am cunoscut prima dată! Te-a mutilat anturajul, pe tine şi caracterul tău. Poartă-te în aşa fel încât să-mi fie dor de tine când lipseşti şi pentru câteva clipe. Nu e imposibil ce-ți cer. Fii bun şi ascultă-mă!

Redau mai jos poezia pe care i-am scris-o lui Dinu şi pe care mulți ar trebui să o citească atunci când nu mai sunt siguri pe ei şi cred că problemele le întunecă judecata.

Când ți-o fi mai greu pe lume, când ai tăi te-or părăsi, când furtuna te va prinde şi de munți te va izbii...

Când duşmanul urmări-va umbra ta la orice pas iar din viața ta bogată, chiar nimic n-a mai rămas...

Să păşeşti semeț şi vesel când treci printre muritori. Să rămâi cu frunte-naltă, să zâmbeşti la trecători.

Să fii mândru în privire, salutând pe toți hainii. Să priceapă că nicicând NU MOR CAII, CÂND VOR CÂINII!

Înainte de a pleca la serviciu, i-am pus biletul pe masă pentru a-l citi când se va trezii. Întoarsă de la serviciu, l-am întrebat dacă a citit biletul ce i l-am lăsat şi mi-a spus foarte indiferent... "*da, l-am citit"*... dar nimic nu s-a schimbat în

comportamentul lui. Ba mai mult, a început să lipsească noaptea de acasă şi mai tot timpul spunea că se va spânzura. Nu se jena nici de copii. Nu pot înțelege prin ce împrejurări poate ajunge un om cult şi stimat în societate, într-o astfel de decădere degradantă.

Toate astea au dus la sfârşitul fericirii şi liniştii pentru familiei noastre. Şi-a rănit paşii pe cioburile drumului pustiu rămas în urma unui vis furat. Alcoolul şi durerea au pus stăpânire pe Dinu şi pe sufletul lui. Răutatea devine din zi în zi tot mai prezentă în viețile noastre. Ea vine de oriunde: de la noi, de la lipsa de bani... sau de la cei de lângă noi. Câteodată ripostez şi de cele mai multe ori, exact atunci când nu trebuie.

Sufletul nostru ticsit ca punga aspiratorului, explodează în cele mai neinspirate momente. Dar, cât poate un om să ducă?

Aşa ajungi să nu-ți recunoşti greşelile şi slăbiciunile, să crezi că eşti mai bun ca ceilalți şi mai îndreptățit să comiți nedreptăți, să nu mai vezi în jurul tău decât duşmani. Aşa ajungi să te transformi într-un altul pe care nu-l recunoşti nici măcar tu.

Când treci prin atâtea, e greu să devii cel de din-nainte, iar viața asta prin care mai ai de trecut, te obligă să mergi înainte în acelaşi ritm ameţitor de răutate. Dacă aş putea să iau viața de la început, nu aş mai face greşelile pe care le-am făcut, sau... poate că toate ar decurge ca şi până acum, pentru că, undeva, avem scris de cum ne naşte-m, traseul pe care trebuie să-l urmăm.

Timpul noastră, a început să curgă prin clepsidra unui calendar scris de decăderea lui Dinu care trăia între două lumi: cea care fusese cândva şi cea dezolantă şi a fericirii absente care îmi sărea de gât ori de câte ori deschideam uşa casei.

Ne mai putând răbda comportamentul lui, m-am hotărât să dau divorț. Înainte să plec pe drumul ăsta, am zis să sun pe o prietenă să mă consult cu ea în această privință. Aceasta mi-a

spus să mă gândesc bine la pasul pe care vreau să îl fac, nu de alta, dar îl va afecta şi mai tare această veste. Mi-am urmat gândul, dar numai pentru a-l speria şi a-l face să creadă că totul e real. Ajung la un prieten - jurist de meserie - şi îi spun ce aş vrea să fac, dar nu în adevăratul sens al cuvântului, ci numai să-l sperii pe Dinu.

Acesta mă pune să scriu o cerere de divorț (fictivă), cu tot ce trebuie scris acolo: taxe de divorț, timbru fiscal, primul termen, etc. Mulțumesc pentru ajutorul dat şi plec acasă, aşteptând să vină Dinu de la serviciu şi să îi bag "plăcinta" sub nas.

Întors acasă, Dinu mă întreabă pe unde am fost astăzi, că m-a sunat şi nu am răspuns la telefon, ştiind că eu am zi liberă. I-am spus că am fost prin oraş, dar vom vorbi despre asta după ce va mânca. Abia dacă a mâncat puțină ciorbă şi m-a întrebat iar, unde am fost azi? Îi întind o foaie pe care aşternusem cu grijă câteva cuvinte care specificau motivul divorțului meu.

După ce a citit cele scrise, s-a pus pe un plâns de nu se mai putea opri. Atât de tare m-a speriat, încât am îngenuncheat alături de el şi i-am spus că voi vorbi cu avocata să nu dea drumul la dosar şi că îi voi mai da o şansă. Câteva săptămâni a fost iar Dinu, cel pe care îl cunoscusem cu mulți ani în urmă. Apoi au urmat iar săptămâni de coşmar în care venea beat, lipsea de acasă şi de la serviciu.

Imaginația mea lucra la turație maximă, dar nu mă pricepeam deloc să gestionez această criză prin care trecea Dinu. Simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare. M-am luptat din răsputeri să scot din întunericul ce-i cuprinsese mintea şi judecata, sufletul lui Dinu la lumină. După o săptămână şi-a revenit dar nu a durat mult liniştea din căminul nostru, că s-a apucat iar de băut şi a ținut-o aşa timp de doi ani de zile. Erau zile când nu îi intram cu nimic în voie şi se înfuria din orice. Mă întreba adeseori, de ce am ajuns aici şi îi răspundeam: "Întreabă-te şi răspunde-ți singur!" Mă umplea de revoltă purtarea lui. Căutam

cu disperare în bezna ființei mele, un răspuns la multe întrebări, o rază pe care sufletul meu să o răsfrângă, un firicel de lumină. Dar nu găseam nici un răspuns.

Cu şase luni în urmă, luasem un cățel lup de la Ion - prietenul lui - pe care o adoptasem cu bucurie. Dintre cei zece pui pe care îi făcuse cățeua, cel mai mic dintre toți cățeii a venit la picioarele mele şi l-am luat în brațe, zicând: "pe acesta îl iau".

Era un ghemotoc cu ochii mici. Nu avea nici două săptămâni de zile de la naştere. I-am pus numele Bety pentru că era cățeluşă. Era mică cât lingura. Bucuria mare a fost a copiilor.

Datorită crizei prin care trecea Dinu, i se pusese pata pe biata cățeluşă şi erau zile când ne zicea să o ducem unde om şti, dar să nu o mai vadă în casă. După trei zile îl vedeai că se juca cu ea prin casă, de îți era mai mare dragul.

Era confuz, era duplicitar. O zi era omul pe care îl ştiam eu, în altă zi era cu totul, alt om. În societate, era de o conduită morală impecabilă, iar când ajungea acasă, câteodată era de-o răutate inimaginabilă. Într-una din zile îmi spune că s-ar putea să aibă melenă, deoarece, de o săptămână iese cu sânge afară. Oricât l-am rugat şi am plâns nu a vrut în ruptul capului să-şi facă analizele. Nu puteam să îl conving că e pentru binele lui. Parcă el nu ştia? Doar era medic.

Alcoolicul duce o viață dublă mai puternică decât oricine altcineva. El seamănă foarte mult cu un actor. Lumii de afară îi prezintă rolul învățat. Doreşte să se bucure de o anumită reputație, deşi în sinea lui ştie foarte bine că n-o merită. Nepotrivirea devine mai puternică în urma lucrurilor pe care le face sub influența alcoolului.

Când se trezeşte, anumite episoade de care-şi aminteşte vag, îl revoltă. Aceste aduceri aminte constituie adevărate coşmaruri pentru el. Tremură la gândul că l-a văzut cineva în acea stare, se chinuie din răsputeri, să ascundă cât mai adânc aceste amintiri înlăuntrul lui, speră că ele nu vor vedea niciodată

lumina zilei. Astfel, el trăieşte într-o continuă stare de tensiune şi frică - stare care-l face să bea iarăşi.

Câteodată, viaţa este pentru Dinu... o fundătură, un tunel fără capăt. Nu ştie încotro s-o apuce. Cu fiecare pahar, coboară cu o treaptă mai jos. Aşa, înstăpânite şi ținute în obroc cum sunt, gândurile lucrează, se caută, răscolind dureri şi uimiri ce păreau de mult uitate. Totul porneşte banal, aproape insesizabil: insomnii, apatie, sentimente de nevinovăţie, de frică, de îndoială, de inutilitate şi gol sufletesc - o epuizare fizică şi morală paralizantă. Forma de boală pe care o îmbracă sufletul suferind, depinde de personalitatea şi de experienţa de viaţă ale fiecăruia dintre noi.

Persoanele combative şi rezistente cad într-o apatie care le sleieşte puterile. Cei dinamici şi activi, pătrund într-o zonă de nelinişte şi de spaimă inexplicabilă. Şi într-un caz şi într-altul, cei bolnavi de depresie sunt orbi faţă de suferinţa care îi chinuie şi ale cărei cauze le ignoră.

Chiar dacă ajung la medic şi acesta le recomandă medicamente - sunt remediate numai simptomele - bolnavul se scufundă tot mai adânc în magmă de tristeţe şi teamă. Se adânceşte într-o autoizolare generatoare de gânduri negre, care face ca locuinţa să fie pentru el ca o închisoare, partenerul de viaţă un duşman, iar lumea - o haită de lupi. Sentimentele de mulţumire şi bucurie dispar, fiind înlocuite de viziuni negative supradimensionate. Cea mai mare vină o au medicii.

Într-o zi am fost pentru prima dată într-un grup de Alcoolici Anonimi. Ascultam şi nu îmi venea să cred că aceşti oameni recunosc că sunt alcoolici. În stânga mea stătea o femeie care spunea: "Noi, alcoolicii suntem bolnavi de o boală prin care ne-am pierdut capacitatea de a ne controla băutul. Chiar dacă, de multe ori ne-am amăgit că am putea să ne redobândim acest control utilizând diferite metode, am constatat că am pierdut pentru totdeauna controlul asupra băutului de alcool. Suntem

asemenea unei persoane care şi-a pierdut într-un accident, un picior. Niciodată piciorul nu va creşte la loc. Nici noi nu vom dobândi vreodată capacitatea de a bea controlat alcool. Singura noastră şansă de supravieţuire este să devenim abstinenţi total".

Toţi cei din sală păreau atenţi şi gânditori în timp ce auzeau cuvintele respective. Unii mai vechi în acest grup, probabil că le auziseră de mai multe ori până atunci. Alţii le auzeau pentru prima dată.

A urmat un moment în care fiecare trebuia să se prezinte. Acest moment îl aşteptam eu cu nerăbdare. Primul care s-a prezentat a fost un tânăr cu părul lung. "Sunt Mihai şi sunt alcoolic! În urmă cu câţiva ani am realizat că sufăr de această boală şi că singur nu pot face nimic. De aceea le-am cerut ajutorul părinţilor, să mă închidă în apartament şi să mă hrănească acolo, ca să nu pot ieşi afară să cad din nou pradă acestei ispite. Mi-am propus să rămân în casă până voi scăpa de această problemă. Am stat închis în casă doi ani de zile şi nu am avut contact cu nimeni decât cu părinţii. Aşa am scăpat de alcool, însă datorită singurătăţii m-am ales cu o altă problemă: sufăr de atac de panică.

Bănuiam ce înseamnă acest lucru. Atacul de panică este o formă mai gravă de depresie care face ca în momentele de criză, bolnavul să nu mai poată vorbi. I se contractează muşchii, îi amorţesc membrele şi trebuie să stea nemişcat până îi trece criza. Îmi aduc aminte, ascultând toate astea, că şi Dinu avea la un moment dat atac de panică. Şi nu spun degeaba acest lucru.

Într-o zi, ne aflam la mami. Noi, două stăteam de vorbă în bucătărie, iar Dinu al meu, a dat "fuga" la damigeana cu vişinată din cămară şi a băut până a înţepenit şi nu mai putea vorbi. Stătea afară, lângă cămară nemişcat şi mut. La momentul acela nu am ştiut ce înseamnă poziţia pe care o luase şi m-am speriat atât de tare, încât am început să plâng, dar el nici nu

clipea. Am chemat copiii şi l-am luat acasă cu maşina. Acum îmi dau seama prin ce trecea el şi cât de rău este să nu cunoşti cum se manifestă această boală. Ce bine ar fi să citim, să învățăm, să ştim mereu! Dacă aş fi ştiut de ce suferă el, poate că aş fi putut să-l ajut, sau... să-l înțeleg.

"Sunt Viorel şi sunt alcoolic – a continuat un alt participant. Sunt de profesie inginer, iar alcoolul mi-a distrus familia." Şi rând pe rând am ascultat focul acestor alcoolici - mulți la număr - că m-a prins seara aici.

Mi-a rămas gândul acolo, la acei amărâți care se zbat între două lumi: cea reală şi cea dezolantă. Am hotărât să îl aduc şi pe Dinu aici. Dar... dacă nu vrea să vină? Ce se va întâmpla cu el şi cu... noi? Ajunsă acasă, i-am spus lui Dinu unde am fost şi ce am văzut acolo şi l-am rugat să meargă şi el în grupul Alcoolicilor Anonimi. A fost de acord cu mine, dar a zis că merge la Bucureşti, nu aici.

Într-una din zile ne-am suit în maşină şi ne-am dus la Bucureşti, unde s-a internat imediat. M-am întors singură acasă, cu inima ca un plumb de grea. Dacă s-ar fi putut, aş fi rămas şi eu acolo, cu el. Parcă îi văd şi acum privirea aceea rătăcită şi ochii în lacrimi. Inima şi gândul lui erau cu totul închise în familie, chiar dacă simțea ruptura prin numărul imens de kilometri.

Primele luni au trecut foarte greu pentru toți, fiecare numărând cu măsura propriei dureri zilele de întoarcere acasă. Timpul lui, covor de gânduri şi cioburi de inimă plângând în însingurarea serilor tot mai întunecate de durere. Dinu se topea de dor şi neputință, ştiindu-şi copii că cresc fără el şi încerca să nu vadă regresul din ce în ce mai evident al omului care fusese. Pentru el, timpul agoniza într-un anotimp al durerii, iar eu m-am întâlnit mult prea des cu singurătatea unei căsătorii...ascunsă printre compromisuri şi nădejdea că, poate, într-o zi va fi la fel ca mai înainte, că va fi bine.

Şi după o lungă aşteptare... mi se face frig... un frig de iarnă sufletească, cu geruri care îngheață lacrimi şi doruri... Şi toate astea nu sunt decât un vis cu zăpezi care troienesc visele şi speranțele noastre.

Astăzi, asfaltul trotuarului îi numără paşii îngrădiți de boală. Lumina din ochii lui, aduce un zbucium nedefinit, căutând descătuşarea, neliniştea, frumusețea amurgului liniştit şi cald. Apoi ochii lui se rătăcesc... Trăieşte uraganic, navigând haotic printre zile şi nopți, mereu pe muchia dintre disperare şi avânt. Niciodată cu sufletul liniştit, mereu răzvrătit!

Rătăceşte într-un hățiş care nu-l duce nicăieri, căutând şi aşteptând, dar lovindu-se mereu de pofte bolnave, superficialitate, minciună, indiferență. Acceptă prea uşor rolul de naufragiat în durere, pe care viața, îl obligă să-l joace necondiționat mult prea devreme.

Obosit şi trist închide ochii şi inima pentru orice comunicare. Rămâne în el doar o nesfârşită neputință rece, îngropând în nisip aripile visului. Poartă cu el, în fiecare clipă, geamătul sufletului strivit sub greutatea unei singurătăți din care nimeni nu-l putea scoate.

Dar greul abia începe... Sufletul mi-e încărcat de iubire. Mi se pare o eternitate până îl voi strânge din nou în brațe. Mâine merg să îl iau acasă. Abia-l aşteaptă şi copii! Sper din tot sufletul ca Dinu să redevină cel de din-nainte! Sper într-o schimbare majoră!

*

De câtva timp, viața mea are un alt curs. Dinu e alt om şi mă bucur atât de mult şi alături de mine, şi copiii noştri. S-a înhămat la muncă mai ceva ca înainte, răzbunându-se parcă pe timpul pierdut. S-a ridicat din cenuşa propriei arderi. Viața lui are acum un singur reper stabil: familia. Restul este de

domeniul trecutului. Am aprins într-o biserică din cartier, lumânările rugăciunilor către Cel de Sus, rugându-l să îngăduie şi pentru Dinu o viață aşa cum şi-a dorit-o şi mulțumindu-i că l-a adus acasă!

"Noaptea e un sfetnic bun, îmi spun"! Îmi ascund gândurile printre stele. Hoinăresc prin înserare călcând sfioasă printre speranțe, speranța de a găsi liniştea de altă dată. Şi aş vrea să îngenunchez sub crengile unui vişin înflorit, ascultându-i dorul iar sevele să înalțe din țărâna iubirii, visul frumos al inimilor pereche.

Fiecare copac este un triumf al vieții, înveşmântat în flori şi vise şi nu poți trece absent, cu fruntea grea de gânduri şi privirea legată de pământ.

Nimic nu e prea mult...şi nici prea greu pentru a trăi unul lângă altul, ca la-nceput. În fiecare din noi, zace câte o imposibilă întoarcere, câte un pod frânt dincolo de care plânge o aşteptare rătăcită într-o pădure de speranțe. Ne dăm mâna şi încercăm să-l trecem împreună - în cazul de față, eu şi Dinu. Au urmat zile fericite alături de Dinu. Eram iar o familie fericită. Copii mergeau la facultate, noi la serviciu. Fiecare avea rostul lui şi fiecare aducea câte o fărâmă de fericire în casă. Eram ca doi îndrăgostiți flămânzi unul de altul, flămânzi de zilele pierdute, sperând că totul va fi altfel ca până acum.

Mergeam cu Dinu la petreceri şi nici nu se gândea să pună alcool în gură şi mă bucuram atât de mult! Stau şi îl privesc şi el mă vede şi zâmbeşte pe sub ochelari. Dar zâmbetul lui e trist, citesc pe fața lui o tristețe... Şi credeam acum cinci minute că e fericit...

- Dinule, mi se pare mie, sau eşti trist?

- Gabi, aş vrea ca alături de tine să mă consider un om liber, să îmi trăiesc viaţa alături de tine, atât cât a mai rămas din ea, dar... am o stare de nelinişte... parcă mi se apropie sfârşitul.

- Dacă renunţi aşa uşor la luptă, nu înseamnă oare, că nici n-ai ţinut vreodată s-o câştigi?

- Dacă ai şti tu câtă luptă se dă în mine... Numai Dumnezeu ştie cât te iubesc şi cât de mult vreau sa fim fericiţi. Dar... de ceva timp am făcut eforturi mari să nu mai îmi calc promisiunea.

Am coborât de pe culmi unde mă luasem la întrecere cu proprietarii puterilor şi lăsând la o parte ifosele de grandoare, am redevenit om. Am avut ce-i drept un mare noroc...

- Care?

- Când am socotit cu ce mă aleg, am regăsit în fundul sufletului o putere uriaşă de a nu mai privii în urmă. Corabia fantomă dispărea în neguri, pe când eu, mai înainte ca să mă înghită valurile, m-am agăţat cu putere de o lotcă voinică, scăpând astfel din naufragiu.

- Ai traversat tu această criză?

- N-a fost criză, Gabi, ci luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar am învins! Deocamdată... Însă mă tem de ce îmi va aduce viitorul...

- Vorbeşti prostii!

- Tot timpul ai stat lângă mine şi m-ai sprijinit sufleteşte şi mi-ai ridicat moralul.

- Dinule, asta se cheamă iubire. Viaţa nu s-a terminat! Tocmai începe...

- Ai încredere în mine şi asta mă face să...

- Ai spus că ai învăţat ceva...

- Tu eşti viața mea! Gabi, fără tine sunt nimic!

- Să nu uiți asta, Dinule! Viața este un dar pe care-l merităm.

- Gabi, sunt liber! Nu mai beau! Ai văzut că am fost la nunta lui Florică - băiatul lui Victor - şi nu am pus alcool pe limbă.

- Şi pentru asta trebuie să-ți dau o medalie?

- Dacă crezi că nu merit...

- Am glumit, dragul meu.

- Vreau să încep viața cu tine din punctul ăsta, Gabi.

Şi eu vreau, Dinule. Şi dac-ai ştii cât vreau să te cred... Însă acum ai totul, iar în secunda următoare... nu mai ai nimic.

Tolănită în pat, mă străduiesc zadarnic să mă uit la un film. Cuvintele scrise pe ecran îmi fug pe dinainte mânate parcă de o mână nevăzută. Gândul îmi zboară la cele întâmplate în seara asta. Şi orice gând îmi trece prin fața ochilor, dispare ca o nălucă împins de un altul, făcându-mă să iau decizii pe loc, decizii străine de mine, pe care oricum le voi uita. Țipetele gândurilor care trag de mine în direcții întotdeauna opuse, umplu camera de o hărmălaie nebunească. Viața e ca propriul copil: îl porți în tine, îl hrăneşti, îl formezi, intervii şi îți pui amprenta asupra lui.

- Gabi, nu mai fi tristă. Îmi este atât de dragă viața! Această motivație are un nume - al tău! Ți-am mai spus de nenumărate ori.

- Mă gândeam peste ani, Dinule, la copiii noştri... mă gândeam ce fericiți vom fi când vom fi socrii mari... şi bunici... cât de mult te vei mândri cu nepoții tăi şi cum le vei mai face toate poftele... cum te vei juca cu ei... cum vei pleca cu ei de mânuță în oraş, să vă vadă lumea şi să ştie că nimeni nu are

copii frumoşi şi buni ca ai tăi şi să mai ştie lumea că unul este Dinu Goma!

Plângea Dinu în hohote, de ți se rupea inima văzându-l. Aici plângea, aici râdea... M-am speriat atât de tare că am plecat de lângă el, afară. Era ora douăzeci şi trei. am traversat strada şi stăteam pe bordură... cred că am stat cam o jumătate de oră, ca apoi să mă pomenesc cu Leonard lângă mine, întrebându-mă:

- Ce faci mami, aici? Hai în casă - şi m-a luat de mână, iar eu am început să plâng.

Când am ajuns în casă cu Leonard, Dinu dormea.

A doua zi m-am dus la un psiholog din spitalul unde lucram şi, încet, încet, cu tratament şi consultanță mi-am revenit. Viața noastră începuse să se aşeze... şi ce fericită eram! Dinu mergea la serviciu, începuse să aibă tot mai mulți pacienți iar operația era un succes. Mergeam cu el prin parc, de mână şi se uita lumea după noi...

Dar...nu a durat mult această bucurie, că într-o zi, venind de la serviciu, l-am găsit pe Dinu iar criță. Era în pat, plin de noroi, zgâriat pe față şi cu o privire pierdută. Văzându-l, am crezut că înnebunesc. L-am luat de mână şi l-am dus în baie, să se uite şi el în oglindă şi să îmi spună dacă lui îi place ce vede acolo.

S-a sprijinit de chiuvetă şi mi-a zis: "Cum poți să stai cu un ordinar ca mine?" Am început să plâng, l-am dezbrăcat, l-am ajutat să intre în cadă şi mi-a cerut să-l las să se spele singur şi să nu-mi fie teamă că nu o să se înece. Bine înțeles că nu am plecat de acolo, apoi l-am ajutat să iasă din cadă, să se îmbrace şi să se suie în pat. Tremura aşa de tare, că am crezut că îi e frig, dar el tremura dacă nu bea alcool!

Nu îmi reveneam... Nu puteam să pricep ce l-ar fi putut da peste cap să o ia de la început cu băutura. Nu am scos mai nimic de la el şi l-am lăsat să se culce, iar eu i-am spălat hainele, pantofii, am făcut curat la baie, m-am schimbat şi m-am băgat lângă el, în pat. Nu am putut dormi toată noaptea.

Spre dimineața m-a furat somnul, dar când m-am trezit, Dinu nu mai era în pat şi nici în casă. Plecase! Unde să-l caut? Unde să dau de el? L-am aşteptat toată ziua şi toată noaptea. Pe la ora două noaptea, uitându-mă pe geam, doar-doar o veni, mi s-a părut că e cineva în iarba din fața casei şi sforăie, aşa că am coborât în stradă dar nu a fost nimeni şi m-am întors înapoi, în casă.

A venit la ora patru dimineața, beat, criță. Când a intrat în casă, a căzut în hol. Am sculat copiii din somn, să mă ajute să îl aşez în pat. Nu a dormit nici două ore şi s-a trezit cu gândul la băutură. "Vreau să beau ceva" - îmi zicea. "Ce se întâmplă cu tine, iubitule? De ce toate astea? De ce ai renunțat la viața ta frumoasă? Îți e mai bine aşa?" - îl întrebam eu printre lacrimi. Tăcea! Parcă vorbeam singură. "Dă-mi să beau ceva" - mi-a spus tremurând. Şi aşa a ținut-o timp de două săptămâni, numai într-o beție. Noaptea, când adormeam, îşi lua pantofii în mână şi cobora scările, şi... dus era. Ajunsesem să îl închid în casă cu cheia, pentru a nu mai avea contact cu alcoolul.

Într-o zi, vin de la serviciu, iar Dinu era mort de beat. Mi-am stors creierii să mă gândesc cu ce s-ar fi putut îmbăta, că în casă nu avea nici un pic de alcool la îndemână. Mai târziu am aflat că l-a sunat pe Ion - prietenul lui - şi acesta i-ar fi adus o sticlă de vin, sticlă pe care Dinu a legat-o cu o sfoară şi a tras-o sus, în apartament, la etajul trei unde stăteam noi. După ce a băut vinul, sticla goală a ascuns-o în coşul cu rufe. Am dat peste ea la o săptămână, când a trebuit să pun rufele la spălat.

Când l-am întrebat, ce e cu sticla aia goală acolo, habar nu avea şi a început să râdă. Pe mine m-a podidit plânsul.

Cauza reală a bolii - cea mai bună comparație - e aceea a unui butoi plin de energie. Dar vasul este sistematic golit prin muncă, care, practicată în exces, devine o mare consumatoare de energie, sau prin relații sociale tensionate, prin stres emoțional. Cei drept, vasul este sistematic umplut prin alimentație, familie şi prieteni, iubire şi afecțiune. Dar într-o zi, în butoi poate apărea o fisură prin care energia să se scurgă fără control. Când butoiul e gol, boala bate la uşă.

Azi e miercuri, 18 decembrie. Suntem toți acasă. Eu calc nişte rufe, copiii sunt în camera lor, iar Dinu stă lângă mine, însă privirea lui e absentă.

- Am pierdut, Gabi!

- În ochii mei eşti plin de măreție!

- Să ştii că am să mor!...

- Dinule, ce rezolvă moartea? Mai sunt atâtea lucruri frumoase de care meriți să te bucuri. Ai adus în viața mea bucurie de când te-am cunoscut şi m-ai făcut să văd lumea cu alți ochi, să-mi îndrept privirea şi spre viitor, dar în special să dau atenție prezentului. Până a nu te cunoaşte, trăisem atâta vreme în cochilia mea.

- Asta e tot ce pot să-ți spun acum.

- Şi cu durerea cum rămâne? Cum rămâne cu noi, cu mine?

- Tu ai să te descurci! Dar... n-o să mai găseşti unul ca mine!

- Dinule, mă sperii! Cum rămâne cu cei doi copii ai noştri? Ce vină au ei?

- Gabi, viața asta pentru mine, nu mai are nici o valoare...

- Cum poți să spui una ca asta, dragul meu? Parcă spuneai mai ieri, că viața alături de mine e frumoasă...

- Pentru mine a venit sfârşitul lumii!

- Sfârşitul lumii poate fi mâine, dar nu pot paria pe asta. De ce mă sperii, Dinule?

Tăcea şi nu spunea nimic.

După atâția ani de căsnicie, nu mai sunt o femeie fericită. Singurele umbre ce se abat asupra căsniciei mele sunt serile în care Dinu se întoarce băut acasă. Nu îmi place situația dar, sper că, oferindu-i o viață ordonată şi echilibrată de familie va renunța la acest viciu care l-a încorsetat. Sufăr enorm! Ce-a mai mare vină o au medicii.

Într-o zi mă pomenesc cu Dinu că îmi întinde un dosar şi-mi zice: "Sunt pensionat începând cu data de astăzi". (Are un prieten cu care s-a dus la un doctor. Fiind grav bolnav de depresie, i-a fost uşor să i se întocmească dosarul de pensionare).

Venind acasă, cu dosarul sub braț, mi-a zis: "Acum am dosar de nebun şi pot să fac ce vreau cu tine şi nimeni nu îmi va face nimic". Cu timpul, ideea că se pensionase la spitalul de boli mintale, i s-a cuibărit în minte şi se purta ca atare. Unde mai pui că aceste purtări le asocia cu un pahar de tărie şi era "tacâmul" complet. Erau la modă astfel de pensionări. Starea lui de zi cu zi şi felul cum se comporta în familie, m-au făcut să merg cu el la medicul ce-l pensionase. După ce i-am spus ce se întâmplă cu el, medicul, în loc să-i facă tratament şi să ia în serios problema lui, mi-a zis că nu are nimic, că nu necesită un tratament anume.

Nimic nu anunța "furtuna" ce avea să se abată asupra casei noastre. De câtva timp avea insomnii, devenise apatic în

comparație cu omul activ care fusese cândva. Era luna lui decembrie, când lumina se împuținează şi întunericul devine stăpânul lumii, când lumea se pregăteşte de sărbători, de cadouri... Se apropia Crăciunul, apoi Anul Nou, însă Dinu al meu nu mai ştia pe ce lume este.

Azi este joi. Este târziu şi Dinu mă cheamă să-i fac patul.

- De ce, Dinule, te culci aici, în camera copiilor? Hai, că îți fac patul în dormitorul nostru.

- Nu. Vreau să mă culc aici.

I-am făcut patul şi i-am aruncat pijamaua din pragul uşii, care i-a căzut pe ochi, apoi jos, pe parchet. A ridicat-o şi s-a uitat la mine cu o privire atât de caldă, încât nu o voi uit niciodată, apoi a închis uşa la cameră în urma mea. Copii s-au culcat în dormitorul nostru, iar eu am plecat în sufragerie, la televizor. Bety - cățeluşa noastră lup - s-a aşezat pe covor, la picioarele mele, iar eu m-am aşezat pe recamier unde, ceva mai târziu, am adormit şi m-am trezit la ora trei noaptea, deoarece nu am mai putut să dorm. Am vrut să mă duc lângă Dinu, dar nu am vrut să îl trezesc, fiindu-mi teamă să nu plece iar de acasă. Am dat drumul la televizor şi m-am uitat la un film.

Eram neliniştită, parcă mă frământa ceva, parcă aşteptam să se întâmple ceva rău... O presimțire pusese stăpânire pe mine şi nu mai aveam stare. M-am uitat la ceas. Era ora patru dimineața. Am stins lumina, dar în momentul acela, Bety a vomat. M-am dat jos din pat, am luat găleata cu apă de pe terasă, am şters cu cârpa acolo unde vomase, am pus cârpa în găleată, iar găleata pe terasă, de unde o luasem şi m-am culcat la loc.

La cinci treizeci, m-a trezit ceasul deşteptător. M-am dat jos din pat şi am ieşit pe hol, să mă duc la baie. Uşa de la camera în care dormise Dinu era la perete, lumina aprinsă, iar uşa la baie, întredeschisă şi lumina aprinsă. Dinu stătea în cadă, în

picioare. Privirea lui Dinu era îndreptată spre gemulețul de la baie. M-am întrebat: "Oare la ce se uită pe geam?" Şi am strigat la el: "Ce faci acolo, Dinule?" Dar nu mi-a răspuns. Am făcut doi paşi şi m-am uitat prin perdea. Atunci i-am văzut mâinile galbene. Mi-am zis: "Doamne, s-a spânzurat!"

M-am trezit repede la realitate şi am strigat cât am putut la copiii, care au sărit ca arşi din somn şi... din doi paşi, au ajuns în baie. I-am luat lațul de la gât şi l-am aşezat în pat împreună cu copiii. L-am luat în brațe urlând, iar copii au crezut că mi-am pierdut mințile. Strigam cât puteam la Dinu: "Ce-ai făcut Dinule? Te iubesc, te-am iubit... mereu si te voi... iubi... cât voi trăi... Aşteptă-mă iubirea mea, când îmi va sosi şi mie... ceasul... vom fi din nou împreună şi vei fi al meu pentru totdeauna!"

Abia ieşeau cuvintele din pieptul meu, deoarece plângeam în hohote. L-am privit încă o dată printre lacrimi, ca apoi copii să mă smulgă de lângă el şi să mă ducă în altă cameră pentru a mă linişti. Leonard s-a dus la vecina de la etajul doi. Când m-am mai liniştit, am sunat un prieten de familie, care lucra la criminalistică pentru a-i spune ce mi se întâmplase. Nu ajunsese acasă şi mi-a răspuns Lili, soția lui. Spunea că trebuie să sosească şi că îl va anunța prin telefon.

Am anunțat apoi salvarea iar cei de la salvare au dat telefon la criminalistică, pentru că vreau să vă spun că m-am pomenit cu ei la uşă. Apoi am sunat pe cumnatul meu care în ultimul timp venise foarte des la noi cu soacra mea şi ştiau în ce stare era Dinu. Am mai anunțat un verişor al meu, dar sinceră să fiu, nici nu mai ştiu în ce ordine am sunt pe cei de mai sus. M-am pomenit apoi că soțul meu a fost luat într-o pătură şi dus la spital pentru autopsie, iar eu şi copiii am dat câte o declarație despre cele întâmplate. În acel moment am crezut că s-a prăbuşit pământul cu mine.

Actul sinuciderii necesită mult curaj sau nebunie, dar este totdeauna determinat de laşitate. Sinucigaşii au tendința de a duce la bun sfârşit ceea ce au început.

Nu mă aşteptam să fiu înjunghiată pe la spate de cel care îmi stătuse alături, atâția ani, cu toate că trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea lui, pentru că el nu a luat această decizie brusc. Vorbise despre asta, timp de trei ani de zile. Avusese o premoniție, dar nu am crezut în aşa ceva şi-apoi, ce aş fii putut să fac? Suferința a fost pe semne, steaua mea norocoasă, dar aş minții dacă aş spune că nu am fost şi fericită alături de el. Cred că am fost cea mai răsfățată femeie şi cea mai iubită. Însă ce a făcut el, ce vrea să însemne?

Când l-am văzut în laț, nu mai gândeam nimic. Furia față de medici şi viață nu avea margini! Cerul se întunecase şi nori negri au adus furtună în sufletul meu. Am simțit că mă prăbuşesc într-o prăpastie şi cu disperare încercam să mă agăț de ideea că nu e aşa. Uneori simt că m-am născut pentru a ispăşi o pedeapsă.

Mulți ani, viața mea a fost un amestec de neputință şi disperare. Nu-mi mai rămâne decât să mă las pradă lacrimilor care cresc în timp şi în spațiu, ca un râu, ca un fluviu şi se varsă în marea durerii mele. Am plâns şi m-am zbătut, m-am rugat şi am iertat, doar că potopul a venit năvalnic. M-am întrebat de atâtea ori de unde am găsit forța de a-l ierta?

Mi-am luat cei doi copii şi mi i-am strâns la piept, rugându-mă la Iisus să mi-i apere de toate relele lumii. Nu pot să şterg din minte, toate nenorocirile prin care am trecut dar sigur, ele fac parte din destinul meu. A fost tributul meu pe care l-am plătit cu vârf şi îndesat, anilor de fericire.

Acum, în singurătate, fără el, mă întreb dacă a meritat să iert. Dar trebuia să mai dau o şansă iubirii... O căsnicie de douăzeci

şi cinci de ani, nu se şterge aşa uşor cu buretele. Am crezut că se va schimba, că de dragul nostru, va face tot ce va fi posibil să fim fericiți. Se strânsese în el atâta ură şi neputință. Această licoare pusese stăpânire pe el şi l-a îngenunchiat.

Alcoolul şi durerea au pus stăpânire pe Dinu şi pe sufletul lui, lăsând striviți de lacrimi o soție, o mamă, şi doi copii minunați. M-am străduit din răsputeri să îl aduc pe drumul cel drept, am luptat cu toate forțele mele pentru a face din el omul care aş fi vrut să fie. Mi-am pus toată viața la picioarele lui, dar a fost în zadar. De ce mi-a fost teamă, nu am scăpat! Mă simțeam ca şi când cineva îmi rupea carnea de pe mine cu cleştele. Dar l-am iertat, pentru că Dumnezeu zice să iertăm. L-am îngrijit cu toată dragostea de care am fost în stare. "Mult orgoliu şi suferință sunt în orice renunțare" - spune Cioran - şi câtă dreptate are!

Nenorocirile s-au inventat o dată cu viața. Ca-ntr-un poem, în care versurile decurg firesc unul dintr-altul, întâmplările vieții se nasc una dintr-alta. Parcă am fi mers amândoi cu maşina, el ar fi smuls volanul şi mi l-ar fi dat mie, sărind în timpul mersului din maşină şi urându-mi noroc.

Sunt pustiită... Ori de câte ori mi-e greu şi vine viața ca un tăvălug peste mine şi scot din cutia cu amintiri fiecare gest al lui şi îmi trece pe dinaintea ochilor povestea fidel, ca într-un film, sau ca pe o bandă de magnetofon şi... mi-e şi bine şi... mi-e şi rău...

O clipă, o secundă, de multe ori, sufletul omului ține ascuns în el mai mult decât întâmplări din ani, puse cap la cap. Au fost zile când m-am simțit bătută de Dumnezeu şi cu sufletul zdreanță.

Sunt paralizată de o putere nevăzută, mai tare ca mine - glasul meu, dorul meu de el, nu pot străbate încremenirea asta.

Pentru mine ar fi totuna dacă răsare soarele sau nu, dar trebuie să mă lupt cu viața, să nu mă dau bătută, pentru că am copii, singurul țel care mă mai ține în viață.

Aş vrea să mă scutur de trecut, ca atunci când pământul se scutură de cutremur. Tot trecutul dă năvală asupra mea. El este o încăpere din prezent în care intrăm mai rar. Nu avem decât să deschidem o uşă. Atât, şi suntem în trecut, iar uşa asta se deschide foarte des.

Trecutul mă doare, căci Dinu a fost viața mea! Ce te poate mâna să ajungi la un aşa act iresponsabil? Şi cum de nu i-a păsat de copii lui? Din momentul acela, toate mişcările şi acțiunile întreprinse, dar în special, tot complexul de trăiri interioare au purtat pecetea întrebărilor: "De ce? De ce? De ce?"

Cum stăteam eu acolo, una cu pământul, mi-au venit în minte câteva rânduri dintr-un cântec: "Amărât ca mine nu-i decât puiul cucului!" Am iertat multe ticăloşii pe lumea asta, dar cel mai greu mi-a fost să-l iert pe Dinu care m-a părăsit ca un laş.

Aveam sufletul numai ghimpi ca şi cei care-i încununase cândva fruntea lui Iisus. Când m-am căsătorit cu Dinu, am văzut rădăcina adâncă a răului şi am vrut să o scot definitiv, dar asta nu înseamnă că am şi reuşit.

Când mă apuc de scris, alunec fără să vreau într-o anumită manieră stilistică şi chiar dacă sunt convinsă că scriu numai pentru mine, tot adopt o anumită poză, iar gândurile mele refuză să se scurgă pe hârtie aşa cum sunt prin brațul, degete şi penița stiloului cu care scriu şi s-ar putea spune că nu capul dirijează stiloul, ci invers.

Câteodată mă las dusă de viață şi, deşi ştiu cât valorează ea, mă abandonez pe de-a întregul şi atunci nu mai are pentru mine nici o însemnătate întrebarea: "To be or not to be?"

Două gânduri să nu te părăsească niciodată: acela de ați îmbogății mintea şi sufletul şi, gândul că suntem trecători în lume. "Memento mori", nu este un adagio al tristeții, nici al resemnării, ci un semnal de alarmă care vrea să te țină într-o permanentă stare de veghe - zicând: "Bagă de seamă ce faci cu viața ta, că nu e veşnică!" Ne facem iluzii că suntem stăpâni pe el, însă el şi viața ne stăpânesc.

Poate veți crede că scriu vorbe goale, dar încerc să-mi analizez vechi întâmplări acum, la sfârşit de tinerețe. Câteodată mă simt atât de singură! Contactul cu unii mă face neliniştită şi mă simt inutilă pentru ei. Mi-e dor de ceea ce nu am făcut şi câteodată sunt invidioasă pe ce au realizat alții.

Momentele şi zilele care au urmat, au adus în viața noastră o traumă şi un gol în suflet, atât de mare pe care nu ştiu dacă vreodată le putem vindeca şi umple cu esențe ulterioare, acestei nefericite întâmplări. Bucuria că cei doi copii ai noştri sunt studenți, a fost îngenunchiată brusc şi dureros de această tragedie care s-a abătut asupra casei noastre, schimbându-ne radical existența. Oare, nu era prea mult? Desigur, există o lege a compensațiilor. Dacă Dumnezeu îți dă o bucurie, la un moment dat trebuie să lupți pentru ea. Oricând Dumnezeu închide o uşă, întotdeauna îți deschide o alta, chiar dacă uneori pare că e iadul pe pământ!

A lăsat un bilet, pe care l-am găsit în buzunarul de la pijamaua cu care era îmbrăcat. Scrisese cu cuvintele lui, un bilet de adio: "Iubita mea, oare de ce ne dăm seama de ceea ce pierdem, doar în momentul în care nu se mai poate face nimic? Cred că nu mai este cazul să-ți spun că tu ai fost totul pentru mine. Atâția ani petrecuți alături! Ai fost soția ideală, asumându-ți toate obligațiile. Te voi iubi mereu şi dincolo de moarte! Nu vei mai putea fi un întreg fără mine, ştiu, dar aşa a

fost să fie... Să nu mă uiți niciodată! Ştiu că ai să te descurci fără mine. Să ai grijă de copii!"

Am început să plâng în hohote. L-am mai citit o dată şi încă o dată, dar nu am spus nimic de el copiilor mei şi nimănui altcuiva. Acest bilet seamănă cu cel din visul meu, deoarece sunt scrise acolo aceleaşi cuvinte. Am împăturit biletul şi l-am sărutat, udându-l cu lacrimile mele.

Acum ştiu, că sufletul lui nu are odihnă şi că se duce în preumblările pe unde a fost cât a trăit, că e rătăcit. Eu l-am iertat, aşa cum am făcut-o şi atunci când a ridicat toporişca deasupra capului meu, vrând să lovească. Multă lume a aruncat în noi cu pietre, condamnându-ne, pe mine şi copii mei! Până să judeci pe cineva, încearcă să te pui în pielea persoanei respective şi apoi... mai vedem!...

Prin fereastra împodobită cu flori de gheață, noi, cele trei ființe necăjite privim cerul. Aproape în fiecare seară senină, ne alinăm unii pe alții. Lacrimile ne curg pe obraji şi ne gândim, ce fericiți eram cu câțiva ani în urmă, când în casa noastră domnea fericirea!

Acum, aici, în casă şi peste tot mă urmăreşte umbra lui. În orice colț sălăsluieşte o amintire. Peste tot răsună râsul lui, glasul lui... Sufletul lui rămăsese acolo. Orice lucru pe care Dinu îl atinsese cu mâna, a devenit o relicvă. Mi se pare că-l văd peste tot - printre oamenii care vin la mine, la serviciu, printre oamenii de pe stradă...

Am simțit că mi s-a făcut frig şi mă acopăr cu o pătură. Oboseala biruie îndârjirea obsesiilor şi pleoapele se închid grele ca nişte obloane. Un glas nevăzut îmi zise: "Nu întreprinde nimic împotriva firii! Alege drumul drept. Numai el duce la fericire!"

Săptămâna trecută am fost cu copiii la cimitir şi am pus crucea. Am luat şi preotul pentru a o sfinții. Pe cruce am scris

următoarele cuvinte: "Că-nvins nu eşti atunci când sângeri, nici dacă ochi-n lacrimi ți-s, adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis!" (Radu Gyr)

Astăzi e Crăciunul! Îmi pun un pahar cu vin roşu, îl înclin puțin şi un strop din licoarea roşie cade pe parchet în memoria lui Dinu şi a mamei mele şi rostesc: "Pentru voi!" Am făcut cozonac cu nucă, aşa cum îi place mamei mele. Mirosea în toată casa a zbor de îngeri vanilați, iar perdelele se îmbibaseră cu aroma lor. Tragedia care s-a abătut asupra casei noastre, a zguduit din temelii viața mea şi a copiilor mei.

Niciodată nu am trăit un Crăciun mai însângerat ca în acest an. Am simțit cum îmi sunt răscolite gândurile în furtuni năucitoare de tristețe şi în loc să simt această sărbătoare, m-am gândit la moarte şi m-am speriat de sufletu-mi bolnav de dor, de singurătate şi de vise frânte pe care nu-l mai poate mângâia Naşterea Mântuitorului.

Cândva, de mult... cineva mi-a pictat un tablou în care purtam o coroană de flori şi intitulase tabloul, "Vis de domnişoară". Aveam cincisprezece ani pe atunci. Au trecut peste mine veşnicii albastre şi reci de răutate şi uitare, dar am supraviețuit. M-au nins, zăpezi ce pe alții i-ar fi îngropat, dar nu m-au biruit.

M-au bântuit doruri ce pe alții i-ar fi secătuit, am fost mințită şi înşelată cât pentru zece vieți şi tot pentru atâtea vieți am vărsat lacrimi, încât erau toate pietrele din drumul meu udate, dar am fost precum o stâncă.

Au trecut peste mine furtuni ce ar fi putut să-mi spargă carapacea sufletului, dar m-am încăpățânat să trăiesc şi am visat chiar şi atunci când sufletu-mi îngenuncheat cerea îndurare, milă şi izbăvire de atâta durere, că într-o zi voi ajunge scriitoare...

Şi totuşi, dacă aş mai vedea o dată tabloul ce mi-a fost dedicat în tinerețe, aş ruga pictorul să şteargă de pe capul meu,

coroana de flori şi să pună în locul ei o coroană de spini... Ştiu că fiecare are crucea lui de dus... A unuia este mai uşoară, a altuia este mai grea!...

În dimineața în care a murit Dinu, am dus-o pe Bety la mami. Avea şase luni. Dimineața care a urmat ne-a găsit cu disperarea în suflet şi cu fețele livide. După înmormântare, m-am dus cu copii şi am luat-o pe Bety acasă. Fusese legată cu gâtul de un stâlp de nu se putea mişca. Am dezlegat-o şi am cuprins-o în brațe. Am zărit în pupilele dilatate de spaimă, ceea ce căutam: o clipă de lumină, apărând şi dispărând în deznădejdea mea. Le-am spus la copii: "O luăm acasă!" şi strângând-o la piept, părăseam curtea mamei cu un sentiment bine definit: Bety făcea parte din familia mea - atât cât mai rămăsese din ea.

Am trecut şi cu Bety prin clipe grele. Făcuse ascită. Îi scotea doctorul din burtă, zece litri de apă la interval de o lună O perioadă de o jumătate de an a băut numai ceai diuretic, neavând voie să bea apă.

Eram la baie şi mă spălam pe mâini şi ea se uita când la mine, când la chiuvetă şi scâncea. Parcă ar fi vrut să spună: "Vreau şi eu apă, că m-am săturat de ceai!" Am mângâiat-o şi i-am zis: "Nu ai voie apă; ceaiul te va vindeca!" Mi-a lins mâna ce o mângâia şi s-a dus să bea ceai. Într-o zi, am citit în revista AS, că polenul granule ar face minuni. Am încercat...şi a dat rezultate. Boala îi dispăruse ca prin minune.

La asta a contribuit şi dragostea noastră cu care era înconjurată. Astfel, suferința ei îşi încheia ostilitățile cu ea şi cu noi şi se declara învingătoare. Pe zi ce trecea, căpăta puteri şi devenea mai vioaie. Bety se născuse a doua oară! Şi lângă noi, zâmbea Dumnezeu! Lângă ea învățasem să zâmbesc, să râd sau să plâng de fericire. Prin câte am trecut împreună!..

Seara când sting lumina, se culcă jos pe covor lângă mine şi uitându-se la mine, parcă vrea să îmi spună: "Hai, culcă-te, că ai muncit destul pe ziua de azi! Acum am eu grijă de tine!"

Cu trecerea timpului, am înțeles un lucru care îmi călăuzeşte zi de zi viața - am înțeles că Dumnezeu mi-a dat un mare dar - acela de a şti să iert şi să lupt, de a avea puterea să nu cad.

În fiecare Duminică mă duc la biserică. Acolo, am învățat să fiu mai bună, mai îngăduitoare cu cei de lângă mine. Nu vreau să convertesc pe nimeni spre lumea de miracole a credinței, dar nenorocirile vin ca o consecință a grelelor păcate pe care le săvârşim în viață, noi, sau înaintaşii noştri, mergând înapoi până la al nouălea neam. Şi nu întârzie să-şi ceară răsplata. E un pahar care trebuie băut până la fund. Te încovoi de durere, deoarece credința în ceva divin o ai sau nu, dar pe care n-o poți căpăta pe cale ştiințifică!

Dar omul e tare ca fierul. Aşa-i viața! Când zici că o iubeşti din toată inima, atunci îți trage o palmă. Se întâmplă, ca destul de frecvent, să simțim un decalaj dureros între dragostea la care visăm şi realitatea cotidiană. Paşii făcuți în căutarea lui Dumnezeu, mi-au salvat sufletul şi am pentru ce-I mulțumi. Mi-a dat doi copii minunați şi sănătoşi şi un nepoțel.

Atunci, când a murit Dinu, am crezut că viața mea s-a sfârşit. Compătimirea celor din jur nu folosea la nimic. Îi uram pe toți cei care ne priveau cu milă. Uram oamenii pe care îi vedeam fericiți. Viața fără el mi se părea insuportabilă. Copii încercau să mă încurajeze, zicând că ne avem unii pe alții.

Moartea ca o gheară uriaşă a pus stăpânire pe el - pe soțul meu - cu care am împărțit şi bune şi rele. Şi-a înfipt ghearele ascuțite şi încârligate în gâtul lui, luându-i respirația şi cu ea, Viața! Prea repede şi prea devreme pentru o înmormântare. De acum înainte, numai Dumnezeu se va bucura de râsul lui

argintiu şi de bunătatea sufletului său. Încruntat şi singur într-o existență din care putea avea totul şi din care nu s-a ales nici măcar cu o lumânare. Cât de imensă este pierderea suferită de noi!

Un sicriu care trece prin mulțimea de oameni, îndreptându-se către un mormânt rece şi nisipos. În urma tronului, stăteam cu capul plecat, cu pecetea disperării pe frunte, iar eu - soția lui - mă simțeam mică şi neputincioasă în fața morții. Îi mângâiam fața şi mâinile - cât timp a stat în neființă - şi mă întrebam într-una: "De ce?" Am trecut prin chinuri inimaginabile eu şi copii mei, pendulând între refuz şi acceptare. Am plâns zi şi noapte, un plâns care creştea nestăvilit.

Aş fi făcut chiar atunci schimb cu el dacă aş fi ştiut că îşi revine! Îi ceream iertare pentru toate supărările mai mari sau mai mici pricinuite de mine în timpul căsniciei noastre şi el mă asculta ca întotdeauna, fără să spună ceva.

Când i-am spus că fără el nu ştiu dacă mă voi descurca şi cum voi rezista, m-a asigurat fără cuvinte că mă voi descurca foarte bine. Fără el mă simțeam ca un copil, care până acum a mers de-a buşilea şi deodată trebuia să plece la drum, să vadă lumea. Şi îmi era aşa de frică!... Fără el, soarele încălzea mai puțin trupurile şi viețile noastre chinuite.

Am făcut multe sacrificii materiale după moartea lui Dinu, pentru că eu eram singura care aducea bani în casă, dar asta nu m-a făcut să dau înapoi. Luptam zi de zi pentru familia mea, dar erau şi zile când eram pierdută şi repetam într-una cuvintele: "De ce?" Nu am putut decât să privesc undeva, departe în zare, acolo unde cerul se contopeşte cu pământul şi să mă lupt cu viața pentru copii mei. Plutea parcă în aer un sentiment de vinovăție. Soțul meu alesese singur calea izbăvirii de suferință.

De când nu mai e Dinu, m-am făcut urâtă, o jumătate pierdută dintr-un întreg care o dată mă umpluse de fericire. În zilele noastre, îți trebuie multă răbdare pentru a învinge greutățile de zi cu zi. Răbdarea, e lucrul cel mai de preț dăruit omului, să poată traversa fără panică şi cu înțelepciune, momentele grele ale vieții, furtunile ei pe care, dacă nu le poți evita, măcar să ştii să le mai domoleşti, să nu iei hotărâri pripite şi disperate ce te pot costa uneori chiar viața, aşa cum a făcut soțul meu.

Moartea este atât de sigură de victoria ei, încât ne oferă avantaj o viață întreagă! Ea netezeşte orice asperitate, stinge pasiunile, coboară până şi regii pe pământ. În fața morții toți înțelegem cât de puțin contăm, cât de puțin implacabil ne apropiem fiecare şi împreună de acelaşi deznodământ. O dată în plus, mândrul şi frumosul meu soț, m-a îngenunchiat, obligându-mă să merg în urma lui şi să înghit cu noduri uriaşe, lacrimile dezlănțuite. Eu, între fii mei, tristă şi disperată, îmbătrâneam încet dar sigur.

O lumânare în vânt peste care ursitoarele au suflat atât de devreme, atât de nedrept! Numai imaginea lui curată şi iubitoare ne mai zâmbeşte din fotografiile în care el - omul meu iubit - întinde o mână speranței şi lui Dumnezeu, rugându-se pentru mine şi copii noştri, ca Cel de Sus să ne aibă în paza lui şi să ne apere de rele, pentru că el nu mai are cum.

Pentru noi, timpul şi lumea au rămas încremenite! Multe regrete îmi inundau creierul: "Dacă aş fi făcut aşa...sau aşa..." Mă condamnam singură pentru gestul pe care a fost capabil să-l facă. Nu s-a gândit la copii, nu i-a părut rău de tinerețea lui, nu i-a mai plăcut nimic din această viață şi bună şi rea, din care ar fi putut avea totul dar, din care nu s-a ales nici măcar cu o lumânare. Dar... ce ar fi putut să fie, nu se mai întoarce. Uneori e prea târziu să repari greşelile! E greu să trăieşti liniar. Sunt de acord că uneori ai nevoie de un salt pentru a fi propulsat spre

conştiinţă. Unii au şansa de a se trezii, alţii se duc tot mai jos şi nimic şi nimeni nu-i mai poate salva.

Destinul se formează din mici victorii şi eşecuri. Dacă ne-am descurca cu ele am reuşi mai mult în viaţă. Dar mintea este un mecanism complex, haotic uneori şi de neînţeles, care refuză logica şi inteligenţa pentru o anume tentaţie. Cel mai bine ar fi să preţuim clipa, având în vedere că şi viaţa - la urma urmei - are valoarea unei clipe. Cât de intensă, fiecare ştie în parte. De aceea viaţa este atât de importantă.

Prezentul este ca o casă goală. Năvăleşte trecutul prin toate uşile, şi ce e mai rău, este că el nu poate fi schimbat. Prezentul este o pedeapsă... Viitorul? Nu, nu mai am putere să gândesc atât de departe. Sunt istovită de atâta durere şi lacrimi!

De câtva timp, Leonard şi-a găsit o fată frumoasă şi bună, pe care a adus-o la noi, în casă. Într-o seară, vine la bucătărie, unde eu găteam şi îmi spune: "Mami, aş rea să vindem palatul ăsta de casă şi să îmi iei şi mie o garsonieră. Vreau să îmi aduc nevasta în casa mea, aşa cum e datina". Şi i-am răspuns: "Aşa am să fac, Leonard!"

"Ştiu că trebuie să fac ceva... că e normal să mi-i ajut, dar această casă este viaţa mea!" - îmi ziceam în gând. Doamne, ce-am mai plâns! Nu puteam să mă rup de aici şi nici nu aveam pe nimeni care să mă ajute cu un sfat.

Erau seri, când lacrimile mă înecau iar somnul nu mă mai lua până dimineaţa gândindu-mă, că cine ştie unde mă voi duce. Dar, mi-am zis: "Dacă eu nu îmi ajut copiii, nu mai are cine să-i ajute!" Dumnezeu zice în Biblie: "Vinde averea ta şi dă-o săracilor!" Iar copiii mei sunt săraci fără ajutorul meu. Octavian, pe partea cealaltă spunea că, atunci când vom vinde casa, cu banii rămaşi după cumpărarea a două apartamente, îşi

va căuta sănătatea prin spitale, că de la o vreme este foarte bolnav.

Bărbații se poartă uneori ca nişte copii, mai ales atunci când se îmbolnăvesc. Boala - oricum ar fi ea - mai uşoară sau mai serioasă, îi dă bărbatului un sentiment de slăbiciune. Trebuie să faci în aşa fel, încât să-i creezi o stare de confort. Şi, Doamne, de câte ori nu am făcut acest lucru pentru cei trei bărbați ai mei, Dinu, Leonard şi Octavian!

Chiar dacă nu este vorba de ceva grav, se comportă ca atare. Pretențiile lor de masculi feroce se opresc întotdeauna aici. Totul până la boală! Vor să fie centrul atenției dar să nu simtă că sunt compătimiți. Sigur că trebuie să le cântăm în strună, iar mai târziu vom culege roadele.

De câte ori, cu scutirile pe care le luam de la diferiți medici, nu mergeam la decanul facultății plângând şi, mă rugam de dumnealui să îmi aprobe cererea de amânare a anului în care nu se puteau duce la cursuri, pentru că şi Leonard a amânat de câteva ori anul, deoarece mai lucra pe ici, pe colo, pe nimic.

Doamne, câte lacrimi nu am vărsat! Dar Dumnezeu a fost mereu lângă mine pentru că, oriunde mă duceam, toate uşile mi se deschideau şi aşa copii mei sunt astăzi oameni mari, cu facultate, la casa lor! Oare, ce mamă nu şi-ar fi ajutat copii, socotind că numai pe ei îi mai are?

Şi cu aceste gânduri, mă apuc să-i scriu sorei mele o scrisoare. Cuvintele încep să se aştearnă pe hârtie, cu multă uşurință. "Scumpa mea surioara, cred că e prima scrisoare pe care ți-o scriu, în viața mea. Îmi cârpesc singurătatea cum pot.

Mă apropii de bunul Dumnezeu, țin post şi mă rog din tot sufletul pentru binele tuturor, dar mai ales al celor ce nu au inima deschisă pentru bine. Privesc în urmă cu tristețe, acolo unde veghează, imperial şi dezolant, cenuşiul. Adevărul este

crud şi nedrept. Suntem pe zi ce trece mai săraci, mai împovărați de griji, dar ce e mai rău, e că nu mai văd nici un viitor. Nu este o prăbuşire, ci o supraviețuire care se numără în zile. În ultimul timp viața mea a fost plină mai mult de lacrimi şi necazuri. Fericită am fost... totuşi. Zilele nu acelea nu le pot uita. Era bine! Acum nici măcar atâta lucru nu mi-a mai rămas…Ce mea mai rămas?

Scumpa mea surioară, ieri m-am întâlnit cu medicul lui Dinu care l-a pensionat şi nici nu ştia că el nu mai este printre noi. Când i-am povestit ce se întâmplase a rămas uimit. L-am întrebat

,,Domnule doctor acum puteți să-mi spuneți, Dinu era atât de bolnav de a trebuit pensionat pe caz de boală? Depresia lui nu se putea vindeca cu tratament la domiciliu şi să continue să meargă la serviciu? Pentru că… mă gândesc, că dacă s-ar fi dus la serviciu nu s-ar fi rupt de lume!”

,,Doamna vreau să vă spun un lucru, sunt sigur că Dinu nu v-a spus şi cred că vestea l-a luat prin surprindere şi nu a rezistat.… Am făcut ochii mari şi am rămas pe gânduri câteva clipe apoi am continuat dialogul cu medicul.

,,Ce diagnostic.? Pe fişa lui scrie depresie.

,,Da doamna dar el avea cancer de colon şi el ştia acest lucru”

,,Şi mie de ce nu mi-a spus? Am întrebat medicul printre lacrimi, mai mult răstindu-mă la el

,,A fost alegerea lui!”

Îți dai seama surioară, ce durere a dus cu el în mormânt. Nu pot să-mi revin nici acum după această veste.… Noroc că am copii lângă mine! Dar copii cresc şi-şi ia zborul. Şi ar vrea să aibă de toate, iar eu nu pot să le dau mare lucru. Asta e! Bine că mai avem serviciu... Ce norocoşi suntem! Altfel, am

înnebuni. În rest, nu mai există nimic... Dinu s-a dus pe drumul fără întoarcere, iar eu am rămas cu nopțile mele de insomnie şi cu imaginea lui nemulțumită de viața ce o ducea, abătut şi mereu trist. Dac-aş putea să mai întorc timpul înapoi... Dar de ce să mă plâng? Alții au cruce şi mai grea de dus.

Draga mea surioară, să ai grijă de soțul tău. Copiii nu te duc de la umbră la soare. Ei au viața lor unde noi, poate nu mai avem loc. Suntem la vârsta la care sufletul şi mintea capătă culoarea şi finețea porțelanului. Deşi avem atâția ani, suntem un munte de energie, pe când copii din ziua de azi ar dormi toată ziua.

Ceva din sufletul meu s-a rupt acum trei ani. Am rămas o jumătate schilodită. Mă port de parcă singurătatea ar fi o gravă infirmitate fizică, o dizgrațioasă boală de piele pe care se cuvine să o ții cât mai departe de privirile indiscrete ale celorlalți. Mă simt aruncată ca o cârpă - amestec de umilință profundă şi de revoltă. Şi nu sunt bătrână!

Toate datoriile apasă pe umerii mei: telefonul s-a scumpit, maşina de spălat s-a stricat, la asociație am făcut datorii. Viața mea a devenit de o dată ca un vulcan. Octavian a stat în pat doi ani de zile, fără să se ducă la facultate, deoarece nu mai poate învăța, zicându-mi să mă rog pentru sănătatea lui. Am fost cu el la un control şi i-au găsit că ar avea varicocel. A slăbit foarte mult, are amețeli, iar eu plâng toată ziua. Nici nu mai ştiu ce e bine şi ce e rău.

Sunt sigură că şi tu mă vei condamna pentru că am ajuns aici. Dacă ai fi fost în locul meu, nu ai fi tolerat toate astea. Mă vei întreba: "De ce am stat cu el?" Iar eu îți voi răspunde: "Aşa a fost scris în stele, ca el să îmi fie sortit până la moarte".

Nu e corect ca la vârsta asta să nu-ți mai găseşti locul, că nu mai controlezi nimic, că o forță abstractă ți-a luat dreptul la

fericire. Zi de zi am adunat în mine, de când nu mai e Dinu, tot năduful acestei lumi. Simt că trebuie să vorbesc cu cineva despre toate astea. Mami le ştie... şi nu prea. E prea firavă pentru necazurile mele. Şi aşa nu prea doarme noaptea. Ştiu că scriindu-ți, nu prea rezolv nimic; poate numai faptul că mă descarc emoțional.

Aceasta este o scrisoare tristă, în care se regăsesc o parte din durerile timpului în care trăim. Mi-ar fi plăcut să fiu artistă, profesoară, dar sunt asistentă medical şi la drept vorbind e un lucru bun că mai alin durerile celor internați aici dar... cam atât!

O altă parte din durerile timpului este şi frica de sărăcie, care încearcă să înfigă colții câteodată în sufletul nostru, sau indiferența celor din jur. Şi nu în ultimul rând - lipsa iubirii. Contează foarte mult cum judecăm paharul pe jumătate umplut: e plin sau e gol?

Am muncit atâția ani, sacrificând orice distracție "inutilă", pentru ca, prin munca mea să fac ceva folositor. Şi am primit uneori umilința din nainte şi mai ales de după. Am votat pentru o viață mai bună, dar ce mare dezamăgire!

Nu, numai banii nu ne mai ajung, nici timpul nu ne mai permite să facem tot ceea ce am vrea. Nu-l mai avem pentru regăsirea senină cu cei ai casei, pentru a ne mângâia copii, pentru a merge la medic, sau... de ce nu, la teatru. Nu ne mai ajunge timpul să mai trecem pe la părinți, sau pe la casa lor de veci, de mult timp fără o floare, sau fără o lumânare, să ne odihnim sufletul în liniştea naturii, să mai cumpărăm o carte, să căutăm onest izvorul unui ban care ne lipseşte.

Nu mai ştim să ascultăm pe cel de lângă noi, să dăruim iubire, să aşteptăm şi să ne dăruim. De multe ori nu ne mai stăpânim clipa aprigă, instinctul orb, sau gestul bezmetic, ori

vorba aruncată la întâmplare precum o piatră. Nu mai ştim să înțelegem pe cel de lângă noi, sau să ne facem înțeleşi. Astăzi, prea mulți oameni nu-şi mai, țin cuvântul dat. Nu mai avem nici prieteni adevărați cu care să ne-ntâlnim şi să stăm de vorbă, sau chiar cu noi înşine, întrebându-ne şi răspunzându-ne, certându-ne şi împăcându-ne sub lumina gândului cel bun, căutându-ne identitatea în oglinda lui "azi" şi prefigurând-o în cea a lui "mâine".

Înainte aveam o mulțime de prieteni, acum ei nu mai există. Unii luptă cu sărăcia, alții nu mai ştiu ce să facă cu banii. Iar cei mai mulți sunt ocupați pentru o amărâtă de pâine. Ajungem acasă destul de obosiți de la serviciu, copleşiți de greutățile vieții şi nu ne mai arde să ne uităm la televizor, unde avem o sută de canale. Şi nici timp de vizite nu mai avem - nici nu ne mai arde - pentru că atunci şi acolo nu poți să te duci cu mâna goală. Ne mulțumim cu o telenovelă şi astfel uităm de prieteni.

Extrapolând la dimensiunea societății, nu cred că greşesc dacă afirm cu sinceritate că ne merităm soarta. De ce? Pentru că am avut încredere în oamenii din capul statului şi în capacitățile lor, de a conduce şi de a rezolva problemele grave ale acestei țări.

Nu ne mai miră atâtea drame care se desfăşoară sub ochii noştri şi de multe ori nu putem să facem nimic pentru a le diminua, deoarece trebuie mai întâi să ne salvăm pe noi înşine. Moartea nu este o soluție. Ar fi prea simplu, dar omul are datoria supremă de a supraviețui în ciuda tuturor evenimentelor dramatice prin care este sortit să treacă.

"Trebuie să lupți! Mereu să lupți şi să învingi!" - îmi spunea mama. Înălțându-mă deasupra labirintului în care toată viața mi-am căutat fericirea, mi s-au tăiat aripile chiar atunci când credeam mai mult că sunt stăpână pe culmi, dar m-am prăbuşit,

trezindu-mă un om slab şi fricos, ce de câțiva ani îmi plâng de milă.

Viața e un câmp de bătălie şi dacă ai o strategie, câştigi repede bătălia oricât de mare ar fi duşmanul. Nu e clipă în care să nu mă gândesc la Dinu. El a fost cel care mi-a fost alături un sfert de veac şi tot el mi-a oferit la început, doar catifeaua lucrurilor şi a petalelor de trandafiri, din furtună mi-a arătat curcubeul, din secetă pustiitoare doar stropul de apă salvator, iar acum, la apogeul vieții a considerat că nu mai merit nimic bun.

Amintirile din trecut vin cu bolovani de lacrimi şi îmi țin trează conştiința unui trecut care sunt sigură că nu va străbate bariera unui viitor care nu promite.

Draga mea surioară, ştiu că eşti departe de mine, şi că o viață ai fost departe, dar trecerea timpului fără tine mi se pare un furt. Mi-e dor de tine, de Vladi şi de copii voştri! Mă dor sărbătorile care au trecut fără tine şi mă dor cele care vin!

Închei lunga mea scrisoare cu urarea: să fi aşa precum îți doreşti în visele şi rugăciunile tale: sănătoasă, frumoasă, înțeleaptă şi bună, năprasnică la locul de muncă şi dulce ca mierea pentru cei dragi, să fii stimată, iubită şi răsfățată, să ai putere să rabzi, să lupți, să speri, dar... cel mai mult îți doresc să învingi! Să fii generoasă şi dreaptă, modestă şi blândă, să nu-l uiți niciodată Dumnezeu. Numai cu sprijinul Lui, viața poate să se împlinească asemenea florilor pe care primăvara le aduce în dar. Ştiu că o să-ți placă această urare. Şi mie mi-a plăcut tare mult când am citit-o şi acum ți-o trimit cu toată dragostea mea, ție şi familiei tale. Vă îmbrățişez pe toți. Gabriela."

Am pus scrisoarea în plic, iar mâine o voi pune la poştă, pentru a ajunge la destinație, negreşit. Rămân cu plicul în mână şi cu ochii în gol, iar gândul îmi zboară la anii din urmă...

Am convingerea că oamenii ar fi mult mai fericiți dacă nu ar fi atât de egoişti. De când nu mai e Dinu, am uitat ce înseamnă dulceața unui somn adânc şi bucuria de a adormi ca pruncii. Dacă ar fi vizibile problemele care ne ocupă mintea, s-ar vedea de la o poştă de ce nu ne ia somnul. Mintea ticsită cu problemele de zi cu zi, nu lasă loc zâmbetului, aşa încât somnul devine străin de noi. Noaptea - de nenumărate ori - seamănă cu un câmp de bătălie, unde gândurile se ciocnesc şi se multiplică până ce pătrund în vise.

Mă aşez în pat, deoarece sunt tare obosită... obosită de gânduri, nu de muncă. Cu munca m-am înțeles foarte bine, încă de la şaisprezece ani, dar gândurile mă omoară. Abia adorm, de gânduri şi... de frică. Un an şi jumătate nu am intrat în casă singură. Dacă copiii mei, erau plecați în oraş, la facultate sau la un suc, eu stăteam afară până veneau ei. Orice treabă aveam de făcut în baie, o luam pe nora mea lângă mine şi ieşeam cu spatele de acolo.

Nici eu nu ştiu cum am trecut prin toate astea... Este un motiv în plus să vând casa. Şi mai am ceva de vândut : maşina! Amândoi copiii au carnet de conducere şi îmi e teamă să nu li se întâmple ceva la volan. Trebuie să fac ceva să nu mai îmi fie teamă - teamă de singurătate, teamă de casa în care stau, teamă de tot ce mă înconjoară. Dar îl am pe Dumnezeu alături şi EL mă va ajuta să înving toate aceste temeri.

Mi se închid ochii şi totuşi nu-i închid de teamă. Poate am să adorm până la urmă, că nu am încotro. E musai, că mâine trebuie să merg la serviciu, dar... sănătoasă să fiu eu, că le duc pe toate la bun sfârşit.

*

Azi e duminică. Mă trezesc de dimineață, pregătesc la copii să mănânce, ies cu Bety afară, o aduc înapoi în casă şi mă îmbrac să plec la biserică. "Femeie tânără, stai printre babe!" îmi spun copiii. Mă duc acolo să mă rog pentru noi, toți şi pentru Dinu. Îngenunchez mult timp lângă icoana Maicii Domnului şi mă rog la ea - cea Prea Curată.

Pentru mine s-a înfundat un drum şi mă aflu în fața unui zid. Am două variante: să mă întorc din drum sau să trec prin zid.

Fără să vrem, ne cucerim în noi un teritoriu inatacabil în care ne retragem ani în şir şi după ce am fost înlănțuiți, căutăm în urmă, în momentele de criză, libertatea pierdută! Şi doar omul cât trăieşte trebuie să aibă un țel în viață. Care țel? Care viață? ... A fost o dată ca-n poveşti!...

Cobor scările să văd dacă am vreo scrisoare de la Violeta. Descui lăcățelul şi găsesc trei plicuri. Unul dintre ele este de la surioara mea. Cum ajung în casă desfac plicul şi citesc cu lacrimi în ochi ceea ce-mi scrie: "Scumpa mea surioara, mai întâi de toate te rog din tot sufletul să mă ierți pentru discuția pe care am avut-o cu tine, la telefon. Când am citit scrisoarea ta, am plâns toată seara. Mă întrebau toți din casă ce am şi le-am spus că îmi pare nespus de rău de tine, că eşti necăjită... şi atât.

S-au schimbat timpurile; multă lume o duce din ce în ce mai greu. Nu sunteți singurii, ca voi sunt mii, poate milioane de oameni şi unii o duc mult mai greu ca voi. Poate nu mănâncă decât o dată pe zi, dar asta este situația. Trebuie să nu ne dăm bătuți, trebuie să luptăm, să fim un pic mai încrezători, că Dumnezeu nu se poate să ne părăsească, sau, poate... cine ştie, ne va părăsi pe toți, că prea suntem ticăloşi. Trebuie să lupți, doar ai pentru cine.

Ştiu că te vei ridica greu de la pământ după palma primită, ştiu că va trebui să faci multe sacrificii şi vei avea nevoie de curaj, voință şi disciplină. Acum eşti ca un copil care învață să facă primii paşi. Nu ai timp şi nici nu-ți permiți să-ți plângi de milă.

Ai doi copii extraordinari de buni, înțelepți şi înțelegători. E o bucurie că o ai pe mami alături de tine. Părinții sunt bunul cel mai de preț pe care-l avem şi singurul pe care nu-l putem păstra la infinit. O mamă renunță la destinul ei, pentru a împlini altul. Este o victorie deşi în esență, o mare cedare.

Tot ceea ce îți trebuie să ai ca să reuşeşti şi atunci când îl ai, urmează-l! Dacă ai reuşit să-ți realizezi visul, mulțumeşte-i lui Dumnezeu pentru toate şi roagă-l să te țină sănătoasă pentru ceea ce ți-a rămas. Nu te da bătură niciodată. Ştiu că şi după patru ani, amintirile dor! Rana e încă deschisă. Pentru tine şi copiii tăi, Dinu a reprezentat totul.

Mă uitam aseară la fotografiile în care este el - un om rătăcit dureros şi fără întoarcere printre semeni! Îi plăcea viața, îşi iubea familia. A suferit mult cu prea plin de măsură dar nu s-a plâns niciodată. A fost un om vrednic. Sper ca şi copiii lui să-i calce pe urme.

Ai grijă de tine şi nu uita că mă voi ruga şi eu pentru voi. Nu uita niciodată că pielea se încrețeşte, părul încărunțeşte, iar zilele se adună în ani, dar ce e mai important se conservă. Forța şi determinarea ta nu au vârstă, iar spiritul tău e cel care îndepărtează pânzele de păianjen. Dincolo de orice punct de sosire, e unul de plecare, dincolo de orice reuşită e o altă încercare.

Cât timp trăieşti, simte-te vie! Dacă ți-e dor de ce făceai, fă-o din nou, nu te pierde printre fotografii îngălbenite de timp ...

Mergi mai departe atunci când toți se aşteaptă să renunți. Nu lăsa să se tocească tăria pe care o ai în tine. Fă astfel ca în loc de milă, să impui respect. Când nu mai poți să alergi, ia-o la

trap, dacă ai obosit ia-o la pas, când nu poți să mergi nici așa, ia bastonul însă nu te opri niciodată. Îți doresc din tot sufletul să-ți fie mai bine şi mai uşor sufleteşte decât până acum, să-ți regăseşti cadența, stilul şi resursele bucuriei interioare, aşa cum poți, cum îți doreşti şi aşa cum meriți! Mai vorbim la telefon. Te sărut, Violeta". După ce împăturesc scrisoarea, parcă mă simt mai puternică, mai plină de viață.

Ce bine e să ai o soră! Ea îți dă putere şi îți întinde mâna, atunci când ceilalți îți întorc spatele. Sora mea întotdeauna mi-a fost alături de la pierderea soțului meu. Şi copii îmi sunt alături. Nu mai sunt vremurile, în care să ai timp, să te reculegi după o săptămână de lucru. Azi, poate mai mult ca niciodată trebuie să munceşti pentru ați câştiga existența.

E grea singurătatea! Nimic nu e stabil pe această lume. Totul se află în continuă mişcare şi transformare. Va învinge cel care are răbdare. Realitatea e crudă, doare, ştiu, dar există un proces pe care, dacă nu-l câştigi, pierzi totul. Între obiectiv şi subiectiv trebuie să descopăr căile întortocheate, care pot fi greu de înfruntat de una singură.

Pentru mine, dispăruse iubirea o dată cu cel care o luase în mormânt. Dispariția iubirii e ca o oglindă întoarsă. Nu se mai vede nimic, te uiți zadarnic în ea. Am încercat în mod ridicol să întorc înapoi, cu mâna, această oglindă, dar nu am putut după cum nu poți întoarce înapoi un pârâiaş al cărui curs ți-a convenit un timp, dar pe urmă el a cotit pe unde nu vrei tu şi curge în altă parte.

Am ştiut întotdeauna să mă regăsesc în momentele grele, pentru că am încredere în steaua mea protectoare pe care o simt în nopți de veghe. Am o mistică a anticipărilor. De multe ori mă revăd în imagini trecute. Unele înscrise în minte definitiv, altele pe care le-aş fi dorit şterse, cu un "el" şi o "ea", simbolici. Dorul de el mă-mbolnăveşte zi de zi. Caut cu privirea mereu pe cel care nu mai vine! Imberbe gânduri!

Azi noapte l-am visat pe Dinu. Plângea şi îmi spunea: "Nu am plecat că am vrut eu, aşa voit-a Dumnezeu. În planul Său, cu voia Sa, avea nevoie de o stea!" M-am trezit plângând. Sufăr în tăcere, iar dacă merg pe stradă, întorc capul din obişnuință să văd unde a rămas Dinu...

De câte ori sună telefonul, mă gândesc că poate este el, că o fi vorbit cu groparii... şi... că el trăieşte şi mă urmăreşte să vadă ce fac eu. Stau câteodată o jumătate de oră cu ochii pe geamul de la bucătărie, uitându-mă dacă vine, dar realizez că nu are cum şi plec de acolo plângând. Oare am luat-o razna?

Sunt singură pe stradă în drum spre serviciu, iar gândurile sună ca nişte goarne prin cap. Cui îi pasă că sunt singură, că sunt dezarmată, că de la moartea lui, mă simt fără rost? Copiii au viața lor, nu au timp de mine, de suspinele mele şi nici nu ştiu cum să-mi oblojească rănile. Ştiu că durerea se estompează în timp...

Trec prin fața unei biserici. Un bărbat îşi ia pălăria de pe cap si se închină. Fac şi eu acelaşi lucru - mă închin - şi de câte ori aud clopotul unei biserici, parcă aud şi vocea lui Iisus, spunând: "Faceți cruce, păcătoşilor! Faceți două, că una nu-i de ajuns!"

*

Mă trezeşte telefonul. Doamne, de când nu a mai sunat! Ridic receptorul şi spun:

- Alo!

- Gabi, sunt jos, în fața blocului tău şi am greutate, nu vrei să trimiți unul dintre copii să vină să îmi ia bagajul?

- Cum... eşti jos? Violeta, vin imediat să te iau.

Cobor repede scările şi ajung în stradă. Violeta îmi zâmbeşte când vede că mă apropii. O iau în braţe şi ochii îmi joacă în lacrimi.

- O bucurie mai mare nici că puteai să-mi faci, surioară! Hai sus.

- Am venit să te iau la mine, Gabi. Peste câteva zile este Anul Nou. Nu vreau să rămâi singură în noaptea dintre ani? Vladi abia aşteaptă să vii.

- Parcă e prima dată... Mă culc aşa cum am făcut şi anul trecut şi în ceilalţi ani. Decât să stau şi să aud cum petrece lumea... şi să plâng... mai bine aşa.

- Dar acum e ceva mai special, că vine anul 2000! A fost o aşteptare încordată şi în acelaşi timp, apăsătoare, deoarece ni se tot spunea că vine sfârşitul lumii - Apocalipsa!

- Dar ea se găseşte în sufletele noastre. Ne simţim trădaţi de cuvinte, pentru că nu s-a schimbat nimic în bine. Continuă să existe escroci, hoţi, şpagă, este aceeaşi lume ca şi anul trecut, ca şi acum doi ani sau zece ani. De fiecare dată ei spun şi noi credem. Zic mereu să aşteptăm, dar cât? Încă cincizeci de ani?

- Nu există decât un singur adevăr: nu putem spera nimic mai bun. De la cine şi ce? Adevărul este unul singur - suntem tot mai săraci, mai împovăraţi de griji, iar pe deasupra, nu mai vedem nici un viitor. Dar, viaţa merge înainte! Omul e foarte adaptabil. E fragil şi tare în acelaşi timp.

- Cumulările lente duc la salturi de neimaginat. Prin adunare, adâncul fiecăruia se modifică. Sunt zile în care plâng ore în şir fără vreun motiv, râd la fel sau vorbesc singură...

- De parcă nu ai avea destule motive până acum?

- Surioară, suferința te face atent, mereu la pândă. Cu patru ani în urmă mi-am pregătit bocancii inimii de drum lung şi anevoios! Viața curge parcă mai repede ca altădată, chiar dacă adeseori bucuriile nu stau cu noi decât o secundă, în timp ce trec peste noi ani mulți de durere şi suferință! Cei mai frumoşi ani ai mei s-au scurs necontrolat, ca apa într-un pământ uscat şi lacom. Ce bine ar fi să mă prefac într-o lacrimă şi-n ea să-şi oprească soarele razele lui, şi să dispar ca roua, dimineața! Pornim pe drumul care ne-a fost ursit de la naştere şi fără să vrem, îl urmăm până la capăt. Uneori mai păcălim un destin. Sau avem impresia că-l păcălim atunci când el se joacă cu noi...

- Ştiu că o să-ți revii greu după tragicul eveniment de acum patru ani, dar ca într-o răzbunare abstractă, aş vrea să îți promiți ție, însăți, că te vei schimba. Lasă suferința deoparte, deoarece ai pentru ce fi optimistă. Ai copii buni!

- Într-un imaginar talger al suferinței am pus mai mult decât poate duce un om, iar pe celălalt talger, ca-ntr-un echilibru, voi pune multe speranțe şi toată dragostea din suflet. În toți aceşti ani de când am rămas singură, sufletul meu a murit pe jumătate.

- Singura ta răzbunare nu poate fi decât să trăieşti cu toată intensitatea. Mai poți iubi, Gabi, eşti încă tânără! Când iubeşti te simți golit de răutate şi încordare.

- Să mai iubesc? Am iubit o dată, nu e suficient? Şi-apoi bărbații de astăzi iubesc "cu tot sexul", iar de inimă îşi aduc aminte când fac infarct. Mai bine singură, cu toate că singurătatea este o dramă, iar despre ea ar trebui să se scrie mai mult. Dacă ai şti cât doare singurătatea!

Sentimente de tot felul îşi fac loc în inima mea, dar cel mai mult spațiu au câştigat tristețea şi deznădejdea. Prea multe întâmplări şi poveri s-au adunat pe umerii mei încă tineri,

vrând să mă încovoaie. Aş vrea să nu mai ştiu nimic, să dorm un somn lung, după care trezindu-mă, să constat că tot ce am trăit în anii aceştia din urmă, nu a fost decât un coşmar.

- Poate a venit momentul să devii un om matur... Gabi, te rog nu mai plânge!

- Oare lacrimile mele care cad pe pământ, vor răsări pe alte tărâmuri mai frumoase?

- Vor veni şi zile minunate în viața ta, ai să vezi, surioară. Ai un suflet minunat, cum nu au multe femei! Frumusețea ta iradiază din interior, eşti o femeie deşteaptă şi pot aborda cu tine orice subiect de conversație. Şi-apoi, mulți oameni trec prin ceea ce ai trecut tu. Fiecare dintre noi are povestea lui... Ştiu că ai traversat în genunchi iadul anilor din urmă, dar... capul sus!

- Violeta, într-un timp credeam cu tărie că destinul este acela care-l construim noi. În atâția ani de căsnicie, am pus cărămidă lângă cărămidă şi n-a fost uşor să-mi fac o casă, să-mi iau o maşină, să-mi întemeiez o familie, dar lovitura pe care am primit-o când mă consideram un om împlinit, mă face să cred şi mai mult că ne naştem, trăim şi murim aşa cum ne-a fost scris.

- Gabi, nimeni nu poate să fugă din calea destinului. E greu să uiți şi totuşi, merită să lupți pentru asta! Nimeni nu ne garantează că mai avem dreptul la o încercare. Dumnezeu ne vrea învingători deasupra oricăror suferințe!

- Înălțându-mă deasupra labirintului în care toată viața mi-am căutat fericirea, mi s-au smuls aripile chiar atunci când credeam mai mult că sunt stăpână pe culmi, dar m-am prăvălit, trezindu-mă un om slab şi fricos.

- Nu ai motive să te simți aşa. Ai doi copii minunați şi mă ai pe mine. Şi ți-am mai spus - eşti încă tânără!

- Violeta, îmbătrânirea a devenit esențială şi se vede deja pe fața mea.

- Fii serioasă! Tu şi bătrână... Ce tot spui acolo? Multe persoane care au trecut de şaizeci de ani se simt încă într-o formă fizică şi psihică bună, iar tu mai ai mult până acolo. Gabi, felul în care am petrecut anii tinereții: cum am gândit, cum am acționat, au o mare influență asupra modului nostru de a îmbătrânii şi de a înfrunta bătrânețea.

Dacă de-acum încolo nu vei face nimic altceva decât să te plângi sau să-ți plângi de milă, la bătrânețe vei fi un om acru, un om dificil care trebuie pe cât posibil evitat şi cu care nimeni nu va fi bucuros să-şi petreacă timpul. Nu va fi uşor nici pentru copiii tăi, văzând că îmbătrâneşti, devii neputincioasă şi dependentă de ajutorul lor, mai ales că atunci când erai tânără, erai puternică şi plină de energie. Ei vor fi speriați pentru că ajung să reflecteze la propria lor bătrânețe.

- Ar trebui să-şi amintească cu recunoştință, cât de multe am făcut în trecut pentru ei, sau la câte lucruri am renunțat de dragul lor. Când copiii devin adulți şi părinții bolnăvicioşi şi slabi şi când încăpățânarea sau bombănitul fac dificilă suportarea tovărăşiei lor, nu ar fi cazul să uite că sunt încă aceeaşi părinți pe care, cândva îi admirau şi credeau că sunt perfecți.

Copiii nu trebuie să înceteze a-i cinsti pe părinții lor şi a-i face să participe la viața lor, chiar dacă aceştia nu mai sunt tineri ca altă dată. Cred că aceasta este cea mai dificilă sarcină în fața căreia nu au dreptul să capituleze. Sau cum zice o vorbă: "Respectă-ți părinții ca să-ți fie bine în viață!" Ferice de copiii care, în bunătatea lor le uşurează bătrânilor, zilele care le-au mai rămas!

- De ambele părți este necesară o bună doză de înțelegere, Gabriela. A îmbătrânii înseamnă a ne despărții de persoane

care mor, de un trup de memorie... Însă bătrânețea nu e o boală ci o etapă a vieții, ca şi copilăria şi tinerețea. Gabi, surioară, orice vârstă are avantaje şi dezavantaje.

- Este un proces dureros şi nu e uşor de înfruntat. Uită-te la mine, dacă nu m-aş vopsi, aş avea tot părul alb.

- Un proverb spune că perii albi sunt o cunună de glorie. Gabi, ar trebui să ai totuşi prietene. Fără să ne dăm seama, de multe ori uităm că lângă noi există o persoană căreia am putea să-i împărtăşim gândurile noastre, o persoană dispusă să se bucure alături de noi sau să ne consoleze atunci când suntem trişti... uităm că şi noi, la rândul nostru, reprezentăm pentru cineva acelaşi lucru. Valoarea unor prieteni este neprețuită. Iar când aceştia mor, trebuie să învățăm să ne apropiem de alții şi să căutăm domenii comune de interes. Prietenii nu sunt ca partenerul de viață. Ştiu că pierderea lui Dinu reprezintă o durere foarte mare de care trebuie să te eliberezi. Nu uita şi roagă-te la Dumnezeu să te țină sănătoasă.

- Ce minunată mângâiere! Ştiu că Dumnezeu mă iubeşte. Doar mi-a demonstrat de atâtea ori...

- Cu atât mai mult nu ai de ce să îți plângi de milă. În ciuda tuturor eşecurilor, în ciuda neînțelegerilor, în ciuda divergențelor de opinie sau a lipsurilor de tot felul, trage linie sub ele. Fă ca ăsta să fie un început... acum... astăzi... chiar în clipa aceasta! Iartă-i pe toți şi pe tine, îngroapă-ți mânia, mândria şi priveşte înainte, căci acolo este viața! Nu sta căzută la pământ! Ridică-te! Îți voi fi alături de câte ori vei avea nevoie.

- Violeta, mă simt golită de orice sentimente... Privind retrospectiv, cred că totul a fost stabilit de cele trei ursitori. Dar, vorba ta, viața merită trăită, chiar şi din curiozitate.

- Tot e bine că nu ți-ai pierdut optimismul. E şi mâine o zi...

- Se înserează în viața mea şi constat că am avut prea multe ambiții ca să fiu pe dea-ntregul fericită. Multe lacrimi au curs din ochii mei, zile şi nopți şi multe altele au fost strivite cu încăpățânare şi hotărâre între gene. N-am acuzat pe nimeni, nu m-am plâns niciodată pentru faptul că în ultimii ani nu am avut o căsnicie reuşită cum mi-aş fi dorit. Şi fără să vreau, lacrimile îmi țâşneau din ochi ca nişte fântâni arteziene.

- Iar plângi? De patru ani nu faci decât să plângi. De ce atâta încrâncenare? E o trufie să trăieşti cu dorințele încordate la maxim, ca şi când ai vrea să prinzi totul, pentru a nu scăpa nimic. Până la urmă, nu rămâi decât cu nişte iluziile măcinate precum scoicile prefăcute în nisip.

- Stau şi mă gândesc cum se vede azi tranziția? - schimb eu subiectul. Au fost cincisprezece ani satanici, de distrugere şi marasm. Când am văzut căderea lui Ceauşescu, am crezut că totul se va schimba în mai bine, dar din câte am constatat, lucrurile au mers din rău în mai rău.

- Sunt nişte ticăloşi, Gabi. Din fabricile cândva colosale, cumpărate cu grâu, carne şi lapte, s-a ales praful. Au fost mărunțite şi vândute la fier vechi. Mulți dintre noi, am asistat neputincioşi la competiția oarbă a distrugerii averii naționale, la un furt pe față care depăşeşte orice închipuire. Politicienii şi-au dat singuri note maxime la viteza cu care au elaborat legile de acoperire a actelor de corupție pe care le-au săvârşit. Nu e de mirare că majoritatea tinerilor îşi iau lumea în cap şi pleacă în țări străine. Țara asta ar trebui condusă de Vlad Țepeş. Numai el ar sătura gura hoților lacomi.

- În general Violeta, românii o duc foarte prost şi asta poți să observi privindu-i pe stradă cum trec trişti, îngândurați, copleşiți de problemele de zi cu zi. Mulți au uitat să zâmbească, să viseze, sau... nu mai au pentru ce.

- Dar tu ai, draga mea pentru ce. Ştiu că eşti încă sub şocul primit, dar nu te lăsa înfrântă.

- Manifestările mele fiziologice sunt diverse, Violeta. Ele merg de la insomnie şi dureri de cap până la dureri abdominale - fiindu-mi afectate odihna şi luciditatea. Adorm după miezul nopții şi mă trezesc noaptea. Simt o durere pe care nu pot să o descriu şi Miruna - nora mea - a văzut cât sunt de tristă, dar... şi ea le are pe ale ei. Cum să o mai împovărez şi eu, cu ale mele?

Sora mea nu a stat decât două zile la mine şi a rămas să mă duc eu la ei, cu o zi înainte de Anul Nou. Dar, aşa cum am spus, voi face revelionul singură ca şi până acum sau cred că îl voi face cu nepoțelul meu că Leonard şi Miruna vor merge, să petreacă cu prietenii, aşa cum făceam şi eu când eram de vârsta lor.

*

Zi după zi desfac în bucăți viața mea de dinainte. M-am hotărât să vând casa şi îi scriu sorei mele o scrisoare, să îi cer şi ei părerea.

"Scumpa mea surioară, cu toate că eşti departe de mine şi eşti făcută parcă din alt aluat, sunt norocoasă că te am şi mă iubeşti. Cel care m-a iubit ca ochii din cap, a fost el. El a fost cel care m-a învățat să mângâi, să sărut fără să-mi fie ruşine sau teamă, să mă dărui cu toată ființa mea. Îmi curgeau lacrimile de fericire, de durere, de acel ceva de nespus, de neştiut. Dimineața mă cuibăream la pieptul lui şi mă simțeam puternică. Ştiam că făcusem un pas fără întoarcere la bine şi la rău, atunci când spusesem "da" în fața stării civile. Nu aveam nevoie de cuvinte. Eram deasupra lor.

Omul nu-i făcut numai din carne şi sânge, din prezent, trecut, sau viitor, din ceea ce face sau gândeşte; clipa când doi oameni se ating cu sufletul este totul! Şi ce păcat, că unora nu le e dat s-o trăiască niciodată.

Am ştiut că nu ne va putea despărţi nimeni, decât moartea, o moarte prea urâtă. Acum când nu-l mai am, plâng ca o nebună. Îl plâng pe el, catastrofa vieţii mele! Au trecut luni, au trecut ani şi eu privesc tot înapoi după cel care nu mai este. A fost cutremurul vieţii mele! Pentru mine, zilele trec într-o succesiune neclară de agonie, în vreme ce continui să mă târăsc pe drum. Am fost bolnavă, luni, ani, de atâta plâns. Am vrut să mor sau să mă călugăresc, dar nu m-au lăsat copii. O singură dată ţi se dă o şansă în viaţă, iar şansa mea a fost el.

Am fost cândva o regină. Dintr-o soţie iubitoare şi răsfăţată, am devenit peste noapte o fricoasă şi rea. Totul mi se părea nedrept şi absurd. Am sacrificat toată viaţa, orgoliu, mândrie pentru a păstra jumătatea ce mi se dăduse de soartă, însă atât a fost fericirea în doi. Munca mea de robot, astăzi nu mai îmi dă nici o satisfacţie. Poate că adolescenta din sufletul meu va avea cândva urme de soare...

De multe ori răul ni-l facem singuri, schimbându-ne dramatic cursul destinului. Prin ce? Să amintim aleatoriu: incompetenţa, tratarea superficială a celui de lângă noi, neimplicarea, fuga de decizii, confuzie, lipsa de responsabilitate. În fond, unde am greşit? Am greşit când am sperat că lucrurile se vor schimba fundamental în bine.

Sunt zile când nu pot să îmi mai adun gândurile. Fiecare secundă care trece îi simt cioburile până în adâncul sufletului rănindu-l, mutilându-l... Uneori mă cred cobai. Copiii de azi nu ştiu şi nici nu pot să mai lupte ca noi pentru un minim de confort. Inima mea e plină de durere şi singurătate. Nimic bun nu ne mai aşteaptă în lumea asta. Sufletul meu plin de iubire, e gol ca o peşteră întunecată, ca o prăpastie. Îţi dau o veste care te va întrista: astăzi, Octavian s-a operat de varicocel şi tot azi am vândut apartamentul - am luat un avans - iar săptămâna ce urmează vom face actele şi voi căuta două apartamente. Am

muncit din greu eu şi soțul meu, pentru tot ce am obținut în viață. Nu am fost nici unul din noi care să arate cu degetul şi să spună: "vreau".

De azi înainte nu mai pot lupta de una singură. Las moştenitorii să lupte în locul meu. Ei au un viitor în față, eu... nu mai am nimic! Poate... decât bucuria de a-i vedea pe ei fericiți. Cu ocazia aceasta mi-am recăpătat copiii pe care-i pierdusem din cauza orgoliului meu. La început nu am fost de acord să vând apartamentul, iar copii, mult timp nu au mai vorbit cu mine şi am avut discuții lungi pe tema asta. Sunt sigură, că de acolo, de unde ne vede, Dinu se bucură pentru hotărârea pe care am luat-o şi sunt convinsă că fac un lucru bun. Mai târziu o să îmi dai dreptate. Copiii mei merită acest sacrificiu. Ştiu ce am crescut şi sunt mândră de ei. Ai încredere în mine, aşa cum am eu. Te sărut pe tine şi pe toți ai casei şi nu uita că aici, de departe, inima mea bate şi pentru voi. Gabi."

Astăzi am fost cu copiii la notar şi am făcut actele pentru noul apartament. Lui Leonard i-am luat o garsonieră, iar eu cu Octavian, am luat un apartament cu două camere. Nu prea e ceea ce mi-aş fi dorit eu, dar nu întotdeauna faci sau ai ceea ce îți doreşti. Pe Bety nu o mai luăm cu noi. Octavian a hotărât să o ducă la mami, la casă. Îmi pare rău de ea, că va suferi fără noi, deoarece s-a obişnuit să fim împreună. Cum o să supraviețuiască ea în frig şi în zăpadă? O să se îmbolnăvească iar, dar Octavian nici nu vrea să mai audă, să o mai ia la bloc. În toți aceşti ani în care am fost împreună, a adus în inima mea atâta bucurie, încât acum, dacă nu va mai sta cu noi, îi voi simți lipsa. Şi nici lui mami nu prea îi convine că o aducem la ea... Plecăm acasă fără Bety. Parcă lipseşte ceva... Dar încet, încet te obişnuieşti cu toate că n-ai încotro.

Astăzi este duminică, iar duminica merg cu Octavian şi cu Bety în parc. Pentru ea venim aici. Ce mai aleargă când

Octavian îi aruncă bețe, apoi le aduce înapoi şi iar i le aruncăm şi tot aşa. De la un timp, cam oboseşte. E de un an şi jumătate la mami, dar când noi plecăm acasă, ea rămâne tristă. Într-o zi, mami îl sună pe Octavian să vină, că Bety nu se simte bine. Octavian ia un taxi şi ajunge la mami. Bety, când vede că uşa de la maşină se deschide, sare în maşină. Ştie că o duce la doctor. La scurt timp a murit! Am îngropat-o în grădina mamei, la tulpina unui nuc. Două zile nu m-am putut opri din plâns. O să ne fie dor de ea! Ne-am bucurat la fiecare revedere şi ne-am întristat la fiecare despărțire, mai scurtă sau mai lungă. Acum, de acest timp atât de darnic şi atât de nerăbdător îmi este tare dor. Deşi a suferit în tăcere, ne-a arătat de fiecare dată, cum bunătatea ei putea să ierte sau să uite farsele fără haz sau vorbele neprietenoase. Poate ne vom întâlni într-o altă lume mai bună şi atunci nu ne vom mai despărți niciodată. În drum spre casă mă întâlnesc cu o prietena, care îmi este şi vecină. Mă opreşte să mai stăm de vorbă.

- Hristos a înviat!

- Adevărat a înviat Tatiana!

- Ce mai faci draga mea? Te văd cam tristă.

Mă podidesc lacrimile.

- Îmi e tare dor de Dinu! Nu îmi pot da seama cum de s-a întâmplat una ca asta în familia mea... Cum se pot despărții aşa de uşor doi oameni care se iubesc?

- Un bandaj aplicat prea multe zile pe o rană se lipeşte de ea, de nu-l poți desface decât cu suferințe de neîndurat, dar împotriva sorții nu te poți pune. Gabi, care mai e viața ta acum?

- Înainte, viața mea avea zile, săptămâni... care coincideau cu zilele din calendar, dar acum, printr-o acumulare de întâmplări, viața mea e alta de cum a fost cândva. Dar, aşa e viața! Ea nu

are nici un plan. Un imponderabil care s-ar numi destin a hotărât ca noi doi, să nu îmbătrânim împreună. De câte ori nu trebuie să ne resemnăm cu durere față de forța împrejurărilor. Zilele trec greu într-o izolare autoimpusă, tot mai severă. Lăsăm timpul să treacă, sperând că într-o zi se va întâmpla o minune...

- Gabi, fi mai optimistă! Te vor măcina toate astea până la urmă.

- Viața mi-a năruit toate visele, speranțele, iar toate gândurile mele sunt un noian de întrebări.

- Cred că e greu singură. Dac-ai şti cât de mult aş vrea să te ajut... îmi zice Tatiana.

- Singură mă risipesc, devin neputincioasă, mă ofilesc!

- Gabi, sufletul omului e ca o albină - caută dulceață chiar şi pe florile cele mai amare. Cel mai nefericit om şi tot caută să stoarcă o picătură de bucurie, fie şi din propria lui suferință, agățându-se de orice speranță. Trăieşte numai cu fărâmituri şi, adunându-le... mai şi zâmbeşte cu recunoştință printre lacrimi.

- Ştiu, Tatiana, de aceea caut o cale să spăl veşnicia de dor din mine, să înțeleg chiar şi ceea ce nu-i de înțeles, să mă împac cu ursitoarele care au uitat să-mi dăruiască mai mult noroc. Oare voi găsi singură această cale sau mi-o va arăta doar Bunul Dumnezeu? Acum nu ştiu! Ştiu doar că țipă singurătatea şi dorul în jurul meu, dar Lumina Învierii, pe care am luat-o de la altar şi am ținut-o în palme, mi-a pătruns în suflet şi m-a mângâiat. Dincolo de tristețe, lacrima lui Iisus a picurat în sufletul meu mult dor.

- Bunul Dumnezeu ne îngăduie pe toți dar, tot EL ne va întreba într-o zi ce-am făcut cu timpul, cu iubirea şi cu talentul ce ni s-a dat.

- Sufletul e atât de mult lovit că nu-şi mai poate recunoaşte clipa în care soarele începe să-l încălzească. Am uitat să mai rostesc cuvinte care îmi plac şi care îmi încălzeau inima. Repet în fiecare zi doar lecția singurătății. Toată viața am alergat după noroc şi ghinionul a fugit după mine şi a pus de mai multe ori mâna pe mine - mai zic eu.

Doar când m-am căsătorit am avut cât de cât noroc, dar când mi-a fost lumea mai dragă, m-a trântit de nu m-am văzut! Şi acum, la vârsta asta sunt tot într-o alergătură de-a prinselea, iar norocul departe de a obosi e tot mai sprinten. Nu ştii dacă poate exista o stare mai disperată decât aceea de a nu fi de acord, de a protesta cu fiecare părticică din creier şi inimă împotriva a ceva, ştiindu-te totodată neputincios față de faptul împlinit.

- Gabi, timpul nu se poate opri în loc şi nici depozita undeva. Existența noastră curge cu mare viteză dar în timpul cât trăim, avem ocazia să ne schimbăm obiceiurile astfel încât să beneficiem de o mai bună calitate a vieții, să apreciem şi să ne bucurăm de fiecare respirație, de fiecare bătaie a inimii. Fă în aşa fel încât, să nu îți transformi viața într-o rutină pentru a nu deveni nefericită. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție toate elementele pentru a fi fericiți. Viața nu trebuie economisită, ci trăită din plin!

- Tu vorbeşti despre fericire... Cum să fiu fericită, Tatiana, când nu mai am lângă mine pe cel ce, o viață m-a adorat?

- Exagerezi. Dacă te iubea, nu făcea ceea ce a făcut...

- Nu vorbi aşa... Poate că asta i-a fost scris. Acum nu-mi mai doresc decât să-mi eliberez sufletul de greutatea care mă sufocă.

- Mă întreb mereu şi nu găsesc răspuns: cum o fii putut Gabi, să facă aşa ceva, cum nu i-o fi fost frică?

- Şi eu mi-am pus deseori această întrebare şi cred că nu voi găsi răspuns la ea, având în vedere, că lui îi era tare frică de cutremur. Dar, despre cutremur, într-o altă poveste. Dacă s-ar putea deschide craniile oamenilor, poate că acolo s-ar găsi idei de care ți s-ar face părul măciucă!

- Dacă... Dar e de condamnat ceea ce a făcut, însă eu nu vreau să condamn. Nu îmi stă în caracter. Trebuie să încerci să uiți şi să treci peste aceste clipe din viața ta. Felia asta de viață nu o mai poți avea, oricât ți-ai dori. Ascultă! La geamul inimii tale, natura reînviată îți strigă numele şi îți cheamă paşii să se piardă prin ninsoarea florilor albe de cais. Dă-i vântului clipele tale de seară, când brațele plâng şi se frâng goale de iubire, unite în linştea şi taina rugăciunii. Prinde-ți acest gând la piept şi poartă-l cu tine, aşteptând mângâierea blândă a unui soare ascuns într-un om. Îndrăzneşte şi zboară! Zborul îți va înălța aripile speranței, pe care întristarea ta le pot atrofia. Mai poți iubi, mai poți fi iubită!

- Ai cunoscut vreodată sentimentul degradant ce ți-l trezeşte o mângâiere aşteptată luni în şir dar oprită la jumătate, chiar şi după ce a sosit cu atâta întârziere?

- Priveşte în jur, Gabi. Sunt o mulțime de pomi înfloriți şi fiecare are alte flori, altă bucurie de a dărui oamenilor, frumusețea lor şi mai târziu, fructe. Şi nu le mulțumeşte nimeni pentru acest dar oferit necondiționat. Ba, dimpotrivă, sunt rupți, distruşi sau şi mai rău, sunt tăiați. Sădim din ce în ce mai rar copaci şi iubire... Când ploaia binefăcătoare vine, sărută şi pleacă. Atunci, să îngenunchem sub crengile unui pom înflorit, ascultându-i pulsul şi sevele căutând iubirea. Acum, fiecare copac este un triumf al vieții îmbrăcat în flori şi vise şi nu ai voie să treci absentă prin viață, cu fruntea grea de gânduri şi privirea legată de pământ.

- Citind uneori "printre rânduri" regăsesc, ascunse în cuvinte, lucruri de mult ştiute, simțite şi mai ales suferite. Eu pot doar

să fiu o ascultătoare foarte discretă şi poate o oglindă a unei singurătăți, de care îmi e teamă.

- Gabi, care dintre noi nu a fost singur sau nu s-a simțit singur măcar o dată în viață. Şi de-ar fi fost doar atât! Dar lacrima singurătății poate înflori oricând o primăvară îngenuncheată în paşi nepereche. Lasă deoparte toate astea şi aprinde candela bucuriei de a fi Inimă şi OM. Dumnezeu are grijă de fiecare!

- Ştiu că fiecare dintre noi are un îngeraş şi dacă ştii să te rogi şi crezi în Dumnezeu, el ne ajută, ne protejează şi nu ne părăseşte nici după moarte, pentru că un înger înseamnă dragoste iar dragostea este tot ce luăm cu noi. Numai ea este mai puternică decât moartea.

Au trecut atâția ani de când sunt singură, de când Dinu nu mai e cu noi! Insomniile, neliniştea, disperarea sau gândurile negre au făcut din mine o umbră. Ori unde privesc este un capăt de drum pe buza prăpastiei. Prin tot ceea ce fac, prin tot ceea ce gândesc, mă depărtez tot mai mult de ceilalți şi chiar de mine. Mă judec, mă condamn, mă acuz şi plâng mai tot timpul.

Într-o zi, o prietenă a venit pe la mine şi mi-a zis să merg cu ea la biserică. Lăcaşurile bisericii mi se păreau reci, iar din tot ceea ce citea şi zicea popa acolo, eu nu înțelegeam mai nimic. Nicăieri nu găseam o mângâiere, până într-o zi când am fost invitată să vizitez mânăstirea Bărbăteşti împreună cu cei de la biserica unde începusem să vin mai des şi să cânt.

A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu ei la gară, la ora cinci dimineața dar nu am auzit când a sunat ceasul. M-am trezit la ora şase şi am început să plâng dar nu am bătut în retragere ci m-am îmbrăcat şi am plecat la gară. Aveam un alt tren la ora opt şi după o oră am ajuns acolo. Aleea lungă, mi-a condus paşii până la uşa bisericii, care era înconjurată de mulți pomi fructiferi, iar la poartă avea o fântână cu ciutură.

Cât a ținut slujba am plâns într-una. O măicuță a venit la mine şi mi-a pus o icoană în mână, zicându-mi: "Durerea ta se

va transforma în dragoste dacă ai venit aici cu credință!" Teama, neliniştea, gândurile negre dispăruseră.

Stând în genunchi şi căutând cu privirea parcă să se întâmple o minune, a venit la mine unul din preoți, m-a ajutat să mă ridic şi cu mare sfială i-am povestit tot ce am pe suflet. M-a ascultat în linişte şi mi-a spus doar atât: "Ai cruce grea de dus! Dar a altora e şi mai grea. Apropie-te de Dumnezeu cu smerenie!" A făcut deasupra capului meu o cruce cu mâna şi s-a rugat pentru mine şi familia mea. Era lume, luminată aici, iar încăperea era plină cu coşuri în care era pâine, făină, ulei, orez - fiecare ce putuse să pună în coş - iar în fiecare pâine, câte o lumânare aprinsă. Cei şase popi cântau şi citeau... citeau şi cântau, iar la interval de zece minute venea câte unul dintre ei şi ne miruia pe frunte şi pe dosul palmei. Tot aici am văzut femei, băieți şi fete, posedați de diavol. Dar te asigur că după ce participi la o slujbă de şase ore în care patru preoți cântă şi citesc într-una, pleci fascinat din acest lăcaş, dar şi foarte uşurat, iar viața ți se pare a avea şi ceva bun în ea, deoarece pleci cu mai multă încredere în tine şi în oamenii care te înconjoară.

- Vorbeşti serios? Nici nu am auzit de aşa ceva...

- Aici am aflat că foarte mulți oameni s-au vindecat, datorită credinței lor. Mulțumesc lui Dumnezeu că am copii sănătoşi!

- Poate că voi merge şi eu într-o zi acolo.

Şi zicând acestea, ne luăm rămas bun, promițându-mi că mâine mă va suna să mai stăm de vorbă. Păşesc singură printre trecători cu gândurile mele. Sunt cinci ani de când duc greul de una singură.

*

Astăzi este 17 septembrie şi este o zi specială pentru mine. Am devenit bunică! Am fost anunțată că Miruna - nora mea - a născut un băiețel, o frumusețe de copil cu ochii albaştri. Îl cheamă Andrei. De mic pare să aibă un temperament puternic. Temperamentul este o structură de natură emoțional-reactivă. Calm, răbdător şi bine echilibrat, temperamentul lui Andrei pare a fi flegmatic, şi va fi educat fără mari dificultăți.

Să fii mămică este o provocare şi câteodată, un rol subevaluat - şi este cel mai important rol pe care îl va avea vreodată o femeie. Copilul se naşte complet neajutorat, într-o lume despre care nu ştie nimic. Este firesc să îi fie teamă de necunoscutul care se deschide în fața lui. El nu a uitat însă acele nouă luni de siguranță, în care era lipsit de orice grijă, de orice răspundere. Pentru noi este vorba de numai nouă luni, pentru el este însă o eternitate. El nu are noțiunea timpului şi deodată este aruncat într-o lume total necunoscută, în care depinde cu totul de ceilalți.

Odată cu înaintarea în vârstă, are loc creşterea şi maturizarea lui ca om. Timpul ăsta trece atât de repede, că nici nu mi-am dat seama când au trecut trei ani de când a apărut pe lume. Am fost la fiecare onomastică a lui încărcată de daruri. Este o minune de copil! Şi dacă copiii sunt soarele vieții, bunicii sunt sarea pământului!

Viața mea care era cândva pustie, mi-a umplut-o Andrei de bucurie prin simpla lui prezență. Aş fi vrut să stea cu mine, să îl cresc eu, dar Leonard şi Miruna au dorit să-şi crească şi să-şi educe singuri copilul, aşa cum ştiu ei mai bine. Iar eu nu am avut de ce să mă împotrivesc, cu toate că e bine să ai un ajutor, aşa cum am avut eu în mama mea. Mă bucur când mă duc pe la ei, cu toate că sunt cam departe, dar mă duc să îmi văd nepoțelul. Ce păcat că nu este şi Dinu cu noi! Cât s-ar fi bucurat de nepotul lui!

De ceva timp, de când băiatul mi-a luat calculator nu mai citesc revistele. Nu le mai ating paginile, dar le răsfoiesc electronic pe internet. Am trăit de curând un sentiment profund, împletit cu multe lacrimi de bucurie. Într-un fel, fericirea oferită de acest moment a surclasat multe alte lucruri frumoase care mi s-au întâmplat anul acesta. Poate vă veți întreba, ce putea să depăşească bucuria unui om obişnuit, ca mine?

Când am ieşit pe salariu, eram o copilă speriată de vârtejul în care mă purta viața şi dornică de un viitor mai bun, dornică de a oferii familiei mele, mult mai mult decât un salariu de nimic al mamei mele care era femeie de serviciu. În spate, aveam un ghiozdan plin cu vise, speranțe şi multă ambiție. Tot ce contează, este că azi mă simt învingătoare! Aşa m-am simțit şi în acea zi minunată de vară, când mama a venit pe la mine...

Vreau să vă spun că mama mea este unică! Sunt ceea ce sunt, pentru că fiecare succes al vieții mele i-l datorez ei. Mama a fost îngerul meu păzitor. A fost o luptătoare! A rămas văduvă de foarte tânără şi nu s-a dat bătută. A luptat cu viața pentru noi. A crescut două fete de care este mândră. Ne-a zâmbit când sufletul ei plângea şi a muncit pentru ca nouă să nu ne lipsească nimic. A trăit doar pentru noi, ca să ne vadă cu o treaptă mai sus.

Într-una din zile am trimis pe Leonard să o aducă la noi. Era ziua ei! Se bucura întotdeauna când venea la noi şi vedea că nu ne lipseşte nimic şi că suntem realizate. Mama a stat în ziua aceea până târziu la noi, iar la plecare m-a sărutat şi mi-a spus că Dumnezeu ne va ocroti şi de acum înainte, pentru că se roagă ea în fiecare zi, pentru noi. Am sărutat-o împreună cu copiii mei şi a plecat încărcată de daruri cu sufletul plin de bucurie, dar cu ochii în lacrimi din cauză că eu sunt singură, că nu îl mai am alături pe Dinu. Mi-a rămas pe pernă, mirosul

zâmbetului ei. În bucătărie, încă mai miroase a cozonaci făcuți de ea. Mângâi mereu cu privirea, florile ce mi le-a adus plantate în ghivece.

Şi îmi şterg lacrimile de dor pentru că a venit o toamnă rea, când, aflată pe patul spitalului, m-a strâns în brațe şi mi-a spus că Dumnezeu vrea să o ia la EL. Ea se va preface într-o stea şi de acolo, ne va supraveghea pe amândouă - pe mine şi pe surioara mea. Doamne, cât am plâns! Acum, ce o să mă fac eu fără ea? Cui îi voi mai spune gândurile şi necazurile mele? Sora mea e departe şi are şi ea greutățile ei... Există momente în viață când îți dai seama că aproape nimic nu mai contează… Aşa am simțit eu când mi-am dat seama că după moartea mamei mă transformasem într-un robot performant: serviciu şi casă cu tot ce implică ea - spălat, călcat, făcut curat, gătit... Am simțit cum şuvoiul timpului curge peste mine, gata-gata să mănece... Mă gândeam că fusesem alături de ea la ultima ei respirație şi o ținusem de mână pentru a nu fi singură când va ajunge pe lumea cealaltă. Mi-am luat "la revedere" în felul meu şi am rugat-o în gând să nu mă uite niciodată...

Când lumea din jurul meu a aflat că mama nu mai este, am simțit că şi eu încep să mor puțin câte puțin... Mă sfâşia fiecare telefon, fiecare vorbă de încurajare.

Dacă cineva m-ar întreba ce îmi lipseşte cel mai mult atunci când mă gândesc la mama, mi-ar fi foarte uşor să răspund: "Îmi lipseşte mama!" Într-o seară, povestind cu sora mea, îi mărturiseam că cel mai dor mi-e de îmbrățişarea ei, iar mama, draga de ea, m-a auzit şi m-a vizitat în somn. A venit însoțită de tatăl şi de soțul meu, lucru ce m-au făcut fericită (să o ştiu alături de cineva acolo) şi m-a îmbrățişat. Ce mai pot să vreau? Ce să îmi mai doresc? Ştiu ce mai vreau: vreau ca mama să se aşeze pe umărul meu şi să mă însoțească prin viață, aşa cum a făcut-o şi până acum, vreau să nu uite că nu o voi uita niciodată şi mai ales aş vrea să ştie că dorul de ea va fi mereu în pieptul meu.

Ca să mai uit de gândurile ce mă macină, merg să văd dacă găsesc ziarul în cutia cu scrisori. Alături de ziar mai găsesc o scrisoare de la o prietenă din liceu. Mă grăbesc să o citesc: "Draga mea Gabriela, am aflat cu un mare sentiment de tristețe, vestea pierderii mamei tale. Iau parte cât se poate de mult la durerea ta şi pot să te asigur că toți cei care au cunoscut-o pe iubita ta mamă, vor unii regretele lor cu ale tale. Ea a fost un om deosebit, pe care nimeni nu-l va putea înlocui în sufletul tău. Ce multe lucruri a creat prin energia şi prin munca ei! Când mă gândesc la ea, evoc una din acele zâne bune care ştiau să transforme totul în jurul ei. Îmi pare rău că nu am fost anunțată, că aş fi venit şi eu alături de tine în acele momente dureroase. Te îmbrățişez cu dragoste. Dumnezeu s-o ierte! Mirela". Introduc scrisoarea în plicul albastru şi o pun pe măsuța televizorului. O lacrimă îmi curge în memoria mamei mele dragi.

Astăzi înțeleg toate acestea poate mai mult decât aş fi vrut. Înțelepciunea a lăsat loc doar sacrificiului. Îmi înfrunt cu demnitate destinul care, de cele mai multe ori e acelaşi lucru cu durerea şi suferința. Chiar dacă în suflet port mereu amintirea chipului ei frumos, dar bolnav, în minte îmi răsună ca o dulce poruncă, cuvintele ei, devenită un crez al vieții mele: "Trebuie să munceşti! Munca este singura în stare să te ajute să supraviețuieşti"!

Cu aspră nepăsare, viața-i condamnă să ne piardă sau să se piardă ei de noi. Suspinul lor e ca un cântec să nu ne fie nouă teamă, sau greu în momentul când ne despărțim unii de alții, definitiv. Apoi, îi purtăm în gând şi îi simțim aproape dar vocea lor caldă nu mai e aceeaşi nici în visele noastre. Ce păcat că nu se mai pot întoarce, dar se întorc uneori sub formă de amintiri, de părere! Câtă durere au strâns în ei! Dar, dacă ar fi putut să-şi strige durerea, stâncile s-ar fi transforma în pulbere. Ne-au învățat multe când au trăit, iar acum când nu mai sunt,

nu ne mai pot învăța cum să oprim lacrimile. Într-un buchet de trandafiri, o văd mereu pe mama.

Greutățile prin care am trecut, nu mi-au luat bucuria de a vedea soarele de la fereastra noului apartament în care m-am mutat de ceva timp, nici forța de a lupta cu viața.

În destinul meu, timpul a spart clepsidra iubirii, iar firele de nisip s-au risipit într-un calendar ostil, lăsându-mi visele fără aripi. Există o vorbă: "Dumnezeu există, te vede, te încearcă, te întârzie, dar niciodată nu te uită!" Aşa că e bine, ca în viață să nu existe disperare şi să crezi că fiecare lucru se va aşeza pe făgaşul lui, atunci când va fi cazul.

Fiecare dintre noi îşi are pe parcursul vieții, în ordine şi poate la distanță, unu, două, trei.... "suflete pereche". Totul este să ai răbdare şi încredere. Să iubeşti fără condiții, să dăruieşti fără motive, să vorbeşti fără intenții ascunse, să ții la cineva fără explicații, e sensul adevăratei prietenii şi a vieții!

Soneria de la intrare mă aduce la realitate. Mă grăbesc să deschi şi zâmbesc la vederea persoanei din fața mea. Este Irina.

- Hai Irina, intră. Ce bine că ai venit pe la mine; chiar aveam nevoie să mai stau de vorbă cu cineva.
- Ce faci, Gabi? Cum te descurci?
- M-am obişnuit cu singurătatea. Nu am încotro...

- Întotdeauna este bine de ştiut când anume se termină o etapă din viață. Dacă insişti a te menține în ea dincolo de timpul rezonabil, îți vei pierde bucuria şi simțul a ceea ce se află în afara ei. Închide cicluri, uşi, sau capitole, dar închide-le definitiv şi lasă în urmă momente ale vieții care se încheie. Nu ne putem afla în prezent ducând dorul trecutului, nici măcar întrebându-ne "de ce?" Ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat şi trebuie să te eliberezi, să te desprinzi de trecut. Aşa că ai de învățat cum să pierzi şi cum să câştigi. Trebuie să dai pagina şi

să trăieşti numai cu ce îți oferă prezentul. Trecutul a trecut! Nu aştepta să ți-l mai dea nimeni înapoi că nu se va mai întâmpla acest lucru.

- Dar...

- Repetarea cu încăpățânare a "filmului tău personal" îți va face rău minții şi sufletului şi te va învenina.

- Ştiu că ai dreptate, dar...

Mă podideşte plânsul.

- Gabi, viața nu se află decât înainte, niciodată înapoi. Dacă, trecând prin viață, te vei uita mereu înapoi, niciodată nu te vei putea desprinde de trecut. Posibilități de a te întoarce? La ce? Felia aceea de viață nu mai aparține prezentului, tu nu mai faci parte din acel timp trecut, aşa că priveşte cu speranță doar spre viitor şi trăieşte cât mai intens în prezent..

Nu există nimic către care să te întorci. Închide acea uşă. Pentru sănătatea ta mintală şi sufletească, desprinde-te de ceea ce nu se mai regăseşte în viața ta.

- Sunt perfect de acord cu tine, dar e grea singurătatea!

- Atunci când ai venit pe lume ai venit singură, deci, eşti obişnuită să trăieşti cu tine însăți. Trebuie să te obişnuieşti şi cu faptul că nu poți întoarce timpul înapoi. Închide orice uşă din trecut, desprinde-te, scutură-te, eliberează-te de trecut! Nu e imposibil. Totul e să vrei! Sunt multe lucruri care înseamnă sănătate mintală şi orice vei alege te va ajuta să mergi înainte, în linişte. Asta e viața! Capul sus!

Gabi se uită la Irina ca la o prietenă dragă şi o cuprinse în brațe.

- Nu înceta niciodată să surâzi, chiar şi atunci când eşti tristă pentru că nu ştii cine se poate îndrăgosti de surâsul tău!

- Mulțumesc, Irina că ești mereu lângă sufletul meu și mai trebuie să mulțumesc cuiva: mulțumesc lui Dumnezeu că am copii buni, un nepoțel minunat și o soră cum nu mai are nimeni! Ei sunt rudele mele, ei sunt averea mea!

- Dar mai ai și o mulțime de prieteni. Deci nu ești singură.

- Dar tu, după cine ești în doliu? - încerc să schimb eu subiectul.

- Nu sunt în doliu, numai că, de la un timp de vreme port haine mai puțin colorate. Mi-am pierdut nora. A născut greu, o fetiță, dar ea nu a rezistat până la capăt. Fetița trăiește, dar Farina – nora mea - a abandonat. De multe ori mă gândesc că mai bine trăia ea. Copii mai puteau face. Nu că mi-aș urî nepoțica, dar de câte ori o vede băiatul meu, zice că ea este cauza tragediei lui.

Au trecut doi ani de atunci, dar fiul meu nu și-a revenit. Are momente de părăsire de sine. Trăiește singur, iar nepoțica o cresc eu cu soțul meu. Vine la fiecare sfârșit de săptămână să o vadă, însă privește undeva, pe deasupra capului ei, și niciodată în ochii ei întrebători și neastâmpărați. Nici când i-a spus "tată" pentru prima oară nu a fost prea mișcat, sau poate că atunci i-a plâns... sufletul.

- Iar voi ați tolerat răceala lui față de micuța fetiță, punând-o pe seama tragediei.

- Dar de la un timp, suntem cam îngrijorați. Au trecut doi ani și el nu-și mai revine. Am deschis acest subiect de nenumărate ori, aducând tot felul de argumente, dar nimic. El ascultă... și atât. Se întoarce acasă, în universul lui și se uită minute în șir la pozele Farinei, sau își înfundă nasul în perna pe care a dormit ea ultima oară.

- Dar la serviciu, cum se comportă? Mă gândesc că acolo, în comunitate este mult mai relaxat.

- Da de unde... Și acolo e la fel de năuc. Dar într-o zi l-am văzut în compania unei fete - o veche prietenă a Farinei. Am

sunat-o, ştiindu-i numărul de telefon din agenda ei şi am întrebat-o de starea lui. Ştii ce mi-a spus? Că plânge într-una, de câte ori se întâlnesc amândoi, însă ea s-a ataşat foarte mult de el şi nu ştie ce să facă. Spune şi tu, ce sfat puteam eu să îi dau acestei fete? Am vrut să discut cu el acest subiect şi nu ştiu ce să fac.

- Fata asta cred că deja ține la el şi suferă că el, nu se poate detaşa de trecut.

- Aşa este Gabi. Săptămâna trecută stând de vorbă cu el, mi-a spus că a rupt orice legătură cu prietena Farinei, deoarece vroia de la el ceva ce el nu avea cum să-i mai dea, pentru singurul motiv că totul fusese dat. Iar acum văd că suferă şi mai rău că nu mai are cu cine discuta despre toate astea.

- Dar fetița, ce face?

- Se bucură de toată dragostea noastră, iar când vine acasă se ține după el tot timpul, trăgându-l de cracul pantalonului. E prea mică să vadă masca de indiferență de pe fața tatălui ei. Parcă e orb şi nu vede cât e de minunată şi că ea nu are nici o vină că s-a născut.

Dar, ieri, s-a întâmplat o minune! Cum a venit acasă, şi-a luat fetița în brațe şi o ținea strâns la piept. Am rămas toți uimiți. Nu l-am întrebat nimic de teamă să nu se închidă iar în el. Spre seară, a venit la mine şi mi-a spus că a întâlnit alaltăieri o femeie cu care fusese la hotel şi după ce făcuse sex cu ea, i-a povestit viața ei. Această femeie i-a mărturisit că are o fetiță şi din cauza meseriei pe care o practică, i-a fost luată fetița şi îi e tare dor de ea.

Cred că povestea femeii acesteia l-a trezit la realitate şi l-a adus acolo unde trebuia să fie de doi ani. Eram aşa fericită când l-am auzit aseară zicând: "Doamne, ce fetiță minunată

am! Voi pleca cu ea la mare, iar când va creşte, am să-i spun ce mamă minunată a avut..."

- Irina, mi-au dat lacrimile! Ai dreptate, Dumnezeu face adeseori minuni!

- Aşa e, Gabi, face minuni, doar că noi suntem câteodată orbi şi nu le vedem.

Pentru o clipă, privirea mea se aprinde, dar imediat, ochii mei acoperă cu un nor taina timpului, apoi blând, ca un colind, trecutul coboară din inimă în cuvinte...

- Dar, despre tine nu spui nimic? Se împlinesc opt ani de când a murit Dinu şi tu, tot singură...

- O toamnă, ca un cântec trist a închis poarta amintirilor din trecut, până într-o zi, când ochii mei s-au lovit de zâmbetul unui om, oarecum distant, pe care, spre uimirea mea, abia aşteptam să-l mai văd şi mâine. Avea sufletul tăcut de parcă-l ținea cineva să nu se bucure în voie de frumusețea acestei vieți. şi cu toate astea, sufletul meu a zâmbit.

În culorile ruginii ale acelei toamne, ochii lui întorceau primăvara, înflorind mai târziu cu un zâmbet, ghioceii unui suflet trist ca al meu. M-am legat de cuvintele lui ca de taina unei rugăciuni pe care o spune un om când este la liman.

Zăpezile prieteniei ningeau bucurie peste tăcerile a doi oameni singuri de prea mult timp. Eram amândoi un strigăt, o dorință, o nesfârşită bucurie de a fi împreună! Ne pierdusem în jocul şi tandrețea întrebărilor: "Când te mai văd? Unde ne vom întâlni?" Stabileam reguli şi restricții pe care viața ne obliga să le respectăm.

Din cuvinte, mângâieri şi speranțe am țesut o pânză de păianjen a inimii, în care stăteam ascunsă aşteptând un miracol. Eram prieteni, măsurând timpul doar cu bucuria

revederii, iar zilele cădeau peste noi pline de frumuseţe şi cuvinte rostite.

- De cât timp îl cunoşti?

- De doi ani. Am colindat ţara cu el, vizitând mânăstirile. Cu el am învăţat să râd din nou.

- Cum îl cheamă? El are copii?

- Îl cheamă Mircea, e despărţit de zece ani de soţia lui şi are doi copii la Braşov. M-a pus pe gânduri, ultima discuţie cu el. Chiar cu o seară înainte ca el să plece spre Braşov, ne-am întâlnit în centru şi ne-am plimbat aşa, în sfânta răcoare a zilei şi m-a surprins cu câteva chestii, dar nu o să le enumăr aici. Doar atât să mai spun că unui om inteligent îi pot ierta orice de la minciună până la trădare (deşi el nici nu m-a trădat în vreun fel, nici nu a avut motive să mă mintă). Cred aproape până la desfiinţare, că în spatele acţiunilor lui, stau motivaţii puternice care nu se limitează la "c-aşa am vrut eu", căci exact vrutul ăsta vine dintr-o zonă mentală bine structurată. Nu sunt importante decât pentru mine.

Am învăţat din eşecuri că decepţiile nu fac altceva decât să te trezească la realitate. Sunt o persoană sinceră, am un singur defect: am încredere în oameni şi pun suflet în orice fac. Dacă mă implic într-o relaţie nu pot să trăiesc în espectativă. O relaţie nu poate exista fără respect, dragoste, înţelepciune şi comunicare.

Dar într-o zi rece de toamnă m-a părăsit... O fericirea şi aşa firavă s-a risipit. Sunt opt luni de zile de când nu mai ştiu nimic de el. Tânjesc după tihna unei vieţi aşezate, în care să fii sigur că ai un om lângă tine care te iubeşte. Am plâns, m-am întrebat fără să găsesc răspuns şi până la urmă m-am resemnat în urma hotărârii lui. Lacrima grea ivită din chinul trădărilor de tot felul n-a mai avut timp să ardă.

- Gabi, nimeni nu merită lacrimile tale iar acela care le merită, sigur nu te va face să plângi niciodată! Nu e bine să laşi prea mult de la tine şi să accepți lucruri care ți se par deplasate, în speranța că ele nu se vor mai repeta. E bine să îți impui punctul de vedere şi să înțelegi persoana de lângă tine, până în momentul în care rişti să-ți încalci principiile de viață. Nu trebuie niciodată să renunți la feminitate sau la respectul față de tine însăți, pentru nimeni.

- Am deschis o uşă, pe care mult timp am avut grijă să stea ferecată cu o mie de lacăte. Am deschis-o lui, iar el a pătruns prea adânc în sufletul meu. Dincolo de uşa aceasta este un suflet iubitor şi grijuliu care doreşte să se destăinuiască, dar se teme de eşecuri. Am zis, că poate mai merit o a doua şansă, că poate nu e exclus sau prea târziu, să privesc în lăuntrul meu şi să recunosc nevoia de a dăruii, dar şi de a primi iubire.

În timpul celor zece ani de când sunt singură, am învățat cât de importantă este iubirea necondiționată, acea iubire care nu murdăreşte şi care vindecă tot ce atinge prin radiația sa divină. Am mai învățat ce preț incomensurabil are speranța, când la capătul tunelului zăreşti jumătatea ta.

- Îți dau dreptate, Gabi.

- E greu să fii singur. Binele şi răul nu le mai împarți cu nimeni. Atunci când suntem "doi", avem mai multă putere, ne susținem unul pe celălalt, ne verificăm deciziile ajutându-ne reciproc să nu ne crească orgoliile, această teribilă capcană în care putem cădea uşor.

- Gabi, draga mea, este important să percepi semnele care îți indică faptul, că o relație nu are şanse să meargă într-o direcție bună. Dacă nu îți vei da seama de acest lucru, îți vei irosi timpul şi energia emoțională cu cineva care nu te merită şi care îți poate rănii sufletul şi aşa firav.

Nu pierde timpul cu cineva care nu este disponibil să şi-l piardă cu tine! Omul nu are decât o viață şi nici nu ştii ce repede trece... Eşti frumoasă, încă tânără şi sigur vei fii curtată de mulți admiratori. Vei găsi omul atent, respectuos, care să-ți demonstreze prin fapte că pentru el eşti o persoană importantă. Şi apoi, nu eşti singură pe lume, ai doi copii minunați şi o soră care te iubeşte şi ai mulți prieteni. Poate că pentru lume tu eşti o anumită persoană, dar pentru anumite persoane tu eşti o lume! Nu plânge că s-a terminat, ci mulțumeşte că s-a întâmplat!

- Irina, eşti o adevărată prietenă. De când sunt singură, nu te-ai îndepărtat de mine, mi-ai arătat cât de prețios este un zâmbet de bunăvoință, un cuvânt de încurajare, un umăr de prieten atunci când simți că te prăbuşeşti.

- Prietenia este o relație aparent fără obligații. Ține minte, Gabi, o vorbă: nimic nu e întâmplător! Ar trebui să fim mulțumiți că Dumnezeu nu ne dă tot ceea ce cerem. Dar, nu dispera! Lucrurile cele mai bune se întâmplă atunci când te aştepți cel mai puțin! Oare, nu tu ai lăsat omul de lângă tine să plece fără să întinzi mâna? Te-ai mulțumit să învinuieşti doar destinul, fără să te gândeşti măcar o clipă că de fapt ai refuzat să lupți, lăsând indiferența şi pasivitatea să hotărască în locul tău.

- Erau zile când îl sunam şi nu-mi răspundea şi asta s-a întâmplat nu o dată. Mie îmi place ca un bărbat să vină la mine dacă simte că trebuie să vină, nu să îl chem eu, să insist.

- Gabriela, înainte de a ne îndrăgosti, ar trebui să cercetăm mai mult omul de lângă noi, să aflăm adevărul...

- Adevărul presupune un efort intens, o cercetare profundă şi un simț al riscului. Trebuie să păşeşti singur pe o cale neumblată de nimeni. Eu zic că asta se poate întâmpla când eşti adolescentă, nu la vârsta noastră. Şi-apoi, noi suntem oameni maturi.

- Atunci când a ajuns în centrul ființei lui, orice om - fie că e femeie, fie că e bărbat - este pe deplin matur. Maturitatea are un parfum specific, înzestrând individul cu o frumusețe extraordinară, aducând cu sine inteligența neobişnuită.

- Irina, mintea funcționează ca o bicicletă: cât timp pedalezi, îşi continuă activitatea şi din clipa în care nu o mai faci, se opreşte.

- Mintea este un vehicul cu două roți, iar gândirea ta este o permanentă pedalare. Dacă uneori rămâi puțin în tăcere, după un timp începi să îți faci probleme. Te-ai învățat să fii prea liberă, iar prea multă libertate, uneori strică.

- Mie îmi place să nu fiu îngrădită de nimeni şi de nimic, să fiu liberă ca pasărea cerului. Irina, chiar şi atunci când am fost căsătorită, eu eram liberă. Îl iubeam pe Dinu, dar eram liberă. Iubirea permite celuilalt să facă tot ceea ce simte că trebuie să facă. Indiferent ce hotărăşte el că îl va transpune într-o stare de beatitudine, alegerea îi aparține. Atunci când iubeşti, îi respecți intimitatea persoanei respective. Nu-i impui nimic! Regula fundamentală este : "Îl accepți pe celălalt aşa cum este", iar iubind, nu încerci niciodată să îl schimbi în conformitate cu ideea pe care o avem despre el. Când iubeşti cu adevărat, nu pui nici o condiție. Cel puțin, noi aşa am fost. Şi am fost fericiți, atât cât am fost! Cu o singură condiție: să simți că eşti iubit!

- Păcat că te-a părăsit! Şi eu merg pe aceleaşi premise. Când împarți fericirea cu altul, nu te închizi împreună cu el într-o colivie, ci pur şi simplu, dăruieşti. Nu aştepți nici măcar mulțumire sau gratitudine. Dăruieşti, pentru că aşa simți şi cu cât dăruieşti mai mult, cu atât eşti mai bogat. Dar se întâmplă să stai cu cineva, chiar dacă simți că nu îl mai iubeşti, ci doar că... te-ai ataşat de el.

- Iubirea şi ataşamentul nu sunt unul şi acelaşi lucru. Sunt două fenomene complet distincte. Şi să-ți mai spun ceva, Irina... Într-o relație trebuie să îți asculți inima; ea este singurul maestru

interior. Mereu, dau teste, zilnic, teste de răbdare şi de uimire. Nu cred în vorbe, ci doar în fapte şi am încredere numai în ceea ce simt, iar dacă vreau să iau o decizie mă uit în inima mea şi abia după aceia acționez.

Irina se aşează în fotoliu şi întinse mâna să ia un caiet de pe masă, apoi începu să-l răsfoiască. Tu scrii aici?

- Da, eu scriu!

- Ai cu ce să îți umpli timpul. Acum îmi dau seama de ce nu te plictiseşti.

- Problema este că scriu prea mult, dar mă gândesc că asta e totuşi de bine, fiindcă altfel, cum să evoluez? Citind, scriind, mintea lucrează şi mie asta îmi face bine. Mereu să învăț şi să descopăr. Tu, când erai elevă, te-ai îndrăgostit de vrun coleg? Pentru că eu, vreau să-ți spun, băteam toți băieții şi toți fugeau de mine... îi zic eu Irinei, pentru a schimba subiectul.

- Mă îndrăgostisem de un coleg de clasă: Viorel îl chema. Era un nebunatic ca şi mine. Aveam 14 ani. Eram în clase paralele şi a fost cu siguranță dragoste la prima vedere. N-am ştiut până atunci şi nici de atunci până m-am căsătorit, ce înseamnă să îți fugă pământul de sub picioare şi să nu mai ştii de tine când priveşti în ochii unui om.

Nu ştiam mai nimic despre el, parcă picase din cer. M-am gândit de multe ori că era imposibil să nu-l mai fi văzut prin şcoală, dar, probabil aşa a fost să fie, să mă trăsnească în clipa aceea ca un fulger privirea lui când s-a întâlnit cu a mea la intrarea în şcoală.

Aveam sentimentul că îl ştiam de mult timp, dint-o altă viață. Avea nişte ochi căprui şi o privire adâncă... şi când mă privea, simțeam că mă arde. Mă topeam ca ciocolată în bătaia soarelui. Eram hipnotizată! Ne-am jucat un timp de-a şoarecele cu pisica

pe coridoarele liceului, îmi căuta privirea, pentru ca data următoare să mă ignore total şi dacă într-o zi el mă trata cu răceală eu eram cea care căutam să îl întâlnesc, îi căutam ochii şi întorceam capul după el, iar a doua zi, se întâmpla exact pe dos. Într-o zi am aflat că iubea pe alta. Simțeam că mă sufoc, îmi simțeam inima în gât. Până la urmă m-am îmbolnăvit şi am lipsit de la şcoală.

- Şi el ce a făcut? - o întreb eu, curioasă.

- Era 8 martie! A venit acasă la mine cu încă două colege şi mi-au adus un ursuleț de pluş cât mine de mare, pe care-l legaseră de gât cu un şnurulet de mărțişor. M-am înroşit de emoție şi tot el a fost cel care m-a pupat pe obraz. Era aşa de parfumat, că şi acum parcă simt mirosul acelui parfum.

După ce m-am făcut bine şi am venit la şcoală, înainte de a intra la ore, colega mea de bancă mi-a spus că s-a transferat la clasa noastră. Am rămas fără cuvinte când am văzut că stă cu mine în bancă şi l-am întrebat dacă i-a zis doamna să se aşeze aici şi mi-a răspuns atât de frumos că el a vrut şi eram tare emoționată.

- Într-o zi mi-a zis să ne-ntâlnit în oraş, dar am mers prin parc ca să fim mai mult timp împreună. Nici nu mai ştiu ce am vorbit. Cred că până acasă am bătut câmpii!

Se apropia ultimul an, aveam examene grele în față şi am rugat pe doamna profesoară să o mute pe colega mea iar cu mine în bancă. La ora de dirigenție, doamna a făcut schimbările şi el nu a părut surprins deloc. M-am hotărât să-l mai slăbesc şi să mă apuc serios de învățat. Treceam unul pe lângă altul în recreație şi ne priveam cu coada ochiului. Eu cel puțin, eram hotărâtă să îmi văd de învățat.

Într-o sâmbătă, colega mea de bancă a venit pe la mine, cu gândul să mergem în oraş, la dans. I-am spus că nu merg, că

am mult de învățat, însă nu s-a lăsat până nu am ajuns cu ea la dans. Am intrat în sală, ne-am luat un suc şi ne-am aşezat la o masă. Când mă uit mai bine, Viorel era cu o fată la o altă masă alăturată. Privirile noastre s-au întâlnit, iar eu am lăsat privirea în jos. Prietena mea, m-a luat de mână şi mi-a zis: "Hai să dansăm, că de aceea am venit aici, nu să stăm la masă." Mă uitam la el în timp ce dansam, iar el nu-şi lua ochii de la mine.

Mi-am luat inima în dinți şi l-am invitat la dans. Spre surpriza mea, a acceptat, ba chiar s-a bucurat. Eram hotărâtă să îl tratez cu indiferență şi chiar am constatat că nu mai simțeam nimic pentru el, nici cel mai mic fior. În timpul dansului, obrajii ni s-au apropiat şi el m-a sărutat. Spre mirarea mea şi a lui, nu l-am respins. S-a fâstâcit şi mi-a spus că îi pare rău, că nu a vrut, iar eu i-am spus că nu mai simt nimic pentru el. A doua zi, la şcoală mi-a spus pe un ton indiferent că nu o să mă mai deranjeze şi că e mai bine să lăsăm lucrurile aşa. Parcă era alt om dar, am rămas amici! Viața şi-a continuat cursul ei. El a făcut facultatea la Bucureşti iar când venea acasă, în vacanță, îl vedeam şi mi se tăia respirația.

- Şi ce ați făcut? Ați mai stat de vorbă? El avea o prietenă, sau o iubea tot pe aceea cu care fusese la dans în seara aceea?

- Eram hotărâtă să mă eliberez şi să-i spun ce simt. Gabi, vroiam cu toată ființa mea să pun capăt acestei poveşti stupide.

Mă gândeam că eu sufeream pentru el şi el pentru alta. A două zi a plecat la țară. M-am decis să-l uit şi să-mi văd de viața mea. Când am avut banchetul, surpriză! El era acolo şi mă privea insistent de parcă ar fi vrut să îmi spună ceva dar nu avea curajul. Nici eu nu reuşisem să-l uit sau nu vroiam.

Respingeam toți bărbații care ar fi vrut să intre în vorbă cu mine pentru că îl căutam inconştient pe el, în fiecare dintre ei. Câteodată, chiar îmi era frică să nu mă îmbolnăvesc din cauza

asta. Parcă era mai rău ca înainte. Măcar la şcoală îl vedeam, acum nu mai ştiam nimic de el. Despre el nu mai ştiam mai nimic. Aflam de la unul sau de la altul cum evoluase în viață profesională. Mă gândeam chiar că s-ar fi putut căsătorii, că ar avea şi copii... Tot ce mă-ntâmpina - sărbătorile, schimbarea anotimpurilor, anumite melodii - toate le asociam cu chipul lui. Nu o data am fost tentată să mă duc la uşa lui.

- Să nu spui că aşa ai făcut... Irina, mă ții cu sufletul la gură.

- Mai aveam încă o fărâmă de demnitate, dar tot timpul mă gândeam la el, până când mi-am adunat toate forțele şi mi-am zis: Gata, e timpul să-l uit. Era uşor de zis, dar foarte greu de făcut. Trăiam în agonie şi extaz. Şi deodată, când mă aşteptam mai puțin, Dumnezeu mi l-a scos în cale pe soțul meu şi de care sunt îndrăgostită şi acum. Toată suferința de până atunci dispăruse ca prin farmec, eram pentru prima oară fericită şi împlinită până când...

- Doamne, ce s-a mai întâmplat?

- S-a organizat la Braşov întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului. Nu vroiam să merg. Aveam o presimțire că avea să urmeze ceva rău, dar soțul meu a insistat: "Hai, Irina, ție nu ți-e dor de colegii tăi?" Gândul că merg cu el, mi-a dat curaj, însă înainte cu trei zile de eveniment, soțul meu a trebuit să meargă într-o delegație. Dar eu tot mai speram că se va întoarce la timp, pentru a merge cu mine la Braşov, la întâlnirea cu colegii.

- Tare curioasă m-ai făcut să văd ce a urmat.

- Am fost anunțată că s-au făcut rezervări la hotelul unde urma să ne cazăm şi nu mai puteam da înapoi. Inima îmi bătea cu putere, dar îmi era şi teamă de revederea cu "el". Şi de ce îmi era teamă nu am scăpat. Când ne-am revăzut, parcă nimic nu se schimbase, aceeaşi privire, acelaşi zâmbet. Tot universul

meu a fost dat peste cap. Printre îmbrățișări, amabilități şi conversații cu foştii colegi ne căutam privirile. Era acum, un bărbat matur, dar pentru mine era tot puştiul de care mă îndrăgostisem odată. Până la urmă a venit el spre mine şi conversația a decurs normal. Ne vedeam după zece ani şi aveam să aflu că venise singur şi că singur este şi în viață iar acest lucru m-a mirat.

- De ce nu se căsătorise cu fata aceea pe care credeam că o iubeşte? - o întreb eu curioasă.

- L-am întrebat acest lucru, iar el mi-a răspuns că nu şi-a găsit jumătatea pe care şi-o doreşte. Din discuția cu el, am înțeles că nu a uitat-o. M-a invitat la dans, iar în timpul dansului şi după aceea am vorbit despre tot ce fusese cu zece ani în urmă, am discutat cu el cum nu discutasem niciodată până atunci, ca doi prieteni adevărați şi am dansat amândoi, toată seara. Să mă fi văzut soțul meu...

- Dar ce făceai, draga mea? Şi apoi, dacă ai fi fost cu soțul tău, poate nu ai mai fi dansat cu el deloc.

- Sigur că nu aş mai fi dansat şi, poate că ar fi fost mai bine. Zicea că fusese un tâmpit că nu-şi dăduse seama ce fel de om sunt, iar acum ajunsese să se gândească de multe ori la mine, la cum ar fi fost dacă... De multe ori a vrut să ia legătura cu mine, dar a trebuit să plece din oraş cu serviciul şi îi era penibil să mă mai caute, după ce se jucase atâta timp cu sufletul meu. I-am spus atunci tot ce îmi apăsa sufletul şi n-am avut curaj să-i spun la timpul potrivit dar, că acum sunt căsătorită cu un om minunat, care mă merită şi mă iubeşte foarte mult. Şi-a cerut iertare că nu a ştiut să mă iubească aşa cum aş fi meritat.

Din discuția cu el, mi-am dat seama că nu îl uitasem, că tot ce am simțit pentru el rămăsese acolo, undeva, în cămăruța inimii iar acum se trezea la viață. Am uitat de colegii ce ne

înconjurau şi ne-am plimbat ore în şir alături. Foarte târziu m-a condus în cameră şi, fără să îmi dau seama m-a sărutat pe buze. Tot autocontrolul meu de până atunci s-a dus pe apa sâmbetei.

- Doamne, nu-mi spune că...

- Cu siguranță, eu eram în transă, nu mai ştiu cum s-a petrecut totul, dar îmi amintesc că m-a privit fix în ochi şi mi-a zis: "Spune-mi că nu mai simți nimic pentru mine, uita-te în ochii mei şi spune asta, dacă e aşa!". Mi-am adunat toate puterile şi i-am mărturisit că are un loc special în inima mea, dar să nu uite că sunt căsătorită. Pe atunci nu aveam copii, eram căsătorită de patru ani şi ne iubeam ca în prima zi. Ce rost ar fi avut să-i spun ce simt pentru el. Simțeam ceva, ce nici eu nu puteam spune în cuvinte. Până la urmă, fără să ne dăm seama ne-am trezit unul în brațele celuilalt, făcând dragoste.

A fost aşa cum îmi închipuisem de atâtea ori, ba chiar peste aşteptările mele, dar când a venit dimineața mi-am dat seama că totul a fost o greşeală şi chiar i-am spus acest lucru şi l-am rugat să nu mă mai caute niciodată, pentru că... pentru mine este deja prea târziu... M-a întrebat dacă chiar asta simt cu adevărat, pentru că el simțise cu totul altceva din partea mea. Am crezut că experiența aceea mă va elibera de el definitiv, dar tocmai acest aspect m-a subjugat şi mai tare. Mi-am făcut în grabă bagajul şi am plecat fără să îmi iau rămas bun, nici de la el, nici de la colegi. Practic am vrut să fug de el, de mine, de trecut... Undeva, într-un colț de suflet nu regretam nimic din ce se întâmplase.

- Sunt sigură că a fost mâna destinului, adaug eu.

- Asta mi-am zis şi eu adeseori.

- Te-a mai căutat de atunci? Mai ştii ceva de el, Irina?

- Mi-a respectat dorința şi nu l-am mai văzut. Au trecut zece ani şi încă mă mai gândesc la el din când în când.

- Irina, totul e planificat de acolo, de sus, iar noi nu avem de ales, decât trebuie să ne supunem.

- Nici o clipă nu mi-a părut rău de alegerea pe care am făcut-o în viață, Gabi, deoarece am un om minunat lângă mine. Dar, să lăsăm asta. Ia spune-mi, ai fost plecată pe undeva, în vara aceasta? - schimbă Irina, subiectul.

- Am venit de la mare de curând. Irina, am fost la o prietenă, la Constanța. Aici am amintiri din trecut care mi-au rămas în suflet. Marea Neagră îmi aminteşte necontenit de cântecul ei fremătător, uneori încărcat de vrajă, de taină, de vuiet, de furtună... dat lângă mare îmi e întotdeauna dor. În timpul serii, frumusețea ei te fură şi te trezeşti căutând mângâierea valurilor, nisipul fierbinte ascunde neliniştea trupului ars de soare, iar valul marii sărută piciorul gol... Tare mult îmi place să alerg pe malul mării!

- Să alergi, Gabi, să strigi, să fii istovită de zbucium, dar împăcat, că încă te mai doare! Noi, pământenii suntem cioburi de neputință în univers sau un semn de întrebare la adresa destinului. Purtăm doruri şi aşteptăm iubiri care să ne facă să vedem cât de frumoasă este viața! Doamne, şi mie dacă ai ştii cât de mult îmi place marea! Suntem oameni veseli, ascunşi în oameni trişti, care trăiesc doar prin cuvinte şi se întretaie cu vise. Să îngăduim sufletului nostru, tot mai obosit de însingurări şi rănit de cuvinte să plângă şi să viseze, păşind cu dor prin nisipul fierbinte al mării.

- Doamne, am devenit amândouă melancolice!

- Gabi, o să plec acasă, că am lăsat nepoțica cu soțul meu şi nu, că aş fi îngrijorată dar trebuie să îi dau să mănânce şi să o culc. E ora ei de masă şi somn.

- Mă bucur că fiul tău şi-a revenit. Te mai aştept pe la mine şi altă dată.

- Cu siguranță că am să mai trec pe la tine, dar de data asta am să vin cu nepoțica mea, să vezi cât e de frumoasă!

- Sunt convinsă de asta. Să ai grijă de tine, Iulia.

- Şi tu, Gabi, şi nu sta mereu închisă în casă. Pa.

După ce pleacă Iulia, rămân iar cu gândurile mele. Am ajuns să vorbesc uneori singură, prin casă.

- Ce faci, draga mea, vorbeşti singură?

- Nici nu te-am auzit când ai intrat surioară. De ce nu m-ai sunat să te aştept la gară? Hai, pune bagajul aici şi stai jos că oi fi obosită.

- De ce nu ții uşa încuiată?

- Cine să vină la mine?

- Cum cine? Doamne fereşte!

- Lasă asta acum, hai să-ți faci un duş că oi fi transpirată de pe drum. Pe o aşa căldură!...

Violeta scoate o punguță din geantă pe care mi-o întinse.

- Ce ai acolo?

- Ți-am adus un tablou cusut de Cristina - un goblen.

- E atât de frumos! Gabi, să-l pui în ramă.

- Ce te uiți aşa la mine? - o întreb eu pe Violeta.

- Frumusețea artei nu poate fi egalată decât de frumusețea sufletului care o admiră! Uită-te la tine: eşti atât de frumoasă la vârsta asta! Doi ochi mari şi trişti care ar putea privi cu bucurie orice anotimp ascuns în ochii şi gândurile unui bărbat. Două

mâini delicate şi blânde care ar putea mângâia singurătatea unui suflet rătăcit.

Gabi, gustul fericirii trecute ar trebui să te scoată la luptă, ca să-i simți iar parfumul, chiar dacă va purta alt nume. Scârțâind uşa trecutului pe care o deschizi în încercarea de a mai culege firimituri uscate, s-ar putea să nu mai auzi niciodată chemarea viitorului. Îngăduie-i sufletului tău să vibreze, iar inima ta poate va rupe lanțurile tăcerii.

- Sunt momente în viață când prezența celuilalt ne lipseşte aşa de mult, că nu ştim să trăim fără el. Surioară, am o durere adâncă aici..

- Dacă ai să o ții aşa, zilele şi nopțile tale vor trece una după alta, toate la fel, goale şi pustii şi poate, într-o zi vei descoperi că raza de soare care ți-a încălzit inima trecutului, nu a fost, de fapt decât, o sclipire rătăcită de la o oglindă deformată de viață. Dacă vrei să taci, taci! Rămâi zâmbind printre lacrimi, cu mâna strânsă în uşa trecutului, dar de ce nu încerci să faci măcar un pas dincolo de pragul zidit de propria ta indiferență față de tine şi față de alții?

- Surioară, am greşit când am crezut că bărbații iubesc femeile, dar adevărul este că ei se iubesc pe ei oglindiți în ochi de femeie. Caut o cale să înțeleg chiar şi ce nu e de înțeles, să mă împac cu ursitoarele care au uitat să-mi dăruiască noroc în dragoste. Oare voi găsi singură această cale? Am atâta căldură de dăruit!

- Dă-i vântului clipele tale de seară, unite în liniştea şi taina rugăciunii. Prinde-ți acest gând la piept şi poartă-l cu tine când rătăceşti prin livezi şi gânduri, aşteptând mângâierea blândă a unui soare ascuns într-un om. Lasă gândul să zboare, altfel se va atrofia. Mai poți iubi, mai poți fi iubită, fii tu esența nobilă

din care iubirea poate renaşte din propria cenuşă. Ridică-ți privirea spre Cer. Lumina ochilor tăi va însenina cerul.

- Câte femei mai reuşesc să înflorească sub povara vieții, câte din ele trec prin viață decât metamorfozându-se din boboc de floare în vestejire, câte au puterea de a lupta, de a înfrunta greutățile pentru a mai trăi şi anotimpul înfloririi?

- Uită trecutul, lasă la spate şi greşelile şi durerile. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna cea bună, chiar dacă nouă ni se pare greşită. Dacă îi ceri Domnului ceva şi primeşti altceva, ai încredere că El îți va da întotdeauna ceea ce ai nevoie şi în cel mai scurt timp. Fii sigură de asta! Spinul de astăzi...este floarea de mâine!

- Violeta, ştii că mâine sunt Sânzâienele?

- În această noapte tainică, porțile cerului se deschid şi noi, oamenii, aşteptăm mângâierea, nădejdea şi izbânda.

- Dar nu toți şi primim. Eu de ce nu încap sub semnul vindecării? Am alunecat mereu în întuneric şi mi-au sângerat coatele şi genunchii, târându-mă spre lumina liniştii. De câte ori mă agăț de un fir de speranță şi înaintez câțiva paşi, o furtună mă ajunge şi mă aruncă fără milă şi mă dor rănile, mereu mai multe ale sufletului sfâşiat de târâşul pe coate şi genunchi. Toate mă dor!

- Ieşi din casă, dă telefon la o prietenă...

- Au fost zile când m-am uitat la telefon ca la o icoană, rugându-l să sune. Nimeni nu m-a sunat să mă întrebe dacă am ce da la copii să mănânce, dacă am cu ce plăti datoriile, dacă suntem sănătoşi... dar sună mereu o singurătate rece. Mă doare naivitatea de a fi crezut cu încăpățânare că singurătatea altui om ar avea nevoie de un suflet singur ca şi el. M-am înşelat! Oare, a

câta oară? Oamenii s-au abandonat dorințelor şi plăcerilor trupului, alungând sufletul în muțenie şi indiferență.

Cunosc pe cineva la fel de singur ca şi mine - poate mai singur, pentru că el nu a fost căsătorit niciodată şi nu are copii. A bătut în cuie orice intrare spre sufletul lui. E ocupat să-şi numere înfrângerile şi pe deasupra are şi o spondilită anchilozantă care îi ia toată dragostea de viață şi astfel, înghețat şi trist nu întoarce niciodată clepsidra. Şi îi tot spun să facă ceva pentru el, dar îmi răspunde că luptă pentru viață, însă mai mult nu poate face şi nu spune nimic despre viitor. Nu că i-ar fi teamă, dar încă nu a reuşit să-l perceapă, deoarece poartă ca şi alții, povara unor întrebări şi dureri. Nu cere nimic. Rămâne să privească, cu sufletul secătuit.

Aşa sunt şi eu. Când am rămas îngenuncheată în singurătate, mi-am amintit că aş găsi alinare doar la bunul Dumnezeu, dar şi aici perseverența mea şchiopătează. Ispite mari mă întorc din drum şi nici rugăciunile nu le mai spun ca înainte. Mi se pare că eu am crucea cea mai grea şi mă mânii câteodată, mă lamentez, mă condamn şi mai întotdeauna plâng.

- De ce nu poți să închizi pentru totdeauna uşa dintre Da si Nu? Aruncă cheia trecutului şi a durerii, Gabi.

- Am aruncat-o de mult timp, dar am obosit să alerg singură şi cu sufletul zdrobit prin mărăcini înşelători sau prin timpul acesta bolnav de fățărnicie. Vreau un colț de adevăr, un suflet sincer să mă ia de mână şi să vindece rănile sufletului meu. Sunt campioana zborurilor frânte. Vreau să învăț să zâmbesc iar. Viața este grea şi-ți cam ocupă tot timpul şi la sfârşitul vieții ce obții? O moarte! Şi ce reprezintă ea? Un bonus?

- Gabi, viața reprezintă o experiență continuă de învățare, fiecare zi aducând cu ea ceva nou. Nu îți mai face complexe sau mustrări de conştiință. Ai o minte brici, un corp frumos...

- Râzi de mine, nu-i aşa? Eu şi corp frumos...

- Chiar dacă îți iubeşti corpul sau nu, este al tău pentru toată viața, aşa că acceptă-l. Ceea ce contează este în interiorul tău!

- Ai dreptate surioară. Încă îmi place viața, muzica, îmi place să râd şi sunt sigură că va veni şi timpul acela.

- Să fii sigură că va veni, doar tu să vrei să vină. Nu mai sta singură în casă, du-te pe la prietenele tale, prin oraş de una singură... fă ceva, dar ieşi din casă. Femeia singură ajunge să vadă în jurul ei chipuri care zâmbesc, altele care râd în hohote, unele tac, altele plâng...

- Când ai o lume în care eşti singur ajungi să vorbeşti mult. Da, îți spun eu că femeile rănite vorbesc foarte mult, doar că uită să se mai asculte. Atunci vorbele se transformă în baliverne. Poate peste lutul din mine Dumnezeu va mai sufla încă o dată însuflețire. Acum, nu pot mai mult! Merg printre oameni şi aş vrea să împart prea plinul din sufletul meu, dar oamenii se feresc şi se închid în conturi bancare şi dorințe sexuale.

Un iad de păcate e trecutul meu şi fiecare pas e un stigăt de neputință. Suntem suflete ucise în trupuri vii şi purtăm povara numelui de om. Păşim tot mai grăbiți spre diavol. M-am rupt de multe ori de el, privind cu spaimă înapoi, dar destul de des îl văd în preajma mea, dându-mi târcoale, bucurându-se că îi intru în grații. Nu vreau să cred că voi rămâne în smoală, cu toate că acolo ne îndreptăm cu toții.

Mă uit la oamenii ce trec pe lângă mine şi mă sperie fericirea lor care constă în a rosti câteva cuvinte adormite, apoi pleacă la serviciu, dar se mulțumesc că încă mai au unde pleca de acasă, înoată în minciună pentru a agonisi cât mai mult, apoi se întorc acasă, care de cele mai multe ori este un alt spațiu al minciunii, de a avea în ochii lumii o familie. Se abandonează într-un pat

alături de o minciună sexuală, furişându-se fiecare în nopți jefuite de iubire. Iar clepsidra bolnavă de nepăsare, întoarce mereu nisipul greoi, mai sărac ca niciodată şi murdar. Şi cu toate astea, te uiți la ei că sunt împăcați cu ei şi cu lumea, purtându-şi masca veselă.

Numai eu sunt nemulțumită şi veşnic răzvrătită. Şi nu ştiu ce să fac cu cuvintele pe care aş vrea să le spun unui om căruia nu-i place să numere doar bani. Ce să fac cu lacrimile care aşteaptă să fie şterse de o mână ce ştie să mângâie, ce să fac cu timpul meu care se scurge degeaba nicăieri... Spune-mi surioară, ce să fac? Mă abandonez în carapacea mea de rac, peste care, un pas uriaş amenință cu strivirea. Cum să fac toate astea să fie bine?

- Gabi, doar bunul Dumnezeu ştie cum. Hai să mâncăm, că îmi este foame şi mai vorbim după aceea.

Tai o altă felie de timp şi cu coada ochiului, zăresc primăvara timidă că vine, făcându-mi sufletul să vibreze de bucurie. După zece ani de la decesul soțului meu, privesc viața cu alți ochi, decât altădată. Discut cu o oarecare detaşare şi resemnare despre dispariția persoanelor apropiate. Viața este ca o vizită şi nimic din ceea ce dobândim pe pământ nu luăm cu noi, dincolo. Nu poți să nu suferi când pierzi pe cineva drag, dar nici nu poți să uiți că ordinea universului are o lege proprie, străină logicii noastre. Cu ajutorul acestei convingeri am reuşit să trec peste toate încercările. Deşi cred în destin, nu mi s-a supus niciodată. Destinul îți dă doar lucruri nevăzute, pe care doar prin muncă şi stăruințe le poți face vizibile.

- Gabriela, ai copii buni şi ar trebui să mulțumeşti Celui de Sus pentru asta.

- Ai dreptate. Copiii mei mi-au înseninat diminețile, mi-au întărit credința că nu sunt a nimănui. Pe măsură ce mă cufund în universul lor, îmi regăsesc scara valorilor şi învăț zi de zi ce înseamnă puterea de a dărui. Şi nu uita, îl mai am şi pe Andrei.

- Aş vrea să existe pentru tine numai bucurii şi zile senine, astfel, încât viața să-ți pară un vis al împlinirilor tale, un vis din care să nu te trezeşti niciodată.

Privim fotografiile din album în care Dinu zâmbea vieții şi fericirii şi mă podideşte plânsul. Leonard răsfoieşte albumul de poze alături de mine. Ani mulți, în care tată şi fiu, stăpâni pe timpul lor comun, a rămas în inima lui un permanent reper emoțional ascuns în aceste fotografii, devenite în timp, zestrea lui sentimentală. Se dădea o luptă în sufletul lui, iar mintea, refuza să accepte că soarta făcuse ca tatăl lui să devină din învingător, un învins.

Ochii lui obişnuiți să-l întâmpine în fiecare zi, lăcrimau neputincios când în uşa casei nu mai apărea el, cel care îi îndrumase paşii până la anii ăştia. Leonard lăsă albumul cu poze pe pat şi plecă în camera lui, având în ochi lacrimi ca nişte mărgele. Mă fac că nu îl văd să nu îl fac să plângă şi mai tare. Iau albumul cu poze şi îl pun în sertarul de unde îl luasem. Zâmbetul lui din fotografii sărută rănile trecutului. Cu ochii la locul unde pusesem albumul, durerea izbucneşte şi mai aprig.

Am plecat să mă culc mai bogată cu fărâma aceea de zâmbet, ținând de mână cuvintele "Poate timpul îmi va da... că de luat, mi-a luat destul". Ridic ochii spre cer, aşteptând parcă să-l văd pe Dinu preschimbat în stea şi atunci am simțit un zâmbet. Sufletul arzând de dor, s-a lăsat mângâiat de acel zâmbet, pe care l-am primit ca un dar divin, care îți este îngăduit rar, foarte rar.

Liniştea nopții se lasă greoaie. Un vânt ca un suspin a trecut peste neliniştea mea, împietrind lacrima sub zâmbet. De multe ori uit să merg la biserică, dar mă rog în drumul meu, necontenit, iar inima mea înfloreşte în rugăciuni din zi în zi tot mai cu stăruință, în timp ce lacrima căinței spală durerea.

Mulțumind Domnului pentru lacrimă şi zâmbet, adorm târziu în noapte cu gândul la Dinu. Surioara mea adormise de mult timp. Înainte de a mă culca, mă rog ca liniştea adevărului să ne lumineze mereu cuvintele care zidesc, alintă sau învață să iertăm! Treptele înălțării să fie mereu calea spre hotarul ce ne desparte de întuneric, de noroi şi de răzbunare.

*

Azi am mers cu sora mea la casa părintească, să îi facem curat "lui tataie". Peste noapte am dormit amândouă acolo. Mă trezesc de dimineață şi îmi arunc privirea pe geamul care dă la stradă. Liliacul alb şi mov mă salută, zâmbind. Ies afară şi rup câteva crenguțe. Amintirea ploii, buchetul de liliac alb, vântul blând ştergând lacrimile de pe obrajii udați de roua sufletului, pot fi bagajul unei plecări. După ce punem casa la punct, ne luăm rămas bun de la tataie şi merg să o conduc pe Violeta la gară, pentru că pleacă la Slatina, la ea acasă. Pe drum, gândurile mă întorc la tot ce a fost cândva frumos în viața mea.

- Unde te gândeşti, Gabi?

- La Dinu.

- Da... mai lasă-l să se odihnească şi mai gândeşte-te şi la tine! Cred că ar trebui să te bucuri şi tu de fiecare clipă a vieții; eşti aici, ai viața ta aşa cum ai construit-o şi trebuie să o trăieşti la maxim, că nu mai ştii dacă mai eşti mâine... Trăieşti în trecut, călcând mereu pe urmele zilelor când erai sau nu pereche.

Cauți răspunsuri şi rezolvări doar pentru ieri, îți topeşti timpul şi bucuria în focul neputinței de a schimba acum, ce a fost atunci, rămâi veşnic prizonieră între ieri şi astăzi, dar mâine? Chiar şi pentru cei singuri, vine un necondiționat mâine. Un mâine care doare şi sperie, un mâine ursuz şi tot mai obosit de aşteptare. Viața este atât de scurtă dar, atât de

prețioasă!

- Violeta, nu stau izolată ci sunt mereu printre oameni, îmi place să comunic cu lumea, să ajut cât mai mult pe cel de lângă mine dar, astăzi, sentimentele nu mai sunt la modă pentru foarte multe persoane. Oamenii sunt grăbiți să afle ce anume pot câştiga de la ceilalți, sau cât de repede se poate ajunge la sex. Prea puțini îşi mai doresc o relație frumoasă, bazată pe sinceritate şi respect, iar cei care chiar şi-o doresc, ajung să fie dezamăgiți de mediocritatea sentimentală a celor cu care intră în contact. Mă tem că este imposibil să mai legi o relație frumoasă. Eu mă consider un om norocos că pot simți şi trăi cu aceeaşi intensitate durerea şi fericirea aproapelui.

- Dar de multe ori rămân răni adânci în sufletul tău de pe urma acestor trăiri.

- Se vindecă cu alte răni. Dacă aş putea ştii unde-i capătul firului,n-ar mai trebui să trag cu atâta disperare de ghemul incertitudinilor, pentru a-l descâlci.

- Gabriela, cheia este la tine! Eşti omul care iartă chestii grave de zece ori la rând şi îți sare muştarul atunci când te aştepți mai puțin. Asta nu pot eu înțelege. De ce?

- Pentru că sper, ca în acele zece rânduri, omul acela să se trezească şi să conştientizeze că trec peste anumite lucruri fiindcă înțeleg rătăcirile, nu pentru că mi-ar face prea mare plăcere să sufăr.

- De la un timp de vreme nici la televizor nu mai dai drumul şi asta mă îngrijorează.

- Surioara, mai bine mă delectez cu o carte sau scriu câteva versuri, iar toate acestea îmi încarcă bateriile. Trag cortina peste reprezentații ieftine.

La televizor, sora mea urmărea ştirile şi în momentul acela anunța că nu ştiu care părinte şi-a violat propria fată.

- Auzi ce minunății poți asculta la televizor? Ți se face părul măciucă! Uite de ce refuz să deschid televizorul.

- Într-un fel, să ştii că faci bine.

- Vezi că îmi dai dreptate? Am trecut foarte greu peste ultimii ani din viața mea. Am ştiut să relativizez! Există oameni în lumea asta care au mai multe motive decât mine să fie supărați. Viața e totuşi frumoasă! Ceea ce nu mi-a plăcut niciodată este faptul că nu m-am împăcat cu gândul că voi fi vreodată înfrântă, dar, am fost de nenumărate ori şi asta datorită ştachetelor peste care a trebuit să sar. Erau din ce în ce mai înalte, astfel încât salturile mele erau prea spectaculoase. Dar trebuie şi cred că orice om merită să trăiască iar eu sunt sigură că voi reuşi să-mi continui viața de acolo, de unde Dinu a lăsat-o.

E o dimineață însorită, iar viața mea are de ceva vreme, culori calde şi vii şi asta se întâmplă de când îl am pe Andrei. Visul meu - ca de altfel al oricărei femei - este să devin bunică, să îmi ajut copiii, să-mi îngrijesc nepoții, să-i duc la plimbare, să le spun poveşti până adorm, ca aceştia, când vor creşte mari, drept mulțumire, să-mi aducă o floare şi să mă respecte.

Deşi locuiesc în alt cartier, vin zilnic la nepoții mei. Plec de dimineață de acasă, pentru a ajunge acolo, înainte de a pleca nora şi fiul meu la serviciu. Îl trezesc pe Andrei, îl pregătesc pentru grădiniță, deoarece este în grupa mijlocie. Înainte de a ne despărți la grădiniță, îi amintesc că are pachețelul în ghiozdănaş, iar batista în buzunarul hăinuței. Fac toate astea deoarece eu sunt învățată cu munca.

La prânz am grijă să-l iau pe Andrei de la grădiniță, îi dau să mănânce, apoi îl culc. La plecare iau o plasă sau două cu rufe să le spăl, apoi să le calc, după aceea vin cu ele puse pe cuier de ți-e mai mare dragul să le priveşti. Ei au seviciu şi nu prea au timp, iar eu... am tot timpul din lume. Octavian nu e căsătorit şi de aceea trebuie să am grijă şi de el până îmi va lua locul o fată frumoasă şi bună.

Miruna, soția lui Leonard, ce să facă mai întâi când vine acasă? Puținul timp care îl are şi-l petrece cu prietenii, că în

rest toată ziua munceşte. Ea este doctoriță şi toată ziua sună telefonul: "Să ştii, Miruna, că astăzi vin la tine cu soțul meu şi cu doi prieteni. Îți facem o vizită. Ştiu că la tine voi găsi mereu prăjiturile cele mai bune făcute de soacra ta". Şi mă apuc să fac prăjituri, apoi îl iau pe Andrei la plimbare.

La întoarcere, casa este plină de musafiri, iar eu îmi iau plasa şi plec cât mai repede acasă, pentru ca ei să aibă loc să se desfăşoare... La mine, casa e pustie şi tare mult aş vrea să fie cineva cu mine să îmi spună câte am făcut pe ziua de azi şi câte mai am de făcut!

Într-una din zile, mă întâlnesc aproape de parc cu o prietenă. În timp ce îl țineam de mână pe nepoțelul meu, prietena mea îmi spune: "Te-am văzut mergând cu nepoțelul de mână spre grădiniță. Mergeați vorbind ca doi oameni mari! Îl sorbeai din priviri". "E normal - i-am zis - mai ales că nepoțelul meu este cel mai frumos copil din lume! Preocuparea asta e o bucurie pentru că mie îmi sunt dragi copiii!"

Fac multă mişcare de cum mă scol şi până mă culc şi de aceea cred că nu am depresii. Indiferent de anotimp, sunt un om echilibrat, un om în care, în orice rău găseşte şi un dram de bine. Ştiu că mâine va fi mai rău, aşa că mă bucur de ceea ce mi se întâmplă azi, chiar dacă nu e tocmai pozitiv. Când râd, râd din tot sufletul şi cu poftă şi mereu găsesc motive, dacă nu să râd, atunci măcar să zâmbesc. Depinde de noi cum ne modelăm viața. Binele e ceva luminos, are nevoie de soare. Dar ce te faci când primăvara uită să se întoarcă, când frigul îşi sticleşte dinții în fereastră, şi afară ninge şi plouă şi plouă şi ninge...

Şi din toate astea poți țese o bucurie. Bucuria se poate învăța... şi binele! De îndată ce îți bate lumina dimineții în fereastră, sau îți dai seama că respiri, că auzi...eşti viu! Cel de Sus te iubeşte şi îți mai dăruieşte o zi. Putea să nu mai fie nimic din toate astea, dar este. Totul din jurul tău îți aparține.

În cer, în nori, în păsări, în ploaie, în aerul proaspăt pe care-l respiri există un mesaj: NU EŞTI SINGUR!

Şi zâmbesc. Violeta se trezeşte târziu. Eu deja am mâncat, iar acum pun de o cafea pentru că se va trezi şi ea şi abia aşteaptă să o bem împreună.

- Te-ai trezit de mult? - mă întreabă Violeta.

- De o oră. Am şi mâncat.

O iau de gât şi zâmbesc.

- Dac-ai ştii cât mă bucur că ți-am adus zâmbetul pe buze!

- Gândesc pozitiv dintotdeauna şi asta m-a făcut să trec peste multe încercări ale vieții. Mergem mai departe şi încercăm să învățăm din fiecare lecție a viații. Nu există culmi de neatins ci numai aripi prea scurte!

- Aşa te vreau, surioară! Acum o recunosc pe Gabriela de altădată.

Şi ne luăm în brațe, strângându-ne cu putere.

- Surioară dragă, uitându-mă zilnic în oglindă, văd că îmbătrânesc.

- Nu vorbi prostii! Îmbătrânim pentru că încetăm să ne purtăm tinereşte. Trebuie să ai un vis. Atunci când rămâi fără vise, mori. Suntem înconjurați de oameni morți şi nici nu ne dăm seama. E o mare diferență între a îmbătrâni şi a evolua.

- Sunt momente în viață când simțim că totul se prăbuşeşte, că viața nu mai are rost şi nu mai aşteptăm sau sperăm nimic. Şti bine că eu am traversat un asemenea moment. Ani de zile am simțit în piept - locul numit popular coşul pieptului - o durere difuză, permanentă care nu ceda niciunui tratament.

Credeam că sunt bolnavă de inimă şi medicii refuzau să-mi spună. Apoi, într-una din zile am cunoscut întâmplător o persoană care, cum m-a văzut m-a întrebat ce am, de ce boală sufăr? Am dus mâna la locul dureros şi, pentru prima dată în viața mea, am spus că mă doare sufletul şi astfel am realizat ceea ce am spus şi din clipa aceea mi-a ieşit din cap cum că aş putea fi bolnavă de inimă.

Acum am alt mod de viață şi gândesc cu totul altfel decât cu zece-unsprezece ani în urmă. Am luptat cu mine, am luptat pentru viață şi am reuşit! Încet, încet, durerea din piept a dispărut şi mi-am dat seama că, nu inima suferă, iubeşte, regretă ce a fost şi ce-ar putea să mai fie, ci sufletul, a cărui durere nu poate fi potolită cu nici un medicament. Inima este tic-tac-ul vieții! Dar astăzi, oamenii ajung să poarte "măşti", iar acestea sunt atât de mult lipite de sufletul şi chipul lor, încât nu mai reuşesc să deosebească adevărul de minciună iar frumusețea sufletelor lor, dispare.

- Gabi, tu încă nu ştii care este adevărata ta valoare şi cât de puternică eşti în fragilitatea ta. Mă uit la tine şi văd o femeie frumoasă, deşteaptă, dedicându-te în totalitate celor pe care îi iubeşti cu adevărat. Ai o tendință permanentă de protecție față de cei din jur şi uneori poți deveni pisăloagă insistând, de pildă, "lasă că fac eu totul, tu doar să apreciezi ceea ce fac şi să mă recompensezi cu multă dragoste!"

Dacă această tendință devine supărătoare, cel de lângă tine trebuie să ştie să te contracareze cu tact şi multă diplomație. Uneori eşti prea organizată şi pari arogantă. Dar nu e deloc aşa. Poți fi recunoscută uşor după privirea de oțel, atitudinea superioară şi siguranța pe care o afişezi. Asta uneori - dar, de cele mai multe ori - pari desprinsă dintr-un roman de epocă. Eşti veşnic în căutarea cavalerului medieval, care să-ți schimbe radical viața şi să-ți ofere protecția mult visată.

- De unde vezi tu toate astea?

- Ai o privire visătoare, eşti fidelă celui de lângă tine, te dedici familiei, eşti stabilă în sentimente. Pentru cel care vrea să te păstreze, e foarte simplu dacă ştie să fie atent cu tine, să îți cumpere flori, să îți spună cât de mult te iubeşte, să nu uite de aniversările familiei... să te respecte într-un cuvânt.

Din când în când apare la suprafață fetița neastâmpărată, care poate fi capricioasă, răutăcioasă sau veselă şi exuberantă. Cu o astfel de femeie ca tine, cea mai mare greşeală ar fi să ți se spună:

"Chiar nu intenționezi să te maturizezi?" Fraza asta ți-ar putea crea un complex de inferioritate.
- Evident, îmi place să conduc, să controlez totul în jurul meu. Dar asta o fac numai din prea multă dragoste.
- Deşi voalate, afirmațiile tale reprezintă ordine ce nu trebuie comentate. Vrei să pari amabilă...
- Şi chiar asta e realitatea.
- Ești mereu preocupată de cămin, de redecorarea lui, de ceva nou.
- Tot ce îmi doresc este o ambianță familială caldă, protectoare, pentru a-mi putea construi la adăpostul acesteia, propriile fantezii.
- Gabi, din păcate, ele nu depăşesc spațiul casnic. Eşti soția ideală pentru bărbații care nu-şi doresc alături o femeie sofisticată!
- Bărbatul care vrea totuşi să-mi arate că există alt univers, îi sugerez să încerce să-mi ofere o viață socială mai complexă. Îmi place să am lângă mine un om plin de viață cu care să petrec, să râd, să mă plimb. Îmi plac oamenii care gândesc cu rost. Am o deviza: "Zâmbeşte că mâine va fi mai rău!"
- De ce nu mai bine?
- Nu auzi ce se spune la televizor? Nu vezi câți oameni suferă şi cei de la conducerea țării mint cu neruşinare că "vom trăi mai bine".
- Depinde de noi să îmbrăcăm fiecare filă din calendar în frumusețe şi dragoste şi să construim cu răbdare şi tact, un timp al sufletului pereche, în care nisipul clepsidrei să curgă între zâmbet şi linişte. Oceanul singurătăților poate ajunge la poarta oricărei inimi. Să fim prezenți şi hotărâți la hotarul iluziilor şi neîngenunchiați de viața asta grea. Să deschidem larg ochii şi sufletul. Peste tot în jurul nostru ne lovim de oameni. Fiecare cu crucea, cu durerea, cu amintirile şi singurătățile lui. Să împletim din cuvinte şi emoții punți către suflete, lăsând tăcerile să se piardă…Şi poate sub alintul inimii, rănile vor durea mai puțin…Oricât de singur şi trist ai

fii nu lăsa nici o clipă pustiul din mintea şi sufletul tău să te închidă în izolare.

- Sub greutatea sufletului prea plin de neîmplinire, paşii zac trişti, nesiguri, dar nu învinşi... Suferința a fost de multe ori cea mai bună prietenă a mea şi ştii şi tu asta.

- Acum eşti pesimistă şi nu-mi place.

Mi-am acoperit fața cu mâinile fără să plâng. Plângeau însă, sufletul, gândurile, aspirațiile şi visele...

- Am păstrat doar pentru mine nesfârşita durere a unui vis ucis de Dinu. Mi-a rămas căldura palmelor lui, dar m-am împăcat cu propria suferință şi nelinişte. Nu vreau să mă vindec de el! Am fost şi am rămas şi după moartea lui, o femeie singură. Nu sunt văzută în compania nici unui bărbat, cunoştință sau prieten de-al familiei. După aparențe şi doliul purtat timp de un an de zile, să şti că nu intenționez să-mi schimb prea curând statutul de văduvă.

- Gabi, privită mai îndeaproape şi ascultându-ți şoaptele sau cuvintele pronunțate africat, îți descopăr un cu totul alt chip. Este suficient să-ți privesc ochii căprui, să te ascult povestind, ca să pot realiza chinurile prin care ai trecut, frica paralizantă de care ai fost cuprinsă şi câte ai îndurat de când ai rămas văduvă. Continui să arăți impecabil, dar nu mai mult sau mai puțin fericită. Trebuie să învingi, fiindcă de om înfrânt nu are nimeni nevoie. Priveşte-te în oglindă! Eşti frumoasă, chiar dacă nu eşti slabă ca un top-model. Râzi mai mult, surioară, că de plâns ai plâns destul. Ştii să faci orice şi poți! Ce frumos scrii, ce frumos desenezi, ştii să găteşti şi să dansezi. Străluceşte!... Eşti o femeie superbă! Ştiu că ai suferit, iar greutățile încă te apasă, dar nu te da bătută. Din durere se poate ridica o voință de neînvins, căci suferința naşte întotdeauna învingători. Zâmbeşte! Îți stă bine aşa. Fii tu însăți! Ştiu că eşti iubită şi apreciată acasă şi la locul de muncă. Nu dispera!

- Aş mânia pe Dumnezeu dacă nu aş spune că sunt o ființă iubită de copiii mei, de nepoțelul meu, de sora mea şi familia ei şi de mulți prieteni. Nu e suficient? Sunt bărbați şi femei care mi-au acordat de-a lungul vremii creditul lor. Mult timp nu am ştiut ce înseamnă asta şi am nesocotit darul lor de iubire. Am trecut prin dragoste hormonală, posesivă, egoistă. Am crezut că mi se cuvine să primesc la nesfârşit, fără să trebuiască să dăruiesc nimic. Şi n-am înțeles nici cuvintele care îmi sunau a reproş, nici tăcerile care se instalau după un timp. Însă acum am înțeles că dragostea nu se termină chiar dacă nu mai primeşti nimic, se termină doar atunci când nu mai eşti dispus să oferi, când nu mai ai ce dărui. Cunosc femei care, după treizeci de ani de căsătorie, au uneori în privirea lor un freamăt de puştoaice, care pentru câteva secunde se transformă în adolescente îndrăgostite. Întrebându-le cum de au reuşit să reziste atât, îmi răspund: "Cu răbdare!"

- Problemele sunt aceleaşi, chiar dacă le spunem altfel. Azi oamenii par mai singuri, absorbiți de carieră, de îmbogățire, par dezrădăcinați, dintr-o lume ce altădată - garanta sănătatea mentală, pentru cei care erau în rând cu lumea.

- Femeile, acum mai umblate, mai citite, mai emancipate, se întâlnesc în cluburi, restaurante sau, aici, pe net. Avem nevoie de prieteni şi realitatea virtuală ne permite să dăm ce avem mai bun în noi. Aici am legat multe prietenii. Săptămâna trecută, câțiva prieteni de la Iaşi au lansat o invitație celor de pe net, prietenilor din toată țara pentru a ne cunoaşte şi în viața de zi cu zi. M-am înscris şi eu în această excursie şi într-o vineri am luat trenul şi am plecat către capitală, unde am o prietenă, iar de aici am plecat cu autocarul împreună la Iaşi şi am ajuns după şase ore. Aici am fost aşteptați cu atâta dragoste, cu atâta bucurie de parcă ne ştiam de când lumea şi pământul dar nu ne văzusem de o veşnicie!

- Dacă ai şti cât mă bucur pentru tine, Gabi! De fapt, tu ai fost o rebelă toată viața şi îmi place că ai revenit la matca ta.

- Violeta, E minunat să ai prieteni de aceeaşi calitate cu tine!

- Surioară, nu vrei să ne culcăm? Uite cât e ceasul...

- Hai, că mai e şi mâine zi de la bunul Dumnezeu!

- Violeta, dacă vreodată te va cuprinde dorul de mine, să şti că m-am gândit la tine!

- Surioara mea, întotdeauna, aici, cineva te aşteaptă să-ți lumineze o zi mohorâtă sau o noapte de insomnie.

Se adună în om atâtea şi atâtea şi deodată nu mai încape nimic. Un regret ca un țipăt loveşte uneori amintirile care mă leagă de Dinu, alături de care am trăit o poveste ce doare, ocrotită de timp. Povestea viații mele mă va urmări mereu ca un păcat şi ca o bucurie. Abia simțit, zâmbesc unui timp pe care l-am izolat într-un colț de suflet singur, în care mă întorc la sărbători pentru a spune "La mulți ani!" unei tăceri... Nu regret, nu caut, nu mai aştept nimic... foarte greu am învățat să nu mai plâng...

În nopți cu lună plină caut cu inima o speranță, lăsând paşii mei să hoinărească aiurea. Este greu să fii singur duminica, izolat în fața televizorului, este greu să mângâi singur blândețea unui miel alb, ascuns printre ouă roşii, în aşteptarea Învierii, este greu să asculți singur colindele Crăciunului, privind înlăcrimată bradul ascuns în ninsoarea zilelor cînd bucuria stăpânea inima şi casa şi speranțele...

Este greu să priveşti singur cerul umbrit de strălucirea artificiilor când timpul se opreşte o clipă în loc la cumpăna dintre ani. Este greu să priveşti viața trecând pe lângă tine şi să nu ai cui dărui prea plinul din suflet. Este greu să nu ai cu cine să râzi, să plângi, să fii bolnav, să fii fericit sau să nu ai cui spune "noapte buna!" Lumea de azi e puțin cam grăbită. Nimeni nu mai are răbdare şi chiar... şi timpul pare să se scurgă mai repede decât atunci când eram noi, copii.

- Aşa e, Gabi, uneori e greu să mai ai şi răbdare...

- Cine să mai aibă răbdare într-un secol al vitezei? Majoritatea oamenilor aleargă haotic între bani şi sex, călcând peste sentimente, alunecăm mereu spre cel care câştigă în defavoarea lui Dumnezeu. Dezamăgită şi speriată, mi-am încuiat singură cătuşele unei singurătăți impuse de alții iar cheia am pierdut-o acum doisprezece ani şi nu a reuşit încă nimeni să o găsească. Şi au tot fost încercări.

Uneori mă regăsesc într-un animal hăituit, neputincios şi speriat care nu se mai poate apăra. Alteori sunt un suflet plin de iubire care aşteaptă să dăruiască, dar nimeni nu mai are nevoie de iubire. Oamenii adună averi: case, maşini şi se hrănesc cu sex şi bani. Eu pot trăi doar cu afecțiune şi cuvinte frumoase.

- Nu mai fi pesimistă, că nu-mi place să te văd aşa...

- Aş vrea să dăruiesc - dar nu prea am bani cât să-mi prisosească, cu toate că adeseori ofer celor care stau cu mâna întinsă, puțin, din puținul meu. Dar eu am de dăruit un suflet, iar oamenii au nevoie de trup. Revine când şi când dureros, dorința de a rupe şirul lucrurilor, dar ştiu bine că nu e cu putință. Viața este țesută mărunt, strâns şi complicat ca un goblen.

- Gabi, fiecare zi care vine e nouă, e diferită şi pentru că e nouă îți mai învecheşte cu o zi viața. Dincolo de Timp, arde pentru fiecare din noi câte o candelă.

- Voi rătăci mereu printr-un dor nepământean, care va arde, făcând din mine un ghem de suflet ce se vrea ocrotit de două mâini puternice şi de un suflet care nu a cunoscut minciuna. Zi de zi, plâng, plâng şi iar plâng. Toate pietrele din drumul meu sunt pline de lacrimile mele! Cu sufletul rană încerc să zâmbesc vieții.

Mă încurajez singură, repetându-mi cuvintele pe care regina Izabella i le spunea lui Cristofor Columb: *"Păşeşte drept*

înainte şi dacă pământul pe care-l cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adins pentru a-ți răsplăti îndrăzneala!"

- Ştiu că nu îți e uşor, dar toate astea nu ți-au luat bucuria de a vedea soarele în fiecare dimineață şi mai este o bucurie: sănătatea ta şi a copiilor tăi, care este într-adevăr cel mai scump dar oferit de Dumnezeu. Eşti de multe ori singură între patru pereți, dar mă bucur că nu ți-ai pierdut optimismul. La vârsta asta, drumul ar trebui să fie mai neted, viteza mai mică, în aşa fel încât să ai mai mult timp să observi un răsărit de soare sau să alegi o plimbare în răcoarea înserării.

- În fond şi la urma urmei, aşa este Violeta, dar ca să merg pe drumul vieții de una singură, e ca şi când aş avea numai un picior. Mereu mă poticnesc şi am senzația că o să cad. Nu mai am alături pe cel de care să mă sprijin când îmi e greu...

- Sprijină-te de noi, doi! - zice Leonard, intrând pe uşă fără să-l vedem niciuna dintre noi. Suntem atât de puternici!

Ne-a podidit plânsul pe amândouă şi l-am luat în brațe pe Leonard.

- Cu cine ai venit, mamă? Cu Miruna, Andrei şi Octavian. Sunt jos, în maşină. Am, venit să te luăm la restaurant, să mâncăm o friptură. Hai, moşică şi dumneata cu noi.

Am coborât toți trei scările, iar sufletul meu plângea de bucurie că nu sunt singură pe lume, că am copii minunați care nu mă uită aici, între patru pereți. Am ajuns acasă, eu şi Violeta, târziu, când înserarea făcea abia să se mai vadă pasul unde-l pui pe trotuar. Era o negură pe stradă de îți băgai degetele în ochi! Dar maşina străbătea asfaltul, luminându-l ca ziua. Am coborât din maşină şi eu şi Violeta şi ne-am luat rămas bun de la copii, spunându-le că săptămâna trecută am terminat facultatea de drept. Sunt avocată! Ştiam că voi reuşi şi sunt mândră de mine că la vârsta asta, visul mi s-a îndeplinit.! Cât s-au bucurat!

- Asta înseamnă că va fi sărbătoare mare, mami!
- Da, mamă, duminică vom merge în parc şi vom sărbătorii.
- Nu mami, în parc. Vom face un grătar mare la mine în curte, vom pune şi muzică şi ai să vezi ce bine va fi.
- Aşa e surioară, are dreptate Leonard.

Lacrimile mă îneacă de bucurie gândindu-mă la copiii mei. Leonard este director, şi-a făcut vilă în curtea unde am copilărit eu cu surioara mea - era visul lui Dinu - iar Octavian şi-a cumpărat un loc de casă să îşi facă şi el vilă. Mulțumesc iarăşi lui Dumnezeu pentru că are grijă de noi şi după ce ne aşezăm în fotolii, ne întindem iar la taină.

- Cât mă bucur surioară că ai aşa copii buni! Dar şi tu te-ai devotat lor toată viața.
- Am muncit cât pentru doi ca să îmi văd copiii cu o treaptă mai sus - pe de o parte - iar pe de altă parte, ca să îmi dovedesc virtuțile şi să-mi combat slăbiciunile. Nu risc să oripilez pe nimeni, când spun că lumea e plină de femei singure. Felicitări bărbaților!
- Gabi, nu eşti tu persoana potrivită de a te plânge de singurătate. Dar singurătatea orbului, a surdului sau a celui mutilat? Singurătatea poate fi împodobită cu faptele noastre minunate care ne solicită voința şi bunătatea. Să ne împăcăm cu Dumnezeu şi să ne rugăm cu credință, să fim sănătoşi şi să fie pace pe pământ!
- Sunt momente în viață, când întâmplări de mult petrecute, pe care aproape le-ai uitat, năvălesc asupra ta. Eşti forțat atunci să-ți aminteşti lucruri pe care credeai că le-ai îngropat în adâncul sufletului, dar, oricât ar fii dracul de negru, nu-l voi lăsa să arunce peste mine pânza lui de păianjen. Nu-mi permit luxul să zac în lingoare, mai ales acum că sunt avocată. Voi lua cu şi mai mare îndârjire viața în piept şi nu mă voi da bătută niciodată!

- Aşa te vreau surioară! Când melancolia răscoleşte nemulțumiri adunate prin timp, dacă ai putere de concentrare, descoperi mai devreme, sau mai târziu - unii niciodată - că există o pilulă cu efect imediat şi de durată: rugăciunea spusă din suflet. Subconştientul tău aude şi apreciază străduința.

- Dimineața când plec după cumpărături sau la Andrei, chiar dacă afară plouă sau e zăpadă, spun rugăciuni.

- O vorbă înțeleaptă spune: "Nu-l uita pe Dumnezeu ca să nu te uite nici EL!"

Ne oprima aici cu taina pentru a ne odihni puțin. Violeta adoarme imediat, numai eu stau cu ochii în tavan şi mă gândesc... Mă uit la sora mea cum doarme, însă eu nu am somn. Ies din cameră, închid uşa după mine şi mă duc în sufragerie.

Mă aşez în fotoliu, trag măsuța lângă mine şi iau o foaie de hârtie pe care aştern cuvinte deosebite, gândindu-mă la Dinu. Mâna scrie ca fermecată: "Nu rezist fără tine! Crede-mă! Simt o durere înjositore la fiecare firimitură de gând. Încerc să învăț să trăiesc fără tine dar, care o fi la urma urmelor distanța dintre mine şi tine? Câteodată am sentimentul că eşti alături de mine, că mă studiezi, mă însoțeşti mergând cu mine pe străzi, trăncănind amândoi una, alta...

Am crezut în declarațiile tale fără să mă gândesc că într-o bună zi mă vei părăsi. Acum, trecutul nu e decât un resentiment pierdut, o enclavă lâncedă în care mă simt sufocată, în care TU mi-ai fost furat tocmai când terminasem cu greutățile, când urma să ne vedem copii la casa lor, să ne creştem nepoțeii, iar noi doi, să nu mai ştim de griji.

Ce extraordinar ar fi să înțelegi că am fost fericită alături de tine, dăruindu-mă cu mai mult decât se cuvine unui om. Nu am de gând să îmi refac viața ci mai degrabă să o continui aşa cum este...

Nu mai pot fi nici cucerită, nici păcălită, nici obligată să o iau de la început. Dar oricum ar fi şi orice aş alege, un singur

lucru ştiu sigur, că te-am iubit precum o pasăre iubeşte zborul şi libertatea! Tu ai fost infinitul meu magic şi eu în viața ta am fost totul!

Ai fost religia mea şi-n fiecare noapte, te mângâiam în gândul meu cu ochii minții până adormeam. Şi tot tu ai fost refugiul meu, iar eu, în brațele tale am descoperit o lume nouă, am găsit o altă definiție a fericirii, am învățat să respir un alt aer!

Acum, fără tine, toate s-au prăbuşit iar amintirile nu fac altceva, decât să intensifice durerea pe care o simt aici, adânc înfiptă în fărâmitura de suflet ce mi-a mai rămas. Sunt singură şi mi-e dor de tine!

Te am în suflet ca o explozie de miresme, te simt în sânge ca un ritm de foc, te port în minte ca un cântec auzit în locuri dragi, pe care le-am părăsit cu nădejdea întoarcerii. Te vreau ca un preț al iubirii, te cer ca un preț al suferinței şi te aştept ca o solie mângâietoare. Dar de "acolo" nu se mai poate pleca nicăieri.

Ai rămas cântecul care mă adoarme noaptea, vocea care-mi mângâie tristețea, vântul ce-mi răsfață părul, o ultimă silabă pe care vreau să o rostesc înainte de a visa... şi primul meu gând... Ai plecat şi m-ai lăsat dusă de vânt. Iartă-mă că n-am putut fi mai bună decât ploaia, decât apusul, decât norii! Iartă-mă că m-am îmbolnăvit de tine!

Ți-am scris această scrisoare cu picături de lacrimi din sufletul meu, iar cu vântul ți-am şoptit-o şi i-am spus să te mângâie în locul meu. Mă-mpiedic de tăcere... Dacă ai putea citi aceste rânduri, ai înțelege că ele nu pot cuprinde tot înțelesul unui cuget învins deşi, mărturisesc prea mult pentru a nu umili pe cea care ar fi putut să fie învingătoare! Sărut ochii tăi calzi, care au fost atâta timp ai mei!"

Împăturesc foaia pe care am aşternut aceste rânduri şi o pun pe colţul mesei. Când mă voi duce la cimitir o voi îngropa lângă crucea lui! Poate aşa o va putea şi el citi...

Cu privirea în gol, îmi las gândurile să cutreiere în voie. Întind braţele în aer şi strig în singurătatea din cameră: "Dinuleeeee!" Mă podideşte plânsul, zicându-mi: "Doamne, unde sunt zilele de atunci?" Puterea gândului şi a timpului aruncă o punte peste timp.

Cel mai greu îmi este când vin sărbătorile. Dau din râs în plâns. Încerc să mă abţin, dar îmi curg lacrimile fără voie. Sunt dirijorul propriei mele vieţi. Care viaţă?... Cred în viaţa trăită doar în doi! Dincolo de durere, liniştea nopţii şterge timid lacrima obosită şi amară. Un destin închide un inel într-o amintire. Verigheta nu mai stăpâneşte mâna şi inima. Şi doare!

Mă doare naivitatea de a fi crezut că voi fi fericită, făcând abstracţie de soartă. Fiecare dintre noi a crezut în paşii în doi, făcuţi în faţa altarului unde Sfânta Taină a Cununiei a coborât cu glas de îngeri, unind două inimi într-un destin.

De ce am avut parte de un destin tragic? De ce să mi se întâmple tocmai mie? De ce? De ce?". Credeam că vom strivii singurătăţile, ţinându-ne de mână, iar roţile timpului se vor învârti doar pentru noi, construind imaginea unei vieţi pereche în care eu şi Dinu vom urmări paşii copiilor noştri în drumul lor prin viaţă. Şi mai credeam că vom îmbătrâni senini, dar ce repede se pot zdrobi visele de zidul sorţii.

Uneori văduvia poate fi libertate, linişte, tăcere, dar ce să fac eu cu toate astea? În mintea mea se învălmăşesc trecutul şi viitorul, în sufletul meu e întuneric şi frig. Singură şi tristă, caut uşa care să mă ducă la Dinu, dar e închisă cu lacăte grele.

Oricât m-aş zdrobi de stâncile durerii, pierderea soţului meu va rămâne pentru totdeauna egală cu Himalaia. Undeva, cu mulţi ani în urmă, a fost o nuntă cu voal de mireasă şi buchet de flori, o zi în care fiecare dintre noi, era cucerit de inima

celuilalt. Atunci credeam că fericirea noastră va rezista veşniciei, iar acum a rămas doar o dată în calendar. Singură, cu dorul şi durerea, am închis de mult uşa iubirii, purtând un nume ca un doliu al sufletului singur, orfan de iubire: văduvă!

Uneori, dincolo de această uşă, îmi rămâne speranța că nu sunt totuşi singură, având cei doi copii minunați şi un nepoțel scump! Oare cum trebuie să-i spui adio unui om cu care ai împărțit şi bune şi rele timp de un sfert de veac?

Gândul meu aleargă mereu între Dinu şi copii, între ieri şi mâine. Astăzi, viața mea are o altă conotație: sunt avocată! Mă întorc mereu cu gândul în trecut, dar când privesc acum în urmă, sunt alt om. Am trecut prin multe, dar nu m-am lăsat învinsă.

Timpul alunecă spre trecut, nădejdea spre viitor şi la mijloc eu. Sunt arsă, dar nu cenuşă! Voi renaşte aşa cum am mai făcut şi altă dată când nu mai credeam în nimic şi în nimeni.

Săptămâna ce vine voi merge la Flori, prietena mea care este avocată, să-i dau vestea cea mare. Sunt hotărâtă să ajung cea mai bună avocată din oraş. Abia aştept să îmi văd numele pe uşa biroului meu scris cu litere mari: ″AVOCAT GABRIELA GOMA″. Asta este treapta cea mai de sus pe care am vrut să urc şi am reuşit! Nimic nu îi este imposibil omului, atunci când îşi doreşte din tot sufletul.

De acum încolo, aştept anii care vor veni, adunând bucurii de la copiii şi nepoții mei. Desigur că nu mi-a fost uşor să-i cresc singură, dar printre greutăți, cuvântul blajin şi gestul delicat m-au făcut să trec prin viață mai uşor, alături de ei. Trăind şi muncind, un gând îmi stăruie în minte. Nu cred să fie o mai mare bucurie decât aceea de a te vedea printre copii şi nepoți, trăind mereu cu emoția că fiecare din ei este o rază de speranță în mersul vieții.

Scap o lacrimă în memoria lui Dinu şi mă doare că el nu se poate bucura cu mine de copiii şi nepoții noştri. Cât de mult i-ar fi răsfățat! Ce s-ar fi mândrit cu ei!

Am străbătut drumul de la moartea lui şi până acum cu seninătatea gândului că am pentru ce trăi. Drumul a avut serpentine, urcuşuri şi coborâşuri, câteodată a fost sinuos, însă nu am ajuns la răscruce... Ştiu că zâna bună mi-a dăruit un ghem fermecat şi mi-a luminat poteca vieții.

Lumina soarelui pătrunde prin perdele. Am visat azi noapte pe Dinu. Se uita la mine şi râdea. Era mulțumit de ce realizasem, era mulțumit de copii lui că au ajuns oameni mari. Copii, nepoțelul meu, sora mea cu familia ei, câțiva prieteni şi visele, sunt tot ce mi-a rămas din această viață. În fiecare zi îmi ridic privirea către cer, rugându-l pe Dumnezeu, ca în infinita lui bunătate şi înțelepciune să mă ajute, căci numai EL o poate face!

E duminică. O pornesc spre cimitir pe jos. Merg încet gândindu-mă la Dinu! Ajunsă aici, stau aplecată deasupra mormântului, iar mâinile mele caută verdele ierbii, dincolo de neputință şi piatră... Privesc cu ochii în gol. Aprind câteva lumânări şi îngenunchez lângă crucea lui, rugându-mă ca Dumnezeu să-i ierte gestul lui disperat. Zgârm cu mâinile lângă crucea lui şi îngrop acolo scrisoarea ce i-am scris-o cu o seară înainte, o acopăr cu pământ şi calc pământul cu piciorul pentru ca nimeni să nu o găsească... doar el. Mă închin, sărut crucea, apoi pornesc cu paşi rari spre casă.

Uitându-mă înapoi, mă înfioară un gând ce mă străbate: sunt două forțe ce au pus stăpânire pe mine. Una - cea din trecut, care zace într-un mormânt rece şi una - în prezent, care nu mai are nici un nume.

Dacă privesc în trecut, realizez că puțina bucurie, fărâma de fericire pe care o avusesem, mi se smulsese cu brutalitate, rămânând cu sufletul gol, iar dacă privesc în prezent, nu găsesc

decât singurătatea care mă împresoară. Dar mă voi sugestiona singură, zicându-mi: "Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba!" Sunt cuvinte pe care mama mi le spunea adeseori. Nădăjduiesc că într-o zi se va opri peste mine aripa unui înger păzitor şi îmi va mângâia rănile dorului prăbuşit în amintiri, alinându-mi sufletul.

Seninul gândului de a fi mereu inimă şi om va picura în sufletul meu fărâma de linişte şi împăcarea cu mine, cu oamenii, cu viața! Credința mea va mângâia genunchii zdrobiți pe drumul cu pietre în căutarea liniştii din lacrima rugăciunii. De acum înainte, îi voi îngădui inimii să-mi scrie lecția iertării şi a uitării.

Azi este ziua mea de naştere! Câtă bucurie îmi umplea sufletul cândva, câtă veselie era o dată cu această sărbătoare în casa mea! Acum, copii mei vin, mă felicită, îmi aduc daruri şi pleacă la casa lor, iar eu rămân tot singură. Ca în toate sărbătorile, azi strigă singurătatea: cheamă-mă şi voi veni! Am adormit târziu cu gândul la cel care îmi fusese hărăzit de soartă şi care m-a părăsit, strivind fără remuşcări şi ultima fărâmă de linişte şi fericire.

Gândurile mele se destramă, iar în jurul meu este atâta nelinişte, frig şi amărăciune... Ecoul amintirilor mă sfâşie. Prin gândurile mele se plimbă Dinu care mărşăluieşte haotic. El este mai prezent decât prezentul! Nimeni şi nimic nu poate opri paşii grei ai amintirilor. Vibrez doar la gândul unui nume ce nu-şi mai poate aduna literele sub vraja clipei ce şi-a luat zborul şi tace...

Înfrângerea din suflet a urcat în inima mea şi mă însoțeşte mereu. Ploaia rece şi încăpățânată biciuieşte frământările inimii mele însângerate. Ochii plângăcioşi ai ploii strâng în picăturile ei, durerea din sufletul meu. Pentru mine, timpul iubirii s-a oprit cu violență şi deznădejde.

Am muşcat cândva cu dragoste din viață, dar mi s-au sterpezit dinții! Chipul meu, sărută îngerul păzitor, mulțumindu-i pentru grija pe care mi-o poartă.

Poate veți spune că m-am apucat de scris la bătrânețe, dar atunci te apuci de lucruri care în tinerețe te sperie, pentru că îți apar drept consumatoare de timp. Scrisul lucrează ca şi natura, prin foc. Dacă nu arzi atunci când scrii, cititorii vor rămâne reci la ceea ce citesc. Şi-apoi în singurătatea din cameră, ce aş putea face mai bine decât să scriu pentru mine şi pentru cei care vor citi ceea ce am scris.

Poate c-ar trebui să uit ce scriu, să distrug aceste foi şi după ani şi ani, din vagi reminiscențe şi aburite imagini, din urmele durerii, departe de tot ce-am iubit, din sarea lacrimilor neşterse, uscate, să reconstitui aceeaşi poveste.

Nu îmi pun la dispoziție spațiul privat pentru că sunt prea vulnerabil, iar de regulă, încerc să fac din singurătate o virtute.

- Gabi, poți fi singur la douăzeci de ani, sau poți fi singur la cincizeci de ani. Nu vârsta este cea mai importantă, ci starea sufletească.

- O persoană singură, uneori devine greu de înțeles pentru restul oamenilor. Mentalul omului singur, fie femeie, fie bărbat, este mult mai rigid decât ale celorlalți. Atitudinea este mai evidentă şi mai fixă, iar egotismul, mai proeminent şi desigur, comunicarea, mai puțin intensă. Toate acestea se accentuează dacă perioada de singurătate este mai lungă.

Singuraticul voluntar nu este pierdut definitiv, cum se spune, pentru societate. Singuraticul înfrânt, din păcate, da. Dar oricât de singuri şi trişti am fi, să nu lăsam durerea să ne macine sufletul. Şi mai trebuie să nu uitam ceva: să nu uităm să mulțumim Domnului când ne culcăm şi când ne trezim, pentru că, numai cu ajutorul lui putem transforma zi după zi, ceas după ceas, o uriaşă Golgotă a singurătății, într-un arc de triumf

pe sub care trecem, ca să putem spune cât mai des: Viața e frumoasă!

Dar şi moartea e frumoasă când vine la timpul potrivit. Moartea pentru mine este doar inevitabilul care se va produce când menirea mea pe acest pământ va fi încheiată, când îmi voi fi trăit toate durerile şi bucuriile.

- Răbdare, Gabi, răbdare! Răbdarea e o virtute!

- Ce ştii tu... Am avut amândouă aripile rupte. Oameni răi, văzându-mi-le rupte, mi le-au rupt şi mai rău de nu mă mai puteam mişca deloc. M-am zbătut, am luptat din răsputeri şi am reuşit să renasc precum pasărea Phoneix. La refacerea mea au contribuit şi copii mei care mi-au înseninat diminețile şi mi-au întărit credința că nu sunt a nimănui. Pe măsură ce mă cufund în universul lor, îmi regăsesc scara valorilor şi învăț zi de zi ce înseamnă puterea de a dărui.

- Tot ce trebuie să faci surioară, este să-ți trezeşti sufletul şi să foloseşti acea putere ascunsă. Forța ta, acea energie colosală, te însoțea cândva, oriunde te-ai fi dus şi orice ai fi făcut. Încă mai ai puterea de a încânta, de a seduce. Fiecare femeie s-a născut cu propriul mister, cu înfățişarea şi magnetismul personal şi de aceea o femeie nu trebuie să înceteze în nici o împrejurare, să fie Femeie.

Capacitatea de seducție a femeii se naşte din privirea sa profundă, infinită. „*Femeia este unică, Ea îngenunchează marile personalități masculine, Ea răstoarnă tronurile, Ea opreşte anii. Pielea sa este de marmură, iar când apare Ea, pune în impas întreaga lume!*" - spunea un mare învățat.

Te poți regăsi astfel, iubind necondiționat, dăruind lumină şi pe tine, acceptând pe cei de lângă noi cu bune şi cu rele. Fii femeie!!! Iubeşte, dăruieşte, ascultă, iartă, creează, joacă-te…

- Plimbându-mă prin parc, printre frunzele veştede, mi-am simțit sufletul rănit, cu aripile frânte şi cicatrici adânci... Am un suflet plăpând care acum se simte pierdut. Îl simt în palmă şi e

înghețat. Nu ştiu ce să fac cu el. Aş vrea să îl las undeva, la o răscruce. Poate îl va găsi cineva într-o zi. Şi tocmai când mă hotărâsem sa plec fără el, am început să plâng, iar lacrimile mele fierbinți l-au încălzit şi au spălat rănile ce nu se închiseseră, pentru că erau răni adânci. Dacă l-aş fi lăsat la o răscruce, aşa cum îmi pusesem în gând, sufletul meu atât de sensibil ar fi murit.

- Dar, pe zi ce trece, sufletul meu este din ce în ce mai puternic pentru că a început să se vindece. Durerea nu a reuşit să-l omoare şi nici să-l schimbe, iar acum sufletul meu are aripi noi. Aripile mele sunt ei: Leonard, Octavia, Miruna şi Andrei! Sunt o bunică tânără, veți zice. Aşa e. Cine îmi dă vârsta pe care o am?

M-am împăcat cu mine însămi, cu Dumnezeu şi cu toată lumea. Am multe motive să mă bucur de viață. Sunt o învingătoare pentru că nu mai las pe nimeni şi nimic să-mi strice buna dispoziție, pentru că nu m-am pierdut în depresie, pentru că îmi iubesc copii, iar ei, la rândul lor mă iubesc şi mă respectă şi mai cred că sunt o învingătoare pentru că am reuşit să nu fac din durerea mea un dezechilibru.

- Îmi place cum gândeşti. Lasă-ți sufletul să zboare.

- Ştiu că îți e milă de mine, ştiu că îmi vezi lacrimile din ochi şi sufletul singur, dar nu îți fie teamă, că nu mai am aripile rupte, doar cicatricile au mai rămas şi vor rămâne cât voi trăi.

- Nu am acest sentiment față de tine. Nici timp, nici distanță şi nici oamenii nu ne pot despărți. Doar eşti sora mea, iar eu te iubesc aşa cum eşti, cu defecte şi calități. Ne avem una pe alta şi şti asta foarte bine şi fără să-ți spun eu. Mă voi ruga mereu pentru tine ca să-ți fie bine în viață.

- Ştiu că nu sunt singură. De azi înainte voi fi alta! Sunt avocată! Visul mi s-a împlinit. Voi încerca să uit cât am suferit şi cât am plâns.

În timpul orfan de iubire strigă doar lacrima şi tăcerea...şi un nume!... Gabriela!... Un om! Un destin!

Aş fi vrut ca Dumnezeu să ne fi făcut din argint, aur, sau diamant, dar EL ne-a făcut din pământ, deoarece ne-a vrut iubitori, iar această calitate numai pământul o are şi prin iubire, noi suntem deasupra destinului. Iubirea compensează înfrângerile din suflet la care legile nescrise ne supun. Ce puternici ne-a făcut Dumnezeu! Şi cât suntem de norocoşi!

Iar tu om bun, culege mângâiere din suferințele mele şi fă-ți din mine un prieten dacă soarta sau propria-ți vină te împiedică să găseşti altul... Dacă este adevărat că suferința cuiva povestită, poate avea un efect de consolare, atunci ce poate fi mai benefic decât lectura acestui roman. Vă ofer vertijul durerii şi voluptatea de a suferii, deoarece sunt o împătimită prietenă a amărăciunii, a neconsolării, a disperării. Să suferiți cu mine şi veți fi mai lămuriți. Aceasta este povestea vieții mele! Povestea este tot ce rămâne în urma unui om! *"Nu-ți voi lasa drept bunuri, după moarte, decit un nume adunat pe-o carte!" {Tudor Arghezi}*

***
*